

Vybraná poselství 3

Ze spisů Ellen G. Whiteové Kniha Třetí

Významné a stále aktuální pokyny, sebrané z článků v časopisech, z výkladů v rukopisech a z určitých hodnotných pojednání traktátů, které jsou dávno rozebrány.

OBSAH

Slovo k čtenáři.....	9
Oddíl 1. CÍRKEV	
Úvod.....	14
1.Co je církev.....	15
2.Jednota v církvi.....	20
3.Nezávislé jednání.....	23
Oddíl 2. ZÁSADY INSPIRACE	
Úvod.....	28
4.Prvenství slova.....	29
5.Zkušenosti s přijímáním vidění.....	34
6.Letmé pohledy na to, jak Ellen Whiteová dostávala světlo.....	40
7.Předání Bohem zjeveného poselství.....	48
8.Otázka vlivu.....	62
9.Určování úsudku sestry Whiteové a Slovo Páně.....	68
10.O životě inspirovaného posla.....	71
11.Přijímání poselství.....	78
Oddíl 3. PŘÍPRAVA KNIH ELLEN G. WHITEOVÉ	
Úvod.....	88
12.Literární pomocníci v práci Ellen G. Whiteové.....	89
13.Svědectví pro církev.....	89
14.Počáteční kroky v psaní a zveřejňování Velkého sporů věků.....	99
15.Letmé vyličení zkušeností Ellen G. Whiteové při psaní o životě Kristově v roce 1876.....	103
16.Příprava vydání Velkého sporu.....	109
17.Zkušenost E. G. Whiteové při přípravě knihy „Touha věků“.....	115
18.Poznámky při práci na knihách, série drama věků.....	121
Oddíl 4. VTĚLENÍ	
Úvod.....	126
19.Vtělení.....	127
Oddíl 5. PRINCIPY SPASENÍ	
Úvod.....	144
20.Zásady, jak je Ellen Whiteová vykládala ve svém raném kazatelském období.....	145
21.Zprávy Ellen Whiteové o konferenci v Minneapolis.....	156
22.Důraz na téma spasení – 1890 – 1908.....	190
Oddíl 6. VYCHOVÁ – CÍRKEVNÍ ŠKOLA A SVĚTSKÉ UNIVERSITY	
Úvod.....	206
23.Žádost o církevní školu.....	209

24. Rada, týkající se věku, kdy začít navštěvovat školu.....	214
25. Všeobecné zásady vedení.....	227
26. Studium na vysokých školách a universitách v zemi.....	231

Oddíl 7. ZÁSADY

Úvod.....	236
27. Půvab zdvořilosti.....	237
28. Oblečení a ozdoby.....	241
29. Sobota.....	256
30. Vhodnost různých postojů při modlitbě.....	266

Oddíl 8. ZDRAVOTNÍ REFORMA

Úvod.....	272
31. Vidění, které se už dávno dožadovalo reformy.....	273
32. Vidění z roku 1863 volající po reformě.....	276
33. Správné užití svědectví o zdravotní reformě.....	283
34. Duchovní i tělesné nebezpečí požitkářství.....	289
35. Vyučování zdravotní reformy v rodině.....	293
36. Sestra Whiteová a modlitba za nemocné.....	295

Oddíl 9. RADY O MNOHÝCH VĚCECH

Úvod.....	298
37. Adventisté sedmého dne a soudní pře.....	299
38. Věda a zjevení.....	306
39. Otázky týkající se spasených.....	313
40. Otázka určení 7. dne.....	317
41. Jsou památníky správné?.....	320
42. Pronajímání našich sborů jiným církvím.....	322
43. Pocity skleslosti.....	324
44. Zvláštní světlo o zahradničení.....	328
45. Rada o obrazech o modlářství.....	330
46. Hudba a dirigent hudby.....	332
47. Práce v duchu modlitby.....	336
48. Bibličtí proroci psali pro naši dobu.....	338
49. Mohou mít všichni dar proroctví.....	340
50. Snižování průkopníků.....	342
51. Útoky na Ellen Whiteovou a její dílo.....	348
52. Bezhraničnost a spasení.....	353
53. Studování Svědectví.....	358

Oddíl 10. SETKÁNÍ S FANATISMEM

Úvod.....	362
54. Případ Mackinových.....	363

Oddíl 11. UDÁLOSTI POSLEDNÍHO DNE

Úvod.....	380
55. Ponaučení z krizových událostí zákona o neděli z konce 80. let a začátkem 90. let (19. Století).....	383
56. Blížíme se ke konci.....	403
57. Poslední velký zápas.....	413

DODATKY

A. „Veliký spor“ – vydání z roku 1911.....	433
B. Rozhovor W.C. White s W.W. Eastmanem.....	445
C. Dopis W.C. White L.E. Froomovi.....	451

SLOVO K ČTENÁŘI

Zveřejnění první a druhé knihy „Vybraných poselství“ v roce 1958 poskytlo vhodnou příležitost dát církvi pokyny, které se staly zvlášť důležitými od vyjití 9.svazku „Svědectví“ Ellen G. Whiteové v roce 1909. První a druhá kniha zahrnovala materiály, vycházející v člancích časopisů „Review and Herald“, „Instruktor mládeže“ a „Znamení doby“, v rozebraných pojednáních a v rukopisech E. G. Whiteové. Tyto byly vydávány celé nebo jen jejich část, podle toho, jak přispívaly k závažnosti pokynů. Náměty, jako inspirace. Kristova povaha a ospravedlnění z víry, byly doplněny řadou rozmanitých a všeobecných pokynů pro náměty, které se během doby staly zvlášť aktuální, jako fanatismus, podvrtná hnutí léčivých sil. Tyto svazky se staly natrvalo hlavními prameny, které doplňují „Svědectví“ a knihy, obsahujícími zvláštní rady.

Po dvě minulé desetiletí byly články E. G. Whiteové z „Review and Herald“ a „Znamení doby“ přetiskovány ve formě svazků a představovaly tak bohatství cenného materiálu, jenž doposud nebyl všeobecně upotřebitelný. Během dvacetiletého badání v hromadách rukopisů i dopisů E. G. Whiteové se ukázala důležitost některých materiálů. Některé z nich byly zveřejněny, jako články v „Adventist Review“, jiné se staly součástí zkoumaných dokumentů, shromažďovaných pro výbory, které zkoumají určité doktriny nebo otázky církevní politiky.

Bádání, vedené promovanými studenty, obrátilo pozornost na řadu výkladů o možnosti volby v rukopisných pramenech E. G. Whiteové, které – jak se zdálo – byly přínosem k tomu, co již bylo v tisku. Pečlivá prohlídka materiálu, týkajícího se události posledního dne rovněž přispěla k lepšímu pochopení jistých aspektů tohoto tématu, jehož si adventisté sedmého dne váží. Zesílený zájem nedávných let o otázku inspirace a zájem o způsob, jakým se připravovaly knihy E. G. Whiteové, vedl ke shromažďování vhodných výkladů, z nichž některé jsou nové a jiné důvěrné.

Právě obojí tyto prameny, které obsahují pokyny o inspiraci, poskytly materiál pro 3.knihu „Vybraných poselství“. Vydávání takových knih je v souladu s očekáváním Ellen Whiteové, že její literární prameny – publikované i nepublikované – poskytnou v letech po její smrti materiál, jenž poslouží potřebám rostoucí církve. Až do r.1938 byly tyto materiály uloženy v rukopisném tresoru, spojeném s elmhavenským kancelářím, těsně u jejího kalifornského domova. Od té doby jsou uchovávány v tresoru, v němž je uložena pozůstalost rodiny Whiteovy – v sídle Generální konference ve Washingtonu D.C. Ellen Whiteová očekávala, že její rukopisy a dopisy, obsahující pokyny, budou prokazovat církvi stále větší službu. V roce 1905 o tom napsala:

„Snažím se s pomocí Boží psát dopisy, které budou znamenat pomoc nejen pro ty, jimž jsou adresovány, ale pro mnoho jiných, kteří je potřebují.“ – Letter 79, 1905.

Rukopis pro tento svazek byl sestaven se schválením a za řízení výboru správců pozůstalosti Ellen G. Whiteové v kancelářích ve Washingtonu určeném pro práci na pozůstalosti rodiny Whiteovy. Práci provedli řádní zaměstnanci kanceláře.

Čtenář si povšimne, že je tu rozdíl ve způsobu podání v jednotlivých oddílech a někdy i uvnitř oddílů. V každém případě jsme se snažili podat látku co nejlepším způsobem. Tento postup je podobný tomu, který jsme sledovali ve dvou předcházejících svazcích této řady. Pramen každého z nich se rovněž udává na konci dané části. Ve většině příkladů je udáno datum napsání nebo prvního vydání.

Pracovníci, kteří připravovali tento soubor, se snažili, kde to jen bylo možno, předložit materiály citovaných dokumentů, aby měl čtenář k dispozici odpovídající kontext. Pro některé výklady bychom si přáli více podkladů, avšak původní kontext neobsahuje nic závažného nebo užitečného, co by se mělo přidat. Toto je způsob psaní Ellen Whiteové, dobře známý správcům pozůstalosti rodiny Whiteovy i pracovníkům. Pravda však zůstává pravdou a musí v mnoha případech obstát sama bez podpůrného kontextu.

Ve dvaceti nebo více příkladech bylo u vybraných článků v původním textu i jméno určitého jednotlivce. V několika málo případech, kde se nejednalo o žádné porušení důvěry, bylo jméno v textu jmen. V prvním příkladě se začíná písmenem A pak následují písmena abecedy po sobě. Neexistuje vztah mezi užitým začátečním písmenem a jménem určitého jednotlivce.

Aby tento svazek podávající v mnoha směrech důležité informace a pokyny, mohl být pramenem opravdu prospěšným a aby byl církvi požehnáním i povzbuzením, si upřímně přeje
Výbor správců pozůstalosti Ellen G. Whiteové, Inc.

Oddíl 1.

CÍRKEV

Úvod

Církev adventistů sedmého dne byla srdci Ellen G. Whiteové vždy velmi blízká. Více než tisíckrát v jejím dlouhém životě se k ní Bůh přiblížil s poselstvími jí povzbuzení, příkazu, informace i výtky a pokárání. Tato mnohá vidění byla dána, aby řídila a chránila jednotlivě i hromadně zbytek členů, zachovávajících Boží sobotu.

„Pán miluje svou církev“, prohlásila, když se na církev útočilo (2SM 68). „Církev Kristova, oslabená a nedokonalá, jak je možno, je jediným předmětem na zemi, na němž spočívá Jeho výsostný pohled“ – psala něžně. – (TM) 15

Ellen Whiteová hluboce milovala církev. Celý svůj život věnovala jejímu prospěchu a konečnému vítězství.

Je tedy nanejvýš vhodné, aby tento svazek „Vybraná poselství“ začínal definicí toho, čím církev je. Definice je vzata z dopisu, který obsahuje radu jednomu kazateli, pracujícímu mimo Severní Ameriku. Po ní následuje napomenutí, volající po jednotě, jako prostředku síly a varující před nezávislým jednáním, které by mohlo jediné oslabit snahy církve obsáhnout a zachránit zmatený svět.
– VYDAVATELÉ.

1. CO JE CÍRKEV

Kristův vliv má být v našem světě pociťován Jeho věřícími dětmi. Ten kdo je obrácen, má vykonat týž druh vlivu, který se projevil pomocí Boží při jeho obrácení. Veškerou svou práci na tomto světě máme konat v harmonii, lásce a jednotě. Kristův příklad máme mít stále před očima a následovat ho.

V jednotě je síla a Pán si přeje, aby tato pravda byla stále zjevována všem údům těla Kristova. Všichni mají být spojení v lásce, mírnosti, v pokoře mysli. Protože jsou organizováni ve společenství věřících k tomu cíli, aby se spojovali a šířili svůj vliv, mají pracovat, jak pracoval Kristus.

Mají být vždy laskaví a vážit si jeden druhého. Každé obdarování má své místo a má zůstat pod vládou Ducha svatého.

Křesťanské společenství vytvořené pro svoje členy. – Církev je křesťanské společenství, vytvářené pro členy, ze kterých je složeno, aby se každý člen mohl radovat ze vždy přítomné milosti i z obdarovaných ostatních členů a Božího působení na ně podle jejich jednotlivých darů a schopností. Církev je spojena svatými pouty společenství tak, aby každý člen mohl mít užitek z vlivu druhého. Všichni mají být svázáni smlouvou lásky a harmonie. Křesťanské zásady a způsoby celého společenství věřících mají čerpat sílu a moc z harmonické činnosti. Zjemňující a proměňující vliv rozličných schopností ostatních členů má být k užitku i zdokonalení každému věřícímu tak, aby věci, které se nedostávají jednomu, mohly být hojněji ukázány na jiném. Všichni členové mají držet pospolu, aby se církev mohla stát nádhernou podívanou světa, andělům i lidem.

Úmluva o shodě mezi členy církve znamená, že každý člen bude následovat Krista, že všichni vezmou na sebe Jeho jho a budou se učit od Něho, který je tichý a pokorný srdcem. Budete-li tak činit, řekl Spasitel, „naleznete odpočinutí duším svým. Jho mé zajisté jest rozkošné, a břímě mé lehké.“ (Mat. 11,29.30)

Ti, kdo nesou Kristovo jho, půjdou spolu. Budou pěstovat pochopení a shovívavost a ve svaté revnivosti se budou ze všech sil snažit ukázat jiným shodu a lásku, jejíž potřebu sami tolik pociťují. Ten, kdo je slabý a nezkušený, může být ve své slabosti posílen těmi, kteří mají více naděje, kdo mají zralou náboženskou zkušenost. Třebaže je nejmenší ze všech, je kamenem, který musí být ve stavbě

viditelný. On je živým údem organizovaného těla spojeného s Kristem, který je jeho živou hlavou a ztotožněný skrze Krista se všemi přednostmi Kristovy povahy, takže se Spasitel nestydí nazývat ho bratrem.

Užitečnost, která roste připoutáním k církvi. – Proč jsou věřící včleňováni do některé církve? Protože Kristus chtěl tímto způsobem zvětšit jejich užitečnost ve světě a posílit jejich osobní vliv na dobro. V církvi má být udržována kázeň, která chrání práva všech a posiluje smysl pro vzájemnou závislost. Bůh nikdy nenaznačil, že rozum a úsudek jednoho člověka by měly být rozhodující. Nikdy nenaznačil, že by měl jeden člověk panovat, plánovat a vymýšlet bez pečlivé a zbožné úvahy celého těla, které umožňuje, aby se v chování všech jevila naprostá hluboká harmonie.

Věřící mají ve světě zářit jako světla. Město na hoře ležící nemůže být skryto. Církev, oddělená od světa a lišící se od něho, je nebesy oceňována, jako největší věc na celé zemi. Údy se zaručují, že se odloučí od světa a zasvěťí své služby jednomu Mistru, Ježíši Kristu. Mají ukazovat, že si zvolily Krista za svého vůdce... Církev má být – jak určil Bůh – představitelem Boží rodiny v jiném světě. – Letter 26,1900

Bůh má organizované tělo

Dejte pozor na ty, kteří nesou velké břímě, protože se přiznali k církvi. Vyvolení, kteří stojí a vzdorují bouři odporu světa a zvedají pošlapaná přikázání Boží, aby je vyvýšili jako svatá a hodná uctívání jsou opravdu světlem světa...

Právím vám, bratři, že Pán má organizované tělo, skrze něž chce působit. Může být mezi nimi víc než dvacet Jidášů, může tam být jeden ukvalený Petr, který ve zkoušce neobstojí a zapře svého Pána. Mohou tam být osoby jako byl Jan, jehož Ježíš miloval, ale on může mít horlivost, která by zničila životy lidí přivoláním ohně z nebes, aby odplatil urážku Krista a pravdy. Avšak velký Učitel se snaží dát pokyny k nápravě těchto existujících špatností. Činí dnes totéž se svou církví. Staví jim před oči poselství Laodicejským.

Ukazuje jim, že všechno sobectví, všechna pýcha, všechno sebe povyšování, všechna nevěra a zaujatost, které vedou k odporu proti pravdě a odvracejí od pravého světla, jsou nebezpečí; ti, kteří tyto věci milují, budou ponecháni v temnotě jako národ Židovský, i když se z těchto hříchů kají. Nechejte každou duši hledat odpověď na Kristovu modlitbu. Nechejte každou duši, aby jí zněla tato modlitba v myslí, v prosbách, napomenutí, aby všichni mohli být jedno, jako Kristus a Otec jsou jedno, a aby pracovali k tomuto cíli.

Neobracejte válečné zbraně do našich vlastních řad, obraťte je proti nepřítelům Božím a nepřítelům pravdy. Opakujte modlitbu Kristovu celým srdcem; „Otče svatý, ostříhej jich ve jménu svém, které jsi mi dal, aby byli jedno jako my.“ (Jan 17,11)

Čím má být Kristova modlitba. – Kristova modlitba není pouze pro ty, kteří jsou nyní Jeho učedníky, ale pro všechny ty, kdo uvěří v Krista skrze slova Jeho učedníků třeba až před koncem světa. Ježíš byl ochoten zřít se svého života, aby ukázal život a nesmrtelnost v pravém světě. Uprostřed svého utrpení a denně od lidí zavrhován, shlíží Kristus po dva tisíce let na svou církev, která bude existovat do posledních dnů, než se skončí dějiny této země.

Církev Páně trvá od dne přes všechny změny, jež přinášel čas, až do přítomné doby, r. 1893. Bible nám ukazuje vzor církve. Její členové mají být jednotní mezi sebou i s Bohem. Jsou-li věřící spojeni v Kristu, živém vinném kmeni, jsou pak jedno i s Kristem, plní soucit, něhy a lásky.

Ti, kteří pronášejí úsudek o církvi. – Jestliže se někdo odtahuje od organizovaného těla lidu, zachovávajícího Boží přikázání, začne-li vážit církev na svých lidských vahách a začne proti ní pronášet úsudky, pak můžete poznat, že ho nevede Bůh. Je na nesprávné cestě.

Ustavičně postávají mužové a ženy, kteří začnou být těkaví a nepokojní, kteří chtějí zavést nějaký nový vynález, udělat nějakou obdivuhodnou věc. Satan číhá na svou příležitost, aby je nechal učinit něco, co vyhovuje. Bůh svěřil každému člověku jeho úkol.

Obnovit, nikoliv zničit. – V církvi je mnoho příležitostí a výsad aby pomáhaly těm, kteří jsou hotovi zemřít, a aby vdechli církvi horlivost, ale nerozbily církev. V církvi je plno příležitostí, jak kráčet cestou Kristovou. Je-li srdce zapálené, aby úporné pracovalo k hlubšímu posvěcení a svatosti, pak pracujte v tomto směru ve vši skromnosti a pokoře. Církev potřebuje svěžest a inspiraci lidí, z nichž dýchá pravé ovzduší nebes, aby církev oživila, nicméně mezi pšenici bývá koukol...

Chtěla bych napomenout všechny věřící, aby se učili udržet svou bohobojnou řevnivost na uzdě, jinak satan odejme vaše srdce Bohu a vy začnete nevědomky pracovat v jeho duchu, aniž byste zpozorovali, že jste vyměnili vůdce, a že se nalézáte ve zrádné moci tyranově.

Jako církev máme být ostražití a pracovat pro bloudící, kteří jsou mezi námi, jako dělníci společně s Bohem. Jsme vybaveni zbraněmi ducha, máme sílu strhnout pevnost nepřítele. Nemáme metat hromy a blesky proti bojující Kristově církvi, neboť satan dělá v tomto směru vše, co je v jeho moci a vy, kteří tvrdíte, že jste zbytkem Božího lidu, byste udělali lépe, kdybyste mu nepomáhali udáváním, obviňováním a odsuzováním. Snažte se obnovovat, nikoliv strhávat dolů, brát odvahu a ničit. – MS 21, 1893 (Publikováno v Review and Herald, 8.listopadu 1956).

2.JEDNOTA V CÍRKVI

Představujte jednotnou frontu

Svědectví každého věřícího o pravdě musí být jako jedno. Všechny vaše malé rozdíly, kterými mezi bratřími vznikl bojovný duch, jsou satanovy nápady, aby odváděl myšlení od velkého a strašlivého závěru před námi. Pravý mír mezi Božím lidem nastane tehdy, až se společným zápalem a opravdovou modlitbou zruší nepravý mír, který je tak rozšířen. Právě teď se má se vši vážností pracovat. Právě teď je čas, abyste osvědčili své kvality bojovníka; necht' lid Páně představuje jednotnou frontu pro nepřátele Boha, pravdy i nespravedlnosti...

Když na prvotní církev sestoupil Duch svatý, „pak množství věřících bylo jedno srdce a jedna duše“ (Sk. 4,32). Duch Kristův je sjednotil. Toto je ovoce přebývání v Kristu...

Máme potřebu božského osvětlení. Každý jednotlivec se snaží ovlivňovat jiné a doku Bůh pracuje pro svůj lid, nechtějí vidět, že podřízenost Bohu je jediné bezpečí pro každou duši. Jeho milost, která způsobuje proměnu lidských srdcí, povede k jednotě, jež ještě nebyla uskutečněna, neboť všichni, kdo jsou zakotveni v Bohu, budou žít svorně jedni s druhými. Duch svatý vytvoří jednotu. – Letter 25b, 1892

Jednota - naše krédo

Kristova modlitba k Otci, obsažená v 17.kapitole Janově, má být naším církevním krédem. Ukazuje nám, že naše rozdílnost a nejednotnost Boha zneuctívají. Čtete celou kapitolu verš za veršem. – MS 12,1899.

Nestát opodál

Žádná rada nebo svolení v Božím slově není dáno těm, kdo věří, že trojadvoudské poselství je vede k předpokladu, že mohou stát stranou. Toto si jednou provždy uvědomte. Je to výmysl neposvěcených myslí, které by chtěly podporovat stav nejednoty. Chytráctví lidí se může zdát správné v jejich vlastních očích, není však pravdou ani spravedlností. „Nebo on jest pokoj náš, který učinil oboje jedno, zbořil dělicí zeď ohrady, ... v míru vedl oboje v jednom těle Bohu skrze kříž“ (Ef. 2,14-16).

Kristus je spojovacím článkem zlatého řetězu, který pojí věřící s Bohem. V tomto čase velké zkoušky nemusí být žádného odloučení. Božím lidem nejsou již „nejste hosté a příchozí, ale spoluměšťané svatých a domáci Boží. Vzdělání na základ apoštolů a proroků, kde jest úhelný kámen sám Ježíš Kristus, na něm všecko stavení příslušné vzdělané roste ve chrám svatý v Pánu“ (verš 19-21). Boží dítky vytvářejí jeden celek, spojený v Kristu, v němž stojí Kristův kříž jako přitažlivý střed. Všichni, kdo věří, jsou jedno v Něm.

Lidské pocity vedou lidi k tomu, aby vzali dílo do svých vlastních rukou a stavba se takto stává nesouměrnou. Proto Pán využívá rozmanitosti darů, aby stavba byla souměrná. Ani jedna stránka pravdy nemá být skryta nebo málo ceněna. Bůh nemůže být oslaven, jedině když je stavba „příslušně vzdělané roste ve chrám svatý v Pánu.“ Tu je dáno obsáhlé téma a ti, kteří chápou pravdu pro tuto dobu, musí se mít na pozoru, jak naslouchají, jak stavějí a jak vychovávají druhé, aby jejich práce přinesla užitek. – MS 109, 1899.

Co nebesa schvalují

„Amen pravím vám: Cokoli svážete na zemi, bude svázáno i na nebi; a cokoli rozvázete na zemi, bude rozvázáno i na nebi“ (mat. 18,18). Jestliže každé ustanovení, které Kristus dal, se stane pravdou, křesťanským duchem, pak a jedině pak schvalují nebesa ustanovení církve, protože její členové mají mysl Kristovou a činí, jak by činil On, kdyby byl na zemi. – Letter 1c, 1890

3.NEZÁVISLÉ JEDNÁNÍ

Odklon od víry

Bůh učí, vede a řídí Svůj lid, aby ten učil, vedl a řídil jiné. Tak jako ve starém Izraeli, budou i zde po zbytek těchto posledních dní existovat takoví, kteří si přejí pohybovat se nezávisle, kteří nejsou ochotni podřídit se učení Ducha Božího, a kteří nechtějí slyšet pokyn nebo radu. Těm vždy připomínejte, že Bůh má na zemi církev, již odkázal moc. Lidé se budou chtít řídit svým vlastním nezávislým názorem, jenž opovrhne radou i pokáráním; ale právě tak jistě, jak činí toto, se odvrátí od věrnosti a následek toho bude zkáza a zničení duší. Ti, kdo se nyní znovu shromažďují, aby podepírali a budovali Boží pravdu, řadí se na jednu stranu a v jednotě srdcí, myslí i řeči stojí připraveni k obraně pravdy. – Letter 104, 1894

Síla soustředěného jednání

Pán chtěl, aby všichni, kdo mají účast na Jeho díle, svědčili svými životy o svatosti pravdy. Konec je blízko a nastává doba, kdy se satan bude obzvlášť snažit odvrátit zájem a vzdálit ho od velmi důležitých věcí, které by měly každého přimět k soustředěnému jednání.

Armáda by neměla úspěch, kdyby její jednotlivé části nepracovaly společně. Kdyby každý voják jednal bez ohledu na ostatní, nastala by brzy v armádě dezorganizace. Místo aby se sjednotila, vysilovala by se těkavým, bezvýznamným úsilím. Kristus se modlil, aby jeho učedníci byli s Ním jedno, tak jako On a Otec jsou jedno...

Některý člověk může mít ty nejlepší vlastnosti, ale nemůže být dobrým vojákem, jedná-li samostatně. Dobro může být konáno příležitostně, výsledek však má často malou cenu a konec často ukáže, že se způsobilo víc zla než dobra. Ti, kteří jednájí samostatně, ukazují, že něco dělají, obrátí na sebe pozornost, jasně zazáří a pak mizejí. Všichni musí táhnout za jeden provaz, aby prokázali účinnou službu věci...

Bůh žádá společnou činnost svých vojáků, a aby toto v církvi bylo, je třeba hlavní věci sebezapírání. V sebezapírání se musíme cvičit.

Rad'te se společně – porovnávejte plány

Při každém úsilí, na každém místě, kde jde o pravdu, je zapotřebí různých mínění, různých obdarování, plánů i metod práce, které se musí spojit. Všichni by měli trvat na tom, aby se společně radili a společně modlili. Kristus říká, že „by dva z vás svolili se na zemi o všelikou věc, za kterou by prosili, stane se jim od Otce mého nebeského“ (Mat. 18,19). Ani jediný pracovník nemá všechnu moudrost, již je třeba. Měly by se porovnávat plány, měly by se konat společné porady. Ani jediný člověk by se neměl myslet, že někde dokáže udržet zájem bez pomocníků.

Některý člověk může mít takt v jenom směru, ale může mít naprostý neúspěch v některých podstatných věcech. Tím se jeho práce stává neúplnou. Potřebuje, aby se s jeho úsilím prolínal takt a obdarování jiného člověka. Všichni by se měli v práci dokonale shodovat. Jestliže dovedou pracovat pouze s těmi, kteří vidí stejně jako oni a sledují jen své plány, pak udělají chybu. Práce bude nedokonalá, protože nikdo z těchto pracovníků se nevyučil ve škole Kristově, která jim umožňuje, aby se každý člověk jevil dokonalá v Kristu Ježíši. Všichni by se měli neustále zdokonalovat. Měli by se chápat každé příležitosti a co nejvíce využít svého daru, aby tak byli vybaveni pro své veliké a slavné dílo.

Bůh však dal církvi různé obdarování. Všechna jsou cenná na svém místě a všechna mají nějakou úlohu při zdokonalování svatých.

Takový je Boží řád a lidé musí usilovně podle jeho pravidel a plánů, chtějí-li se setkat se zdarem. Bůh uzná pouze úsilí činěné s ochotou a pokorným srdcem, beze stopy osobních pocitů nebo sobectví. – Letter 66, 1886

Praxe v dřívějších letech

Při naší práci v dřívějších letech, mívával můj manžel ve zvyku radit se s lidmi, kteří měli zdravý úsudek. Práce bylo mnohem méně než nyní, ale on se necítil schopen zvládat ji sám. Vyhledával rádce mezi těmi, kdo nesli zodpovědnost na všech úsecích práce. A když se tito mužové společně poradili, vraceli se ke své práci s pocitem ještě větší zodpovědnosti a vědomím, že ji konají správně, že ji pozvedají, očišťují a upevňují tak, aby Boží věc mohla plnou silou pokračovat kupředu. – MS 43, 1901

Nezávislost je satanův podvod

Je to klamání satanovo, jestliže někdo cítí, že se může vzdálit od Božích nařízení a pracovat po své vlastní samostatné linii, spoléhat na svou vlastní domnělou moudrost a ještě věřit v úspěch. Třebaže sám sobě lichotí, že koná Boží dílo, nakonec nebude mít úspěch. Jsme jedno tělo a každý úd má být spojen s tělem – každý člověk má pracovat podle toho, na co stačí. – Letter 104, 1894

Není to dobré znamení, když se lidé nechtějí sjednotit se svými bratry, ale jednájí sami, když nechtějí přijmout své bratry, protože se s jejich názory neshodují. Chtějí-li lidé nést Kristovo jho, nemohou se od sebe oddělovat. Pak ponesou jho Kristovo, - půjdou s Ním. – MS 56, 1898

Protože se blížíme ke konečné krizi, měli bychom být soustavnější než dříve, místo abychom se domnívali, že je potřeba méně řádu a svornosti v jednání. Všechna naše práce by se měla řídit podle přesně satanových plánů.

Dostává se mi osvětlení od Pána, že více než v kterémkoli jiném dřívějším období našich dějin, je v této době zapotřebí moudrého vedení. – Letter 27a, 1892

Hlavní věcí je dokonalá organizace

Ach, jak by se satan radoval, kdyby se mu podařilo vloudit se mezi lid a rozvrátit dílo v době, kdy dokonalá organizace je hlavní věcí a chce být tou největší silou, která nepustí dovnitř nepravá povstání a odmítne tvrzení nepodepřená slovem Božím. Chceme udržet zásady, že nemá dojít je zhroucení systému organizace a pořádku, který byl vybudován moudrou, pečlivou prací. Nesmí se ustoupit rozvratným živlům, která si v této době přejí řídit práci.

Někteří razili myšlenku, že jak se přibližujeme skonání věku, bude každé Boží dítě jednat nezávisle na jakékoli náboženské organizaci. Mně se však od Pána dostalo ponaučení, že při tomto díle neexistuje nic takového, jako je nezávislost jednotlivce. Všechny nebeské hvězdy jsou podrobeny zákonu, každá z nich ovlivňuje druhou, aby činil vůli Boží; svou společnou poslušnost podřizují zákonu, který řídí jejich činnost. A aby se Boží dílo vyvíjelo zdravě a spolehlivě dál musí Jeho lid držet pohromadě (30.května 1909). – 9T 257, 258

Oddíl 2.

ZÁSADY INSPIRACE

Úvod

Naše důvěra v to, co k nám přichází jako poselství inspirované Bohem, spočívá v naší víře v Boha a Jeho Slovo, stejně jako v přesvědčení o působení Ducha svatého v našich srdcích. Spočívá také na pozorování naplněných a naplňujících se proroctví a na ovoci těchto poselství v našich vlastních životech i životech ostatních lidí. Vliv pokynů na vývoj a práci církve poskytuje dodatečný důkaz jejich nadpřirozeného původu.

Znalost některých podob inspirace a zjevení pomáhá udržovat takovou důvěru. Tyto lze nalézt ve výrazech – často nahodilých – jichž užívají sami pisatelé, jimž se vnuknutí dostalo. Tato slova, udržující naši důvěru v Bibli, se vyskytují stejně i ve spisech E.G.Whiteové. Úvod autorky k dílu „Velký spor věků“ značně přispěl k našemu pochopení její inspirace.

Čas od času byly z pozůstalosti Ellen Whiteové uveřejněny výklady z jejich vyšlých i dosud nepublikovaných spisů, vztahující se k otázce zjevení a inspirace. Tyto často použité výklady jsou nyní společně s materiálem dříve nepublikovaným sebrány v tomto oddíle nazvaném „Zásady inspirace“.

Stejně jako pisatelé Bible, odvolává se i Ellen Whiteová jen příležitostně na svá vidění. Vysvětluje jen krátce, jak k ní přicházelo světlo a jak byla poselství pronášena. Tato příležitostná odvolání, vyskytující se v různých pramenech a obsahující často jen několik řádků, jsou nyní poprvé sebrána v tomto svazku. – VYDAVATELÉ.

4. PRVENSTVÍ SLOVA

Vztah spisů E.G.Whiteové k Bibli, jak se projevil v 1.knize. – Doporučuji ti, drahý čtenáři, Slovo Boží jako pravidlo tvé víry a tvého života. Tím Slovem máme být souzeni. Bůh v něm slíbil, že „v posledních dnech“ dá vidění nikoliv pro nové zásady víry, ale pro útěchu Svého lidu a pro nápravu těch, kdo z pravdy bible sešli. Takto jednal Bůh s Petrem, když se chystal ho poslat, aby kázal pohanům. – Náčrt křesť. Zkušeností a názorů Ellen G. Whiteové, str. 64 (1851). (EW 78)

Nebrat Slovu jeho místo. – Pán si přeje, abychom své Bible studovali. Nedal žádné dodatečné světlo, aby zastoupilo jeho Slovo. Toto světlo má přivést zmatené mysli k Jeho Slovu, které, jestliže se studuje a promýšlí, je životní silou duše. Pak bude jeho ovoce vidět jako světlo zářící v temnotě. – Letter 130, 1901

Podávejte důkazy z Bible. – Ve veřejné práci se nepovyšujte a necitujte to, co napsala sestra Whiteová, jako autoritu k udržení svého postavení. Budete-li to činit, nezvýší se víra ve svědectví. Podávejte své zřetelné a srozumitelné důkazy o Slovu Božím. „Takto praví Hospodin“ – je nejsilnější svědectví, jaké můžete lidu předložit. Nikoho nevychovávejte k tomu, aby hleděl na sestru Whiteovou, ale k mocnému Bohu, který sestře Whiteové dává pokyny. – Letter 11, 1894

Nejprve biblické pravdy, potom svědectví. – Mou první povinností je podávat biblické pravdy. Teprve potom, jediné jedná-li se o rozhodná, svědomitá zlepšení, uskutečněná těmi, kdo byli přede mnou, musím se dovolávat jejich svědectví. – Letter 69, 1896

Dílo E.G. Whiteové není nepodobné dílu biblických proroků. V dřívějších dobách mluvil Bůh k lidem proroků a apoštolů. Za našich dnů mluví k nim svědectvími Svého Ducha. V žádné době nepoučoval Bůh Svůj lid naléhavěji než činí nyní, pokud jde o Jeho vůli a cestu, která by se měla držet. – 5T 661

Písmo a duch proroctví mají téhož původce. – Písmo i duch proroctví jsou z Ducha svatého. Tyto dvě věci nemají být překrucovány a převráceny, aby znamenaly to co by člověk chtěl, totiž aby prosazovaly lidské myšlenky a city, a aby se uskutečnily lidské plány a všechny odvážné kousky. – Letter 92, 1900.

Příbuznost spisů E.G.Whiteové a Biblí – menší světlo. – Málo se bere zřetel na Bibli a Pán dal menší světlo, aby vedlo muže a ženy ke světlu většímu. – RH 20.1.1903

Ověřováno Biblí. – Duch nebyl dán – ani nemůže být nikdy propůjčen – aby nahradil Bibli; vždyť Písmo výslovně konstatuje, že Slovo Boží je měřítko, jímž musí být ověřováno všechno učení i zkušenost ... Izaiáš prohlašuje: „K zákonu a ke svědectví! Pakli nechťi, nechať mluví vedle slova toho, v němž není žádné záře.“ (Iz. 8,20). – GC VII.

Nikoliv pro nové světlo. – Bratr J by byl na omylu, kdyby se snažil ukázat, že Bůh dal ve „Svědectvích“ světlo ještě navíc ke slovu Božímu. Bůh viděl, že je to vhodný způsob, jak přivést mysl svého lidu ke Svému Slovu a dát jim jeho jasnějšího pochopení.

Slovo Boží stačí k tomu, aby osvítilo i tu nejtemnější mysl a může být chápáno těmi, kdo si přejí mu porozumět. Přesto všechno však žijí někteří – kteří prohlašují, že zkoumají učení. Tehdy dává Bůh – aby muži a ženy byli bez výmluvy – zřetelná a adresná svědectví, která je přivádějí zpět ke Slovu, jehož následování zanedbali.

Slovo Boží oplývá hlavními zásadami pro vytvoření správných životních návyků a všeobecná i osobní svědectví měla za úkol upozornit především na tyto zásady. – 5T 663, 664

Svědectví, která přinášejí jasná poučení ze Slova. – Bůh dále v Písmu ustanovil praktická poučení, jak řídit život a chování vůbec; třebaže však dal i nepatrné podrobnosti, týkající se naší povahy, mluvy i chování, přece se Jeho poučení v rozsáhlém měřítku podceňují a nedbá se jich. Kromě nařízení ve Svém Slově, Pán dal zvláštní svědectví Svému lidu ne jako nové zjevení, ale staví před nás jasná poučení Svého Slova tak, že omyly mohou být napraveny, správná cesta může být ukázána a každá duše může být bez výmluvy. – Letter 63, 1893. (Viz. 5T 665)

Ellen Whiteové umožněno jasně vymezit pravdu a omyl. – V té době (po zklamání v r. 1844) jsme se dopouštěli jednoho omylu za druhým; kazatelé přicházeli s novými naukami. Studovali jsme Písmo na modlitbách a Duch svatý nám ukázal pravdu. Někdy jsme studiu Písma věnovali celé noci a žádali co nejopravdověji Boha, aby nás vedl. Zástupy oddaných mužů a žen se shromáždily k tomuto cíli. Sestoupila na mne moc Boží a byla jsem schopna jasně určit, co je pravda a co je omyl.

Protože body naší víry byly takto potvrzeny, stáli jsme na pevném základě. Přijali jsme pravdu bod za bodem, při čemž se projevil Duch svatý. Byla jsem u vytržení a dostávalo se mi vysvětlení. Byly mi objasněny věci nebes a svatyně, takže jsme byli postaveni do plného světla poznání. – GW 302.

Napravit chyby a stanovit pravdu. – Hodně jsem psala do deníku, který jsem si vedla na všech svých cestách, aby se lidem dostal do ruky, kdyby to bylo důležité, i kdybych už dál nic nepsala. Chci, aby vyšlo tiskem to, co se pokládalo za vhodné, neboť Pán mi dal mnoho světla, které chci dát lidem. Je to příkaz, který mi Pán dal pro Svůj lid. Je to světlo, které by měli mít, řádek za řádkem, poučku za poučkou. Toto se má teď dostat lidu, neboť to bylo dáno, aby se napravily hledané omyly a aby se stanovilo, co je pravda. Pán zjevil mnohé věci přesně ukazující pravdou, když řekl: „To je ta cesta, jděte po ní.“ – Letter 117, 1910

Svědectví nikdy neodporují Bibli. – Bible musí být naším rádcem. Studuje ji i svědectví, která Bůh dal, nebo ta nikdy Jeho Slova neodporují. – Letter 106, 1907

Jestliže „Svědectví“ nejsou v souladu s tímto Slovem Božím, zavrhněte je. Kristus a satan se nemohou spojit. – 5T 691

O citování sestry Whiteové. – Jak může Pán žehnat těm, kteří slovy „Pro mne za mne“ projevují smýšlení, jež je vede opačným směrem než je světlo, které jim Pán dal? Já vás však nežádám, abyste přijímali moje slova. Nechte sestru Whiteovou stranou. Necitujte už moje slova, dokud dovedete být poslušní Bible. Bude-li Bible vaší potravou, vaším pokrmem i nápojem, učiníte-li její zásady podstatnými částmi své povahy, budete lépe vědět, jak přijímat pokyny od Boha. Já dnes vyvyšuji před vámi drahocenné Slovo. Neopakujte moje výroky tak, že byste říkali: „Sestra Whiteová řekla toto,“ a sestra Whiteová řekla ono. Zjišťujte, co říká Pán Izraele a pak číňte Jeho příkazy. – MS 43, 1901. (Z řeči k církevním představitelům v podvečer zahájení zasedání Generální konference v r. 1901.)

5. ZKUŠENOSTI S PŘIJÍMÁNÍM VIDĚNÍ

První vidění. – Při modlitbě u domácího oltáře sestoupil na mne duch svatý. – EW 14.

Klečely jsme tiše. – všech pět žen – u rodinného oltáře. Při modlitbě sestoupila na mne moc Boží tak, jak jsem ji nikdy předtím nepocítila. Připadalo mi, že jsem obklopena světlem a zvedána výš

a výš od země. V té době jsem se zabývala zkušeností adventních věřících, příchodem Kristovým a odměnou, jíž se má dostat věřícím. – 5T 654, 655.

Vyprávění o náboženské zkušenosti. – Když na mne jas Boží slávy sestoupil poprvé, ženy myslely, že jsem mrtvá. Bděly tedy, plakaly a dlouho se modlily, ale já jsem viděla nebe, viděla jsem život a pak se rozprostřel přede mnou celý svět, temný jako pod příkrovem smrti.

Co to znamenalo? Neviděla jsem ani světélka. Pak jsem spatřila malý záblesk světla a po něm druhý; světla rostla, stávala se jasnější, přibývalo jich, sílila, až z nich bylo světlo světa. Toto byli věřící v Kristu...

Nikdy jsem si nepomyslela, že přijdu na svět znovu. Když jsem nabyla schopnosti znovu dýchat, nic jsem neslyšela. Všechno bylo temné. Světlo a velická zář, kterou moje oči předtím viděly, zastínily světlo pozemské, takže jsem po několik hodin neviděla. Pak jsem začala postupně rozeznávat světlo a zeptala jsem se, kde jsem. „Jste přímo zde, v mém domě,“ řekl majitel domu.

„Jak, zde? Já jsem tu? Vy o tom nic nevíte?“ Pak jsem si začala všechno uvědomovat. Má toto být můj domov? Přišla jsem zase sem? Ach, jaká tíha, jaké břemeno spočívalo na mé duši. – MS 16, 1894

Naprosto vzdálena věcem pozemským. – Když Pán nevidí překážky k tomu, aby mi dal vidění, dostávám se do blízkosti Ježíše a andělů a jsem naprosto vzdálena pozemských věcem. Nemohu vidět dál, než mi ukazuje anděl. Moje pozornost je často obrácena ke scénám, které se dějí na zemi.

Někdy jsem nesena daleko dopředu do budoucnosti a vidím, co se má stát. Pak zase vidím věci, které se udaly v minulosti. – 2SG 292.

Někdy měla vidění při vědomí. – V pátek 20.března jsem vstala brzy, asi o půl čtvrté ráno. Ve chvíli, kdy jsem psala o 15.kapitole Janově, obešel mě podivuhodný mír. Zdálo se, že celá místnost je naplněna atmosférou nebes, a že v mé světnici je přítomna nějaká svatá, posvátná postava. Položila jsem pero a vyčkávala, co mi Duch řekne. Nevnímala jsem žádný slyšitelný hlas, ale připadalo mi, že nebeský pozorovatel je těsně po mém boku. Cítila jsem, že jsem v přítomnosti Ježíšově.

Není mi možno vysvětlit nebo popsat ten sladký mír a jas, který jsem pociťovala ve své světnici. Obklopilo mě posvátné, svaté ovzduší a byly mi zjeveny nesmírně zajímavé a důležité věci. Bylo to, jakoby mi neviděná bytost říkala, jak má jednat. Věc, o níž jsem psala, mi připadala zapomenutá a jiná se přede mnou zřetelně otvírala. Obklopila mě velická tíseň, když se tyto věci byly vštěpovány do mé mysli. – MS 12c, 1896

Jiné vidění při psaní. – Ve čtvrtek jsem vstala ve dvě hodiny ráno a horlivě jsem psala o pravém vinném kmeni, když jsem – jako mnohokrát předtím – pocítila ve své světnici nějakou bytost a nemohla jsem se soustředit na to, co jsem dělala. Cítila jsem, že Ježíš je přítomen. Sděloval mi to, o čem jsem měla být poučena. Všechno bylo tak zřetelné, že jsem musela porozumět.

Měla jsem pomoci člověku, jehož záležitostí – jak jsem myslela – se už nebude muset znovu trápit. Nemohla jsem pochopit, co to znamená, ale najednou jsem se rozhodla nepokoušet se o tom rozumovat, ale následovat příkazů. Ani jediné slyšitelné slovo nebylo řečeno mým ušima, zato však mé mysli. Řekla jsem: „Pane učiním, jak jsi poručil.“ – Letter 36, 1896

Podivuhodné obrazy při psaní i mluvení. – Dostává se mi zvláštní pomoci nejen když stojím před velkým shromážděním, ale i v případech, kdy píši; vídávám podivuhodná líčení minulosti, přítomnosti i budoucnosti. – Letter 86, 1906

Ellen Whiteová nebyla pánem svých vidění. – Je naprosto nesprávné říkat, že jsem kdy dala na srozuměnou, že mohu mít vidění, kdy se mi zlíbí. To není vůbec pravda. Nikdy jsem neřekla, že mohu mít vidění kdykoliv, nebo to je prostě nemožné. Po léta jsem cítila, že kdybych si mohla vybrat a zároveň boha potěšit, raději bych zemřela než měla vidění, nebo každé vidění mě staví před velkou zodpovědnost nést svědectví výtky a varování, což bylo vždy proti mému citění, nebo mi to způsobuje nevýslovná duševní muka. Nikdy jsem po takovém postavení netoužila, a přece se neodvážuji protivit se Duchu Božímu a hledat snadnější postavení.

Duch Boží na mne sestupoval v různých chvílích, na různých místech a za různých okolností. Můj manžel tyto projevy božího Ducha nijak neřídil, mnohokrát byl daleko na cestách, když jsem měla vidění. – Letter 2, 1874

Neodvážila se pochybovat. – Ve svém zmatku jsem byla někdy v pokušení pochybovat o své vlastní zkušenosti. Když se mi jednou ráno při rodinné modlitbě začala přibližovat Boží moc, prolétla mi myslí myšlenka, že je to hypnóza a já jsem tomu odolávala. Okamžitě jsem oněměla... Od toho

dne jsem se nedovázila pochybovat nebo jen na chvíli se protivit moci Boží, ať jiní lidé o mně smýšleli, jak chtěli. – EW 22, 23

Ellen Whiteová podává svědectví svého povolání Bohem a své práce. – V našem světě existuje duch víry a také duch nevěrectví. V pozdějších dnech někteří odpadnou od víry a uvěří svůdným duchům a učení zlých lidí. Očekáváme, že z těch, kteří odmítají žít v souladu s Kristem, se stanou naši nepřátelé. Neměli bychom si však myslet, že nám to uškodí. Musíme mít na paměti, že ti, kteří jsou s námi, znamenají víc než ti, kteří mohou být proti nám. Toto je má naděje, síla i moc. Mám důvěru v Boha. Víím, komu věřím. Věřím poselství, která dal Bůh Své církvi ostatků. Od dětství se mi dostalo mnoho, mnoho zkušeností, které posílily mou víru v dílo, jež mi Bůh dal k vykonání.

Ne schopnost psát. – Při své veřejné práci byla brzy vyzvána Pánem: „Piš, piš o věcech, které ti jsou zješovány.“ V době kdy mi toto bylo zvěstováno, jsem nemohla udržet svou ruku pevnou. Můj tělesný stav mi psaní znemožňoval. Avšak příkaz přišel znovu: „Piš o věcech, které ti jsou zješovány.“ Poslechla jsem; a netrvalo dlouho a já jsem mohla psát poměrně lehce, stránku za stránkou. Kdo mi řekl, co mám psát? Kdo mi narovnal pevnou ruku a umožnil mi užívat pera? Byl to Pán.

Vejdeme-li s Ním do pravého vztahu a odevzdáme-li se cele Jemu, poznáme Boží moc, jež činí zázraky slovem i skutkem.

Vidění potvrdila závěry ze studia Bible. – Za dřívějších dnů poselství, kdy nás bylo málo, jsme pilně studovali, abychom porozuměli významu mnoha výroků v Bibli. Někdy se zdálo, jakoby nebylo žádného vysvětlení. Připadalo mi, že moje myšlení je uzamčeno pro pochopení Slova. Když však naši bratři, shromáždění ke studiu, dospěli k některému bodu, kde nemohli dále a uchýlili se k modlitbě, spočinul na mně Duch Boží a dostalo se mi vidění a poučení o vzájemném vztahu jednoho výroku ke druhému. Tyto zkušenosti se znovu a znovu opakovaly. Takto byl potvrzen bod za bodem mnohé pravdy trojandělského poselství.

Myslíte si, že moje víra v toto poselství někdy zakolísá? Myslíte, že mohu mlčet, když vidím snahu odstranit základní pilíře naší víry? Jsem do těchto pravd tak vrostlá, jak jen nějaká bytost může být. Nemohu nikdy zapomenout na zkušenost, již jsem prošla. Bůh utvrdil mou víru mnohými důkazy své moci.

Světlo, jež jsem přijala, jsem vyložila ve svých knihách a jeho velká část nyní vyzaruje z tištěných řádků. Má tištěná díla jsou v souladu s mým nynějším učením.

Při svém vidění nedýchala. – Některý příkaz, popisovaný na těchto stránkách, byl dán za zvláštních okolností, které by vlastně měly svědčit o Boží moci, jež činí zázraky ve prospěch Jeho pravdy. Někdy – ve chvíli svého vidění – se moji přátelé přiblížili ke mně a vykřikli: „Vždyť ona nedýhá!“ Když mi dali k ústům zrcátko, viděli, že se sklo nezarosilo. V té chvíli, kdy jsem nejevila známky dechu, jsem mluvívala o věcech, které se přede mnou odehrávaly. Tato poselství byla podávána tímto způsobem, aby se upevnila víra všech, že v těchto posledních dnech můžeme mít důvěru v Ducha prorocství.

Zázračně zachovaný hlas. – Děkuji Bohu, že mi zachoval můj hlas, o němž v mém ranném mládí lékaři i přátelé prohlásili, že jej do tří měsíců ztratím. Nebeský Bůh viděl, že potřebuji projít zkouškou, abych byla připravena pro dílo, jež pro mě přichystal.

Moje víra v nejvyšší triumf trojandělského poselství a vše, co je s ním spojeno, byla po minulých padesát let upevňována podivuhodnými zkušenostmi, jimiž jsem prošla. Proto bych chtěla, aby mé knihy byly vydávány, a aby obíhaly v mnoha jazycích. Víím, že světlo, které v nich je obsažené, je světlem nebes.

Zkoumejte příkaz. – Žádám vás, abyste studovali příkaz, o němž se píše v těchto knihách. Když byl apoštol Jan již starcem, dostal poselství: „Napiš ty věci, které jsi viděl, a které jsou, a které se mají dít potom.“ Pán mě vyzval, abych napsala, co mi bylo zjeveno. To jsem učinila a nyní je to vytištěno...

Uprostřed klamu, který se šíří po celé zemi, se snažme ze všech sil stát pevně na věčné pravdě. Vezměme na sebe celou Boží zbroj, nebo nám bylo řečeno, že v tomto čas bude sám satan činit zázraky před tváří lidu. A protože tyto věci známe, musíme být připraveni odolávat jejich klamnému vlivu. Nic z toho, co nepřítel předkládá jako pravdu, by nás nemělo ovlivnit, neboť my bychom měli plnit příkaz velkého Tvůrce vši pravdy. – RH 14.6.1906

6. LETMÉ POHLEDY NA TO, JAK ELLEN WHITEOVÁ DOSTÁVALA SVĚTLO

Při svém vidění – zdánlivě přítomná, zúčastněna na událostech. – Při modlitbě u rodinného oltáře sestoupil na mne Duch Svatý. Zdálo se mi, že stoupám výš a výš, daleko nad temný svět. Otáčela jsem se a hledala adventní lid ve světě, nemohla jsem jej však najít. Tu mi pravil nějaký hlas: „Podívej se znovu a pohleď trochu výš.“ Pozvedla jsem tedy zrak a uviděla přímou a úzkou stezku, nacházející se vysoko nad světem. Po této stezce putoval adventní lid k městu, které leželo na její vzdáleném konci. – EW 14

Daleká panoramatická vidění. – Osvícením Ducha Svatého se otevřela pisatelce těchto stránek dějiště dlouhého konfliktu mezi dobrem a zlem. Čas od času mi bylo dovoleno spatřit, jak za různých dob postupoval veliký spor mezi Kristem, knížetem života, naším Spasitelem a satanem, knížetem zla, původcem hříchu, prvním, kdo přestoupil Boží svatý zákon. – GC X, XI.

Anděl vysvětluje smysl vidění. – 16.dubna 1906, za pobytu v Loma Linda v Kalifornii, procházely před mýma očima nejpodivuhodnější obrazy. Při jednom nočním vidění jsem stála na výšině, z níž jsem mohla vidět domy, které se kymácely jako třtina ve větru. Velké i malé budovy se řítily k zemi. Zábavné podniky, divadla, hotely a domy bohatých se otráslly a padaly v troskách. Mnoho životů padalo za obětí a vzduch byl naplněn výkřiky raněných a vyčerpáných lidí... Nenalézám slov, jimiž bych popsala hrůzu těchto výjevů. Vypadalo to, že Boží shovívavost je u konce, a že nadešel den soudu.

I když obrazy, které přede mnou procházely, byly strašlivé, nejsilnější na mne zapůsobil příkaz, který byl dán ve spojení s nimi. Anděl stojící po mém boku prohlásil, že svrchované Boží vladařství a posvátnost Jeho zákona musí být zjeveny těm, kteří vytrvale odmítají být poslušní Krále Králů. Ti, kteří se rozhodli setrvávat v nevěře, musí být navštíveni milostivými soudy, aby si uvědomili hříšnost své cesty, jeli možné. – 9T 92,93.

Živý popis rodiny. – Boží anděl řekl: „Následuj mne.“ Připadalo mi, že jsem v místnosti nějaké beztvárné budovy, kde bylo několik mladých lidí, hrajících karty. Byli tak ponořeni do své zábavy a tak zaměstnaní, že si ani nevšimli, že někdo vstoupil do místnosti. Byly tam i mladé dívky, které hráče pozorovaly a výrazy, které tam padaly, nebyly příliš vybrané. V místnosti byla znatelně cítit nálada a vliv, který mysl neočišťuje a nepovznáší, ani nezušlechťuje povahu...

Zeptala jsem se: „Kdo jsou tito lidé a co tato scéna představuje?“ Odpovědí bylo jediné slovo: „Vyčkej.“ ...

Přede mnou byl jiný obraz. Lidé se napájeli tekutinou, jejíž působením se jejich řeč i jednání stalo naprosto neschopné pro vážné myšlení, jasné vnímání v obchodním jednání, čistou morálku a zůslechtění účastníků...

Znovu jsem se zeptala: „Kdo to je?“

Odpověď zněla: „Jedna část rodiny, kam ty chodíváš. Odpůrce duší, velký nepřítel Boha a člověka, hlava knížectví a mocností a vládce temnoty tohoto světa zde dnes večer vládne. Satan a jeho andělé lákají svými pokušeními tyto nebohé duše do zkázy.“ – Letter 1, 1893

Jakoby celá událost skutečně probíhala. – Nyní mívám světlo většinou v noci a je to tak, jakoby celá řeč skutečně probíhala a já se na ni dívala a naslouchala rozhovoru. Nutí mně to, abych vstala a šla tomu vstříc. – MS 105, 1907.

Symbolické obrazy. – Byl jsi mi představen jako nějaký generál, sedící na koni a nesoucí korouhev s nápisem „Boží přikázání a Ježíšova víra.“ Někdo přišel, vzal korouhev z té ruky a zašlapal ji do prachu. Viděla jsem tě obklopeného lidmi, kteří tě spojovali se světem. – Letter 239, 1903

Něco z toho, co se udělalo (pro vyvržené), bývá představováno jako práce lidí, kteří tlačí s velkou námahou obrovské kameny do kopce. Před samým vrcholem kopce se kameny znovu skutálejí dolů. Lidem se zatím podařilo dopravit je jen něco málo na vrcholek. Práce pro ponížené je nákladná, jak velká námaha musí být vynaložena, abychom se k nim přiblížili a přiměli je, aby odolávali svým choutkám a nízkým vášním! – Letter 232, 1899.

Schopnost chápat symbolické vidění. – Moje mysl i vnímání jsou dosud jasné. Pán mě uschopňuje chápat to, co mi podává obrazně. – Letter 28, 1907.

Varována před nebezpečím, hrozícím lékaři. – Včera večer jsem tě ve svém vidění uviděla, jak píšeš. Někdo se ti díval přes rameno a řekl: „Hrozí ti nebezpečí, příteli.“ ...

Povím ti o scéně, již jsem byla svědkem v Oaklandu. Andělé – oděni v nádherná roucha jako andělé světla – doprovázeli Dr. A od místa k místu a ponoukali ho, aby říkal chlubivá a okázalá slova, urážející Boha.

Brzy po konferenci v Oaklandu mi Pán ukázal v nočním vidění výjev, v němž se satan ve velmi přitažlivém přestrojení naléhavě tiskl k boku Dr. A. Viděla i slyšela jsem mnoho. Noc za noci mne drtila duševní muka, když jsem viděla tuto postavu mluvit s naším bratrem. – Letter 220, 1903

Odhaleno v záblesku světla. – Lidé se často táží: „Jak ví sestra Whiteová o záležitostech, o nichž mluví s takovou určitostí, jakoby měla oprávnění hovořit o těchto věcech?“ Mluvím takto, protože – jsem-li zmatena – mi přicházejí na mysl náhle jako blesky z temného mraku v zuřící bouři. Některé výjevy, které mi byly ukázány před léty, se neuchovaly v mé paměti, ale když pak příkaz, který byl tehdy dán je potřebný, vyvstane vzpomínka na něj ostře a jasně jako blesk – někdy dokonce i ve chvíli, kdy stojím před lidmi – a já si ten zvláštní příkaz zřetelně vybavím. V takových chvílích se nemohu zdržet, abych nehovořila o věcech, které mi proletí hlavou, ne proto, že bych měla nové vidění, ale proto, že to, co mi bylo třeba pře lety ukázáno, se mi nyní znovu důrazně připomenulo. – MS 33, 1911

Výjevy z místnosti sanatoria. – Ve svém snu jsem se ocitla v --- a můj Průvodce mi řekl, abych si poznamenala vše, co slyším a pozorovala vše, co vidím. Stála jsem stranou, kde mě nebylo vidět, ale odkud jsem mohla přehlédnout vše, co se dělo v místnosti. Některé osoby vyřizovaly s tebou své účty a slyšela jsem, jak si i tebe stěžují, že částka požadovaná za stravu, ubytování a léčení je příliš vysoká. Slyšela jsem tě, jak pevným, rozhodným hlasem, odmítáš snížit požadovanou cenu. Podivila jsem se, že je tak vysoká.

Zdálo se, že jsi řídící silou. Viděla jsem, že dojem, jakým tvé jednání působilo na ty, kteří vyrovnávali své účty, je pro ústav nepříznivý. Slyšel jsem, jak tě někteří z tvých bratří prosí a říkají ti, že tvé jednání je nemoudré a nespravedlivé, ale ty jsi skálopevně trval na svém způsobu jednání. Tvrdil jsi, že tím, co děláš, pracuješ pro dobro ústavu. Já jsem však viděla, že lidé odcházeli z --- velmi nespokojeni. – Letter 30, 1887.

Výjevy důvěrnosti a cizoložství. – Za pobytu v Evropě mi byly zjeveny věci, které se v --- dostaly na veřejnost. Některý hlas řekl: „Následuj mne a já ti ukáži hříchy, páchané těmi, kdo stojí na zodpovědných místech.“ Prošla jsem místností a uviděla jsem tebe, strážného na hradbách Sionských, jak se chováš velmi důvěrně k ženě jiného muže a zrazuješ tak posvátnou důvěru a znovu křičuješ svého Pána. Uvážil jsi, že je tu Pozorovatel, někdo Svatý, který je svědkem tvého zlého díla, vidí tvé činy, slyší tvá slova, a že to vše je zaznamenáno i v nebeských knihách?

Ona ti seděla na klíně, ty jsi ji líbal a ona líbala tebe. Byly mi ukázány i scény něžnosti, smyslných pohledů a způsobů, což ve mně vyvolalo hrůzu. Tvá paže objala její pas a vyjadřovaná něha měla očarující vliv. Pak se zvedla záclona a já jsem tě uviděla v posteli s ---. Můj průvodce řekl: „To je zlo a cizoložství.“ – Letter 16, 1888

Poselství, které představovalo rozdávání ovoce. – Tvá práce mi byla ukázána obrazně. Obcházel jsi společnost s mísou plnou nejkrásnějšího ovoce. Jak jsi jim však toto ovoce nabízel, říkal jsi tak nepříjemná slova a tvé chování bylo tak odstrašující, že nikdo nechtěl ovoce přijmout. Pak přišel někdo Jiný ke stejné společnosti a nabízel jim totéž ovoce. Ale Jeho slova i způsob, jakým On mluvil o potřebě ovoce, byly tak zdvořilé a milé, že mísa byla brzy prázdná. – Letter 164, 1902.

Jeden z Božích pokynů ve věci umístění sanatoria. – V době, kdy jsem spala, jsem byla na schůzi rady, kde bratří diskutovali o sanatoriu v Los Angeles. Jeden bratr uváděl výhody jeho zřízení ve městě. Pak povstal jeden Mocný a podal věc jasně a působivě. – Letter 40, 1902.

Protikladné výjevy; obraz misionářské horlivosti. – Zdálo se mi že jsem na velkém shromáždění. Jeden z představitelů se obrátil na společnost, před níž byla rozložena mapa světa. Řekl, že mapa představuje Boží vinici, která musí být obdělávána. Každý, koho ozářilo nebeské světlo, měl je odrazit na jiné. Na mnoha místech se měla zapálit světla a od nich měla být zapálena zase další světla...

Viděla jsem proudy světla, vyzařující z měst i vesnic, z hor i nížin země. Božího slova bylo uposlechnuto a dohledem toho byly jeho památky v každém městě i vesnici. Jeho pravda pronikla do celého světa.

Pak tuto mapu odnesli a na její místo přišla jiná. Na té zářilo světlo jen z několika míst. Zbytek světa byl ve tmě, jen tu a tam se třpytilo světlo. Náš instruktor řekl: „Tato tma je výsledkem toho, že

lidé jdou vlastní cestou. Hýčkali dědičný hřích a pěstovali své sklony ke zlému. Hlavním zaměstnáním jejich života se stalo vyptáváním, malicherné posuzování a obviňování. Jejich srdce nejdou s Bohem. Skryli své světlo pod kbelec.“ – 9T 28,29

Studium Slova a zvláštní znalosti. – Když nyní mám světlo, jehož se mi dostalo studiem Jeho slova, když jsem získala z jednotlivých případů mezi Jeho lidem za všech okolností a v každé fázi zkušenosti zvláštní znalosti – mohou být stejně nevědomá, mít stejnou nejistotu v myšlení a duchovní slepotu jako na počátku zkušenosti? Chtějí moji bratři úsudek v tomto směru není o nic lepší než byl před vstupem do Kristovy školy, v níž jsem se cvičila a vychovávala pro zvláštní úkol? Nejsem o nic bystřejší, pokud se týče povinností i nebezpečí Božího lidu, než jsou ti, jimž tyto věci nebyly nikdy ukázány? – 5T 686.

Duch svatý ovlivnil myšlení i srdce Ellen Whiteové. – Bůh mi dal ve Svém díle jistou slavnou zkušenost a můžete být ujištěni, že dokud budu živá, neustále budu přinášet varovný hlas, jímž na mne působí Duch Svatý, ať ho lidé chtějí slyšet, anebo ho nedbají. Ve mně samé není žádná zvláštní moudrost, jsem pouze nástrojem v Božích rukou, abych konala dílo, které mi určil. Příkazy, které jsem dala písemně nebo ústně, byly výrazem světla, jež mi dal Bůh. Snažila jsem se dát vám zásady, kterými působí duch Boží už po léta na mou mysl, a které zapisuje do mého srdce.

A nyní vás, bratři, snažně prosím, abyste nebyly prostředníky mezi mnou a lidem a neodvraceli světlo, které jim Bůh chtěl dát. Neolupujte „Svědectví“ svou kritikou o jejich moc, sílu a vliv. Nemyslete, že je můžete rozpitvat, přizpůsobit svým vlastním myšlenkám a tvrdit, že Bůh dal schopnost rozlišovat, co je světlem z nebes a co je výrazem pouhé lidské moudrosti. Jestliže „Svědectví“ není ve shodě se Slovem Božím, zavrhněte je. – 5T 691.

Vysvětlení při hledání, kam postavit potravinářský závod. – V nočních viděních mi byly ukázány tyto zásady ve spojitosti s návrhem na zřízení pekárny v Loma Lindě. (Poznámka: Plány předpokládaly její umístění necelých 100 metrů od hlavní budovy sanatoria). Viděla jsem velkou budovu, kde se vyrábělo mnoho potravin. Byly tam i menší budovy blízko pekárny. Stála jsem nablízku a uslyšela jsem silné hlasy, dohadující se o prováděné stavbě. Mezi dělníky to způsobilo rozladění a zmatek.

Pak jsem uviděla přicházet bratra Burdena. Jeho klid vystřídal pohled úzkosti a tísně, když se snažil uvažovat spolu s dělníky a odstranit nesoulad. Scéna se opakovala a bratr Burde byl často odvoláván od své práce jako vedoucí sanatoria, aby urovnal neshody...

Pak jsem viděla pacienty, jak stáli na krásných pozemcích sanatoria. Také oni slyšeli dohady mezi dělníky. Pacienti mě neviděli, ale já jsem je mohla vidět i slyšet, a jejich poznámky doléhaly až ke mně. Litovali, že by závod měl být vybudován na těchto krásných pozemcích, v tak těsné blízkosti zařízení pro péči o nemocné. Někteří byli znechuceni...

Pak se někdo objevil na scéně a řekl: „To všechno se stalo proto, abyste viděli jak to vypadá, když se prosazují určité plány...”

A hle – najednou se celá scéna změnila. Budova pekárny nebyla tam, kde jsme ji plánovali, ale v dostatečné vzdálenosti od budov sanatoria, na cestě, vedoucí k železnici. Byla to skromná budova s malým provozem. Ziskuchtivost se vytratila a na jejím místě se šířil silný duchovní vliv. – Letter 140, 1906.

7. PŘEDÁNÍ BOHEM ZJEVENÉHO POSELSTVÍ

Příkaz Elleně Whiteové. – Protože mi Duch Boží odhalil velké pravdy Svého Slova i scény minulosti a budoucnosti, dostala jsem příkaz, abych to, co bylo takto zjeveno, oznámila jiným. – GC XI

Od počátku své práce... jsem byla vyzvána, abych podávala jasné, konkrétní svědectví, aby se křivdy káraly bez ohledu na kohokoliv. – 5T 678

Nositelé svědectví se dostává pomocí Ducha Božího. – Když je mé vidění skončeno, nevzpomíná si hned na věc, co jsem viděla a věc nestojí přede mnou zcela jasně, dokud nezačnu psát. Pak se obraz objeví před mýma očima tak, jak byl podáván při vidění a já mohu svobodně psát. Někdy věci, které jsem viděla zůstávají skryty, dokud nepřijdu k sobě. Nemohu je jasně přivolat zpět, nestojím-li před společností, které se vidění týká. Pak to, co jsem viděla, se znovu objevuje jasně přede mnou.

Při ústním nebo písemném výkladu svého vidění, jsem právě tak závislá na Duchu Páně jako když vidění prožívám. Je pro mne nemožné přivolat věci, které jsem viděla, neukáže-li mi je Pán v době, která se líbí Jemu, abych je vyprávěla nebo o nich psala. – 2SG 392, 293.

Musí být ovlivněna Duchem Svatým. – Ze svého vlastního popudu se nemohu pustit do nějaké práce a ponořit se do ní. Musím být ovlivněn Duchem Božím. Nemohu psát, nepomůže-li mi Duch svatý. Někdy nemohu psát vůbec. Pak jsem zase probuzena v jedenáct, ve dvanáct nebo v jednu hodinu a mohu psát tak rychle, jak se stačí moje ruka pohybovat po papíře. – Letter 11, 1903.

Když vezmu pero do ruky. – Jakmile vezmu pero do ruky, nemám pochybnosti o tom, co mám psát. Je to tak zřejmé a jasně jako hlas, který ke mně mluví: „Já tě vyučuji a uvádím na cestu, po níž půjdeš.“ „Poznávej ho na všech svých cestách a on spravovati bude stezky tvé.“ – SM 89, 1900.

Jsem velmi zaneprázdněna svým psaním. Časně ráno i v noci popisuji věci, které mi Pán zjevuje. Hlavním smyslem mé práce je připravit lid, aby obstál v den posledního soudu. – Letter 371, 1907.

Celistvost jejího poselství. – Mluvím o tom, co jsem viděla a o čem vím, že je to pravda. – Letter 4, 1896.

Ve svém díle mluvím o věcech, které mi Pán dává. Ve svých slovech k vám se neodvažuji říci, že Pán mě nepřiměl činit si poznámky, které jsem si celou cestu při tomto hovoru dělala. – Letter 18d, 1890.

Píši všechno, co mi Pán dává, abych to psala. – Letter 52, 1906.

Svědectví vyjádřené jejími vlastními slovy. – Ačkoliv jsem tak závislá na Duchu Páně při psaní svých názorů stejně jako při jejich přijímání, přece slova, jichž užívám při popisu toho, co jsem uviděla, jsou moje vlastní; jediné slova, které mi řekl anděl, uvádím vždy v uvozovkách jako citát. – RH 8.10.1867. (Poznámka: Zasedání Generální konference řeklo o inspiraci: „Věříme, že světlo je od Boha dáváno Jeho služebníků osvětlením myslí, jímž se takto zprostředkují myšlenky, nikoliv skutečnými slovy (až na vzácné výjimky/ - RH 27.11.1883).

O těchto věcech musím psát znovu a znovu. – Vypsala jsem věrně varování, která mi Bůh dal. Byla otištěna v knihách, já však nemohu ustat, musím o těchto věcech psát znovu a znovu. Nežádám o úlevu. Pokud mi Pán dopřává života, musím tato naléhavá poselství šířit dál. – MS 21, 1910.

Jak chápe Ellen G. Whiteová své spisy. –

a). „Svědectví“: Ti, kteří pečlivě četli svědectví od dob, kdy začaly vycházet, nemusí být na rozpacích o jejich vzniku. Všechny ty četné svazky, psané za pomoci Ducha Božího, živě svědčí o povaze svědectví. – Letter 225, 1906 (ISM 49).

b). „Série Drama věků“: Tvůrcem těchto knih není sestra Whiteová. Ty obsahují příkaz, který jí Bůh dává již od počátku její práce. Je v nich drahocenné světlo útěchy jež Bůh milostivě dal své služebnici, aby bylo předáno světu. – CM 125.

c). Články: Ani jediný můj článek nevyjadřuje pouze mé vlastní myšlenky. Moje články jsou tím, co mi Bůh zjevil ve vidění – drahocennými paprsky světla, zářícího trůnu. – 5T 67.

d). Dopisy (svědectví): S bázní a třesením jsem ve tři hodiny ráno vstala, abych vám napsala. Bůh mluvil skrze hmotu. Snad řeknete, že toto sdělení byl jen dopis. Ano, byl to dopis, ale inspirovaný Duchem Božím, aby přinesl vaši myslí věci, které mi byly ukázány. V těchto dopisech, které píšete, ve svědectvích, která nesu, vám podávám to, co mi Pán zjevil. – 5T 67.

e). Rozhovory: On (starší G. A. Irwin) měl s sebou malý zápisník, do něhož si zaznamenával nejasné otázky, které mi předkládá. Vzejde-li mi o těchto bodech nějaké světlo, vypíši to ku prospěchu našeho lidu nejen v Americe, ale i v této zemi (Austrálie). – Letter 96, 1899.

f). Když nebylo dáno žádné světlo: Nedostalo se mi žádného světla o této věci (zde se jednalo o 144.000)... Řekněte, prosím, mým bratřím, že o tom, o čem píšete, mi nebylo nic zjeveno, a že já jim mohu předávat pouze to co mi bylo ve vidění zjeveno. – Citováno v jednom dopise C. C. Crisler E. E. Androssovi z 8.12.1914.

Nemohu psát vašim bratřím o vašem budoucím díle... Nedostala jsem žádný příkaz o místě, kde byste se měli usadit... Když mi Pán dá jistý příkaz pro vás, předám vám jej. Nemohu však převzít odpovědnost, kterou mi Pán nesvěřil. – Letter 96, 1909.

Obrazy, ukázané Bohem, byly podány velmi živě. – Potřebuji veškerou sílu své přesvědčivosti, abych mohla co nejživěji podat to, co mi Pán ukázal. – Letter 325, 1905.

Duch Svatý dává vhodná slova. – Boží dobrota ke mně je veliká. Velebím Jeho jméno, že jsou mi jasné věci v Bibli. Duch Boží pomáhá mému myšlení, dává mi vhodná slova k vyjádření pravdy. Cítím se také velmi posílena, když stojím před velkými shromážděními. – Letter 90, 1907

Duch pomáhá při výběru vhodných slov. – Snažím se užívat těch slov a výrazů, které tuto látku dobře vystihují a zaváhá-li mé pero na chvíli, hned mně napadají vhodná slova. – Letter 123, 1904

Když jsem při psaní těchto drahých knih zaváhala, bylo mi dáno právě to slovo, které jsem potřebovala k vyjádření myšlenky. – Letter 265, 1907.

Pečlivě hledání slov. – Úzkostlivě se snažím užívat takových slov, která nikomu nedávají možnost setrvávat v klamných názorech. Musím používat slova, která nebudou vykládána špatně ani užita tak, aby znamenala opak toho, co měla vyjádřit. – MS 126, 1905.

Ani jediná kacířská věta. – Prohlížím teď své zápisníky a kopie dopisů, psaných po několika minulých let... mám vykládat tu nejcennější látku a předložit li lidu ve formě svědectví. Zatímco jsem schopna konat tuto práci, lidu musí mít věci k oživení minulosti, kterou mají vidět jako jeden přímý řetěz pravdy bez jediné kacířské věty v tom, co jsem napsala. Toto – jak jsem byla poučená – má být pro všechny živý dopis o mé víře. – Letter 239a, 1905.

Napřed řečeno všeobecně, pak aplikováno na určitý případ. – Byla jsem přenášena z jednoho nemocničního pokoje do druhého, kde je Dr. B. lékařem. V některých případech mě tížila jeho velká neschopnost. Neměl dostatečné znalosti, aby chápal, co případ vyžaduje, a co podstatného se má vykonat, aby nemoc byla vyléčena.

Jeden z odborníků, který mi často poskytoval poučení, řekl: „Mladý muži, nejste důkladným studentem, plavete na povrchu. Musíte důkladně studovat, využívat vhodných příležitostí, více se učit; a lekce, kterým se učíte, se učte důkladně. Příliš málo zatěžujete hlavu. Mít lidský život ve svých rukou je vězná a věc a každá chyba, kterou snad uděláte, každé zanedbání hlubokého proniknutí do případu, může znamenat smrt pro ty, kteří by možná žili. Toto nebezpečí by bylo menší, kdyby lékař měl více důkladné znalosti, jak léčit nemocného.“

Nikdy jsem ti to nepsala, ale uváděla jsem všechno všeobecně, aniž bych to aplikovala na tvůj případ. Teď cítím, že bys měl tyto věci znát, že světlo, kterého se dostalo, pracovníkům v sanatoriu, platilo v některých věcech tobě. Říkám ti to s láskou ke tvé duši a se zájmem, abys uspěl jako praktický lékař, že musíš pít hlouběji za studánky vědění, než budeš připraven abys byl první nebo jediný v nějakém ústavu pro nemocné. – Letter 7, 1887.

Nezkrášený případ. – V mém posledním vidění mi byl ukázán tvůj případ... Tím mi bylo ukázáno, že hřešíš proti 7.příkázání. Jak může být tvá mysl v souladu se vzácným Slovem Božím, pravdami, které neustále snižuješ? Kdybys býval sváděn k této pošetilosti nevědomě, bylo by to omluvitelnější, ale k tomu tak nebylo. Byl jsi varován. Dostalo se ti pokárání i rady...

Má duše je pobouřena... Nechci tvůj případ kráslit. Jsi ve strašném postavení a potřebuješ se zcela změnit. – Letter 52, 1876.

Ne vždycky zvláštní vidění. – Piši o tom, protože se neodvážuji to zadržet. Vůbec neplníš vůli Boží, vůli Ježíšovu, vůli nebes. Nijak se nedivím, že Bůh tvé námaze nepožehnal. Možná řekneš: „Bůh nedal sestře Whiteové vidění v mé věci, proč tedy píše takto?“

Viděla jsem případy jiných, kteří stejně jako ty zanedbávají své povinnosti. Viděla jsem mnoho věcí, týkajících se tvé zkušenosti v minulosti. Když přijdu do některé rodiny a vidím, že tam žijí způsobem, který Bůh vytýkal a odsoudil, jsem zarmoucena a cítím úzkost, zda mi byly ukázány zvláštní hříchy nebo hříchy jiného, kdo nedbal podobných povinností. Víím, o čem mluvím, věc mi je naprosto jasná. Pak si říkám: Pospěš si, kvůli Kristu, abys přišla na správné místo a vyzbroj se k boji. – Letter 52, 1886

Svědectví zakládající se na mnoha viděních. – Bůh mi dal svědectví pokárání pro rodiče, kteří vychovávají své děti tak, jako Vy své malé dítě. – Letter 1, 1877.

Tato věc mi byla připomenuta v jiných případech, kde jednotlivci tvrdili, že mají poselství podobného druhu pro církve adventistů sedmého dne a bylo mi řečeno: „Nevěř jim.“ – Letter 16, 1839. (ISM 63,64).

Svědectví, která byla přinášena neočekávaně. – V sobotu časně ráno jsem přišla na shromáždění a Pán mi zcela neočekávaně dal svědectví přímo pro ně. Zjevila jsem jim je a ukázala jsem jim, že Pán posílá své pomocníky s poselstvím, a že poselství, které přinášejí, je tím pravým prostředkem, který Bůh určil, aby na ně zapůsobil; oni se však odvážili přijímat je po kouscích a

zbavit tak Slovo Boží veškerého účinku... Mohu Vám říci, že byli velmi překvapeni a udiveni, že jsem se k nim odvážila takto mluvit. – Letter 19, 1884.

Přinášení výtek – nevděčný úkol pro Ellen Whiteovou. – Kdybych měla jít na zasedání Generální konference, byla bych nucena zaujmout stanovisko, které by někoho velmi dotklo. Velmi mě bolí, musím-li to dělat, a trvá to dlouho, než se zotavím z vyčerpání, které mi takový zážitek způsobuje. – Letter 17, 1903.

Dílo, zajištěné ústními i písemnými poselstvími. – Poselství, která mi Bůh dal, byla Jeho lidu sdělena ústně i tištěnou formou. Tak bylo mé dílo zajištěno dvojím způsobem.

Dostalo se mi ponaučení, že aby pravda mohla být vypsána, podepírá mne Pán ve své nekonečné moci svou pravicí již po více než půl století, když mě žádá, abych psala do časopisů i knih. Letter 136, 1906.

Nevěděla, zda jde o minulost či budoucnost. – Duch Páně mě vybídl, abych podrobně varovala náš lid o nevhodné důvěrnosti ženatých mužů k ženám a žen k mužům. Tyto city, jejichž základem není láska, existovaly v místním sboru v --- předtím, než jsi s ním navázala styky. Byl jsi mi ukázána s jinými, kteří se chovali stejně. Nedovedu říci, zda se jednalo o minulost nebo budoucnost, protože věci mi jsou často ukázány dlouho před tím, než tyto okolnosti nastanou. – Letter 17, 1891.

Dílo uviděla jako hotové. – Stále myslím na to, jak mi ve vidění – sotva jsme začali se stavbou sanatoria – byly ukázány všechny jeho budovy, připravené k nastěhování. Pán mě poučil, jak by se v těchto budovách mělo pracovat, aby to mělo spasitelný vliv na pacienty.

Všechno mi připadalo velmi skutečně, ale když jsem procitla, shledala jsem, že se s prací má teprve začít, a že tam ještě žádná budovy nebyly postaveny.

Jindy mi byla opět ukázána velká budova, tyčící se na té straně, kde bylo později postaveno sanatorium v Battle Creek. Bratři byli ve velkých rozpacích kvůli tomu, kdo by se měl stavby ujmout. Dala jsem se do žalostného pláče. Jeden z mocných mezi námi povstal a řekl: „Ještě ne. Nejste připraveni financovat tuto stavbu, ani plánovat její budoucí vedení.“

V této době se kladly základy sanatoria. My jsme však potřebovali naučit se lekci čekání. – Letter 135, 1903.

Pavlovi bylo předem ukázáno nebezpečí, které vznikne. Pavel byl apoštol obdařený vnuknutím, avšak Pán mu nezjevil vždy jen stav Svého lidu. Ti, kteří měli zájem o růst církve a viděli, jak se do ní vkrádá zlo, přednesli mu věc, a tak Pavel mohl pomocí světla, jehož se mu předtím dostalo, posoudit pravou povahu jejího vývoje. Protože mu Pán nedal zjevení pro tuto zvláštní chvíli, neodhodili ti, kteří opravdu hledali světlo, jeho poselství jako obyčejný dopis. To opravdu ne. Pán mu ukázal, jaké těžkosti a nebezpečí vyvstanou ve sborech, aby přesně věděl, jak je popírat, až se projeví. – 5T 65.

Ellen Whiteová nyní mluvit. – Dnes ráno jsem navštívila shromáždění, kam bylo svoláno několik vybraných osobností, aby uvažili některé otázky, které jim byly předloženy v dopise, který si vyprošoval úvahu a radu v těchto věcech. O některých z těchto námětů jsem mohla mluvit, protože mi v různých dobách i na různých místech byly mnohé věci zjeveny... Jak četli moji bratři vybrané části na Jihu (Ameriky) mi byla velmi často ukazována, necítila jsem však právo psát o ní... Světlo, které mi Pán v různých dobách dal, spočívalo v tom, že v církvi na Jihu, kde je největší část obyvatelstva barevná, se nemůže pracovat týmiž metodami jako jinde. – Letter 73, 1895.

Až nadejde pravý čas. – Nyní nesmím psát více, ačkoliv je toho velmi mnoho, o čem budu psát, až poznám, že nadejde pravý čas. – Letter 124, 1902.

Odloženo o rok. – Při konferenci v Melbourne mi Pán opravdu pomáhal a požehnal mi znamením. Než jsem tam přišla, pracovala jsem velmi tvrdě; podávala jsem totiž osobní svědectví, která jsem napsala už před rokem, ale nebyl mi jasné, mám-li je odeslat. Myslela jsem na Kristova slova: „Ještě bych měl mnoho mluvit vám, ale nemůžete snést nyní.“ (J. 16,12) Když jsem zalepila sdělení, připravené k odeslání, zdálo se mi, že mi nějaký hlas řekl: „Ještě ne, ještě ne, oni tvé svědectví nepřijmou.“ – Letter 39, 1893.

Vidění nejsou vždy pochopena. – Když jsme spolu při jedné příležitosti hovořili o tvé zkušenosti při tvé práci, zeptal ses mě: „Řekla jsi mi všechno?“ Tehdy jsem nemohla říct víc. Často jsou mi ukázány obrazy, kterým napřed nerozumím, ale které se mi po čase ujasní opakovaným podáním těch věcí, které jsem zprvu nechápala; děje se tak způsobem, který činí jejich význam jasný a nezaměnitelný. – Letter 329, 1904.

Co jsem napsala zdálo se nové. – V noci, když jsem probuzena ze spánku, píši si do deníku mnohé věci, které, když je čtu se mi zdají nové, jako někomu, kdo je poprvé slyší. Kdybych neviděla, že to je moje písmo, myslela bych si, že to moje pero nepsalo. – Letter 118, 1898.

Dřívější spisy jsou aktuální. – Mám velké množství vzácného materiálu, napsaného v Cooranbongu (Austrálie) a datovaného 20.12.1896, který je potřebný právě v této době. Dnes ho nechám opsat, a bude-li to možné, odešlu to večerní poštou. Tyto rukopisy se mi ztratily, ale dnes ráno upoutalo mou pozornost hromada, v níž jsem, ke svému překvapení, při prohlížení poznala hledanou věc. – Letter 262, 1907.

Mysl musí být duchovně připravena. – Snažila jsem se nehýbat se tomu a tlumočit našemu lidu celý Boží pokyn, ale někdy jsem věci odložila s poznámkou: „Nemohu je teď snést.“ Ani pravda nemůže být ve vši plnosti podávána těm myslím, které nejsou duševně nijak připraveny ji přijmout. Mám mnoho co říci, ale osoby, kterých se poselství týká, je nemohu ve svém přítomném neposvěceném stavu snést. – Letter 55, 1894.

Proč nemohl Pavel říci všechno. – Veliký apoštol měl mnoha vidění. Pán mu zjevil mnohé věci, které zákon nedovoluje člověku rozšiřovat. Proč nemohl říci věřícím, co uviděl? Protože by byli zneužili velkých zjevených pravd. Nebyli by schopni chápat tyto pravdy. A přece vše, co bylo Pavlovi zjeveno, přetvářelo poselství, které mu Bůh dal, aby nesl sborům. – Letter 161, 1903

Žádné právo na zvláštní osvícení u životopisných spisů. – Při přípravě následujících stránek (Duchovní dary sv. 2, které jsou autobiografickým líčením), jsem bojovala s velkými nevýhodami, když jsem se v mnoha příkladech musela spoléhat na svou vlastní paměť, protože jsem si – s výjimkou několika let – nevedla žádný deník. Někdy jsem poslala rukopisy přátelům, kteří byli při tom, když se vyprávěné okolnosti odehrály, aby rukopisy prohlédli, než se dají do tisku. Vedena snahou vyložit prosté skutečnosti nejlépe, vynaložila jsem velkou péči a strávila jsem mnoho času.

Při určování dat mi však hodně pomáhaly četné dopisy, které jsem psávala. – Předmluva ke knize „Duchovní dary“, sv. 2.

Vyslovuji tímto zvláštní přání, aby mi každý, kdo v této knize najde nesprávná tvrzení podal neprodleně zprávu. Vydání se bude kompletovat asi 1.října. podejte proto zprávu před tímto datem. – Tamtéž, dodatek v prvních 400 tisících.

Rozlišování mezi obecnými a náboženskými náměty. – Jsou doby, kdy se musí vynaložit obecné věci, kdy mysl musí zaměstnávat obecné myšlenky, musí se psát obecné dopisy a poskytovat obecné informace, které přicházely od jednoho pracovníka ke druhému. Taková slova u takové informace se nezískávají žádným vnuknutím Ducha Božího. Občas se kladou otázky, které se vůbec netýkají náboženských námětů, ale musí se na ně odpovědět. Hovoříme o domech, o pozemcích, o obchodech, které se mají provést, o umístěních našich institucí, jejich výhodách i nevýhodách. – MS 107, 1909. (Viz ISM 39).

Objasněný bod. – Nedostalo se mi poselství: „Pošli pro bratra C, aby přišel do Austrálie. Nic takového. Proto neříká, že vím, že toto je místo pro tebe. Mám však právo vyslovit svá přání, i když říkám, že nemluvím z příkazu.

Já však nechci, abys přišel proto, že já tě o tom přesvědčuji. Přeji si, abys hledal Pána co neoprávdověji a pak šel tam, kam tě povede. Chci, abys přišel, až Bůh řekne: „Pojď“ a ani o chvíli dříve.

Přesto je mým právem ukázat na potřeby Boží práce v Austrálii. Austrálie není vlastí jenže je to země Páně. Země je Boží, lid je Jeho. Má se tu vykonat práce a nejsi-li tím, kdo to udělá, budu i tak smířena, když uslyším, že jsi odešel někam jinam.“ – Letter 129, 1897 (Z dopisů týkajících se potřeby sanatoria v Austrálii a o možnosti, aby tento muž přišel do Austrálie zařízený takový podnik.)

Informace získaná od těch, kteří by ji měli znát. – Podaná informace, týkající se počtu místností v sanatoriu v Rajském údolí, nebyla zjevením od Pána, ale pouhým lidským míněním. Nikdy mi nebyl zjeven přesný počet místností v kterémkoli našem sanatoriu. Znalost takových věcí jsem získala dotazováním u těch, u nichž se předpokládá, že to vědí. Když mluvím o těchto všeobecných námětech, není v mých slovech nic, co by druhé opravňovalo věřit, že své vědomosti získávám od Pána ve vidění, a že je jako takové vykládám. – MS 107, 1909. (Viz ISM 38).

Dva druhy dopisů. – Drahé děti (Edson a Emma): Měla jsem hodně psaní a tvrdě jsem pracovala. Mé srdce je pevné a doufá v Pána. V žádném případě nemáme být nerozhodní, ale plni naděje.

Dnes ráno jsem pod svými dveřmi našla dopis. Byla jsem ráda, že o vás slyším. Včera jsem psala dopis o obecných, každodenních námětech. (Viz další citaci.) Tento dopis odešlu dnes. Napsala jsem i dlouhý dopis o námětu, o němž ve svém dopise mluvíte a poslala jsem ho k opsání. Dostanete ho brzy...

Z pokynu, který mi Pán čas od času dal, vím, že by měli být pracovníci, kteří konají zdravotně evangelizační cesty mezi městy a vesnicemi. Ti, kteří tuto práci dělají, sklídí bohatou žně duší z vyšších i nižších vrstev. – Letter 202, 1903.

Dopis, jednající i obecných věcech. – Drahé děti, Edsone a Emmo. Už je to dlouho, co jsem vám psala. Moc ráda bych vás navštívila ve vašem vlastním domově. Willi mi píše, že z vás má radost. Dlouho jsem o vás neslyšela. Moc ráda bych od vás dostala dopis, i kdyby to bylo jen několik řádků. Pamatujte, že kdybyste nás chtěli kdykoliv navštívit, poradit se o své práci a o knihách, které se snažíme vydávat, velmi ráda vás uvítám.

Zdá se to už dlouho, co je Willy pryč. Odjel posledního června a teď je 10. září. Přijede za týden... – Letter 201, 1903.

Úsudek sestry Whiteové. – Ty jsi dokazoval, že tvůj vlastní úsudek je spolehlivější než úsudek sestry Whiteové. Uvažil jsi, že sestra Whiteová se takovými případy zabývá už po celou tu dobu, co svým životem slouží Mistru, a že případy, podobné tvým vlastním a mnohé obměny případů, jí byly ukázány ve viděních, aby poznala, co je na těchto věcech správné, a co je špatné? Nemá úsudek, který je po více jak 50let ovlivňovaný Pánem, žádnou přednost před těmi, kteří tuto kázeň a výchovu neměli? Uvaž prosím, tyto věci. – Letter 115, 1895.

Neodvažovala se mluvit, když neměla žádné zvláštní světlo. – Často se ocitám v situaci, kdy se neodvážuji dát souhlas či nesouhlas k předloženým návrhům, neboť je tu nebezpečí, že jakkoliv moje slova se budou sdělovat dál jako něco, co mi dal Pán. Není pro mne vždy bezpečné vyjádřit svůj vlastní úsudek; když si totiž někdo přeje prosadit svůj vlastní cíl, bude pokládat každé moje příznivé slovo za zvláštní osvícení od Pána. Budu si dávat pozor na celé své chování. – Letter 162, 1907.

8. OTÁZKA VLIVU

Kdo mluvil k sestře Whiteové? – Ti, kteří si nevšimli varovných poselství, ztratili svou orientaci. Někteří se ve své sebedůvěře odvážili odvrátit se od toho, o čem věděli, že je pravda, když se zeptali: „Kdo mluvil k sestře Whiteové?“ Tato slova svědčí o malé víře a důvěře v dílo, které mi Pán dal, abych činila. Vidí výsledek práce, kterou mi uložil Pán, a jestliže je toto nepřesvědčí, pak na ně nezapůsobí žádné argumenty, žádná budoucí zjevení. Výsledek bude ten, že Bůh bude znovu promlouvat jako soudce, jako promlouval kdysi. – RH 19.5.1903, str. 8.

Hovořil jí někdo o těchto věcech? – Někteří jsou ochotni se vyptávat: „Kdo řekl sestře Whiteové o těchto věcech?“ tuto otázku položili dokonce i mně: „Hovořil ti někdo o těchto věcech?“ Mohla jsem odpovědět: „Ano, ano, anděl Boží ke mně mluvil.“ Oni tím však myslí: „Přiznávají se sestry a bratři ke svým vinám?“ Pro budoucnost nebudu podceňovat svědectví, která mi Bůh dal, vysvětlovat, pokoušet se uspokojit taková malicherná myšlení, ale budu pokládat všechny takové otázky za urážku Ducha božího. Bůh pokládal za vhodné uložit mi úkol, jaký nebyl dán nikomu jinému z našich řad. Vložil na mne břemeno napomínání, které nebylo dáno nikomu jinému. – 3T 314, 315.

Někdo mluvil k sestře Whiteové. – I teď vyjadřují lidé svou nevíru slovy: „Kdo napsal sestře Whiteové o těchto věcech?“ Nevím však o nikom, kdo tyto věci zná v celé pravdě, ani neznám nikoho, kdo by mohl psát o tom, o čem soudí, že neexistuje. Někdo ke mně promluvil – Ten, který nic nepřekrucuje, nesoudí nesprávně, ani nic nepřehání. – Zvláštní instrukce, týkající se redakce Review and Herald a práce v Battle Creek, str. 16.

Je-li ovlivněna, není důvěryhodná. – Vy se domníváte, že jednotlivci ovlivnili mé myšlení. Jsem-li v takovém postavení, nehodím se k tomu, abych byla pověřena dílem Božím. – Letter 16, 1893.

Paní Whiteová nečetla jistě dopisy nebo články. – Pokáráš mě asi, že jsem nečetla balíčky tvých spisů. Nečetla jsem je a nečetla jsem ani dopisy, které poslal Dr. Kellogg. Dostala jsem poselství přísné výtky, určené vydavatelství a věděla jsem, že budu-li číst sdělení, která mi byla poslána, byli byste později – až se svědectví splní – ty i dr. Kellogg, pokoušeni říct: „Já jsem ji k tomu inspiroval.“ – Letter 301, 1905.

Nemívám ve zvyku číst jakékoliv věroučné články v novinách (Review and Herald), aby se moje myšlení nijak neshodovalo s myšlenkami a nápady někoho jiného, a aby forma něčích neměla žádné souvislosti s tím, co píši já. – Letter 37, 1887.

Otázka, která vyvstala v dřívějším kazatelském úřadě. – Kdybyste to říkala sebevíckrát, dostalo by se mi vidění, které mi Bůh dává? Jestliže ano, pak vidění nejsou ničím... Co jsi řekla ty, anebo někdo jiný, znamená vůbec nic. Bůh vzal věc do ruky... Co jsi řekla ty, sestro D, to na mne vůbec nezapůsobilo. Můj názor nemá nic společného s tím, co mi Bůh ukázal ve vidění. – Letter 6, 1851.

Výtka neměla původ v klepech. – Dostala jsem tvůj dopis a budu se snažit na něj odpovědět. Říkáš, že se ti dostalo svědectví, ale podíl na podvodu nepřijímáš. Přesto však můj bratře, je to pravda, klepy nemají s tímto případem pokárání žádnou souvislost. – Letter 28, 1888.

Pokus řídit paní Whiteovou. – Bratr F navrhuje, že by lid těšilo, kdybych méně mluvila o povinnosti a více o Ježíšově lásce. Já si však přeji mluvit tak, jak na mne bude působit Duch Páně. Pán ví nejlépe, co jeho lid potřebuje. Dopoledne (sobota 17. října) jsem mluvila na text z Izaiáše 58. Vůbec nic jsem nezkrášlovala. – MS 26, 1885.

Pokyny ovlivňovat Mocný. – Někteří lidé říkají: „Někdo ovlivňuje její spisy.“ Beru to s díky na vědomí. Je Jeden, který má moc aby mi radil, Jeden, který mi ukazuje stav věcí. – Letter 52, 1906.

Příčina občanských dotazů. – Jistý člověk se mi přiznal, že o mých svědectvích pochybovala nevěřil jim pro výroky, které mu řekla sestra F. Jednou z věcí, o nich mluvil bylo to, že svědectví o jednotlivých mi sdělili jiní lidé, zatím co já jsem je označila za poselství od Boha. Uvědomuji si tato moje sestra, že se mne takto dělá pokrytce a lháře?...

Sestra F se zmínila o jednom případě, kdy mi řekla všechno o rodině bratra G a první věc, kterou přišť uslyšela, byla ta, že já vyprávím právě ty věci, které mi řekla ona, jako něco, co mi zjevil Pán.

Vysvětlím to. Často mi jsou ukázány rodiny i jednotlivci, a když mám pak příležitost být s těmi, kteří je znají, zjišťuji, jakou má ta rodina pověst, abych zjistila, zdali kazatelé nebo lid vědí o existujícím zlu.

Taková byla skutečnost v případě týkajícím se rodiny bratra G. Přála jsem si vědět, zdali svědectví byla opodstatněna fakty. Tato poskytnutá informace nebyla však svědectvím, třebaže krátkozraké, pokoušené duše si to mohou takto vykládat. – Letter 17, 1887.

Kdo mluvil k Pavlovi a sestře Whiteové? – Když bloudícímu přinesou svědectví od Pána, často se ptá: „Kdo mluvil k sestře Whiteové?“ Tak tomu jistě bylo za dnů Pavlových, neboť někdo musel mít na srdci zájem církve, aby ukázal apoštolovi, Bohem ustanovenému pomocníkovi, nebezpečí, hrozící členům církve a ohrožující její rozvoj. Je čas mluvení a čas mlčení. Něco se ovšem udělat musí a Pánem ustanovený pomocník nesmí ochabovat ve svém díle napravování tohoto zla. Toto zlo tedy existovalo a Pavel měl co děla, aby je potřel...

Víme, že Pavel měl před očima stav sborů. Bůh mu dal světlo a poznání řádu, jaký by měl být ve sborech udržován, i znalost rozličného zla, které v církvi vznikne a bude muset být napravováno a odhodlaně projednáváno s ohledem na jeho závažný charakter. Pán zjevil Pavlovi čistotu, oddanost a zbožnost, jež by se měla v církvi udržovat, i to, že zlo, které vzniká v protikladu k nim, musí být napraveno světlem, které mu dal Bůh.

Proč se dotazují. – Když mám vidění o věcech, týkajících se nějakého sboru, je to někdy jako záblesk nebeského světla, který odhalí podrobnosti, jež mi o tomto případě vyjevil Bůh. Jestliže se bříme; které tíží mou mysl, týká určitých sborů, rodin nebo jednotlivců, vyptávám se často na stav věcí v tom sboru a mám celou záležitost popsanou dříve, než do toho sboru přijdu.

Já však chci fakta k opodstatnění svědectví a tíží mě poznání, jak bych měla oznámit světlo, které mi Bůh dal. Jestliže sbor už viditelně postihly omyly, takové příklady svádějí sbor, oslabují jeho víru a posilují nevěru; práce, která se pak musí udělat, se nesmí svěřit rodinám v soukromí nebo samotným jednotlivcům, ale musí se konat před celým sborem, aby se zastavilo zlo a aby do mysli těch, kteří byli oklamáni podvodným konáním a nesprávným výkladem, vešlo světlo.

Když jsem zase stála před lidem, tu mi jako blesk zazářilo světlo, které mi Bůh v minulosti dal o lidech, kteří stáli přede mnou a Duch Páně mě vybízel, abych mluvila. Takto si mne Bůh použil a já jsem nahlédla do mnoha případů; než však takové případy povím, přeji si vždy vědět, zdali je ta věc známa jiným, počítá-li se s tím, že jejich vliv bude na škodu celému sboru. Někdy lidé kladou otázky a

někdy je tím určen způsob projednání těchto případů. Někdy se o věci jedná jen před osobami, kterých se to týká, jindy před mnoha lidmi nebo jen menší množstvím.

Je-li případ takový, že se může projednat soukromě, aniž by to druzí museli vědět, pak si velmi přeji, aby se udělalo, co je možné, aby se věc napravila a nerozšiřovala. – Letter 17, 1887

Stojím sama, krutě sama. – Musím učinit prohlášení. Když mi Pán zjeví nějakou záležitost a dá mi příkaz, abych přinesla poselství o dané věci, pak, pokud mé síly s pomocí Boží stačí, oznámím tu věc jako myšlení a vůli Boží tak jasně, jak mi mé lidské schopnosti, vedené a řízené Duchem Svátým, celou věc přiblíží, abych ji předložila jiným. Pokud se týče, vážných věcí, které mi byly zjeveny, nedala jsem nikomu – muži ani ženě – právo ani nejmenší kontroly nad svým dílem, které mi Pán dal k vykonání.

Od doby před 21 lety, kdy mi zemřel manžel, mi ani v nejmenších nenapadlo abych se znovu provdala. Proč? Ne proto, že to zakázal Bůh, to ne. Ale pro mne bylo nejlepší, abych stála sama, aby nikdo netrpěl při pokračování mého díla, svěřeného mi Bohem. Nikdo nebude mít také právo jakkoli mne ovlivňovat v mé odpovědné, anebo mé dílo při přinášení mého svědectví povzbuzování i kárání.

Můj manžel mi nikdy nestál v cestě při tomto díle a dostávalo se mi od něho pomoci a povzbuzení, často i soucitu. Jeho pochopení, modlitby i slzy jsem tolik, tolik postrádala. To nemůže nikdo chápat tak, jako já. Mé dílo všem musí být vykonáno. Žádná lidská moc mě nemůže ovlivnit v díle, které mi Bůh dal k vykonání přinášením svého svědectví těm, pro něž mi On dal pokárání nebo povzbuzení.

V této záležitosti jsem stála sama, krutě sama, se všemi nesnáze a všemi zkouškami, spojenými s dílem. Jediný Bůh mi mohl pomoci. Poslední práce, kterou má ba tomto světě vykonat, bude brzy dokončena.. Musím se vyjadřovat jasně, abych – je-li to možné – nebyla chápána špatně.

Nemám na světě nikoho, kdo by mi uložil nějaké poselství, anebo na mne vložil nějakou povinnost. Mám ti nyní říci, bratře F, že až mi Pán dá poselství pro tebe nebo pro někoho jiného, dostane se ti tou cestou a tím způsobem, jak je Pán dává mně.“ – MS 227, 1902.

9.URČOVÁNÍ ÚSUDKU SESTRY WHITEOVÉ A SLOVO PÁNĚ

Mínění sestry Whiteové?

Postoj zčásti lidský, zčásti božský. – Při své zkušenosti jsem byla mnohokrát vyzvána, abych vyšla vstříc názoru určité třídy, která uznává, že svědectví jsou od Boha, ale zaujímá stanovisko, že některá věc je míněním a úsudkem sestry Whiteové. Tato vyhovuje těm, kteří nemají rádi výtky a kárání, a kteří mají příležitost vysvětlovat rozdíl mezi lidským a božským, když se jejich myšlenky neshodují.

Jestliže se předem utvořené názory nebo zvláštní myšlenky některých lidí zkříží s káráním svědectví, mají najednou potíže, aby objasnili svůj postoj k rozlišování mezi svědectvím v tom, že určí, co je lidský úsudek sestry Whiteové a co je Slovo Páně. Všechno, co podporuje jejich zhýčkané myšlenky, je božské, ale svědectví o potrestání jejich chyb jsou lidskými názory sestry Whiteové. Podle své tradice nedbají Božího pokynu. – MS 16, 1889

Zamítnutí svědectví. – Mluvil jsi o tom, jak soudíš o názorech, že všechna sdělení sestry Whiteové nejsou od Pána, ale že část je jejím vlastním míněním, jejím vlastním úsudkem, který není o nic lepší než úsudek a myšlení jiného člověka. Toto je jeden ze satanových háčeků, na něž chytá tvé pochybnosti, aby zklamal tvou duši a duše jiných, kteří mají odvahu vést v této době myšlenou čáru a říci: „Tato část, která se mi líbí, je od Boha, ale ta část, která vytýká a odsuzuje můj způsob chování je pouze od sestry Whiteové a nenese svatou pečeť.“ Takto jsi skutečně zavrhl všechna poselství, která ti Bůh ve své něžné, soucitné lásce seslal, aby tě zachránil od mravní zkázy...

Za mnou stojí ten, který je Pánem svědectví, která teď odmítá, podceňuješ a tupíš. Pokoušel jsi Boha a zbavil ses tím mužné síly; výsledkem je zmatek a zaslepenost mysli. – Letter 16, 1888

Toto není můj názor. – Po té, co jsem vám napsala dlouhý dopis, podceňovaný bratrem H jako pouhé vyjádření mého vlastního mínění, jsem odjela do Jižní Kalifornie na stanové shromáždění. V této době Pán částečně zrušil své předešlé omezení a já tedy píši, co dělám. Neodvažuji se teď říkat víc, abych nepřekročila mez, kterou mi stanovil Duch Páně.

Když přišel profesor I, dala jsem mu několik konkrétních otázek, spíše kvůli tomu, abych poznala, jak pohlíží na stav věcí, než pro informaci. Cítila jsem, že nadešla krize. Kdyby starší H a ti,

kteří stojí za ním, stáli ve světle, rozpoznali by hlas výstrahy a výtky; on to však nazývá dílem lidským a zavrhuje to. Práci, kterou teď koná, bude sám zakrátko zavrhouvat. Tká kolem sebe síť, kterou nemůže snadno potrhnout. Toto není můj názor.

Který hlas chcete uznat za hlas Boží? Jakou moc má Pán v záloze, aby napravit vaše omyly a ukázal vám vaši životní dráhu takovou, jaká je? Jakou moc, aby zapůsobil v církvi? Svým vlastním způsobem života jste uzavřel každou cestu, po níž by vás Pán mohl dosáhnout. Vzkřísí někoho z mrtvých, aby k vám promluvil?...

Ve svědectvích poslaných do Battle Creeku jsem vám odevzdala světlo, které mi Bůh dal. V žádném případě jsem nepodala svůj vlastní úsudek nebo názor. Mám dost psaní o tom, co mi bylo zjeveno, neuchyluji se k vlastním názorům. Znovu a znovu jednáte tak, jako dítka Izraele: místo lítosti před Bohem zavrhuje Jeho slova a připisujete všechny výstrahy i výtky posloví, jehož Pán posílá. – Svědectví pro sbor v Battle Creek, str. 50-58 (1882).

Dovolte mi vyjádřit mé myšlenky, a přece ne myšlenky mé, ale slovo Páně. – Letter 84, 1899 (Uvedeno v CW 112).

Satan pomůže těm, kteří cítí, že musí rozlišovat. – Musím konat svou práci, vyvracet chybná chápání těch, kteří se pokládají za schopné určovat, co je svědectví od Boha, a co je výrok lidský. Jestliže ti, kteří takto působili, pokračují v této činnosti dál, pak tu budou d'ábelské vlivy, které budou jednat za ně...

Ti, kteří pomáhali duším, aby se cítily oprávněny určovat, co je ve „Svědectvích“ Božích a co jsou jen slova sestry Whiteové bez Božího vnuknutí, nakonec shledají, že pomáhali d'áblu v jeho podvodném díle. Prosím, čtěte Svědectví číslo 3, str. 211 (5T 682). „Jak přijímat výtku“ – Letter 28, 1906.

Jak se jim může Bůh přiblížit? – Jakou rezervu moci má Pán, aby se přiblížil k těm, kteří odhodili Jeho výstrahy a výtky a svědectví Božího ducha nepřipsali žádnému vyššímu zdroji než lidské moudrosti? Co můžeš ty, který jsi toto činil, nabídnout při posledním soudu Bohu jako omluvu za to, že ses odvrátil od důkazů, které ti dal, že je to působení Boží? – TM 466.

10. O ŽIVOTĚ INSPIROVANÉHO POSLA

Boží posel vypráví zážitky. – Už půl století jsem Božím poslem a pokud budu žít, budu dál přinášet poselství, která mi Bůh pro svůj lid dává. Za mého mládí mě Bůh učinil svým poslem, aby sděloval Svému lidu svědectví povzbuzení, výstrahy i napomenutí. Nepřivlastňuji si žádnou slávu. Již 60let jsem ve spojení s nebeskými posly a neustále se učím poznávat božské věci i způsob, jakým Bůh bez přestání působí, aby vyvedl duše z jejich bludných cest ke světlu ve světle Božím.

Mnoha duším se dostalo pomoci, protože věřily, že poselství, které mi byla dána, byla poslána z milosrdenství k bloudícím. Když jsem viděla ty, kteří potřebují jinou křesťanskou zkušenost, zdědila jsem jim to pro jejich časné i věčné dobro. Pokud mi Pán dopřává života, budu věrně konat svou práci, ať již mne muži a ženy budou chtít slyšet, přijímat a poslouchat, nebo ne. Vím jasně, co mám dělat a budu-li poslušná, bude mi dána milost.

Miluji Boha. Miluji Ježíše Krista, Syna Božího a pocítuji mocný zájem o každou duši, která říká, že je dítětem Božím. Jsem odhodlána být věrnou služebnicí, pokud mi Pána dopřeje života. Nechci zklamat, ani ztratit odvahu.

Po celé měsíce však moje duše prožívá velká muka kvůli těm, kteří přijali satanovo chytráctví a sdělují to jiným, vykládají to různými způsoby, aby zničili důvěru v poselství evangelia pro tuto poslední generaci i ve zvláštní dílo, které mi Bůh dal ke konání. (Myslí se tím panthoistické učení.) Vím, že tuto práci mi dal Pán a nemám žádný důvod, abych útočila na to, co jsem dělala.

Ve své náboženské zkušenosti neustále získávám důkaz Boží zázračné moci, jež podepírá mé tělo i duši, kterou jsem věnovala Pánu. Já nejsem sama svoje. Byla jsem koupěna za mzdu a mám takovou jistotu v Pánu, který působí v můj prospěch, že musím uznávat Jeho hojnou milost...

Proč bych si měla stěžovat? Pán mě tolikrát pozvedl z nemoci, tak zázračně mě zachoval při životě, že nemohu nikdy pochybovat. Mám tolik jasných důkazů o Jeho požehnání, že bych nemohla za žádnou cenu pochybovat. On mi dává odvahu, se kterou hlásám jeho pravdu před velkým počtem lidí. Dostává se mi zvláštní pomoci nejen když stojím před velkým shromážděním, ale také když píši; tu vidím před sebou nádherné obrazy minulosti, přítomnosti i budoucnosti. – Letter 86, 1906.

Dar jazyka a projevu. – Ze všech vzácných ujištění, které mi Bůh dal ohledně mého díla, žádné mi nebylo dražší než to, že mi dá dar jazyka a projevu, ať půjdu kamkoli. Na místech, kde byla největší opozice, se všichni chovali tiše. Podávala jsem jasná poselství vlastnímu lidu i shromážděnému množství a má slova byla přijímána jako slova, přicházející od Pána. – Letter 84, 1909.

Poselství Ellen G. Whiteové je stejně pevné již léta. – Nedělní odpolední shromáždění navštívilo mnoho občanů z Battle Creek, kteří naslouchali z velkou pozorností. Na tomto shromáždění jsem měla příležitost konstatovat se vši určitostí, že moje názory se nezměnily. Na mnoha z těch, kdo slyšeli pronášena slova, spočívalo pozhřebání Páně. Řekla jsem: „Asi chcete vědět, čemu paní Whiteová věří. Slyšeli jste ji mnohokrát mluvit... Musí konat tutéž službu pro mistra, jako konala před léty, než oslovila lid z Battle Creek. Dostává úkoly od téhož instruktora. Příkazy pro ni znějí, „Napiš poselství, které ti dávám, aby je lid mohl mít.“ Tato poselství byla napsána tak, jak mi je Bůh dal.“ – Letter 39, 1905.

Důvěra E. G. Whiteové v božský původ jejich zjevení. – V jaké bitvě jsem nucena bojovat! Zdá se, že moji bratři mne odsuzují, že zaujímám stanoviska, která nejsou důležitá. Nevidí, že Bůh mi ve své moudrosti dal zjevení, o nichž je zbytečné se přit nebo jim odporovat. Nic nemůže vymazat to, co mi bylo zjeveno a vryto do pamětních desek mé duše. Všechny odpor nebo popírání mých svědectví si u mne jenom vynucují. naléháním Ducha Božího – abych svá svědectví ještě rozhodněji opakovala a trvala na zjeveném světle se vši silou přesvědčivosti, jakou mi Bůh dal. – MS 25, 1890.

Kladný výsledek boje s nebezpečím. – Satan nepřestane přinášet své klamné teorie a tvrdit, že jeho názory jsou pravdivé. Svůdní duchové jsou u díla. Já se mám vítězně utkat s nebezpečím a upřít komukoliv právo užívat mých spisů ke službě ďáblu cíli – svádět a klamat lid Boží. (Poznámka: Obhájci pantheistického učení užívali spisů E. G. Whiteové, aby podpírali své mylné názory.) Bůh ušetřil můj život, abych mohla zjevovat svědectví která mi byla dána, abych hájil to, co hájí Bůh a ukazovala na každou stopu satanova chytráctví. Jedna duchovní lež bude následovat za druhou, aby – bude-li to možné – byli oklamáni i vyvolení. – MS 126, 1905.

Nepohnutelnost vůči opozici. – Ať se proti mně podnikají sebevětší pomluvy, na mém poslání nebo mém díle to naprosto nic nezmění. S tím jsme se museli utkávat vždy znovu a znovu. Už když jsem měla 17let mi pán uložil poselství... Poselství, které mi Pán dal nést, vedlo přímo od světla ke světlu, vzhůru a kupředu, od pravdy k vyšší pravdě. – MS 29, 1897.

Žádný nárok na titul „Prorokyně.“ – Při diskusi (V Battle Creek, 2.10.1904) jsem řekla, že netvrdím, že jsem prorokyni. Někteří lidé byli tímto konstatováním překvapeni a mluví se o tom tolik, že bych to chtěla vysvětlit. Prorokyni mě nazývali jiní, ale já jsem si ten titul neosvojovala. Necítila jsem povinnost, sebe samu takto označovat. Ti, kteří se troufale domnívali, že jsou proroky, jsou za našich dnů často výčitkou Kristovu dílu.

Mé dílo zahrnuje mnohem víc než zahrnuje tento titul. Pokládám se za posla, jemuž Pán svěřil poselství pro Svůj lid. – Letter 55, 1905. (ISM 35,36).

Víc než dílo proroka. – Dostalo se mi teď poučení, že od mého díla mě nemají zdržovat ti, kteří povaze této práce nerozumějí, jejichž myšlení je vzdáleno práci proroka a jeho problémů. Můj úkol zahrnuje práci proroka, ale tím nekončí. Obsahuje mnohem víc než dovede pochopit mysl těch, kteří už zasévají sítě nevíry. – Letter 244, 1906. (Adresováno starším sboru v Battle Creek; viz ISM 34-36).

Žádné sebeobhajování. – Ve svém srdci jsem velmi zarmoucena, že bratři J a K zaujali stanovisko, jaké mají... Asi se ptáte: „Jak to na tebe působí?“

Cítíte smutek, smutek duše, ale mír a naprostý odpočinek v Ježíši a důvěru k Němu. Nechtěla bych vyslovit ani deset slov na obhajobu sebe, svého postavení nebo svého poslání. „Po ovoci poznáte je“ (Mat. 7,20). – Letter 14,1897.

Přenechání důsledků Bohu. – V noci mi je někdy velmi těžko. Vstanu, chodím po pokoji a modlím se k Pánu, aby mi pomohl nést břímě, abych nemusela říkat nic, co by mělo přimět lidi, aby věřili, že poselství, které mi dal, jsou pravdivé. Dovedu-li složit tuto tíhu na Pána, cítím se opravdu volná. Těším se z míru, který nedovedu vyjádřit. Pociťuji lehkost, jako bych spočívala v náručí věčnosti, a mou duši naplňují mír a radost.

Znovu a znovu se mi připomíná, že se nemám snažit odstraňovat zmatek a rozpor víry, ani rozčilování a projevenou nevíru. Nemám důsledky ponechat na Něm.

Velký Lékař mě poučil, abych tlumočila slovo, které mi Pán dává, ať už lidé poslechnou, anebo se mu vyhnou. Důsledky se mne netýkají a Bůh, spravedlivý Hospodin, mě ponechá v dokonalém míru, jestliže chci spočinout v Jeho lásce a konat dílo, které mi uložil. – Letter 146, 1902.

Nechce vyznávat hříchy, známé těm, jichž se týkají. – Tvoji bratři, nebo mnozí z nich nevědí to, co znáš ty sám a Pán... Já jsem se rozhodla, že nebudu zpovídat těch, kteří prohlašují, že věří pravdě, ale že je nechám, ať se přiznají sami. – Letter 113, 1893.

E. G. Whiteová se dostává dobrodiní, když předává poselství. – Toužím mluvit s velikým shromážděním, které vědí, že poselství nepochází ode mne samé, ale že je Pán vrývá do mé mysli, abych je zvěstovala. Nikdy nezůstanu sama, když stojím před lidmi s poselstvím. V té chvíli mi připadá, že vidím před sebou nejdražší věci z evangelia, a že se zúčastňuji jeho poselství a sytím se Slovem tak, jako kdokoli z posluchačů. Kázání mi prospívají, nebo po každé, když otvírám ústa, abych mluvila k lidu, dostávám nové obrazy.

Nikdy nemohu pochybovat o svém poslání, neboť pocítuji určité přednosti, jsem sycena a oživována a vím, že se mi dostává Kristovy milosti. Pokaždé, když vykládám lidu pravdu a obracím jejich pozornost k věčnému životu, který jsem obdrželi zásluhou Kristovou, mám stejný užitek z objevené milosti, lásky a moci Boží, již se dostává Jeho lidu ospravedlněním a smířením s Bohem, jako oni. – MS 174, 1903.

Výsada být Božím poslem. – Jsem velmi ráda, že mi Pán dal výsadu být Jeho poslem, abych drahocennou pravdu sdělovala jiným. – Letter 80, 1911.

Po smrti Ellen G. Whiteové

Spisy E. G. Whiteové mají svědčit dál. – Bylo mi zjeveno, abych zapsala, že kdybych zesnula v Ježíši, svědectví o pravdě má pokračovat dál. – Letter 116, 1905.

Mluvit až do konce. – V těchto posledních dnech náš lid dostal hojné světlo. Ať budu nebo ne, mé spisy budou neustále mluvit a jejich dílo bude pokračovat, dokud nenastane skonání času. Mé spisy budou pohromadě v kanceláři, a i když já tu již nebude, tato slova, dána mi Pánem, budou stále živá a budou promlouvat k lidu. – Letter 371, 1907. (ISM 55).

Po smrti prorokyně budou mít poselství větší sílu. – Mé tělo bylo vždy křehké jako prasklá nádoba. A přece i v mém stáří na mne Pán působí dál svým svatým Duchem, abych napsala nejdůležitější knihy, jakých se kdy církvi i světu dostalo. Pán dokazuje, co může knihy, jakých se kdy církvi i světu dostalo. Pán dokazuje, co může činit skrze slabé nádoby. Života, jenž mi dopřává, chci užít k Jeho slávě a až bude pokládat za správné, abych odešla, budou mít Jeho poselství ještě více životní síly než v době, kdy byl naživu ten křehký nástroj, skrze něho byla předána. – MS 122, 1903.

11. PŘIJÍMÁNÍ POSELSTVÍ

Poselství povzbuzení, výstrahy a napomenutí. – půl století jsem už poslem Božím a pokud budu žít, budu dál přinášet poselství, která mi Pán pro svůj lid dává. Nepřivlastňuji si žádnou slávu; Za mého mládí mě Bůh učinil svým poslem, abych sdělovala svému lidu svědectví povzbuzení, výstrahy i napomenutí. Po šedesát let jsem ve spojení s nebeskými posly a neustále se učím poznávat božské věci i způsob, jakým Bůh bez přestání působí, aby vyvedl duše z jejich bludných cest ke světlu v Božím světle. – Letter 86, 1906.

Někteří přijmou, někteří zamítnou. – Musím pracovat pro ty, kteří touží po pomoci, i když poskytnuté světlo se neshoduje s jejich názory. Chtějí však poznat světlo od Boha, protože mají ovoce díla, které Pán konal ze své lásky po minulých čtyřicet pět let skrze Svůj oddaný nástroj. Uznávají, že toto dílo je od Boha, a jsou proto ochotni opravit své názory a změnit svůj způsob jednání.

Ti však, kteří chtějí podporovat a uchovat si své vlastní názory, protože nejsou schvalovány, usuzují, že na sestru Whiteovu se vykonává vliv, aby přijala určitý způsob jednání, který není v souladu s jejich názory... a nedají se ovlivnit Takové přátele bych si vůbec nevážila tam, kde jsou těžkosti, anebo zvláště v nějaké krizi. Teď znáte mé smýšlení. Nechci konat dílo Boží tak, že je pokazím. Chci znát, co je povinnost a postupovat v souladu s Duchem Božím. – Letter 3, 1889.

Dopis Ellen Whiteové je poselství od Boha. – Ptáš se mě, zda mi Pán dal ten dopis, abych ti ho dala. Říkám, že ano. Svatý Bůh Izraelský ti nebude nápomocen, pokud žiješ ve svých hříších. Toto

poselství mi dal Bůh. Kdybys byl od té doby, co toto poselství bylo dáno, došel k novému pojetí, co je hřích, kdybys se poctivě obrátil – stal se dítětem Božím místo toho, abys byl přestupníkem Jeho zákona – pak není nikoho, kdo by byl potěšen víc než já. – Letter 95, 1893.

Pravdivost zjevení uznána veřejně. – Dopoledne jsem lidem hovořila v Bloomfieldu v Kalifornii o tom, že se musí nutně zbavit nedostatků svých povah, aby mohli stát nevinní před Božím Synem, až přijde. Ve shromáždění zavládlo hluboké dojetí. K několika lidem jsem se obrátila osobně a vytkla špatnosti, které mi byly zjeveny a jejich případech. Všichni na to reagovali a mnozí s pláčem doznávali své hříchy i pravdivosti zjevení. – Letter 7, 1873.

Vykládáno ve světle předem utvořených stanovisek. – Mnozí lidé vykládají to, co já píši, ve světle svých vlastních, předem utvořených stanovisek. Vy víte, co to znamená. Jistým výsledkem toho je odlišnost v chápání a odlišná mínění. Problémem, který nedovedu rozřešit, je pro mne otázka, jak mám psát, aby mi rozuměli ti, na které se obracím s důležitou věcí. Budu se však snažit psát mnohem méně. Lidé se navzájem ovlivňují ve svém myšlení, a tak ti, kteří to nechápou, mohou popouzet jiné, aby to také nechápali, když jim podají svůj výklad námětů, vyšlých z mého péra. Někdo je pochopí, protože myslí, že by se měly shodovat s jeho názory. Jiný staví svůj výklad na psané látce a jistým výsledkem je zmatek. – Letter 96, 1899.

Částečné přijetí. – Mnoho měsíců – až na několik nocí – nejsem schopna od jedné hodiny spát. Sedím a v duchu hovořím s tebou i s jinými a prosím vás, jak by matka prosila svého syna...

Jsi bezpochyby překvapen – jak jsem také očekávala – že ti píši takovým otevřeným a rozhodným způsobem. Musím to však činit, protože jsem byla ustanovena služebnicí Kristovy milosti a toto poselství musím konat pro Pána. Je možné, že sám se sebou jsi velmi spokojen, a že popřeš mé vidění, které se týkalo tvého případu. Někteří to dnes tak dělají...

Toto je důvod, proč muži a ženy nevidí vždycky své omyly a chyby, i když se na ně poukazuje. Tvrdí, že věří viděním, o kterých slyší, dokud nepřijde, poselství, že musí změnit své plány i metody, že jejich povahový základ musí být docela jiný, jinak že jej smete příval a bouře. Pak je ďábel svádí, aby se ospravedlňovali.

Až si toto poselství přečteš, budeš jistě v pokušení říci: „Tak tomu není. Já nejsem takový, jak mě tu líčí. Někdo o mně, sestře Whiteové napovídal hromadu nepravdy.“ Já ti však jménem Páně říkám, že slova, která tu píši, jsou od Boha. Jestliže k této závažné věci zvolíš takový postoj, ukazuješ, jak malá je tvá víra v dílo, které Pán uložil své služebnici, aby je vykonávala. – Letter 13, 1902.

Části zjevení, které zavrhnou oblíbené záliby. – někteří povrchní věřící přijímají jisté části zjevení jako Boží poselství a ty části, které odsuzují jejich oblíbené záliby, zavrhnou. Takoví lidé jednají proti svému vlastnímu prospěchu i prospěchu církve. Podstatné je, abychom chodili ve světle, dokud máme světlo. – MS 71, 1908

Zahrávání si s poselstvími. – Já často nepředvídám, že vyslovím věci, které určitě vyslovím, když mluvím před lidmi. Bůh mi může dát slova napomenutí, výstrahy nebo povzbuzení, jak se mu jeví vhodná ku prospěchu duší. Já budu tlumočit tato slova a ona snad prorazí cestu k mým bratřím, které mám upřímně ráda a kteří respektují pravdu.

Je možné, že nevěřící tato slova překroučí, nepochopí, ale to mě nijak nepřekvapí. Mít však za své bratry ty, kteří jsou obeznámeni s mým posláním a mou prací, ale zahrávají si s poselstvím, které mi Bůh dává, abych je přinášela, to Jeho Ducha zarmucuje.

Odrazuje mne, že si ve svědectvích vybrali ty části, které je uspokojují tím, co vysvětlují, aby ospravedlnili svůj vlastní způsob jednání a činili dojem, že tu část přijímají jako Boží hlas; a když pak přicházejí jiná svědectví, která jim vytýkají jejich způsob života, když jsou pronášena slova, která se neshodují s jejich názory a úsudky, tu zneuctívají Boží dílo tím, že říkají: „Ach, toto nepřijímáme, to je pouze názor sestry Whiteové – a ten není o nic lepší než názor můj nebo někoho jiného.“ – Letter 3, 1889.

Čekání na slova, na kterých spočívá lidský výklad. – Jsem citlivá na tu skutečnost, že jsem m, a že musím chránit své tělesné, duševní i morální síly. Opakovaná změna pobytu způsobovaná nutným cestováním a to, že kamkoliv jsem přišla, jsem se chopila nutným cestováním a to, že kamkoliv jsem přišla, jsem se chopila veřejné práce, bylo pro mne příliš mnoho; k tomu ještě přistupují spisy, na nichž pracuji ve dne a v noci, jak Pán působí na mou mysl Svým Duchem svatým.

Když se setkávám s důkazy, že někteří budou s těmito svědectvími zacházet podle lidského úsudky těch, kteří je budou přijímat – když si uvědomím, že někteří dávají dobrý pozor na některá slova, napsána mým perem, na nichž mohou postavit své lidské vady za tím účelem, aby obdrželi svůj

postoj a ospravedlnili chybný způsob jednání – když na toto vše myslím, není pro mne příliš povzbuzující psát dál.

Ovšem někteří z těch, kteří jsou kárání, se ze všech sil snaží o to, aby každé slovo obhajovalo jejich vlastní tvrzení. Překrucování, shovívavost, zkreslování a zneužívání Slova vzbuzuje údiv! Lidé jsou v této práci pevně semknuti. Nač nepřijde jeden, to vynahradí jiná hlava. – Letter 172, 1906.

Překrucování Písem a svědectví. – Kristova podobenství nebyla často chápána špatně proto, že je neobjasnili, ale proto, že mysl Židů – podobně jako mysl mnohých lidí dnes, kteří tvrdí, že věří – byla plná předsudků. Protože Kristus se nepřidal k zákoníkům ani farizeům, nenáviděli Ho, stavěli se proti Němu, snažili se mařit Jeho úsilí a znevážit Jeho slova.

Proč lidé nechtějí chápat pravdu a žít podle ní? Mnozí studují Písmo proto, aby dokázali, že jejich názory jsou správné. Mění mysl Slova Božího, aby vyhovovalo jejich vlastním názorům. A tak činí i ze svědectví, které On sesílá. Cítují půl věty, vynechají druhou půlku, která, kdyby byla citována, by ukázala, že jejich rozumování je nesprávné. Bůh vede spor s těmi, kteří překrucují Písmo tím, že je přizpůsobují svým předem utvořeným představám. – MS 22, 1890.

Překroucená a špatně chápána slova. – Pripadá mi nemožné, aby mě chápali ti, kterým se dostalo světla, ale přitom v něm nechodili. Co bych možná řekla v soukromých rozhovorech, by opakovali tak, aby to mělo význam přesně opačný než to, co by to bylo znamenalo, kdyby posluchači byli posvěceni byli posvěceni na mysl i na duchu. Bojím se mluvit i ke svým přátelům, nebo potom slyším, že sestra Whiteová řekla to, nebo sestra Whiteová řekla ono.

Má slova bývají tak překrucována a nesprávně vykládána, že docházím k závěru, že Pán si přeje, abych se vyhýbala velkým shromážděním a odmítala soukromé rozhovory. To, co řeknu, se podá v tak zvráceném světle, že je to pro mě nové a cizí. Je to promísené slovy, která vyslovili lidé, aby podepřeli své vlastní teorie. – Letter 139, 1900.

Hlas Prvního uprostřed nás. – Vyzývám tě, abys ses postavil na stranu Páně a hrál svou úlohu jako věrný poddaný království. Buď vděčný za dar, který byl dán církvi, aby vedl lid boží v závěrečných dnech dějin země. Od počátku měla Boží církev ve svém středu dar proroctví jako živý hlas, který radí, napomíná a poučuje.

Nyní jsem dospěli k posledním dnům díla trojandělského poselství, kdy bude satan působit s rostoucí silou, protože ví, že jeho čas je krátký. V téže době se nám působením darů Ducha svatého dostane schopnosti k vykonání nejrůznějších činností, když na nás sestoupí Duch svatý. Toto je doba pozdního deště. – Letter 230, 1908.

Ochranná bariéra odstraněna. – Ďábel se mistrně snažil zničit víru našeho vlastního lidu ve Svědectví, a když se tyto omyly ujaly, oni tvrdí, že dokazují všechny názory pomocí Bible; vykládají však Písmo nesprávně. Podávají odvážná tvrzení – jako starší Canright – a nesprávně používají proroctví a Písmem, aby dokázali nepravdu. A když lidé takto vykonali své dílo tím, že oslabili důvěru našich sborů ve Svědectví, odstranili překážku, aby se nevíra v pravdu obecně rozšířila a nepozvedne se žádný hlas, aby učinil přítrž síle bludu.

Je to přesně tak, jak určil satan, a ti, kteří už připravují cestu pro lid, aby nedbal výstrah a výtek ve Svědectvích Ducha Božího, uvidí, že začne růst příliš omylů všeho druhů. Budou prohlašovat, že Písmo je jejich svědectví a satanovy podvody v každé podobě zvítězí.

Záchrana před satanovými svůdnými klamy. – lidé mohou stavět plán za plánem a nepřítel se bude snažit odvádět duše od pravdy. Ale všichni, kteří věří, že ústy sestry Whiteové mluvil Pán a dal jí poselství, budou bezpeční před mnohými zklamáním, které přijde v těchto posledních dnech. – Letter 50, 1906.

Nezrazujete mne, ale Pána. – Pokoušela jsem se konat svou povinnost k vám i k Pánu Ježíši, jemuž sloužím, a jehož věc miluji. Svědectví, která jsem vám přinášela, mi byla opravdu zjevena Pánem. Je mi líto, že jste zamítli podávané světlo...

Zrazujete svého Pána, protože vám ve Své velké milosti pravdivě ukázal, kde duchovně stojíte? On zná každý cíl lidského srdce, před Ním není nic skryto. Nejsem to já, koho zrazujete, nejsem to já, proti komu jste tak rozhořeni. Je to Pán, který mi dal poselství, abych vám je přinesla. – Letter 66, 1897.

Vzdávají se víry ve Svědectví. – Jedna věc je jistá: Ti adventisté sedmého dne, kteří se postavili pod prapor satanův, se nejprve vzdají své víry ve výstrahy a napomenutí, obsažené ve Svědectvích Ducha Božího.

Výzva k velikému posvěcení a světlejší službě se už koná a bude se v ní pokračovat. – Letter 156, 1903.

Dva typické příklady

1. Vděčné přijetí osobního svědectví. – Vrátili jsme se 12.12. (1892). Příštího dne večer volal bratr Faulkhead, že se chce se mnou setkat. (Viz. 2SM str. 125-140, týká se to poselství daného N.D. Faulkheadovi.) Jeho případ mne tížil. Řekla jsem mu, že mám pro něj i jeho ženu poselství, které jsem pro ně několikrát připravila k odeslání, ale že jsem cítila, že Duch Páně mi to zakazuje udělat. Žádala jsem ho, aby určil dobu, kdy je mohu navštívit.

Odpověděl: „Jsem rád, že jsi mi neposlala písemné sdělení, chtěl bych to poselství raději osobně slyšet. Kdyby bylo přišlo jiným způsobem, myslím, že mi nebyvalo ku prospěchu.“ Potom se zeptal: „Proč mi to poselství neřekneš teď?“ Řekla jsem: „Můžeš zde zůstat, abyste je slyšeli?“ Odpověděl, že může.

Byla jsem velmi unavena, protože jsem se toho dne zúčastnila závěrečných cvičení školy. Teď jsem se však zvedla z postele, kde jsem ležela, a četla jsem mu celé tři hodiny. Jeho srdce změklo, slzy mu stály v očích a když jsem dočetla, řekl: „Přijímám každé slovo; to všechno se týká mne.“

Mnohé z toho, co jsem uváděla, se vztahovalo k australskému Echo Office a jeho vedení od samého počátku. Pán mi také odhalil spojení bratra Faulkheada se svobodnými zednáři a já jsem jasně konstatovala, že nezruší-li každé pouto, které ho váže k těmto sdružením, ztratí svou duši.

Řekl: „Přijímám světlo, které mi Pán skrze tebe seslal a chci podle něho jednat. Jsem členem loží a tři jiné lože jsou pod mým dozorem. Vyřizují všechny jejich obchodní záležitosti. Teď se už nebudu zúčastňovat jejich schůzí a styky s nimi ukončím co nejrychleji.“

Opakovala jsem mu slova, která řekl můj vůdce o těchto sdruženích. Naznačila jsem určitý pohyb, který předtím udělal můj vůdce a řekla: „nemohu uvést všechno, co mi bylo dáno.“ Bratr Faulkhead pak řekl staršímu Daniellovi a jiným, že jsem naznačila zvláštní znamení, známé pouze vrcholné organizaci řádu zednářů, do níž právě vstoupil. Řekl, že to znamení neznám, a že jsem si neuvědomovala, že mu je dávám. Toto bylo pro něho důkazem, že Pán působí skrze mne, abych spasil jeho duši. – Letter 46, 1892.

2. Bratr a návštěvník tábořiště. – Vzala jsem některé naše bratry stranou do našeho stanu (v Miltonu ve Washington bylo stanové shromáždění) a přečetla jsem věc, napsanou před třemi lety o jejich životě. Zaručili se Generální konferenci a všechno to odvolali. Četla jsem jim přímá, jasná a adresná svědectví; potíž však byla v tom, že oni nepocitovali nutnost věřit Svědectvím. Bratr L byl jedním z členů marionského hnutí (Hnutí, které se odštěpilo a vzniklo v Marionu ve státě Iowa v šedesátých letech 19.století.), když žil v La Port ve státě Iowa a bylo záhadou, co se s těmi lidmi má dělat. Neměli žádného kazatele, nebylo ani žádného poselství, kterému by podřizovali své názory. Byla otázka, jak u nich něco uvést v činnost. Mohli jsme se jen modlit a pracovat pro ně, jakoby skutečně věřili každému slovu svědectví, ale zároveň být tak opatrní, jakoby byli nevěřící...

V sobotu (7.června 1884) jsem šla brzy ráno na shromáždění, když se mi . pro mne docela nečekaně – dostalo od Pána svědectví přímo pro ně. Pověděla jsem jim je a ukázala jim, že Pán poslal své pomocníky s poselstvími že poselství, které přinesli, bylo tím pravým prostředkem, který určil Bůh, aby je zasáhl; oni se však opovážili poselství rozdrobit a zbavit Slovo Boží účinku...

Sobota 14.června. Měli jsme shromáždění, na něž budeme dlouho vzpomínat. V sobotu odpoledne mluvil Bratr (J.N.) Loughborough, já jsem mluvila odpoledne. Pak jsem vyzvala, aby předstoupili. Přišlo jich 35. Byli to většinou muži a ženy, mladí i stačí. Bylo to nejcennější shromáždění. Někteří z nich sešli předtím z pravdy a nyní se s lítostí a doznáním své viny vraceli, jiní tu začínali poprvé. Cítili jsme, že Pán je tu s námi. To asi způsobilo, že se vytratil jakýkoliv předsudek a byla vyslovována dojemná svědectví. Měli jsme přestávku a pak se začalo znovu a pokračovalo se v dobré práci...

V pátek odpoledne jsem přečetla důležitou věc, napsanou před třemi lety. Byla uznána za dílo Boží. Svědectví byla srdečně přijímána a byla činěna vyznání hříchů, velmi cenná pro všechny, kteří se provinili. – Letter 19, 1884.

Oddíl 3.

PŘÍPRAVA KNIH E.G. WHITEOVÉ

Úvod

Ellen Whiteová strávila mnoho času svého života přípravou knih o poselstvích, která jí Bůh dal pro svůj lid a v některých případech i celé veřejnosti. Seznamy pozůstalosti Whiteové obsahují poměrně málo jejich zmínek o podrobnostech tohoto díla. Jiní však, kteří s ní pracovali, psali podrobněji. Její poměrně řídké zmínky nás však uvádějí do samého srdce jejího díla. Podáváme tu některé tyto zmínky o přípravě a vydávání „Svědectví pro církev“ a těch jejich knih, které jednájí o dramatu věků, zejména „Velký spor“ a „Touha věků“.

Od té doby, co byly počáteční spisy o různých částech dramatu věků rozšířeny dvakrát nebo třikrát, není možné podat přesnou chronologickou řadu díla Ellen Whiteové, které líčí události sporu táhnoucího se celá léta. Mělo by se také zaznamenat, že E. G. Whiteová pokládala všechny části tohoto vyprávění za část velkého dramatu, ať je to Starý či Nový zákon nebo dějiny mladší než Bible.

Do tohoto oddílu jsou pojaty výroky, vysvětlující práci jejich literárních pomocníků a tvoří úvodní kapitolu tohoto oddílu. Jiná kapitola sleduje její práci při popisování Kristova života, při níž jí v roce 1876 pomáhala její neteř a v devadesátých letech Mariana Davisová.

Syn Ellen Whiteové, William, s ní těsně spolupracoval při vydávání jejich knih po roce 1881, roku úmrtí Jamese Whitea. Při některých příležitostech psal o své důvěrné znalosti matčina díla při přípravě knih. Jednotlivé objasňující výroky z jeho pera i z pera Mariany Davisové se objevují jako dodatkové články. – (VYDAVATELÉ).

12. LITERÁRNÍ POMOCNÍCI V PRÁCI ELLEN G. WHITEOVÉ

James White a jiní pomocníci. Pokud žil můj manžel, působil jako pomocník a rádce při rozesílání poselství, kterých se mi dostalo. Mnoho jsme cestovali. Světlo se mi dostávalo někdy v noci, někdy ve dne před velkými shromážděními. Příkaz, který jsme ve vidění přijala, jsem věrně vypsala, jak jsme měla čas a sílu k práci. Potom jsme společně látku zkoumali, můj manžel opravoval mluvnické chyby a vypouštěl zbytečná opakování. Pak se to pečlivě opsalo pro dotyčné osoby nebo pro tiskaře.

Jak dílo rostlo, pomáhali mi jiní při přípravě látky pro vydání. Po smrti mého manžela se ke mně připojili věrní pomocníci, kteří neúnavně opisovali svědectví a připravovali články pro zveřejnění.

Zprávy, které kolují, totiž že někteří moji pomocníci mají dovoleno něco přidat nebo měnit význam poselství, která jsem vypsala, nejsou pravdivé. – Letter 225, 1906. (ISM 50.)

Pocit nedostatečnosti u E.G. Whiteové v r. 1873. – Dnes ráno upřímně uvažují o svých spisech. Můj manžel je příliš slabý, aby mi je pomáhal připravovat pro tiskaře, proto už teď s nimi nebudu nic dělat. Nejsem odborný pracovník, nedovedu připravit své spisy do tisku. Až to budu umět, nebudu už psát. Není mou povinností zatěžovat druhé svými rukopisy. – MS 3, 1873. (Deník 20.1. 1873)

Rozhodnuta rozvíjet svou literární dovednost. – Včera večer jsme si pěkně odpočinuli. Dnešní sobotní ráno je zachmuřené. Docházím k podivným závěrům: myslím si, že musím nechat svého psaní, v kterém jsem měla takové zalíbení a podívat se tedy, pomůže-li Pán, stát se ve 45 letech adeptkou (žákyní) vědy. Bůh mi pomůže; věřím, že ano. – MS 3, 1873. (Deník 11.ledna 1873.)

Pocit nedostatečnosti v r. 1894. – Musím teď opustit tento námět podávaný tak nedokonale, že se bojím, že budete nesprávně vykládat to, co já bych si tak přála, aby bylo naprosto jasné. Ach, kéž Bůh přispěje k pochopení, nebo já jsem jen ubohý pisatel a nedovedu vyjádřit slovem ani písmem velká a hluboká tajemství Boží. Ach, modlete se za sebe, modlete se za mne. – Letter 67, 1894.

Vyvrácení zpráv o změnách ve spisech. – Mé opisovače jste viděli. Oni nemění nic na mém způsobu vyjadřování, vše je tak, jak to píše já...

V roce 1845 jsem začala pracovat na poli církve. Od té doby jsem činná písemně i ústně. Jak jsem rozdávala světlo, které mně bylo dávané, přicházelo ke mně ještě větší světlo. Mám teď mnohem více jasno v citátech Starého i Nového zákona, které budu našemu lidu vykládat. – Letter 61a, 1900.

Konečné čtení všech uveřejněných i neuveřejněných spisů. – Jsem ještě tak čilá, jako kdysi, nejsme ani v nejmenším sešlá věkem. Jsem schopná udělat hodně práce, psát i mluvit, jak jsem to dělala před léty.

Přečtu vše, co je opsáno, abych viděla, že všechno je tak, jak by mělo být. Čtu celou knihu v rukopise než se odešle tiskaři. Vidíte tedy, že můj čas musí být plně využit. Kromě psaní bývám zvána, abych mluvila k různým sborům a navštěvovala důležitá shromáždění. Nemohla bych takovou práci konat, kdyby mi Pán nepomáhal. – Letter 133, 1902.

Práce Mariany Davisové

Slečna Davisová, věrný pomocník. – Mariana byla se mnou asi 25 let. Byla mou hlavní pracovníčí při uspořádání materiálů pro mé knihy. Vždy si vážila spisů jako posvátné věci, kladené jí do rukou a často mi vyprávěla, jaké útechy a požehnání se jí dostává při konání tohoto díla, a že tato práce je jejím zdravím i jejím životem. S věcmi, které se jí dostaly do rukou, zacházela jako s posvátnými. Budu ji velice postrádat. Kdo vyplní její místo? – MS 146, 1904.

Mariana je tvůrcem mých knih. –Marianina práce je celkem vzato rozdílného stupně. Ona je tvůrkyní mých knih. Fanny (Boltonová) ji nikdy nebyla. Jak mé knihy vznikají? Mariana nestojí o to, aby její práce byla na nich patrná.

Její práce vypadá takto: vezme mé články, které vyjdou v novinách a nalepí je do nepopsaných sešitů. Má také kopie všech dopisů, které píše. Při přípravě některé kapitoly pro knihy si Mariana vzpomene, že jsem právě o tomto bodě napsala něco, co může látku učinit působivější. Začne po tom pátrat a uvidí-li – kdy to nejde – že se tím kapitola stane srozumitelnější, připojí to k ní.

Ty knihy nejsou dílem Marianiným, ale mým vlastním, posbíraným ze všech mých spisů. Mariana má široké pole, z kterého těží a její schopnost uspořádat látku má pro mne velkou cenu. Ušetří mi to soustředění na spoustu věcí, které nemám čas udělat.

Jistě chápete, že Mariana je mou nejčennější pomocnicí při vydávání mých knih. Fanny nemusela dělat nic z této práce. Mariana jí četla kapitoly a Fanny někdy navrhovala, jak látku uspořádat.

Takový je rozdíl mezi oběma pracovníci. Jak jsem zjistila, měla Fanny přísně zakázáno zaměňovat má slova za svoje. Slova jsou ve své jednoduchosti strohá, jakoby byla pronášena nebeskými silami a já se snažím odít myšlenky do tak jednoduchého jazyka, aby i dítě mohlo porozumět každému pronesenému slovu. Slova někoho jiného by nepodala správný obraz.

Psala jsem takto podrobně, abys mohl věc pochopit. Fanny může tvrdit, že tvořila mé knihy, ale nebylo tomu tak. Toto bylo pole Marianino a její práce daleko předstihuje jakoukoliv práci, kterou pro mne dělala Fanny. – Letter 61a, 1900. (Fanny Boltonová, spisovatelka – novinářka. Když se stala adventistkou, byla přibrána k literární práci E. Whiteové a brzy nato ji doprovázela do Austrálie.)

Marianina pozornost při práci na knize „Patriarchové a proroci“ v r. 1889. – Willi je od rána do večera na shromáždění, vymýšlí, plánuje, aby konal ve věci Boží lepší a účinnější práci. Vidíme ho jenom u stolu. (W.C.White, syn Ellen Whiteové, byl v té době činným prezidentem Generální konference.)

Mariana chce jít za ním pro nějaké maličkosti, které by asi mohla vyřídit sama. Je nervózní a uspěchaná a on tak unavený, že musí jen stisknout zuby a ovládnout se, jak nejlépe dovede. Promluvila jsem s ní a řekla jí, že mnohé věci, které Willimu předkládá, musí vyřídit sama.

Ona přemýšlí o každé tečce, každém větném spojení, zatím co on se propracovává spoustou nesnadných věcí, až se mu hlava točí, takže není pak dost připraven vnímat tyto malichernosti. Ona rozhodně musí nést sama některé z těch věcí, které patří k jejímu dílu práce a nenosit je jemu, ani ho jimi trápit. Někdy si myslím, že svými maličkostmi zničí nás oba – docela zbytečně – protože je může tak dobře vyřídit sama. Při každé malé změně slova se s námi potřebuje radit. – Letter 64a, 1889.

Vysoké cenění jejich věrných služeb. – Cítím velkou vděčnost za pomoc Mariany Davisové při vydávání svých knih. Ona shromažďuje materiály z mých deníků, dopisů i z článků, uveřejněných v novinách. Velmi si vážím její věrné služby. Je se mnou už 25 let a její schopnost pro práci na třídění a seskupování mých spisů neustále roste. – Letter 9, 1903.

Pracovaly jsme spolu, opravdu spolu. – Mariana, moje pomocnice, věrná a pravdivá ve své práci, umírá... (psáno 24.zář 1904, Mariána Davisová zemřela 25.10.1904.)

Zítřka odjíždím do Battle Creeku. Mou duši však přitahuje to umírající děvče, které mi sloužilo posledních 25 let. Stály jsme spolu bok po boku při práci v dokonalé shodě. A kdyby sesbírala cenné maličkosti i tečky nad „i“, které byly v novinách i knihách, ukázala by mi to a řekla by: „Něco to potřebuje, ale já to nedovedu tomu dát.“ Já bych se na to podívala a ve chvíli bych našla správný způsob.

Pracovaly jsme spolu, opravdu spolu, po celou tu dobu. A teď umírá; oba, která byla tolik oddána své práci. Obě jsme se nořili do práce s takovou horlivostí, abychom měly každý odstavec tam, kde patří, a aby působili tak, jak měl. – MS 95, 1904.

13. SVĚDECTVÍ PRO CÍRKEV

Vidění uveřejněné v prvním svědectví r. 1855. – Když jsem se 20. Listopadu 1855 modlila, sestoupil na mne náhle a mocně Duch Páně a dostalo se mi vidění, v němž jsem poznala, že Duch Páně v církvi zaniká. – 1T 113. (O zveřejňování vidění ze 20.11.1855 a 27.5. 1856 – pojednání o 16 stranách, nazvané „Svědectví pro církev“ – se zasloužili očití svědkové ze sboru v Battle Creeku, jak je poznamenáno v každém pojednání: „Protože jsme my, níže podepsaní, byli očití svědky, když se výše jmenované vidění odehrálo, považujeme za nejvyšší potřebné, aby bylo zveřejněno k prospěchu církve, kvůli důležitým pravdám a výstrahám, které obsahuje. Podepsaní: Jos. Bates, J.H. Waggoner, G.W. Amadon, M.E. Cornell, J. Hart, Uriah Smith.“ – Testimony for the Church /No.1.1855/ p.8.).

Rozesílaný autorkou beze změny. – Rozesílala jsem (vyplacené) bratřím v různých státech asi 150 výtisků „Svědectví pro církev“. Je k dostání na mou adresu v Battle Creek ve státě Michigan. Budu šťastná, slyším-li o těch, kteří je dostali. Ti, kteří by chtěli rozšiřovat takové věci, mohou se přihlásit k pomoci při jejich vydávání. – RH 18.12.1855.

Zestručněné pojednání o prvních deseti svědectvích, znovu vydaných r. 1864. – Za posledních 9 let, od r. 1855 – 1864, jsem napsala 10 malých pojednání, nazvaných „Svědectví pro církev“, která byla vydána. Obíhala mezi adventisty sedmého dne. Protože vydání většiny těchto pojednání je rozebráno a poptávka po nich stoupá, uznalo se za nevhodnější znovu je vytisknout, jak jsou podána na následujících stránkách, s vypuštěním místních a osobních jmen, a podat jen části praktického a všeobecného zájmu a důležitosti. Většinu ze svědectví číslo 4 je možno nalézt ve 2.svazku „Duchovních darů“, proto je v tomto svazku vypuštěno. – SG 4a, str. 2.

Uveřejnění osobních svědectví. – Od té doby, co výstrahy a pokyny, dané ve svědectvích pro jednotlivé případy, platí stejně pro mnohé jiné, na něž nebylo takto zvlášť ukázáno, zdálo se mi, že je mou povinností, abych zveřejňovala osobní svědectví k užítku církve...

Nevím o žádném lepším způsobu, jak podat své názory o hlavních nebezpečích a omylech i o povinnostech všech, kteří milují Boha a zachovávají Jeho přikázání, než podat tato svědectví. Není asi žádné přímější a důraznější cesty ke zjevení toho, co mi Pán ukázal.

V mém vidění 12.6.1868 mi bylo zjeveno to, co plně ospravedlňovalo můj postup při zveřejňování osobních svědectví. „Když Pán vybírá jednotlivé případy a odhaluje jejich chyby, pak jiní, kteří nebyli uváděni, ve vidění často pokládají za samozřejmé, že jsou bez chyby, nebo téměř bez chyby. Je-li někdo za zvláštní chybu, měli by bratři a sestry zkoumat sami sebe, aby viděli, v čem chybili a v čem se provinili stejným hříchem.“ – 5T 658, 659.

Vydávání zveřejněných svědectví v r. 1884. – Drahý bratře Smithe: Poslala jsem ti dnes poštou dopis, ale z Battle Creeku došla zpráva, že práce na Svědectví není přijata.

Chci vyložit některé věci, s nimiž můžeš naložit, jak je ti libo. Toto vysvětlení jsi ode mne předtím slyšel, že mi totiž před lety bylo ukázáno, že bychom neměli zdržovat zveřejnění důležitého světla, které mně bylo dáno jen proto, že jsem nemohla věc dokonale připravit. Můj manžel byl občas velmi nemocen, nebyl schopen poskytnout mi pomoc, jakou jsme potřebovala, a jakou by mi mohl poskytnout, kdyby byl zdrav. Kvůli tomu jsem odkládala se zveřejněním toho, co mi bylo dáno ve vidění.

Bylo mi však ukázáno, že bych měla nejlepším možným způsobem zjevit lidu světlo, jež jsme přijala; když jsem potom přijala větší světlo a když jsem užívala daru, který mi Bůh dal, měla jsem větší schopnost psát i mluvit. Měla jsem zlepšovat všechno, dovést to k co největší dokonalosti, aby to mohli přijímat vzdělaní lidé.

Pokud je to možné, ze všech našich publikací by měl být odstraněna každá vada. Poněvadž pravda by měla být odhalena a rozšířena, všechna péče by se měla zaměřit na zdokonalení vydávaných děl.

U „Dějin soboty“ od bratra Andrews jsem viděla, že věc odkládala příliš dlouho. Jiná oklamávající díla zaplavila zemi a zatarasila cestu, takže mysl lidí byla zaujata protikladnými prvky. Viděla jsem, že takto bylo mnohé ztraceno. Když první bylo vydání rozebráno, mohl je opravit; on se však příliš snažil o dokonalost. Tento odklad nebyl takový jaký ho chtěl mít Bůh.

Ellen Whiteová si přála spisovný jazyk

Ted' bratře Smithe, dělám pečlivý, kritický průzkum práce, vykonané na „Svědectvích“ a vidím několik věcí, které by se myslím, měly opravit v materiálu, který jsi dostal ty i jiní na Generální konferenci (listopad 1883). Jak však zkoumám látku pečlivěji, vidím stále méně a méně, chyb. Kdy užití jazyk není nejlepší, aby se opravil a byl gramaticky správný, jak by se, myslím, mělo udělat v každém případě, ke je to možné, aniž by se porušil smysl. Tato práce je zpožděna, což se mi nelíbí...

Byla jsem zneklidněna kvůli „Svědectví“, která bylo opraveno. Přehlédlí jsme je kritičtěji. Nedovedu vidět věci tak, jak ji vidí moji bratři. Myslím, že změny knihy zlepší. Berou-li jí naši nepřátelé do rukou, nechte je...

Myslím, že cokoliv, co má jít kupředu, bude vždy posuzováno, překrucováno, měněno i špiněno, ale my musíme jít dál s čistým svědomím a dělat vše, co můžeme a výsledek ponechat Bohu. Práci nesmíme dlouho odkládat.

Moji bratři, co tedy navrhuje udělat? Nechci, aby se tato práce táhla ještě déle, chci, aby se něco udělalo, a to hned. – Letter 11, 1884. (Psáno z Healsburgu v Kalifornii 19.2.1884).

Vybírání látky pro „Svědectví“. – Musím vybírat nejdůležitější věci pro „Svědectví“ (sv. 6), pak přehlédnout všechno, co je pro připraveno a být svým vlastním kritikem. Nesouhlasila jsem totiž se zveřejněním některých pravdivých věcí, protože se bojím, že někteří by jich využili, aby zraňovali jiné.

Když už je rukopis pro „Svědectví“ připraven, musím každý článek přečíst. Musím je číst sama, protože cizí hlas, ať při čtení nebi při zpěvu, mi nevyhovuje.

Pokouším se vynaložit hlavní zásady a vidím-li nějakou větu, která – jak se obávám . by někomu poskytla omluvu, aby mohl někomu ublížit, vypustím ji, i kdyby byla celá naprosto pravdivá. Cítím, že to smím udělat. – Letter 32, 1901.

Dopisy, jako pomoc jiným

Předvídané užití dopisů. – S pomocí Boží se snažím psát takové dopisy, které budou nápomocny nejen pro ty, kterým jsou adresovány, ale mnohým jiným, kteří je potřebují. – Letter 79, 1905.

14. POČÁTEČNÍ KROKY V PSANÍ A ZVEŘEJŇOVÁNÍ „VELKÉHO SPORU VĚKŮ“

Vidění velkého sporu v r. 1858

Vidění ze 14.3.1858. – Při tomto vidění v Lovett's Grove se opakoval z větší části námět velkého sporu, který jsem viděla deset let předtím, a bylo mi ukázáno, že ho musím popsat. Budu muset bojovat s mocnými temnostmi; neboť satan se bude ze všech sil snažit, aby mi překážel, ale Boží andělé mě v tomto konfliktu neopustí, musím však doufat v Boha. – 2SG 270. (Viz. LS 162).

Satanův útok. – V pondělí jsme nastoupili cestu domů... Ve vlaku jsme dělali plány, že ihned po návratu domů napíšeme a vydáme knihu, nazvanou „Veliký spor“. Zdravotně jsme tehdy cítila celkem dobře, jako obvykle. Po příjezdu vlaku do Jacksonu jsme šli k bratru Palmersovi. Pobylí jsme v domě jen krátce, když najednou – při rozhovoru se sestrou P., můj jazyk odmítl pronést to, co jsem si přála říct a připadal mi velký a ztuhlý. Zvláštní studený pocit mi pronikl srdcem, projel hlavou a pravou stranou těla dolů. Chvilí jsem nic nevnímala, vzbudil mě však hlas naléhavé modlitby. Pokoušela jsem se pohnout levou paží a nohou, ale ty byly naprosto nehybné. Na chvilí jsem si myslela, že můj život se končí. – 2SG 271.

Manželé Whiteovi, kteří bydleli v Battle Creeku ve státě Michigan, mívali shromáždění s věřícími v Lovett's Grove ve státě Ohio. Vidění, o kterém se tu mluví, měla sestra Whiteová, když se zúčastnila v neděli odpoledne 14.3.1858 pohřebního obřadu, vedeného jejím manželem.

Jak jsem psala „Drama věků“. – Několik týdnů jsem nesnesla stisk ruky, ani polití hlavy tou nejstudenejší vodou. Když jsem se zvedla chodit, často jsem se zapotácela a někdy jsem upadla. V tomto stavu jsem začala psát „Velký spor“. Zpočátku jsem mohla napsat jen jednu stránku denně a pak jsem musela tři hodiny odpočívat. Ale jak se mi dařilo lépe, rostla i moje síla. Ztuhlost v hlavě mi nezatěžovala myšlení a než jsem tu práci (Duchovní dary sv. 1) dokončila, nervový ořes se docela ztratil. – 2SG 272.

Vystavena satanově zdržující taktice. – V době konference v Battle Creeku v červnu 1858, ... jsem měla vidění. Bylo mi v něm odhaleno, že při náhlém záchvatu v Jacksonu chtěl satan vzít můj život, aby překazil práci, kterou jsem se chystala psát. Boží andělé mi však byli vysláni ku pomoci, aby mě vytrhli z účinku satanova útoku. Mezi jinými věcmi jsem pochopila, že se mi dostane požeňování lepšího zdraví než před záchvatem v Jacksonu. – Tamtéž.

„Duchovní dary“, svazek 3. a 4.

Psaní dějin Starého zákona 1863-1864. – Po našem návratu z Východu (21.12.1863) jsem začala psát (Duchovní dary) 3.svazek a očekávala jsem, že malý rozsah knihy umožní, abych ji spojila se svědectvími, která pomáhají tvořit 4.svazek (Duchovní darů). Při psaní však látka nabývala objemu a já jsem viděla, že není možné dostatek všechno, co musím napsat o dějinách Starého zákona, na těch několik stran, jak jsem původně určila. Látky přibývalo a 3.svazek byl plný (304 stran).

Pak sem začala se 4.svazkem ale než jsem mohla práci připravit pro tiskárnu, zavolali mě do Monterey. Jeli jsme tam a nemohli jsme tam ukončit práci tak brzy, jak jsme čekali. Byla jsem nucena se vrátit, abych dokončil věc pro tiskárnu.

Psala jsem téměř ustavičně víc jak rok. Obyčejně jsme začínala v 7 hodin ráno a pokračovala až do sedmi večer; pak jsem nechala psaní a četla kartáčové otisky archů. MS 7, 1867.

Autorčin úvod uznán za pramen vidění. – Předkládám tento svůj třetí malý svazek veřejnosti a utěšuji se přesvědčením, že mě Pán učinil svým skromným nástrojem, abych několika paprsky drahocenného světla osvětila něco z minulosti. Posvátné dějiny, týkající se svatých mužů dávnověku, jsou stručné...

Jak je známo, ve vidění mi byly odhaleny velké skutečnosti víry spojené s dějinami svatých mužů dávnověku; také důležitý fakt, že Bůh nikde nepohlížel povrchně na hřích odpadlictví, mě přesvědčil, že neznalost těchto skutečností a lstivé využití této nevědomosti některými, kteří to vědí lépe, jsou velkými baštami nevíry. Necht' je Bůh oslaven, pomůže-li někomu to, co jsem těchto o těchto bodech napsala.

Když jsem začala psát, doufala jsem, že všechno pojmu do tohoto svazku, ale jsem nucena ukončit dějiny Židů, spokojit se s vyličením případů Saule, Davida, Šalamouna a jiných, a námět zdraví probírat v jiném svazku. – 3SG 5,6 (Předmluva E.G.W.)

15.Letmé vyličení zkušeností Ellen G. Whiteové při psaní o životě Kristově v roce 1876

(Poznámka: Vydáno jako „Duch prorocký“ sv. 2, jednájí o životě Kristově od jeho narození po triumfální vjezd do Jeruzaléma.)

25.března 1876. Mary Cloughová a já uděláme však, co dovedeme, abychom urychlily práci na mých spisech. V Michiganu pro sebe nevidím žádné světlo. V tomto roce cítím, že mou práci je psaní. Musím být odloučena, zůstat na místě a nesmím dovolit, aby náklonnost nebo přemlouvání jiných otráslo mým pevným rozhodnutím zabývat se svou prací, dokud nebude hotova. Bůh mi pomůže, budu-li v něj doufat. – Letter 63, 1876. (Jakubovi Whiteovi 25.3.1876).

Mary – neteř Ellen G. Whiteové, dcera její sestry Karoliny. Opravdová křesťanka, ale nikoliv adventistka. Sloužila po nějakou dobu jako literární pomocnice E. G. Whiteové.

22.března odjel James White z Oaklandu – kde si právě vybudovali domov – na zvláštní zasedání generální konference v Battle Creeku. Byl odloučen od své ženy 66 dní, až se znovu setkali 27.5. Na Kansaském táborovém shromáždění. Po tuto dobu mu ona psala téměř každý den a příležitostně i jiným.

4.dubna. Už po několik uplynulých dnů máme každý den společnost, ale já se snažím držet se svého psaní a dělám každý den tolik, kolik stačím. Každý den mohu psát jen půl dne...

Mary je ve své kanceláři, já píši nahoře...

Měla jsem hodně příležitosti k modlitbě a sladkému společenství s Bohem v nočních i ranních hodinách, kdy jsem nespala. Nabývám trochu sil, ale vidím, že jakékoliv přetěžování na mne velmi působí, takže to trvá dlouho než se z toho vzpamatuji. Doufám v Boha. Věřím, že On mi pomůže popsat pravdu a světlo, které mi dal, abych je předala Jeho lidu. – Letter 3, 1876.

7.dubna, V hloubce mého myšlení se otvírají cenné náměty. Doufám v Boha a On mi pomáhá psát. Jsem asi dvacet čtyři stran před Mary. Pracuje se jí dobře s mým rukopisem. Jen velký smysl pro povinnost mě dostane od této práce na táborovém shromáždění. Než někam pojedu, chci rozhodně jednu knihu dokončit... Na Východ nepojedu dřív jak za krok, jedině kdybych cítila, že mě tam Bůh volá. On mi dal práci, chci ji tedy konat, bude-li mi ponechána volnost. – Letter 4, 1876.

8.dubna. Mám možnost psát a denně prosím Boha o radu a o naplnění Jeho Duchem. Věřím tedy, že se mi dostane pomoci, síly i milosti konat vůli Boží...

Nikdy v životě jsem neměla takovou příležitost psát a chci jí co nejvíce využít...

Jak bude umožněno, aby starší J. H. Waggoner aj. N. Loughborough četli můj dopis? Není-li některá stylizace věroučných bodů tak jasná, jak by měla, měl by to zpřesnit. – Letter 4a, 1876. (Když se starší J.H. Waggoner stal adventistou sedmého dne byl vydavatelem a nakladatelem novin.

8.dubna. Můj manžel píše, že mi má být posláno pozvání na zasedání generální konferenci, ale já se nehnu od toho, co v této sobě pokládám za svou povinnost. Mám nyní zvláštní práci – vypsát věci, které mi Pán odhalil...

Musím konat práci, která byla pro mou duši těžkým břemenem. Jak těžkým, neví nikdo, než sám Pán.

Kromě toho potřebuji čas, abych měla klidnou a vyrovnanou mysl. Potřebuji mít čas k přemýšlení i k modlitbě, pokud jsem touto prací zaměstnána. Nechci se unavovat sama nebo být v těsném spojení s našimi lidmi, kteří budou mou mysl rozptylovat. Toto je velká práce a já ráda poprosím každý den Boha o Jeho ducha, aby mi pomáhal vykonat ji dobře. – Letter 40, 1876.

14.dubna. Připadá mi, že moje spisy jsou důležité a já jsem tak nemohoucí, tak neschopná udělat tuto práci řádně. Prosila jsem Boha o naplnění Jeho Duchem svatým, o spojení s nebesy, aby tato práce mohla být vykonána správně. Bez Božího zvláštního požehnání ji nikdy nemohu vykonat. – Letter 7, 1876. Str. 2.

16.dubna. Dnes jsem napsala slušný počet stránek a Mary zůstává o hodně za mnou. Velmi ji nadchnou některé náměty a přináší mi je ručně opsané, aby mi je přečetla. Dnes mi ukázal pěkně těžkou hromadu rukopisů, které připravila... (Poznámka: V té době bylo celé dílo v arších, psaných ručně. Psací stroje použila Ellen Whiteová až v r. 1883, 2 roky po smrti jejího muže.)

Pocituji velkou volnost a mír. Cítím ve svém srdci Kristovu drahocennou lásku. Pokořuje mě to v mých vlastních očích, zatímco Ježíš je přede mnou vyvýšen. Ach, jak opravdově toužím po tom družném i tajemném spojení s Ježíšem, které mě pozvedá nad časné věci života. Toužím být s Bohem přímo, mít Jeho Ducha, který by mě neustále přesvědčoval o tom, že jsem opravdu dítětem Božím. – Letter 8, 1876.

18.dubna. – Do města San Francisco jsme přijeli v neděli večer. Mluvila jsem se zaslíbením k dosti velkému shromáždění přátel, na námět o chlebech a rybách, jimiž Ježíš skrze svou zázračnou moc nasytil na deset tisíc lidí... kterých neustále přibývalo, když Spasitel požehnal malý kousek jídla; pak jsem mluvila o tom, jak Kristus krácel po jezeře a o Židech, dožadujících se znamení, že on je Synem Božím. Byl tam soused bydlící hned vedle sboru blízko parku, jmenuje se myslím Cragg. Ti všichni poslouchali s očima široce otevřenými a někteří s otevřenými ústy...

Bylo pro mne opravdu potěšením setkat se s bratry a sestrami na táborovém shromáždění. Právě takové práce mě těší. Je to mnohem lepší než osamocení při psaní. Toto však přeruší mou práci a zmaří plány na vydání mých knih, neboť obojí – cestovat i psát – dělat nemohu. Ted' zdá se – mám svou drahocennou příležitost. Mám Mary, tu nejlepší opisovačku, jakou si mohu přát. Druhá taková příležitost se mi asi už nenaskytne. – Letter 9, 1876.

21.dubna. – právě jsem dokončila dost podrobný článek o jednotlivých zázracích; zabírá to padesát stran. Od tvého odjezdu jsme připravili asi 150 stran a jsme s vykonanou prací nanejvýš spokojení. – Letter 12, 1876.

24.dubna. – Mary mi zrovna čte dva články – jeden o chlebech a o rybách, o Kristu kráčejším nad vodami a vykládajícím Svým posluchačům, že On je chléb života, což způsobilo, že někteří z Jeho učedníků se od Něho odvrátili. To zabírá padesát stran a zahrnuje četné náměty. Pokládám to opravdu za nejcennější věc, jakou jsem kdy napsala. Mary je tím také nadšena a myslí, že je to velmi cenné. Jsem tím naprosto spokojená.

Druhý článek byl o Kristu, jak šel žitným polem, trhal žitné klasy a uzdravil ochrnutou ruku – dvanáct stran. Kdybych mohla s pomocí Mary vydat tyto tak poutavé náměty, mohla bych pak říci: „Nyní propouštíš služebníka svého Pane, v pokoji.“ (1 2,29). Tyto spisy jsou velmi jedinou věcí, pro kterou teď žiji...

Jsem celým srdcem i myslí při tomto díle a Pán mě podepře při jeho konání. Věřím, že Pán mi dá zdraví. Prosila jsem Ho a On vyslyší mou modlitbu.

Miluji Pána, miluji Jeho věc, miluji Jeho lid. Je ve mně velký mír a klid. Připadá mi, že neexistuje nic, co by mou mysl zmátlo a zneklidnilo, a kdybych sebevíc hloubala, nemohla by to mou mysl zmást, jedině kdyby na ni byly kladeny nadměrné požadavky. – Letter 13, 1876.

25.dubna. – Nemohu psát déle než jen půl dne, protože některou chvíli mě bolí hlava pak musím ulehnout, odpočívat, přestat myslet a znovu se dám do psaní teprve tehdy, když je to pro mne radostí. Nemohu s věcí spěchat. Tato práce se musí dělat pečlivě, pomalu a přesně. Náměty, které jsme připravily, jsou udělány dobře. Mám z nich radost. – Letter 14, 1876.

27.dubna. – Dnes jsem napsala 15 stran. Mary je daleko za mnou. Opsala také 15 stran, to je za jeden den slušné práce... Nikdy předtím jsem neměla takovou příležitost ve svém životě. Chci ji využít. Napsala jsme asi 200 stran od tvého odjezdů; všechny jsou opsané, připravené pro tiskaře...

Cítím, že jsem méně nežli nic, ale Ježíš je mé všechno, moje spravedlnost, moje moudrost i má síla. – Letter 16a, 1876.

5.května. – Piši víc než jindy, což bylo pro mne už moc. Nemohu a nesmím psát víc než půl dne, a když překročím své možnosti, platím za to. Moje témata zaměstnávají mou mysl ve dne i v noci. Mám pevnou důvěru v modlitbu. Pán mě slyší a já věřím v Jeho vykoupení. Důvěřuji v Jeho sílu, v Jeho síle dokončím své spisy. Držím se pevně Jeho ruky s neutuchající důvěrou...

Mám důležitou látku o Jeremiášovi, která vyjde v příštím čísle Znamení doby. Byla jsem k tomu vybídnuta duchem Božím. Nábor, který jsem měla před šestnácti lety, mocně zapůsobila na mé myšlení. Viděla jsem, že tato důležitá látka se má použít pro lid Boží. Vztahuje se to ke svědectví, které mi Bůh dal nést k zvěstování, aby zlo bylo káráno. – Letter 21, 1876.

11.května. – Budou-li všechny mé spisy opsány (Duch prorocství sv. 2), můj podíl na této práci bude vykonán a mně se uleví. – Letter 24, 1876.

19. října. – Rozhodli jsme se, že se tiskaři (v kanceláři časopisu Review and Herald v Battle Creek) dají do mé knihy, aby se tyto knihy znovu nemusely převážet přes celou Ameriku. Část knihy je tu už vytištěna. Nebudeme je mít tištěny ze stereotypu, protože nebudeme čekat, abychom měli věci kolem mé knihy tak přespříliš přesné, ale vydáme toto 1.vydání a dáme je na trh. Pak se můžeme chopit vhodné chvíle k vydání dokonalejší edice na pobřeží Pacifiku a mít ji ve stereotypu. Pak se bude psát životopis tvého otce i životopis můj a bude vytištěn v tiskárně Pacific Prees. Všichni jsem se shodli v tom, že bude nejlépe zůstat zde v Battle Creeku až do prosince a dokončit toto vydání...

26.října – Velmi se honíme spěcháme, abychom vydali druhý svazek „Ducha prorocství“. Tři nové formy (zarámované sazby) jsou už vytištěny. Zůstaneme-li zde (v Battle Creeku) o čtyři týdny déle, budeme mít knihu dokončenou a já se zbavím velké tíhy. –Letter 46, 1876. (Psáno W.C. Whiteovi a jeho ženě; 26.10. 1876)

16.PŘÍPRAVA VYDÁNÍ VELKÉHO SPORU

Příprava rukopisu „Duch prorocství“ sv. 4., předzvěst „Velkého sporu“

Intenzita citění při psaní (19.2.1884). – Každý den piši patnáct až dvacet stran. Teď je jedenáct hodin a já jsem napsala čtrnáct stran rukopisu pro čtvrtý svazek a kromě toho sedm stránek dopisu různým lidem. Pociťuji neutuchající vděčnost k Bohu za Jeho milosrdnou laskavost...

Při psaní své knihy cítím hluboké pohnutí. Chci, aby vyšla co nejdříve, neboť náš lid ji tolik potřebuje. Dokončím ji příští měsíc, dá-li mi Bůh zdraví, jako mi doposud dával. Nemohla jsem spávat přemýšlením o důležitých věcech, které se mají stát. Tři hodiny spánku, někdy pět, to je vše. Moje

mysl je do té míry rozrušena, že nedovedu odpočívat. Cítím, že musím psát, psát, psát, a nesmím odkládat.

Před námi jsou velké věci a my chceme probudit lidi z jejich lhostejnosti, připravit je na ten den. Věčné věci na mne doléhají ve dne i v noci a věci časné mi mizejí z dohledu. Teď Nemáme ztrácet svou důvěru, ale máme mít pevnou jistotu, pevnější než kdykoli předtím. Až do této chvíle nám Pán pomáhal a chce nám pomáhat až do konce. Jako na nejpevnější sloupy spoléháme na to, co Pán pro nás učinil, aby nás utěšil a zachránil z ruky nepřátele. – Letter 11a, 1884

Dějiny, ukazované v občasných dramatických viděních. – Osvícením Ducha Svatého uviděla pisatelka těchto stránek výjevy neustále pokračujícího sporu mezi dobrem a zlem. Občas mi bylo dovoleno užít různá období postupu velkého sporu mezi Kristem, Knížetem života, Původcem našeho spasení a satanem, knížetem zla, původcem hříchu, jenž překročil svatý Boží zákon. – GC Úvod X.

Vidění minulosti i budoucnosti při psaní. – Při psaní vidám podivuhodné obrazy, týkající se minulosti, přítomnosti i budoucnosti. – Letter 86, 1906.

Dějiny reformace podané ve vidění. – Korouhev vládce zběře satanovy synagogy byla vysoko vyzdvížena, blud vítězně pochodoval a reformátoři – skrze milost danou jim Bohem – se odvážili úspěšného tažení proti zástupům temnoty. Byly mi zjeveny události ze života reformátorů. Vím, že Pán Ježíš se svými anděly shlížel s hlubokým zájmem na tažení proti moci satanova, který spojil své zástupy se zlými lidmi s tím úmyslem, aby uhasili Božské světlo, plamen Božího království. Pro Krista snášeli opovržení, výsměch i nenávisť od lidí, kteří neznali Boha. Byli očerňováni a pronásledováni dokonce až k smrti, protože se nechtěli zříct své víry. – Letter 48, 1894.

Návštěva Evropy odhalena Ellen Whiteové již léta předtím. – Před léty mi bylo zjeveno dílo prvního poselství v těchto zemích (Švédsko a jiné severské země) a byly mi odhaleny okolnosti podobné těm, o kterých se nahoře zmiňují (kázání švédským dětem). Ellen Whiteová: „Historické náčrtky o zahraničních misiích adventistů sedmého dne.“ (Bazilej 1886), str. 108.

Kapitola o době soužení. – Zrovna jsme četli článek o čase soužení. Bratr Smith myslí, že by se ta kapitola rozhodně neměla ze 4.svazku vypustit. Říká, že v ní není ani jediné věta, která by nebyla naprosto nutná. Zdá se, že to na něj velmi hluboce působí a řekla jsem si, že ti o té věci napíše. Četla jsem to, má to v sobě vzrušující sílu. Nevidím důvodu, proč by se to mělo vypustit z knihy, která se má prodávat mezi nevěřícími. – Letter 59, 1884.

Vydání „Velkého sporu“ v roce 1888

Začíná práce na rozšíření „Velkého sporu“. – Bazilej, Švýcarsko, 11.6.1886. Myslím, že budete chtít slyšet několik podrobností o naší rodině. Teď je nás deset. W.C.White i Mary a Ela jsou zdraví. Sarah McEnterfer je zdravá a tak zaneprázdněná, jak je jen možno; přebírá dopisy z diktátu a píše je na psacím stroji. Zdraví Mariany Davisové je asi stejné jako obvykle. Pracuje na 4. Svazku „Velkého sporu“. – MS 20, 1886.

Příkaz, aby popsala obrazy z minulosti i budoucnosti. –Když mi Duch Boží zjevil velké pravdy minulosti i budoucnosti, bylo mi přikázáno, abych to, co mi bylo takto odhaleno oznámila druhým. Měla jsem sledovat dějiny sporu minulých věků a podat to především tak, aby bylo jasné, že se blíží zápas o budoucnost. Ve shodě s tímto úmyslem jsem se snažila vybrat a seskupit události z dějin církve tak, abych sledovala odhalení velkých zkušebních pravd, daných světu v rozličných obdobích; pravd, které podnítily satanovu zlobu a nepřátelství k církvi milující svět, a které se udržely zásluhou svědectví těch, kteří „nemilovali duši až do smrti.“ – GC Úvod XI.

Výjevy znovu ukazované při psaní. – Když jsem psala rukopis „Velkého sporu“, byla jsem si často vědoma přítomností Božích andělů. Výjevy, o nichž jsem právě psala, mi byly v nočních viděních mnohokrát ukázány znovu, takže v mé mysli byly čerstvé a jasné. – Letter 56, 1911.

Živé obrazy Kristova druhého příchodu. – Nebesa se otvírala a zavírala a oťásla se. Hory se zachvívaly jako rákos ve větru a metaly balvany kolem dokola. Moře vřelo jako hrnec a vyhazovalo kamení na pevninu. Když Bůh vyslovil den a hodinu Ježíšova příchodu a doručil Svému lidu věčnou smlouvu, pronesl jedinou větu a pak se odmlčel, zatímco se Jeho slova rozléhala zemí...

Neměla jsem ani nejmenší vědomosti o čase, o kterém se Boží hlas zmínil. Slyšela jsem ohlásit hodinu, ale nezůstala mi v paměti. Před mýma očima se odehrávaly výjevy tak poutavé, vzrušující a velebné, že žádný jazyk není schopen je popsat. To všechno bylo pro mne živou

skutečností, protože hned nato se objevil velký bílý mrak, na kterém seděl Syn člověka. – Letter 33, 1888 (ISM 75-6)

Čtení stránkových ukázek – poslední práce na knize. – Právě jsem dočetla rukopis posledních tří kapitol. Vidím jen, že je to dobré, a že je to hluboce poutavé a vzrušující. Jsem ráda, že jsi mi to poslal a prosím o zaslání prvního vytištěného výtisku...

Minulou sobotu to bylo velmi působivé a slavnostní. Mluvila jsem o některých výjevech, popisovaných v těchto posledních kapitolách a na shromáždění to hluboce zapůsobilo. – Letter 57, 1884.

Co se podniklo, aby to bylo nejlepší. – Při přípravě této knihy byly zaměstnání vhodní dělníci a investovalo se hodně peněz, aby tento svazek mluvil ke všem co nejjasnější řečí...

Pán mne přiměl, abych tuto knihu napsala, aby mohla bez odkladu obíhat ve všech částech světa, protože varování, která obsahuje, jsou nezbytná k tomu, aby lid byl připraven obstát v den posledního soudu. – MS 24, 1891.

Zkušenost Ellen Whiteové při psaní Velkého sporu. – Duch Páně mě přiměl napsat tuto knihu a během práce na ní tížilo mou duši velké břímě. Věděla jsem, že čas je krátký, že děje, které mají brzy na nás dolehnout, přijdou nakonec velmi náhle a rychle, jak je vyličeeno ve slovech Písma: „Ten den Páně jako zloděj v noci, tak přijde.“ (1Te. 5,2).

Pán mi ukázal věci, které jsou velmi důležité pro přítomnou dobu a týkají se i budoucnosti. Dostala jsem příkaz: „Vypiš v knize věci, které jsi viděla a slyšela, a dej je všem lidem, protože je blízko čas, kdy se budou opakovat děje minulé.“ Byla jsem probouzena v jednu, ve dvě nebo ve tři hodiny ráno a některý bod jsem měla tak důrazně vštípený ve své mysli, jakoby byl vysloven hlasem Božím. Bylo mi odhaleno, že mnozí naši vlastní lidé spí ve vlastních, a třebaže tvrdí, že jsou křesťany, zahynou jestliže se neobrátní.

Ty velebné dojmy, jakými to zapůsobilo na mou mysl, když mi byla pravda jasně vyložena, jsem se pokoušela přinést i na jiné, aby každý mohl cítit nutnost náboženské zkušenosti pro sebe, nutnost známosti Spasitele pro sebe, nutnost hledat pokání, víru, lásku, naději a svatost pro sebe.

Byla jsem přesvědčena, že nezbývá mnoho času, že se musí volat i varovat. Naše sbory musí být probouzeny, musí být poučeny, že mají varovat všechny, kteří jsou v jejich dosahu, hlásat, že přichází meč, že hněv Páně na rozmařilý svět nebude dlouho odkládán. Bylo mi odhaleno, že mnozí budou brát varování vážně. Jejich mysl bude připravena pochopit právě ty věci, které jim budou ukázány.

Bylo mi ukázáno, že mnoho mého zabralo mluvení k lidu, raději jsem se měla věnovat vypsání důležitých věcí pro 4. Svazek, protože varování se musí dostat až tam, kam by se živý posel nedostal, a to upozorní mnohé na důležité události, které se budou dít v posledních chvílích dějin tohoto světa.

Byl mi ukázán stav církve i světa, a já jsem užířela strašlivé výjevy, odehrávající se přímo před námi, což mě velmi polekalo. Noc co noc, zatímco všichni v domě spali, jsem vypisovala věci, které mi Bůh dal poznat. Bylo mi odhaleno kacířství, která mají vzniknout, klamy, jež převládnu, satanova zázračná moc, nepraví Kristové, kteří se objeví, toto oklame i větší část náboženského světa a odradilo by – kdyby to bylo možné – i vyvolené.

Je toto dílo Páně? Víím že je, a náš lid také vyznává, že tomu věří. Varování i poučení této knihy je potřebné všem, kdo vyznávají, že věří této pravdě. – Letter 1, 1890.

17.ZKUŠENOST E.G.WHITEOVÉ PŘI PŘÍPRAVĚ KNIHY „TOUHA VĚKŮ“

Poznámka z dopisů a diářů

15.července 1892. – V tomto týdnu mi bylo umožněno začít psát život Kristův. Ach, jak jsem neschopná a bezmocná, abych o Kristově poslání vyjádřila to, co plane v mé duši. Jen těžko jsem se odvážila ujmout se této práce. Je toho všeho tolik. A co říct mám a co říct nemám? V noci ležím, nespím a prosím Pána aby na mě sestoupil Duch svatý a setrval při mně...

S třesením chodím před tváří Boží. Nevím, jak mluvit nebo perem popisovat rozsáhlý námět nápravné oběti. Nevím, jak podat náměty v té živoucí síle, v jaké stojí přede mnou. Chvěji se bázní, abych lacinými slovy nezbavila veliký plán spasení velikosti. Má duše se sklání v posvátné bázni a úctě před Bohem a říká: „Kdo stačí na tyto věci?“ – Letter 40, 1892.

23.května 1839. – Dnes ráno je zamračeno a prší. Už od čtyř hodin píši o životě Kristově. Ach, kéž Duch svatý setrvá při mně, aby mé péro mohlo nalézt slova, která jiným sdělí světlo, které mi Pán ve své velké milosti a lásce ráčil dát. – SM 80, 1839.

2.července 1839. – Každý den píši něco o životě Kristově. Jedna kapitola občerství mou mysl i pro druhé náměty, takže mám několik poznámkových knih, na nichž pracuji. Sotva se odvážím poslat rukopis po mladém Lindenovi, ze strachu, že by se mohl ztratit, také některým námětům chci věnovat víc času. – Letter 132, 1893. (Psáno z Nov. Zélandu).

15.června 1839. – Toužím vydat život Kristův. Mariana (Davisová) určuje pro mne kapitoly a náměty o nichž necítím potřebu psát. Snad do nich vnesu více světla. Nedám se do nich, nebude-li se mi zdát, že mě vede Duch Páně. Stavba věže, válka králů, tyto věci mou mysl netíží, ale rozhovořím se o námětech ze života Kristova, v jehož osobnosti je zastoupen Otec, o podobnostech, podstatných pro nás všechny k pochopení a provádění úkolů jež jsou v nich obsaženy. – Letter 131, 1839.

7.července 1893. – Napsala jsem ti malá kousek do každé pošty, o které jsme slyšeli, že jde do Ameriky... a když přijel bratr Linden, poslala jsem ti dopis a rukopis ... něco o životě Kristově... To o životě Kristově se může užít pro články v novinách. – Letter 133, 1893.

Ještě v roce 1894. – Na poradním shromáždění je rozhodnuto, že mám psát o Kristově životě. Ale jak psát lépe než jsem psala předtím? Tu a tam na mne doléhají otázky ohledně pravého stavu věcí...

Sotva jsem napsala něco málo o Kristově životě, byla jsem nucena až příliš často přimět Marianu, aby mi pomohla, bez ohledu na její práci o životě Kristově, kterou ona musí dělat za velkých těžkostí. Shromažďuje totiž ze všech mých spisů každou zmínku o tomto tématu a uspořádává to, jak dovede nejlépe. Ale ona má dobrý pracovní postup, jen já kdybych se mohla cítit volná, abych věnovala celou svou pozornost práci. Ona se pro tuto práci vzdělávala a cvičila. A teď doufám, jak jsem doufala už mnohokrát, že až tuto poštu (do Ameriky) skončím, vezmu život Kristův a budu v něm pokračovat, je-li to vůle Páně. – Letter 55, 1894.

25.října 1894. – Mariana se mnou nemá lehkou práci, protože nalézám jen málo času k psaní o životě Kristově. Dostávám neustálé dopisy, které vyžadují odpovědi a neodvažuji se zanedbávat důležité věci, na něž jsem upozorněna. Pak je třeba navštěvovat sbory, psát soukromé svědectví a mnoho jiných věcí, na které se má dbát, a které mě zatěžují a stravují můj čas. Mariana dychtivě sahá po každém dopise, který píši jiným, aby našla výroky, kterých by mohla užít pro život Kristův. Má už ze všech možných pramenů sesbíráno všechno, co se vztahuje ke Kristovu učení, jehož se dostávalo učedníkům. Až skončí táborové shromáždění, které je velmi důležité, usadím se na nějakém místě, kde se budu moci oddat práci na sepisování života Kristova...

Ve sborech je mnoho práce a já nedovedu udržovat zájem o ně a zároveň dělat práci, která je pro mne nutností, aniž by mě to unavilo tak, že pak nemám sílu věnovat se psaní o životě Kristově. Nemám jasno v tom, co je vlastně mou povinností...

Rozhodla jsem se ... věnovat všechn svůj čas psaní knih, které by měly být bez dalšího odkladu připraveny. Chtěla bych psát o životě Kristově, o Křesťanské zdrženlivosti (Ministry of Healing) a připravit „Svědectví“ číslo 34 (svazek 6), neboť je toho velmi třeba. Budu muset přestat psát tolik pro noviny a nepřispívat již v tomto roce svými články do Review and Herald, Znamení doby, ani jiných časopisů.

Všechny články, které vycházejí s mým podpisem, jsou čerstvé, nové, mou psané. Lituji, že nemám víc literární pomoci, velmi bych ji potřebovala. Fanny (Boltonová) by mi mohla s prací na knize hodně pomáhat, kdyby nemusela připravovat tolik článků pro noviny a upravovat tolik dopisů a svědectví, aby vyhověla nárokům mé korespondence a potřebám lidí.

Nemá smysl očekávat něco od Mariany, dokud není dokončen život Kristův. Přála bych si získat jiného inteligentního pracovníka, který by mohl být pověřen přípravou látky pro tisk. Takový pracovník by měl pro mne velkou cenu. Otázka je, kde mám takového najít? Můj mozek je většinou času unaven. Mnoho stránek píši před snídaní, vstávám ve dvě, ve tři nebo ve čtyři hodiny...

Víte, že mým hlavním tématem, jak na kazatelně, tak v soukromí – mluveným i psaným – je život Kristův. Až do nynějška bylo skoro všechno, co jsem na toto téma napsala, psáno v době, kdy jiní spí. – Letter 41, 1895.

6.června 1896. – Těžko se odvažuji vyličit to, co je v nebeských věcech svaté a vznešené. Často odkládám pero a říkám: To není možné. Naši omezené mysli není možno chápat věčné pravdy a hluboké, svaté zásady a vyjádřit jejich jasný smysl. Stojím tu nevědomá a bezmocná. Bohatý proud

myšlení se zmocňuje celé mé bytosti a já odkládám pero a říkám: Ó, Pane, jsem omezená, jsem slabá, prostá a nevědomá. Nikdy nenajdu jazyk, jímž bych vyjádřila Tvá vznešená a svatá zjevení.

Moje slova mi připadají nedostatečná. Je pro mne těžké odívat do slov pravdu, kterou zjevil Bůh ohledně svého velkého vykoupení, které v jednorozeném Synu Nekonečného obrátilo na celou Jeho pozornost. Velký plán vykoupení, pravdy, které mají trvat v čase i ve věčnosti, tak drahé pro spásu lidského pokolení, a které ukazují lidem život, který se měří s životem Božím – tyto pravdy jsou příliš plné, hluboké a svaté pro lidská slova nebo lidské pero, aby je dostatečně vyjádřilo. – MS 23, 1896.

29.července 1897. – Probouzím se o půl třetí a obětuji svou modlitbu Bohu v Ježíšově jménu. Mám málo tělesných sil, bolí mě hlava a trápí mě levé oko. Psaní o Kristově životě na mne hluboce působí, zapomínám i dýchat, jak bych měla. Nemohu unést intenzitu citu, který se mne zmocňuje, když myslím na to, co Kristus na naší zemi vytrpěl. – 70 1897.

16.července 1896. – Rukopis „Život Kristův“ se má právě poslat tiskárně Pacific Press do Ameriky. K přípravě této knihy jsem zaměstnávala síly, především sestru Davisovou, a to mě stálo 3000 dolarů. Další tři tisíce budou potřebí, aby se oba díly knih rozšířily do světa. Doufám, že se budou hodně prodávat. Věnovala jsem těmto knihám málo času, neboť mě zaměstnávají hovory, psaní článků pro noviny a psaní soukromých svědectví k poznávání a potlačování špatností, které nabývají síly. – Letter 114, 1896.

Kritiky „Touha věků“

20.června 1900. – Dostala jsem tvůj dopis, Edsone. (Poznámka: Syn E. Whiteové psal 11.5.1900 své matce o kritikách, rozměru, ceně a ilustracích „Touhy věků.“) Pokud se týče „Touhy věků“, pak až potkáš lidi, kteří musí každou knihu kritizovat – což vždycky bylo a bude – vůbec na domnělé chyby nereaguj, ale knihu pochvaluj a mluv o jejích přednostech. „Touha věků“ měla mít stejný rozměr jako dvě předešlé knihy (Patriarchové a proroci a Velký spor), nebýt naléhavého doporučení bratra O, který byl pak hlavní jednající osobou. Co říkáš o dodatku, je první námitka, která byla o něm vyslovena. Mnozí mluvili naopak o tom, jakou velkou pomocí jim byl dodatek. Jestliže někteří lidé vyslovují námitky proti něčemu z toho, co v knize vyzdvihuje výjimečnost soboty, pak právě tyto námitky jsou důkazem, že to tam být musí, aby to lidi přesvědčovalo.

Chraňme sami sebe. Odmítejme kritiky – ať jsou od kohokoliv – které by vnášely nechuť do našich myslí. Nechme kritiky žít z jejich posláním kritizovat. Oni nedovedou mluvit ve prospěch nejlepšího z požehnání, aniž by připojili kritiku, vrhají stín výčitky. Vychovávejme sami sebe k tomu, abychom pochválili to, co je dobré, když jiní kritizují. Reptalové budou vždycky vyhledávat kazy, ale nenechme se zarmucovat těmi, kteří nás obviňují. Nepovažujme to za ctnost způsobovat a připomínat potíže, které budou jednoho či druhého znepokojovat a mást. – Letter 87, 1900.

18. POZNÁMKY PŘI PRÁCI NA KNIHÁCH, SÉRIE DRAMA VĚKŮ

Výsledek vidění, jež měla po celý svůj život

Během 45-tileté zkušenosti mi byly zjeveny životy, povaha a dějiny patriarchů a proroků, kteří přišli k lidu s poselstvími od Boha, ale satan vyhlásil nějakou zlou zvěst nebo podnítil nějaké jiné mínění, či obrátil zájem jiným směrem, aby byl lid zbaven dobra, které Pán pro ně chystal...

Mohla jsem aspoň v mysli vidět den za dnem odvíjející se obraz toho, jak se zacházelo s reformátory, jak i nepatrná odchylka v mínění vyvolávala zuřivost. Tak tomu bylo i při zradě, souzení i ukřižování Ježíšově. Toto všechno procházelo bod za bodem před mýma očima. – Letter 14, 1889.

Ocenění konstruktivních kritik (1885)

Řekněte Marianě Davisové, že jsem právě před minutou četla dopisy, v nichž ona přesně určila jaká se mají udělat zlepšení v člancích pro 1.svazek knihy „Patriarchové a proroci“. Děkuji jí. Řekněte jí, že se zmiňuje o Sedechiášovi, který byl oslepen. To potřebuje pečlivějšího zpracování, stejně tak skála, když z ní vytryskuje voda – něco ve spojitosti s tím. Myslím, že dovedu psát přesnější články. – Letter 38, 1885.

Hledání knih, udávající jisté pořadí událostí

Tak, moji drazí, Willi, Edsone a Emo, přibližujeme se k Bohu. Žijme denně, jak bychom si přáli, abychom byli žili, až zasedne soud a knihy budou otevřeny, a až každý bude odměněn podle svého díla... Řekněte Mary, ať mi najde nějaké historické poklady, týkající se Bible, které by mi udávaly pořadí událostí. Nemám nic a nemohu zde v knihovně nic najít. – Letter 38, 1885. (Bazilej).

Duch svatý vrývá pravdy do srdce Ellen Whiteové

Kolik lidí četlo pozorně „Patriarchové a proroky“, „Veliký spor“ a „Touha věků“? Přeji všem, aby chápali, že moje důvěra ve světlo dané Bohem, zůstává pevná, protože vím, že moc Ducha svatého ukázala, slovy, „To je ta cesta, jděte po ní“, že pravda má být velebena a ctěna. V mých knihách je pravda nezvratně utvrzena slovy: „Takto praví Hospodin.“

Duch svatý vryl tyto pravdy tak nesmazatelně do mého srdce i mysli, jako byl vyryt Božím prstem zákon do kamenných desek, které jsou nyní v truhle, aby byly vyneseny v onen velký den, kdy bude vysloven rozsudek proti každému zlu, proti svádějící vědě, produkované otcem lži. – Letter 90, 1906.

Revize Velkého sporu v r. 1911

Autorka vysvětluje, co a proč – Sanatorium, Kalifornie, 25.července 1911

Drahý bratře (F.M.) Wilcoxi: před několika dny jsem obdržela výtisk nového vydání knihy „Velký spor“, vytištěného nedávno v Mountain View, a také podobný výtisk, tištěný ve Washingtonu. Mám z knihy radost. Strávila jsem mnoho hodin prohlížením jejích stránek a vidím, že obě vydavatelství vykonala dobrou práci.

Knihu „Velký spor“ si cením nad zlato a stříbro a velmi si přeji, aby s dostala mezi lidi. Při psaní rukopisu jsem si často uvědomovala přítomnost Božích andělů. A výjevy, o nichž jsem psala, mi byly mnohokrát ukázány znovu v nočních viděních, takže v mé paměti byly čerstvé a živé.

Nedávno bylo třeba tuto knihu vysázet znovu, protože tiskařské desky byly vážně opotřebovány. Stálo mě to mnoho, aby se to udělalo, ale nestěžuji si; ať to stálo co chtělo, pohlížím na to nové vydání s velkým uspokojením.

Včera jsem četla, co nedávno napsal W.C.White agentům a zodpovědným lidem našich vydavatelství o tomto posledním vydání Velkého sporu, a myslím, že vysvětlil záležitost konkrétně a dobře.

Když jsem se dověděla, že „Velký spor“ musí být znovu vysázen, rozhodla jsem se, že dáme všechno přísně prozkoumat, abychom viděli, zdali pravdy, obsažené v knize, byly vyloženy tím nejlepším způsobem, aby přisvědčily ty, kteří nejsou naší víry, že při psaní těchto stránek mě vedl a podpíral Pán.

Po důkladném prozkoumání našimi nejzkušenějšími pracovníky byly navrženy některé změny ve stylizaci. Tyto změny jsem pečlivě prozkoumala a schválila. Jsem vděčná, že jsem se toho dožila, a že mám sílu i jasnost myšlení pro tuto i jinou literární práci.

Při přípravě knihy „Skutky apoštolů“ dopřál Pán mé mysli dokonalého míru. Tato kniha bude brzy připravena k vydání. Až se tak stane, řeknu Amen a Amen. Nebude-li Pán vidět překážek, aby mě nechal odpočinout. Dopřeje-li mi ještě života, chci pokračovat v psaní a přinášet své svědectví do shromáždění lidu, jak mi dá Pán sílu a povedu mě...

Podepsána

Ellen G. Whiteová

Letter 56, 1911.

VTĚLENÍ

Úvod

Plán spasení, jehož opravdovým srdcem je vtělení, je nevyčerpatelným tématem, do něhož smíme nově nahlédnout, a které bude prvořadým předmětem studia po nekonečné věky. Ellen Whiteová se po léta znovu a znovu citlivě dotýkala tohoto vznešeného tématu o Bohu a člověku spojených v jedno. Tak tomu je především v Touze věků.

Jistý počet objasňujících výroků vychází v „Instruktoru mládeže.“ Výňatky z tohoto časopisu a z podobných materiálů jiných pramenů už vyšly ve „Vybraných poselstvích“, kniha 1, str. 242-289, v bohoslužebné knize z r. 1965, „That I May Know Him“ (Tak je mohu znát), také v poznámkách E.G.Whiteové v Biblickém komentáři ASD, svazek 5, str. 1126-1131; a sv. 7, str. 443-456; v poslední době ještě v Dodatku B ke knize „Adventisté odpovídají na věroučné otázky“.

Čas od času se však rovněž objeví další výběr z pramenů, jež nejsou jinde použitelná. Některá z nich byly zde sebrána a vytvořily tento oddíl „Vtělení.“

Když revidujeme tyto krásné, lidský rozum přesahující pravdy, napadá nás tento výrok Ellen Whiteové: „Kristovo vtělení bylo vždy tajemstvím a tajemstvím zůstane.“ – Letter 8, 1895 (BC 1129).

Avšak tyto velké pravdy – pokud je dovedeme vírou pochopit – jsou určeny pro nás.

VYDAVATELÉ

19.VTĚLENÍ

Dokonalost Kristova lidství

My nedovedeme pochopit, jak se Kristus stal malým, bezmocným děťátkem. Byl by mohl sestoupit na zem v takové kráse, že by se jinak nepodobal synům lidským. Jeho tvář mohla zářit jasně a mohl být vysoký a krásný. Byl by mohl přijít tak, aby okouznil ty, kteří ho měli ve vážnosti. Takový Kristův příchod mezi syny lidské si však Bůh nepřál.

On měl být jako ti, kteří patřili k lidské rodině a k židovskému národu. Jeho rysy měly být jako rysy jiných lidských bytostí a neměl být tak krásný, aby si na něho lidé ukazovali jako na někoho, kdo se od ostatních liší. Měl přijít jako jeden z lidského rodu a stát jako člověk před tváří nebe a země. Přišel, aby zaujal místo člověka, aby se sám zaručil v jeho prospěch, aby zaplatil dluh za hříšníky. Měl na zemi žít čistým životem a ukázat, že satan neříkal pravdu, když tvrdil, že lidský rod mu náleží navždy, a že Bůh nemůže člověka vytrhnout z jeho rukou.

Lidé spatřili Krista nejprve jako nemluvně, jako dítě...

Čím víc přemýšlíme o Kristově příchodu na tuto zemi v podobě děťátka v betlémských jeslích je přesto božským Synem Božím? Třebaže to nedovedeme pochopit, můžeme věřit, že On, který stvořil světy, se kvůli nám stal bezmocným děťátkem. Ačkoliv stál výš než kterýkoliv z andělů, ačkoliv byl tak velký jako Otec na nebeském trůně, stal se jedním z nás. V Něm se Bůh a člověk stali jedno a právě v této skutečnosti nalézá padlé lidstvo svou naději. Tím, že ctíme živého Krista, uctíváme Boží lidství a vidíme v Něm božské slávy, zřetelný obraz Boha Otce. – ST 21.11.1895.

Kristus sestoupil na úroveň padlého lidstva

Kristus přinesl nekonečné velkou oběť. Dal za nás svůj vlastní život. Jeho božská duše vzala na sebe tíhu hříchu – přestoupení Božího zákona. Odložil svou královskou korunu a snížil se, aby krok za krokem sestoupil na úroveň padlého lidstva.

Od Jordánu vedla Ježíšova cesta do pouště, kde byl pokoušen. „*A postil se čtyřiceti dnů a čtyřiceti nocí, potom zlačněl. A přistoupil k němu pokušitel, řekl: Jsi-li Syn Boží, řekni, ať kamení toto chlebové jsou.*“ (Mat. 4,2.3).

Kristus zakoušel svíravé bolesti z hladu a toto pokušení bylo těžké. On však musí začít dílo vykoupení právě tam, kde začala zkáza. Adama svedla chuť a zde musí Kristus zvítězit. Noc, kterou

mohl dát jedině Bůh. Utkal se s nepřítelem a vzdoroval mu silou výroku „Takto praví Hospodin.“ „Ne samým chlebem živ bude člověk, ale každým slovem vycházejícím skrze ústa Boží“ (verš 4).

Tato síla má být výsadou všech pokušení na zemi. Kristova zkušenost je nám ku prospěchu. Jeho příklad v přemáhání chuti k jídlu ukazuje cestu k přemáhání těch, kdo by chtěli být Jeho následovníky.

Kristus musel snášet pokušení, jako je musejí snášet členové lidského rodu. Bůh si však nepřál, aby prokazoval svou božskou moc ve svůj vlastní prospěch. Kdyby tu Kristus nebyl stát jako představitel člověka, byla by ho Jeho nevinnost osvobodila ode všech muk; ale Jeho nevinnost způsobovala, že satanovy útoky pociťoval tak ostře. Všechno utrpení, které je výsledkem hříchu, se dostalo Synu Božímu, jenž byl bez hříchu. Satan potřel Kristovu patu, ale každou svíravou bolestí, kterou Kristus vytrpěl, každým zármutkem, každým nepokojem se naplňoval velký plán vykoupení člověka. Každý úder, způsobený nepřítelem, se odrážel na něm samém. Kristus potíral hlavu hada. – IY 21, 12. 1899.

Mohl Kristus podehnout pokušení?

Ve svém dopise o Kristových pokušení říkáš: „Byl-li zajedno s Bohem, nemohl podlehnout pokušení.“ ... Věc, na kterou se mě ptáš, zní: „Protože náš Pán byl při svém velkém zápasu na poušti zjevně v moci satana a jeho andělů, bylo možné, aby ve své lidské přirozenosti podlehl těmto pokušením?“

Chci se pokusit odpovědět na tuto důležitou otázku: Jako Bůh nemohl být pokoušen; jako člověk však pokoušen být mohl, a to silně, a mohl pokušením podlehnout. Jeho lidská přirozenost musela projít stejnou zkouškou, jakou prošli Adam a Eva. Jeho lidská přirozenost byla stvořena a nevládla ani takovou mocí, jako měli andělé. Byla lidská, totožná s naší vlastní. On procházel zemi, kde Adam podlehl pokušení. Byl nyní tak, kde – jestliže vydrží zkouškou a utrpení ve prospěch padlého pokolení – napraví Adamovo potupné selhání a pád naší lidskosti.

Kristus měl lidské tělo a lidskou mysl. – Měl lidské tělo i lidskou mysl. Byl kostí našich kostí a masem našeho masa. Od prvního krůčku na tomto světě byl chudý. Byl předmětem zklamání a starostí ve svém vlastním domově, mezi vlastními bratry. Nebyl obklopen čistými a líbeznými povahami jako v nebesích, byl obklíčen neshodami. Přišel do našeho světa, aby si uchoval čistý charakter bez hříchu a vyvrátil satanovu lež, že lidskými bytostmi není možno zachovávat Boží zákon. Kristus přišel, aby žil podle zákona svým lidským způsobem právě tak, jak mají všichni žít podle zákona v lidské přirozenosti, chtějí-li jednat jako Kristus. Svatým mužům starověku vnuknul, aby ku prospěchu člověka napsali: „Anebo sváže sílu mou, aby učinil se mnou pokoj, aby pokoj učinil se mnou.“ (Iz. 27,5).

Učinila se dostatečná opatření, aby tvor s omezenými silami, padlý člověk, mohl tak přijít do styku s Bohem, aby skrze týž pramen, kterým Kristus přemohl svou lidskou přirozenost, mohl pevně obstát v každém pokušení, jak to činil Kristus. On byl vystaven těžkostem, kterými je vystavena lidská přirozenost. Dýchal na světě tentýž vzduch, jaký dýcháme my. Stál a putoval v tomtéž světě, který obýváme my a který – jak máme jasně dokázáno – nebyl o nic nakloněn lásce a spravedlnosti, než je dnes.

Jeho vlastnosti mohou být našimi. – Naší výsadou je mít vyšší vlastnosti Jeho bytosti; chceme-li, tato požehnání si můžeme přivlastnit opatřeními, která učinil, a místo zla můžeme pilně pěstovat dobro. Máme rozum, svědomí, paměť, vůli, náklonnosti – všechny vlastnosti, které může lidská bytost mít. Ustanovením, které bylo uskutečněno, když Bůh a Boží Syn učinil smlouvu, aby zachránili člověka ze satanova poddanství, byla vzata v úvahu každá příležitost, aby se lidská přirozenost mohla spojit s Jeho božskou přirozeností. V takové přirozenosti byl náš Pán pokoušen. Byl by se mohl poddat satanovým lživým návrhům, jak učinil Adam, ale my jsme měli uctívat a velebit Beránka Božího, který ani v jediné věci neustoupil ani o vlásek.

Dvě přirozenosti, které se prolínají v Kristu. – Tím, že se podílíme na božské přirozenosti, můžeme být čistí, svatí a neposkvrnění. Božská přirozenost nebyla učiněna lidskou a lidská se nestala božskou společným prolínáním se dvou přirozeností. Kristus neměl tutéž hříšnou, zkaženou nevěru, jakou máme my, protože pak by nemohl být dokonalou obětí. – MS 94, 1893.

Skutečnost Kristových pokušení. – Když se Kristův následovník setká se strastí a zmateností, nemá se dát odradit. Nemá přestat důvěřovat, když se neuskuteční všechna jeho očekávání. Dostává-li

rány od nepřítele, měl by si vzpomenout na Spasitelův život plný strastí a zastrašování. Nebeské bytosti sloužily Kristu v jeho nouzi, avšak toto neučinilo Spasitelův život životem bez zápasů a pokušení. Byl pokoušen všestranně – stejně jako my – avšak bez hříchu. Bude-li jeho lid následovat Jeho příkladu, bude naplněn Jeho duchem a nebesští andělé mu budou sloužit.

Pokušení, jimž byl Kristus vystaven, byla strašlivou skutečností. Jako svobodná bytost byl vydán zkoušce a mohl svobodně podlehnout satanovým pokušením a způsobit vzájemná nedorozumění s Bohem. Kdyby tomu tak nebylo, kdyby nebylo bývalo možné, aby podlehl pokušení, nebyl by mohl být všestranně pokoušen, jako je pokoušen lidský rod.

Kristovo utrpení při pokušeních bylo veliké, protože Jeho ušlechtilá čistá povaha, velmi trpěla. Ale v každé chvíli úzkosti se obracel ke Svému Otcí. On se „až do krve sprotivil“ v oné hodině, kdy strach z morálního zhroucení byl stejně velký jako strach ze smrti. Jak se ve svých duševních mukách skláněl v Getsemanské zahradě, z Jeho pórů kanuly krůpěje krve a zvlažovaly trávu na zemi. Při modlitbě, hlasitě volal a plakal a ve své bázni byl slyšen. Bůh jej posiloval, jako bude posilovat všechny, kteří se chtějí pokorit a odevzdat sebe, svou duši, tělo i ducha do rukou Boha, který dodrží svou smlouvu.

Na kříži Kristus poznal – jak nikdo jiný nemůže poznat – hroznou sílu satanových pokušení a Jeho srdce přetévalo soucitem a odpuštěním nad umírajícím lotrem svedeným nepřítelem. – YI 26.10.1899.

Kristovo srdce bylo probodáno daleko ostřejší bolestí než byla bolest, způsobena hřeby na Jeho rukou a nohou. On nesl hříchy celého světa, snášel náš trest – Boží hněv za přestoupení zákona. K Jeho zkoušce patřilo i prudké pokušení domnívat se, že byl Bohem opuštěn. Na Jeho duši dolehla velká hrůza, aby snad při strašné zkoušce nehnul od své bezúhonnosti.

Neexistuje-li možnost podlehnout, pak pokušení není žádným pokušením. Pokušení se překoná, když je člověk mocně ovlivňován, aby spáchal zlý čin; a u vědomí, že to může činit, odolá vírou, tím, že se pevně přidrží božské síly. Toto byla zkouška, kterou prošel Kristus. – YI 20.7.1899.

My můžeme odolat, jak odolal Kristus. – Boží láska, spravedlnost a také neměnnost Jeho zákona se jasně projevují na Spasitelově životě, stejně jako na Jeho smrti. On vzal na sebe lidskou přirozenost s jejími slabostmi, její nestálostí, s jejími pokušeními... On „zakusil všechna pokušení jako my“ (Žd. 4,15). Nepoužíval ve svůj prospěch žádnou moc, kterou nemůže používat člověk. Jako člověk poznal pokušení a přemohl je silou, kterou Mu dal Bůh. On nám dává příklad naprosté poslušnosti. Dovolil, abychom se mohli podílet na božské přirozenosti a přesvědčuje nás, že můžeme odolat, jak odolal On. Jeho život svědčí o tom, že pomocí téže božské moci, kterou přijal Kristus, je člověku možno plnit Boží zákon. – MS 141, 1901.

Bůh poslal na tento svět bytost bez hříchu

Bůh pro nás učinil opravdu to nejlepší, co mohl učinit, když seslal s nebe bytost bez hříchu, aby ukázala tomuto hříšnému světu, jací musí být ti, kteří jsou spaseni: čistí, svatí a neposkvrnění, mající Kristovu podobu. Vyslal svůj ideál ve svém Synu a přikázal lidem, aby utvářeli své povahy v souladu s tímto ideálem. – Letter 58, 1906.

Člověku byl dán mravní základ bez hříchu

Na shromáždění v nebesích řekl Bůh: „Učiňme člověka k obrazu našemu, podle podobenství našeho... I stvořil Bůh člověka k obrazu svému, o obrazu Božímu stvořil jej“ (Gn. 1,26.27). Pán stvořil mravní schopnosti člověka i jeho tělesné síly. Vše bylo Jeho obrazem, prosté hříchu. Bůh vybavil člověka svatými vlastnostmi a usadil ho v zahradě, vytvořené výslovně pro něho. Jedině hřích mohl zničit bytosti, stvořené rukou Všemohoucího. – YI 20.7.1899.

Trpěl za jiné jejich nemoci

Jedině Kristus byl schopen nést soužení celého lidského rodu. „Ve všelikém soužení jejich on měl soužení.“ (Iz. 63,9) On sám nebyl nikdy nemocen, ale nesl neduhy jiných. Když ho trpící lidské pokolení tížilo, pak On který se těšil mužného věku, byl s nimi sužován jako jeden z nich...

Za svého života na zemi se Kristus vyvinul v dokonalý charakter, naprosto poslušný přikázání svého Otce. Tím, že přišel na svět v lidské podobě tím, že se podrobil zákonu, a odhalil lidem, že nese jejich neduhy, jejich zármutek a jejich vinu, se nestal hříšníkem. Mohl před farizeji říci: „Kdo z vás uvidí mne z hříchu?“ Ani skvrny hříchu na něm nenalezli. Stál před světem jako neposkvrněný Beránek Boží. – YI 29.12.1898.

Kristova nevinnost znepokojovala satana

Prostředí, které obklopovalo Krista, Vykupitele světa, nebylo takové, aby člověk, žijící v něm, zůstal čistý a jeho morálka bez poskvrny; On se však nenakazil. Nebyl post pokušení, neboť satan byl vytrvalý ve své snaze oklamat a přemoci Božího Syna svými nápady.

Kristus byl z těch, kdo chodili po zemi jediný, na kterém neulpěl ani stín hříchu. Byl čistý, bez poskvrny a ryzí. To, že by měl na zemi existovat někdo bez poskvrny hříchu, velmi znepokojovalo původce hříchu, který se všemožně snažil, aby Krista přemohl svou lstivou, podvodnou mocí. Náš Spasitel se však spoléhal na svého nebeského Otce, že Jeho moudrost a síla odrazí a přemůže pokušitele. Duch Jeho nebeského Otce oduševňoval a řídil Jeho život. Byl bez hříchu. Jeho život byl ctnostný a nezkažený. – YI únor, 1873

Naše padlá lidská přirozenost spojená s Kristovým božstvím

Třebaže se Jeho povaze neulpěl ani stín hříchu, přece se snížil, aby spojil naši padlou lidskou přirozenost se svým božstvím. Tím, že takto přijímal lidství, vyjádřil lidstvu úctu. Přijetím naší padlé přirozenosti ukázal, čím by se mohla stát, kdyby přijala všechna ustanovení, která jí On dal, a kdyby se podílela na božské přirozenosti. – Letter 81, 1896.

Byl pokoušen jako dnešní děti

Někdo si může myslet, že Kristus – protože byl Synem Božím – nemíval pokušení, jako mívají děti. Písmo říká, že byl pokoušen po všech stránkách, stejně jako jsme pokoušeni my. – YI duben, 1873

Čeho se dociluje vtělením

Pán nestvořil člověka, aby byl vykoupen, ale aby byl Jeho obrazem. Hříchem však člověk ztratil Boží podobu. Jedině vykoupením člověka může Bůh s ním provést svůj záměr tím, že ho učiní synem Božím.

„Kterž pak koli přijali jej, dal jim moc státi se dítkami Božími, těm, kteří věří ve jméno jeho, kteří ne ze krve, ani z vůle těla, ani z vůle muže, ale z Boha zrozeni jsou. A Slovo to tělo učiněno jest, a přebývalo mezi námi, (a viděli jsem slávu jeho, slávu jakožto jednorozeného od Otce,) plné milosti a pravdy... A z plnosti jeho my všichni vzali jsme, a to milost za milost“ (J. 1,12-16).

Za výkupné, které bylo za něj zapláceno, smí člověk z vlastního rozhodnutí poslušně provádět Boží záměr, a skrze milost, danou Bohem, být obrazem Božím, kterým byl už předtím a který pak svým pádem ztratil...

Kristova poslušnost není vcelku jiná než naše. – Veliký učitel nesestoupil do našeho světa jen proto, aby pykal za hřích, ale aby byl učitelem svým příkladem i poučením. Přišel člověku ukázat, jak mezi lidmi zachovávat zákon tak, aby člověk nemohl mít žádnou omluvu pro to, že se řídí svým vlastním nesprávným názorem. Známe Kristovu poslušnost i Jeho život bez hříchu. Jeho celoživotní poslušnost i Jeho život bez hříchu. Kristova poslušnost nemá být odsouvána od každého z nás. Kristus nám ukázal, že celému lidstvu je možné řídit se Božími zákony...

Kristovým dílem nebyla rozdělena služba srdce. Kristus nepřišel konat svou vlastní vůli, ale vůli Toho, který Jej poslal. Ježíš říká: „Jděte ve šlépějích mého synovství ve vši poslušnosti. Já poslouchám jako syn poslouchá svého otce. Vy mě máte poslouchat jako bratři Syna Božího. Často nebudete jasně vidět cestu; pak prostě Boha a On vám dá moudrost, odvahu a víru kráčet vpřed a všechny výsledky svěřte Jeho vůli.“ My chceme – pokud je to možné – pochopit skutečně lidskou přirozenost našeho Pána. Božské a lidské bylo v Kristu sloučeno a obojí bylo dokonalé.

Náš Spasitel vzal na sebe jako Syn Boží skutečnou podobu lidské bytosti. My jsme syny dcerami Božími. Abychom věděli, jak jednat, musíme jít, kam nás vede Kristus. On žil po třicet let životem dokonalého člověka, dosahujícího nejvyššího stupně dokonalosti. Dovolte tedy člověka, dosahujícího nejvyššího stupně dokonalosti. Dovolte tedy člověku – třebaže nedokonalému – ať doufá v Boha, a ať neříká, „kdybych byl jiný, chtěl bych sloužit Bohu, ale přiveďte ho k němu do věrné služby... On tuto přirozenost vykoupil. „Kteříž pak koli přijali jej, dal jim moc státí se dítkami Božími, těm, kteří věří ve jméno jeho“ (J. 1,12) – vy nejste ponížení, ale vyvýšení, zušlechtění, mnou očištění. Ve Mně můžete najít útočiště. Můžete získat vítězství a být víc než dobyvateli ve jménu Něm. – Letter 69, 1897.

Satan prohlásil, že člověk nemůže zachovávat Boží zákon

Vykupitel světa chodil po zemi, kde Adam podlehl pokušení, když neuposlechl zákona Hospodinova a jednorozený Boží Syn sestoupil na náš svět jako člověk, aby ukázal světu, že lidé mohou zachovávat Boží zákon. Satan padlý anděl – prohlásil, že po Adamově neuposlechnutí nemůže žádný člověk zachovávat zákon Boží. Tvrdil že celé lidstvo je v jeho moci.

Syn Boží se postavil na hříšnickovo místo a chodil po zemi, kde Adam podlehl, a snesl na poušti pokušení, které bylo stokrát silnější než to, kterým kdy bylo nebo pokoušeno lidské pokolení. Ježíš odolal satanovým pokušením stejným způsobem, jakým může odolat každá pokoušená duše, když ho odkázal na spisy proroků svým výrokem: „Psáno jest.“

Lidstvo může zachovávat Boží zákon silou Boží moci. – Kristus překonal satanova pokušení jako člověk. Každý člověk může odolat, jako odolal Kristus. On ponížil sebe pro nás a byl pokoušen úplně stejně, jako jsme pokoušeni my. Vykoupil Adamovo potupné úplně stejně, jako jsme pokoušeni my. Vykoupil Adamovo potupné selhání i pád a zvítězil, čímž dokázal všem světům, které nepodlehly pokušení i padlému lidstvu, že člověk může zachovávat přikázání Boží působením Božské moci, která mu je propůjčena z nebes. Ježíš Syn Boží, ponížil Sebe pro nás, aby nám ukázal, jak můžeme odolat my. Takto Svázal nejtěsnějšími pouty své zájmy s lidstvem a podal nezvratné ujištění, že nebudeme pokoušeni nad své síly, protože On s pokušením ukáže i cestu, jak mu odolat.

Duch svatý nám umožňuje vítězství. – Bylo zaslíbeno, že Duch svatý bude s těmi, kteří zápasí o vítězství, aby se jasně ukázala moc, kterou se lidskému jedinci dostává nadpřirozených sil, a který nevědomého poučuje o tajemstvích Božího království. To, že Duch svatý má být velkým pomocníkem, je nádherný slib. Jaký užitek by to mělo pro nás, že jednorozený Syn Boží se ponížil, snesl pokušení lstivého nepřítele a zápasil s ním po dobu celého Svého života na zemi a zemřel – Spravedlivý za nespravedlivé, aby lidstvo nezahynulo – kdyby nabyt dán Duch jako neustále působící činitel, aby v našich případech prováděl to, co vykonal Vykupitel světa?

Duch svatý umožnil Jeho učedníkům, apoštolům, aby pevně odolávali každému druhu modlářství a vyvýšili jedině Hospodina a Ježíše. Kdo, ne-li Ježíš Kristus, vedl Svým Duchem a božskou mocí péra svatých historiků, aby světu mohl být dán zápis o tom, co Ježíš Kristus mluvil a konal?

Slíbený Duch svatý, jenž seslal, když vstoupil na nebesa ke Svému Otci, působí stále, aby obrátil pozornost na velkou oběť na kříži Golgaty, aby odhalil světu Boží lásku k člověku, aby duši, usvědčené z viny, ukázal cenu Pisma svatého a zatemněným myslím odkrýval jasné paprsky Slunce Spravedlnosti, pravdy, které v nich zapalují jejich srdce probouzeným chápáním věčných pravd.

Kdo jiný než Duch svatý v nás vytváří mravní měřítko spravedlnosti, přesvědčuje nás o hříchu a způsobuje zármutek podle Boží vůle, který vyvolává kajícínost, již není třeba litovat a nadchne ke cvičení ve víře v Něho, který jako jediný nás může spasit od všeho hříchu.

Kdo jiný než Duch svatý dovede pracovat s myslí lidí, aby přetvářel charakter tím, že se zbavujeme náklonnost k věcem pomíjejícím, podléhajícím zkáze, a kdo jiný než on plní duši naléhavou touhou tím, že ukazuje nesmrtelné dědictví, věčnou podstatu, která je nezničitelná a osvěžuje, zjemňuje a posvěcuje lidské jedince, aby se mohli stát členy královské rodiny, dětmi nebeského krále...

Kristus přemohl hřích jako člověk. – Pád našich prvních rodičů přetrhl zlatý řetěz bezpodmínečné poslušnosti lidské vůli vůli božské. Poslušnost se už nepokládala za naprosto nutnou. Lidští jedinci jdou za svými vlastními představami, o nichž Hospodin řekl, že obyvatelé starého světa byli a jsou stále zkažení. Pán Ježíš prohlašuje: „Já přikázání Otce svého zachoval jsem.“ Jak? Jako

člověk. „Aj jdu... abych činil, Bože, vůli tvou.“ Na obžaloby Židů vystoupil v celé čistotě své ctnostné, svaté povahy a vyzval je. „Kdo z vás zvíní mne z hříchu?“

Náš příklad a oběť za hřích. – Vykupitel světa přišel nejen proto, aby byl obětí za hřích, ale aby byl pro člověka příkladem ve všech věcech svatého, lidského charakteru. Byl Učitelem, takovým vychovatelem, jakého svět nikdy předtím neviděl ani neslyšel.

Mluvil jako člověk, který požívá vážnosti, a přece vzbuzuje důvěru všech. „Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a obtíženi jste, a já vám odpočinutí dám. Vezměte jho mé na sebe, a uče se ode mne, protože jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete odpočinutí duším svým. Jho mé zajisté jest rozkošné, a břímě mé lehké.“ (Mat. 11,28-30).

Jednorozený Syn nekonečného Boha nám ve svých slovech i ve svém praktickém příkladě zanechal jasný vzor, který máme napodobovat. Svými slovy nás vychovával, abychom poslouchali Boha a svými činy nám ukazoval, jak můžeme Boha poslouchat.

Kristus nedal jen určitá pravidla, která ukazují, jak se můžeme stát poslušnými dětmi, ale svými vlastním životem i charakterem ukázal, nám jak jednat, aby to bylo správné a libé Bohu; nemáme tedy žádné omluvy, proč bychom neměli činit to, co je v Jeho očích milé.

On vyvrátil satanovo tvrzení. – Máme nýt provždy vděční, že nám Ježíš skutečnými činy dokázal, že člověk může zachovávat Boží přikázání, a vyvrátil takto satanovu lež, že člověk je zachovávat nemůže. Velký učitel sestoupil na náš svět, aby stál v čele lidstva, aby lidství takto vyvýšila posvětil svou svatou poslušností ke všem Božím požadavkům a ukázal, že je možné zachovávat všechna Boží přikázání. Dokázal, že celoživotní poslušnost je možná. Jako Otec dal Syna, tak i On dává světu vybrané představitelé, aby na příkladě jejich života ukázal život Ježíše Krista.

Při zkoušce obstál jako lidská bytost. – Kristovu poslušnost samu o sobě nemusíme pokládat za něco, k čemu byl zvlášť uzpůsoben svou božskou přirozeností, protože On stál před Bohem jako představitel člověka, pokoušený jako jeho náhradník a ručitel. Kdyby Kristus měl zvláštní moc, kterou by člověk mít nemohl, byl by toho satan dokonale využil. Kristovým úkolem bylo dokázat satanovi, že nemá vládu nad člověkem, což mohl učinit pouze tak, že přišel jako člověk, byl pokoušen jako člověk a ukázal, jaká má být poslušnost člověka...

Pamatujte, že Kristovo překonání pokušení i Jeho poslušnost vzešly z Jeho skutečné lidské bytosti. My se ve svých závěrech dopouštíme mnoha chyb, které jsou uzpůsobeny našimi mylnými názory o lidské přirozenosti našeho Pána. Když přičítáme Jeho lidské přirozenosti moc, jakou člověk ve svých zápasech se satanem naprosto nemůže mít, ničíme celistvost Jeho lidství. Milost a sílu, která Mu je přičítána dává všem, kteří Ho přijímají vírou. Kristová poslušnost vůči Jeho Otci byla též poslušnost, jaká se vyžaduje od člověka.

Člověk nemůže přemoci satanova pokušení bez božské moci, spojené s Jeho pomocí. Tak se mohl i Kristus pevně přidržet božské moci. On nesestoupil na náš svět proto, aby prokázal poslušnost menšího Boha vůči většímu, ale aby jako člověk zachovával Boží svatý zákon; tím se stal pro nás příkladem.

Ježíš ukázal, co může udělat člověk. – Pán Ježíš nesestoupil do našeho světa proto, aby zjevil, co může dělat Bůh, ale co může dělat člověk pomocí víry v Boží moc v každém nenadálém případě. Člověk se má svou vírou podílet na božské přirozenosti a má jí přemáhat každé pokušení, které na něho doléhá. Hospodin žádá, aby Mu každý Adamův syn i dcera skrze svou víru v Ježíše Krista sloužili v té lidské přirozenosti, jakou máme nyní.

Pán Ježíš překlenul propast, kterou způsobil hřích; spojil zemi s nebesy a konečného člověka s nekonečným Bohem. Ježíš, vykupitel světa, mohl zachovávat Boží přikázání pouze stejným způsobem, jako je může zachovávat lidstvo. „Pročež preveliká dáma drahá zaslíbení dána jsou, abyste skrze ně Božského přirození účastni učiněni byli, utekše pokušení toho, kteráž jest na světě v žádostech“ (2.Petr 1,4).

Musíme jednat podle Kristova příkladu a mít přitom na mysli Jeho Synovství i Jeho lidství. Nebyl to Bůh, který byl pokoušen na poušti, ani tehdy to nebyl Bůh, když měl na sobě snášet vzpouru hříšníků. Byl to nebeský Majestát, který se stal člověkem – snížil se k naší lidské přirozenosti.

Jak máme sloužit Bohu. – Bohu nemáme sloužit, jako kdybychom nebyli lidmi, ale máme Mu sloužit v té přirozenosti, kterou máme, která byla vykoupěna Synem Božím. Skrze Kristovu spravedlnost budeme stát před Bohem omilostněni, jako bychom nikdy nebyli hřešili. My nikdy nechceme získat sílu uvažování, co bychom mohli dělat, kdybychom byli anděly. Máme se obracet ve víře k Ježíši Kristu a svou lásku k Bohu ukazovat poslušností při plnění Jeho příkazů. Ježíš „byl

zkušený ve všem nám podobně, kromě hříchů.“ Ježíš říká: „Pojď za mnou.“ Chce-li kdo za mnou jít, zapři sebe sám, a vezmi kříž svůj, a následuj mne.“ – MS 1, 1892.

Skutečný význam vtělení

Kristus přijal lidství a dal svůj život jako oběť, aby člověk tím, že se stal účastným božské přirozenosti, mohl mít život věčný. Kristus byl nejen obětí, ale byl také Knězem, jenž oběť nabídl. „Chléb, kterýž já dám,“ řekl, „tělo mé jest, kteréž já dám za život světa.“ (Jan 6,51). On byl prost vši viny. Dal sebe výměnou za lid, který se zaprodal satanovi přestoupení Božího zákona. Dal Svůj život za život lidského rodu, který se tak stal Jeho vykoupeným vlastnictvím.

Ježíš řekl: „Proto mne Otec miluje, že já pokládám duši svou, abych ji zase vzal. Nižádný ji neběře ode mne, ale já pokládám ji sám od sebe. Mám moc položit ji, a mám moc zase vzít ji. To přikázání vzal jsem od Otce svého.“ (Jan 10,17. 18).

„Odplata za hřích jest smrt.“ (Řím. 6,23). Před pádem Hospodin Adamovi řekl: „Ve který den z něho jedl, smrtí umřeš.“ (Gn. 2,17). „Přestoupíš-li můj zákon, zajisté budeš potrestán smrtí.“ Tím, že neuposlechl Božího zákona, ztratil svůj život.

Před svým pádem Adam nepodléhal zatracení. Když byl přepaden pokušitelem, nelpěl na něm ani stín hříchu. Byl stvořen dokonalý v myšlení i v činu. Avšak, že podlehl hříchu, klesl ze své výše a ztratil svou svatost.

Podoba hříšného těla. – Kristus, druhý Adam, přišel v podobě hříšného těla. V zájmu člověka byl vydán žalu, únavě, hladu i ani stín viny. Řekl: „Přikázání Otce svého zachoval jsem (přes můj pozemský život)“ (Jan 15,12). Měl neomezenou moc jediné proto, že plnil beze zbytku vůli Svého Otce. Druhý Adam obstál ve zkoušce strasti i pokušení, aby Mu mohlo patřit veškeré lidstvo. – MS 99, 1903.

Oddíl V.

PRINCIPY SPASENÍ

Úvod

Základní prvky spasení podává Ellen G. Whiteová určité podobě téměř v každé své knize i v nesčetných článcích časopisů. Studie Bible a diskuse z Generální konference v Minneapolis 1838 obrátily hlavní pozornost na otázky spasení pouhou vírou v Krista, pravdu, která byla do značné míry opomíjena jak mnohými ukazateli, tak laiky. První kniha „Vybraných poselství“ vykládá z 51 stránkovém oddílu „Kristus, naše spravedlnost“ o tom, s jakým důrazem se o tom v minneapolském prostředí hovořilo, jak se Ellen Whiteová radovala, když se velká základní pravda ospravedlnění z víry přednostně dostala do popředí této konference, a jak ráda nesla spolu s jinými to požehnané poselství sborům! Tato pravda, která za léta vešla do jejích kázání a spisů, byla však vždy podávána vhodným způsobem. O tom svědčí několik vydání Ellen G. Whiteové „Faith and Works! (Víra a činy), v které jsou rozmluvy a články od r. 1881 do 1902.

Tento oddíl shromažďuje ve třech kapitolách živé pravdy, které se vztahují k víře a činům. První kapitola je věnována typickým výkladům Ellen Whiteové od r. 1850 do 1838 a ukazuje její pevný postoj k vyváženému podání ospravedlnění z víry. Třetí kapitola nám dává poznat její pevná prohlášení, která ukazují, jak se její kazatelskou činností dostává všem jednotné výuky. Jen několik připojených typických výkladů nám má připomnět její práci při podávání této živé pravdy, která je skutečným středem evangelia. Druhá kapitola, povahou historická, podává její rozbor zkušenosti z Generální konference v Minneapolis i její vlastní práci, vztahující se k této zkušenosti několik měsíců po konferenci. Tato kapitola začíná poněkud výkladem, který tvoří pozadí pro její historický přehled. – Vydavatelé.

20. ZÁSADY, JAK JE ELLEN WHITEOVÁ VYKLÁDALA VE SVÉM RANÉM KAZATELSKÉM OBDOBÍ

Hleď od vlastního „já“ k Ježíši – 1850. – I řekl anděl: „Mějte víru Boží.“ Viděla jsem, že někteří se příliš usilovně pokoušejí věřit. Víra je tak prostá, ale vy hledíte nad ni. Satan se pokoušel oklamat některé z upřímných dětí a přiměl je, aby spoléhali na sebe a tím našli mravní hodnotu.

Pochopil jsem, že se musí hledat dál od svého „já“ k Ježíšově hodnotě a zavrhnout sebe jako závisle a nehodné – protože používají Jeho milost – a že od Něho musí vírou čerpat sílu i duchovní potravu. – Letter 8, 1850.

Spoléhat jedině na Ježíšovy zásluhy – 1862. – Každý člen rodiny by měl pamatovat, že všichni musí vzdorovat našemu lstivému nepříteli, jak jen dovedou, a že každý musí úpěnlivými modlitbami i nepoddávající se vírou spoléhat na zásluhy Kristovy krve a hlásit se k Jeho vykupující síle.

Síly temna obklopují naši duši, zakrývají Ježíše našim zrakům a my někde můžeme jen s lítostí a úžasem čekat, až mrak přejde. Tato období jsou někdy strašná. Naděje se zmenšuje a zmocňuje se nás beznaděje. V těchto děsných hodinách se musíme učit důvěřovat, spoléhat jedině na zásluhy vykoupení a ve vši své nehodnosti se obracet k zásluhám ukřižovaného a vzkříšeného Spasitele. Nikdy nezahyneme, pokud toto činíme – nikdy! – 1T 309, 310 (1862).

Pravda má posvětit život – 1869. – Bratr a sestra P si musí dát práci, aby dali do pořádku svůj dům i své srdce... On (bratr P) neviděl a necítil nezbytnou potřebu Ducha Božího v srdci, aby ovlivňoval život, slova i činy. Jeho náboženská zkušenost byla příliš formální.

Teorii o pravdě chápal a uznal, ale zvláštní účinek posvěcení z pravdy nepoznal. Jeho „já“ vstoupilo do popředí. Když se ve shromáždění mluvilo o něčem, co nebylo na jeho úrovni, činil výtky, nikoliv v lásce a pokoře, ale nepříjemně, přísnými, ostrými slovy. Užívání tak silných slov není vhodné pro žádného křesťana, zejména pak ne pro člověka, který sám potřebuje mnohem větší zkušenosti, a který musí napravovat velmi mnoho chyb. – MS 2, 1869.

Pravé posvěcení přináší ovoce – 1874. – Vaše názory na posvěcení a svatost, které jste zastávali nebyly tak ryzí, aby přinášely ovoce pravé jakosti. Posvěcení není dílem vnějšku. Netkví v modlení a napomínání při shromáždění, ale zmocňuje se samého života, formuje slova a přináší činy, které přetvářejí charakter...

Zdá se, že existují důležitá postavení, která musí zastávat lidé opravdu posvěcení, kteří mají ducha Mistrova. Pak nastává veliká nutnost přemáhat své „já“, aby vady jejich povahy nemařily jejich práci a námahu. – MS 6, 1874.

Zdokonalený charakter Enocha a Eliáše – 1874. – Od časů Adamových odolalo v každé generaci několik jedinců každé satanově lsti a vystupovali jako ušlechtilí představitelé Toho, jenž ukázal, co člověk dokáže udělat a jaký dokáže být – Krista, který napomáhá lidskému úsilí a pomáhá člověku přemáhat satanovu moc. Enoch a Eliáš jsou praví představitelé toho, čím by se lidstvo mohlo stát svou vírou v Krista, kdyby se k tomu rozhodlo. Satan byl nanejvýš znepokojen, protože tito ušlechtilí, svatí muži, stáli bez poskvrny uprostřed mravní zkázy, která je obklopovala, zdokonalovali své spravedlivé povahy a byli uznáni hodnými, aby byli vzati na nebesa. Poněvadž vystupovali s mravní silou, ušlechtilou bezúhonností a přemáhali satanova pokušení, nemohl je dostat pod nadvládu smrti. Jásal, že má sílu přemoci Mojžíše svým pokušením, a že dovede zkazit jeho obdivovanou povahu a přiměl ho k hříchu, když si před lidem přisvojoval slávu, která náleží Bohu. – RH 3.3.1874.

Víry a činy při spasení – 1878. – Všechny vaše dobré činy vás nemohou spasit; přesto však není možné, abyste byli spaseni bez nich. Každá oběť, přinesena pro Krista, bude pro vás věčným ziskem. – RH 21.3.1878.

Hlavní je doufat v Krista – 1879. – Miloval jsi Krista, třebaže tvá víra byla někdy slabá a tvé naděje zmatené. Ježíš je však tvým Spasitelem. On tě nespasí proto, že jsi dokonalý, ale protože Ho potřebuješ a ve své nedokonalosti jsi v Něj doufal. Ježíš tě miluje, mé drahé dítě. Smíš zpívat „ve stínu Tvého trůnu můžeme již v jistotě dlít; Tvá paže sama postačí, naše ochrana je jistá.“ – Letter 46, 1879.

Spravedlivé činy, vážené při posledním soudu – 1881. – Kazatelé někdy lidu říkají, že musí pouze věřit, že Ježíš to všechno vykonal a že jejich vlastní činy nejsou ničím. Avšak Boží slovo jasně říká, že při posledním soudu budou přesně vyváženy a rozsudky se budou opírat o uváděný důkaz.

Některý člověk vládne deseti městům, jiný pěti, jiný dvěma; každému se dostane odměny přesně podle toho, co dobrého udělal se hřívnami, které mu byly svěřeny. Podle toho, jak se snažíme konat skutky spravedlnosti, co činíme pro svůj vlastní prospěch a co pro spásu duší, dostaneme odplatu. – RH 25.10.1881.

Jediná naděje Ellen Whiteové je v Kristu – 1881. – Při své nedávné bolestné ztrátě jsem uviděla věčnost zblízka. Byla jsem jakoby přivedená před veliký bílý trůn a uviděla jsem svůj život

tak, jak se tam bude jevit. Nemohu najít nic, čím bych se mohla pyšnit, žádnou zásluhu, kterou bych mohla obhajovat.

„Jsem nehodná, nehodná i Tvé nejmenší přízně, ó, můj Bože,“ volám. Mou jedinou nadějí je ukřižovaný a vzkříšený Spasitel. Hlásím se k zásluhám Kristovy krve. Ježíš spasí bez výjimky všechny, kteří v Něm skládají svou naději. – RH 1.11.1881.

Zápas o zdokonalení charakteru – 1882. – Nikdy nemůžeme pokojně hledět na našeho Pána, jediné tehdy, když naše duše jsou bez poskvrny. Musíme být dokonalým obrazem Krista. Každá myšlenka se musí stát závislá na Kristově vůli. Jak to vyjádřil veliký apoštol, musíme dojít „v míru postavy plného věku Kristova.“ Tohoto stavu nikdy nedosáhneme bez opravdové snahy. Budeme-li chtít dosáhnout dokonalosti křesťanské povahy, musíme denně ze všech sil zápasit s vnějším zlem a vnitřním hříchem. – 30.5.1882.

Základní prvky, předložené na Generální konferenci r. 1883. – GW 411; 1SM 350-354.

Pátek 9.11.1883 – Hled'te k Ježíši. – Dnešního rána působil mezi námi duch opravdové přimluvy k Pánu, aby mezi námi ukázal svou moc. Cítila jsem velkou potřebu modlitby a Pán nás uslyšel a požehnal nám. Byla podána svědectví mnoha lidí bez odvahy, kteří cítili, že jejich slabosti jsou tak velké, že Pán jich nemůže použít pro svou věc. Toto byla řeč nevěry.

Snažila jsem se těmto drahým duším poukázat na Ježíše, který je naším útočištěm, jistou pomocí v každé době nouze. On se nás pro naše hříchy nevzdává. Smíme dělat chyby a působit bolest Jeho Duchu, ale když činíme pokání a přicházíme se zkroušeným srdcem, neodvrátí se od nás...

Sobota 10.11.1883 – Přijďte takoví, jací jste. – Slyšela jsem i svědectví, jako je toto: „Nemám takové světlo, jaké si přeji; nemám záruku Boží přízně.“ Taková svědectví vyjadřují jen nevěru a temnotu.

Očekáváte, že vaše zásluha vás doporučí do Boží přízně, a že musíte být prosti hříchu, než se spolehnete na Jeho moc, že vás spasí? Odehrává-li se ve vaší mysli takový zápas, obávám se, že nezískáte žádnou sílu a nakonec ztratíte odvahu. Jako byl na poušti vyvýšen měděný had, tak byl vyvýšen Kristus, aby táhl všechny lidi k sobě. Všichni, kteří pohlédli na hada – na prostředek, který určil Bůh – byli uzdraveni; tak musíme i my ve své hříšnosti, ve své velké nouzi „pohlédět a žít.“

Když si představujeme svůj bezmocný stav bez Krista, nesmíme ztrácet odvahu. Musíme spoléhat na zásluhy ukřižovaného a vzkříšeného Spasitele. Ubohá, hříchem nakažená, odvahy zbavená duše, vzhleďni a zůstaň živa. Ježíš se za své slovo zaručil; spasí všechny, kteří přicházejí k Němu. Vyznejme tedy své hříchy a přinášíme dál ovoce vhodné k pokání.

Ježíš je dnes naším Spasitelem. Prosí za nás na nejsvětějším místě nebeského svatostánku a chce nám odpustit naše hříchy. Celý rozdíl mezi námi zde na světě po stránce duchovní je v tom, zdali spoléháme na Boha bez pochybování jako na jistý základ, nebo zda hledáme, abychom našli nějakou spravedlnost v nás samých, než přijdeme k Němu. Hled'te dál od svého „já“ k Beránku Božímu, který snímá hříchy světa. Pochybovat je hřích. I ta nejmenší nevěra – jestliže ji chováme v srdci – zaplétá duši do viny a přináší velkou temnotu a nesnáze...

Zdá se, že někteří cítí, že musí být zkoušeni a musí dokázat Pánu, že jsou přetvoření, než mohou požadovat Jeho požehnání. Tyto drahé duše však mohou už teď žádat požehnání od Boha. Musí mít Jeho milost, Kristova ducha, aby pomáhal jejich slabostem, jinak nemohou vytvářet křesťanské charaktery. Ježíš má rád, když přicházíme k Němu takoví, jací jsme – hříšní, bezmocní, závislí. Tvrdíme, že jsme dětmi světla, nikoliv noci, ani temnoty; jaké máme právo být nevěřící? – RH 22.4.1884.

Středa 14.11.1883. – Právě náboženství znamená shodu s Boží vůli. – Někteří hledí stále k sobě místo k Ježíši; ale, bratři, vy chcete být oděni ve spravedlnost Kristovu! Důvěřujete-li ve svou vlastní spravedlnost, jste opravdu slabí, neboť jste vystaveni satanovým šípům a po výsadách, jimž se nyní těšíte, se budete muset setkat s vážnými zápasy. Jste příliš chladní. Máte příliš malou víru. Málo očekáváte, dostáváte tedy málo a spokojujete se s velmi malým úspěchem. Jste vystaveni klamání ze svého „já“, z toho, že se spokojujete s nějakou formou zbožnosti. To nebude nikdy stačit.

Ve svých srdcích musíte mít živou víru; pravda se musí hlásat mocí shůry. Lidí můžete zasáhnout jediné tehdy, pomáhá-li Ježíš vašim snahám. Pramen je otevřen; můžeme se osvědčit a na oplátku obcerstvovat jiné. Kdyby tyto vaše vlastní duše oživeny, slavnými, přesnými pravdami, které hlásáte, zmizela by netečnost, mdloba i lhostejnost a jiní by pocítili vliv vašeho zápalu a opravdovosti.

Právě náboženství není ničím jiným než shodou s Boží vůli a poslušností ve všem, co On přikázal. Ono nám zase dává duchovní život, Kristovu spravedlnost a povzbuzuje zdravé a šťastné

cvičení těch nejlepších schopností mysli i srdce. Nekonečná bohatství, sláva i blaženost věčného života se nám udílejí za tak prostých podmínek, jako když je na dosah největších ubožáků a největších hříšníků přinesen drahocenný dar. Musíme je poslouchat a věřit. Jeho přikázání nejsou bolestná a poslušnost vůči Jeho požadavkům je i v tomto životě podstatnou věcí pro naše štěstí. – RH 27.5.1884.

Pondělí 19.11.1883 – Pohled' na Něj a žij. – Kolik lidí koná lopotnou práci, když kráčí po úzké cestě svatosti. Mnohým nepřipadá klid a mír této požehnané cesty dnes o nic blíž, než v minulých letech. Na to, co je blízko, se dívají zdaleka, dělají obtížným to co Ježíš učinil jako velmi prosté. On je ta „cesta, pravda i život.“ Plán spasení ve Slově Božím je jasně ukázán; světská moudrost byla toužebně vyhledávána, ale moudrost Kristovy spravedlnosti velmi málo. A duše, které by byly mohly spočinout v Ježíšově lásce jsou stále na pochybách a sužují se mnohými věcmi.

Svědectví, která jsou zde podávána, nevyjadřují velkou víru. Není těžké věřit, že Ježíš odpustí jiným, ale každému připadá nemožné osvědčovat živou víru na sobě. Ale, drazí bratři, je prospěné vyjadřovat pochybnosti o Kristově ochotě přijímat vás? Obávám se, že jste příliš závislí na citění, když to činíte kriteriem. Tím mnoho ztrácíte; oslabujete nejen své vlastní duše, ale i duše jiných, kteří hledí na vás.

Ježíši musíte důvěřovat sami za sebe, sami pro sebe si musíte přivlastnit Boží sliby, že jste zanedbávali povinnosti, že jste se nemodlili, jak byste měli.

Zdá se vám, že Ježíš je od vás vzdálený a myslíte si, že On se oddálil od vás. Jste to však vy, kteří se od Něho odloučili. On čeká na váš návrat. Přijme zkroušení srdce. Jako rty nás ujistily, že On je ochotnější dát Ducha svatého těm, kteří Ho žádají, než rodiče, kteří ochotně dávají svým dětem prospěšné dary.

My jsme zraňováni, poskvřňováni hříchem; co máme dělat, abychom se uzdravili z jeho malomocenství? Pokud to je ve vaší moci, vyčistěte chrám ode vší poskvrnny a pak hleďte na „Beránka Božího, který snímá hříchy světa.“ (J. 1,29).

Jestliže si jste vědomi svých potřeb, neplýtvajte svými silami tím, že byste o nich mluvili a truchlili nad nimi, ale vzhlížte k Ježíši a žijte dál. Ježíš je náš jediný zachránce; a přestože miliony lidí, kteří potřebují být uzdraveni, opovrhují Jeho nabízeným milosrdenstvím, ani jeden, kdo důvěřuje jeho skutkům, nebude ponechán k zahynutí.

Proč se zdráháte přijít k Ježíši a získat odpočinutí a pokoj? Tohoto požehnání se vám může dostat už dnes ráno. Satan vám naznačuje, že jste bezmocní a sami se nemůžete učinit šťastnými. Je to pravda; jste bezmocní. Ale vyvyšte před něj Ježíše: „Mám Spasitele, v Něho doufám a On nikdy netrpí, abych byl zahanben. V Jeho jménu vítězím. On je mou spravedlností a korunou mé radosti.“ Ani jeden člověk zde nesmí cítit, že jeho případ je beznadějný, neboť tomu tak není.

Snad se vám zdá, že jste hříšní a nehodni, ale právě proto potřebujete Spasitele. Máte-li hříchy, které chcete vyznat, neztrácejte čas. Tyto chvíle mají nesmírnou cenu. Jestliže pak budeme vyznávat hříchy své, věrný jest Bůh a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy, a očistil nás od všeliké nepravosti.“ (1J. 1,9). Ti, kteří lačněji a žízni po spravedlnosti, budou nasyceni, neboť Ježíš to zaslíbil. Náš předrahý Spasitel! Jeho paže jsou rozevřeny, aby nás přijaly a Jeho velké láskyplné srdce čeká, aby učinilo šťastnými. – RH 1.7.1884.

Nepravé posvěcení – 1885. – Byl jeden muž – kazatel – neadventista, jmenoval se Brown, možná, že ho znáte (Ellen Whiteová vyprávěla v modlitbě adventistů v Santa Rose v Kalifornii zkušenost, která se přihodila na lodi rok předtím, když cestovala z Portlandu ve státě Oregon do Kalifornie). Tvrdil, že je svatý. Řekl, že myšlenka kajícínosti v Bibli není. „Přijde-li nějaký člověk ke mně a řekne, že věří v Ježíše, přijmou ho rovnou do církve, ať je pokřtěn, nebo ne. Udělal jsem to tak už s mnoha lidmi. A už šest roků jsem nezhřešil.“

A dále řekl: „Na této lodi jsou lidé, kteří věří, že my jsme posvěceni tím, že zachováváme zákon. Na této lodi je žena, jmenuje se Whiteová, která tomu učí.“

Uslyšela jsem to, přistoupila jsem k Němu, a řekla: „Bratře Browne, takový výrok nemohu připustit. Paní Whiteová nikdy takovou věc v žádném svém spise nenapsala ani nikdy neřekla, protože my nevěříme, že zákon někoho posvěcuje.“

Věříme, že tento zákon musíme zachovávat, jinak nebudeme spaseni v nebeském království. Kdo zákon překročí, nemůže být spasen. Zákon nikoho neposvěcuje, ani nás nespasí; tento zákon trvá a volá: „Čiňte pokání, aby vaše hříchy byly smazány. A pak jde hříšník k Ježíši a když hříšník slíbí, že bude plnit požadavky zákona, On vymaže skvrny jejich viny, osvobodí je a dá jim moc u Boha.“ – MS 5,1885.

Nemůžeme volně přestupovat přikázání – 1886. – Vy chcete slyšet volání „toliko věř.“ Satan věřil a třásl se. My musíme mít víru, která pracuje s láskou a očišťuje srdce. Panuje přesvědčení, že Kristus pro nás učinil všechno a že my můžeme dál přestupovat přikázání a nebudeme za to voláni k zodpovědnosti. Toto je největší podvod, jaký kdy satan vymyslel. My musíme zaujímat stanovisko, že za žádnou cenu nechceme přestupovat přikázání, a že chceme být v takovém duchovním stavu, abychom v duchovních věcech mohli vychovávat jiné. – MS 44, 1886

Mravní síla od Ježíše – 1886. – Kristus věděl, že člověk nemůže odolávat pokušení bez Jeho pomoci. Proto souhlasil s tím, že odloží svá královská roucha a vezme na sebe lidskou přirozenost, abychom my mohli být bohatí. Sestoupil na tuto zemi, trpěl, dovede nás pochopit a pomáhá nám odolávat pokušení. Přišel, aby dodal člověku mravní síly, ale tím nechtěl říci, že člověk nemusí nic dělat, protože každému je uložen nějaký úkol a Ježíšovy zásluhy mu přitom pomáhají přemáhat hřích a satana. – MS 46, 1886.

Takové dobrácké náboženství, které činí z hříchu světlo – 1887. – „A dám vám srdce nové, a ducha nového dám do vnitřností vašich.“ Věřím celým srdcem, že Duch Boží se vzdaluje ze světa a ti, kterým se dostalo velikého světla a vhodných příležitostí, kterých nevyužili, budou od něho opuštěni jako první, neboť působili duchu Božímu neustále bolest. Nynější satanova činnost, která se jeví v působení na lidská srdce, na církve i národy, by měla vyburcovat každého, kdo se zabývá biblickým proroctvím. Konec se blíží. Necht' naše sbory povstanou. Necht' je Boží proměňující moc vyzkoušena v srdci jednotlivých členů a pak poznáme hluboké působení Ducha Božího. Pouhé odpuštění hříchu není jediný výsledek Ježíšovy smrti. On přinesl nekonečnou obět' nejen proto, aby byl odstraněn hřích, ale aby lidská přirozenost byla obnovena, aby nabyla své původní krásy, povstala ze svých trosek a byla uzpůsobena pro Boží přítomnost...

Žebřík, který viděl Jákob, představuje Krista. Jeho jeden konec spočíval na zemi a nejvyšší příčka sahala až do nebe. Je to předobraz spasení. Máme vystupovat příčka za příčkou po tomto žebříku a má-li být někdo z nás nakonec spasen, musí přilnout k Ježíši jako k příčkám žebříku. Kristus je tu pro moudrost, spravedlnost, posvěcení a vykoupení věřícího...

Dojde k několika strašlivým pádům těch, kteří si myslí, že stojí pevně, protože mají pravdu; nemají ji však, protože ona je v Ježíši. Chvilková bezstarostnost může duši uvrhnout do nenapravitelné zkázy. Jeden hřích plodí druhý, druhý připravuje cestu třetímu a tak dále. My, jako Boží věrní poslové, Ho musíme neustále prosit, abychom Jeho mocí byli zachováni. Jestliže uhneme od povinnosti jen malý kousíček, jsme v nebezpečí, že budeme pokračovat na cestě hříchu, která končí v záhubě. Pro každého z nás existuje jen jediná naděje: upnout se ke Kristu a s veškerou energií se snažit dosáhnout dokonalosti Jeho charakteru.

Toto dobrácké náboženství, které vidí v hříchu světlo, a které neustále žije z Boží lásky k hříšníkovi, povzbuzuje hříšníka, aby věřil, že Bůh ho spasí, i když on hřeší dál a ví, že je to hřích. Tak to dělají mnozí z těch, kteří vyznávají, že věří přítomné pravdě. Pravda stojí stranou jejich života, a to je důvod, proč už nemá sílu přesvědčit a obrátit duši. Musíme se ze všech svých tělesných i duševních sil snažit nedbat o svět, jeho zvyky, jeho praktiky a jeho mravy...

Když přestaneme hřešit a budete se cvičit v živé víře, získáte hojnost Božího požehnání. – Letter 53, 1887.

Druhým příchodem končí příprava duše – 1888. – Roucho vašeho charakteru musí být očištěno v prameni, který vytryskl, aby smyl všechnu nečistotu. Vaše mravní hodnota bude zvážena na váhách ve svatyni svatých, a budete-li shledáni lehkými, budete navěky zatraceni. Každá hrubost i surovost musí být z vaší povahy odstraněna před Ježíšovým příchodem, neboť Jeho příchodem skončí připravena pro každou duši.

Jestliže jste neodložili svou závist, žárlivost a nenávisť jednoho ke druhému, nemůžete vstoupit do království Božího. Přinesli byste s sebou jen stejné sklony; ve světě, který má přijít, však nic takového nebude. Tam nebude nic než láska, radost a svornost. Někteří budou mít zářivější koruny než jiní, ale v srdci vykoupených lidí nebudou žádné žárlivé myšlenky. Každý bude dokonale spokojen, neboť všichni budou odměněni podle toho, co vykonali. – ST 10.2.1883.

21. ZPRÁVY E.G.WHITEOVÉ O KONFERENCI V MINNEAPOLIS

Výklad historických pozadí

Tato kapitola podává výklad Ellen Whiteové, připravený několik týdnů po ukončení Generální konference v r. 1888. E. Whiteová se v ní dívá zpět se popisuje, co se dělo. Jak měsíce mýjely, jevila se shromáždění v Minneapolis v lepším světle a výklad Ellen Whiteové je nanejvýš poučný a významný. Krátký přehled historických okolností je tu na místě.

Minneapoliská Generální konference byla pozoruhodná studium Bible a diskusemi o zákoně u Galatských, i o Kristově spravedlnosti, přijímané z víry.

Toto zasedání, na němž bylo přítomno 91 delegátů, se konalo od 17. října do 4. listopadu v Minneapolis, ve státě Minnesota, v naší nedávno vybudované modlitbě. Jak je zvykem, byl také přítomen jistý počet adventistů s.d., kteří nebyli delegáty. Zasedání předcházela sedmidenní kurs pro kazatele ve dnech 10. až 16. října. Studium Bible, zahájené v kursu pokračovalo zčásti i při zasedání Generální konference, kde zabíralo hodinu určeno pro studium Bible.

Ellen Whiteová byla přítomná a účastnila se kursu i 19-ti denního zasedání. Zasedání samo probíhalo zcela běžným způsobem, ale bylo přínosem. Přijímaly se referáty a konala se shromáždění různých sdružení, jako „Sobotní škola“, „Zdraví a střídmost“ a „Oddělení misie.“ Kazatelům byly přiděleny pracovní úseky, dělaly se plány, jak pokračovat v práci, volili se úředníci a byly jmenovány výbory.

Jeden důkladný přehled o přednostech a názorech máme z pera W.C. White, který dva dny před ukončením zasedání napsal jednomu svému známému kazateli, který pracoval v jižních státech: „Blíží se nám zrovna závěr další Generální konference. Za pár dní budou delegáti roztroušeni na svých působištích a započne další rok práce.

„Toto je velmi zajímavá konference a ačkoliv není vždy provázená takovým pokojem a souladem, jak se někdy prohlašovalo, je to možná nejužitečnější shromáždění, jaké se kdy konalo. Byly na něm totiž označeny jako prvořadé důležité zásady a došlo se k některým závěrům, které budou mít velkou cenu, poněvadž mohou ovlivnit naši budoucí práci. Mnozí účastníci odcházejí ze zasedání s odhodláním studovat Bibli jako nikdy předtím, a to se odrazí v jasnějším kázání.

„Jak ses zmínil v „Bulletinu,“ byl učiněn krok kupředu, pokud se týče našich misí v cizině, a došlo také ke změnám pro zlepšení práce na Jihu.“ – Dopis W.C. White Smithu Sharpovi, psaný z Minneapolis, Minnesota, 2. listopadu 1888.

Nezůstane bez povšimnutí, že spolu s touto zprávou o pokroku se bratr White zmínil o nedostatku „pokoje a souladu, jak se někdy prohlašovalo“ při našem zasedání Generální konference. V tomto se odvolával na teologické diskuse, kterými se shromáždění z r. 1888 lišilo od kteréhokoliv jiné Generální konference v dějinách adventistů.

Tyto diskuse začaly v týdenním kursu pro kazatele, když se málo podle agendy uvažovat nad takovými náměty, jako je deset království, Kristovo božství, uzdravení ze smrtelné rány a ospravedlnění z víry. Diskuse o deseti království nabývala na úpornosti a spotřebovala neúměrně mnoho času. Někteří stanovené náměty nebyly probírány. Krátce před ukončením kursu zahájil bratr E.J. Waggoner – spoluvydavatel Znamení doby – řadu studií o zákoně u Galatských, kterými se připojil k výkladu křesťanské víry Kristovy spravedlnosti. Tyto studie pokračovaly k prvním týdnům zasedání Generální konference.

Tato řada studií, hlavně těch, které se týkaly námětu zákona u Galatských, rozdmýchala polemika. Zápis o diskusích nebyl žádný, ale neúplné poznámky jednoho nebo dvou delegátů, záznamy Ellen Whiteové a vzpomínky mnohých přítomných ukazují úpornost polemiky a neblahé účinky záporného chování některých významných představitelů církve.

Vždyť už předtím, než se delegáti v Minneapolis shromáždili, existoval několikaletý spor o nejdůležitější teologické náměty. V srdcích některých se také vytvářel kladný nebo zamítavý postoj k poselstvím výstrahy a výtky Ellen Whiteové, která u některých vedoucích kazatelů záhy pozorovala cizí a nepřátelské chování vůči své osobě.

Když E.J. Waggoner přistoupil ke zkoumání zákona u Galatských a spasení z víry, ovládla některé při diskusích chuť se hádat. To Ellen Whiteovou velmi trápilo. Ačkoliv nesouhlasila s bratrem Waggonerem ve všech jemnostech jeho výkladu o zákoně u Galatských, nadchla se pro jeho jasné prohlášení o zásadách ospravedlnění z víry a o spravedlnosti, obdržené skrze víru v Krista. V Minneapolis mluvila celkem dvacetkrát a zastávala se nezájatého zkoumání Bible, hlavně při časných ranních shromážděních kazatelů. Na námět ospravedlnění z víry sama nemluvila.

Reakce na zdůrazňování této živé pravdy byly smíšené. Když A.T. Jones na zasedání Generální konference v r. 1893 mluvil o přijetí pravdy vykládaných v Minneapolisu, řekl: „Vím, že

někteří to přijali, jiní to úplně zavrhlí. Vám je to také známo. Jiní se pokoušeli zůstat v půli cesty a tak se toho zbavit.“ – Zpráva z Generální konference 1839, str. 185.

Debaty byly chvílemi ohnivé. Někteří se energicky postavili proti poselství o ospravedlnění z víry, protože se obávali, že nové zdůraznění oslabí silnou pozici církve v otázce Božího zákona, zejména pravdu o sobotě. O tomto bodě nebyla učiněna žádná konferenční ujednání, ani nebyl přednesen žádný jiný bod biblických studií.

V dopise, psaném v závěrečný den zasedání, který je i v tomto oddíle, Ellen Whiteová sdělila: „Měla jsem dost víry i odvahy, přestože tu byly téměř nepochopitelné rozpory, které se objevovaly po celou dobu jednání.“ Vyjádřila přesvědčení, že podle jejího mínění to bylo setkání velmi užitečné.“ (Letter 82, 1888). O několik týdnů později napsala svůj výklad k minneapoliské generální konferenci, jehož větší část je rovněž v tomto oddíle.

V týdnech a měsících po zasedání se v Battle Creeku vytvářelo tvrdé jádro oposice, totiž vedení církve a tři z jejich hlavních institucí. Ellen Whiteová často opouštěla Battle Creek, aby působila misijně a přinášela poselství sborům. Někdy pracovala s bratry Jonesem a Waggonerem, a všichni tři se věnovali vysvětlování vzácných pravd evangelia. Vystoupila také na důležitém a úspěšném shromáždění našich kazatelů v lednu 1889 v Jižním Lancasteru, kde se mnohým dostalo „hojného požehnání.“ Zpráva je připojena v této kapitole.

Kartotéky Ellen G. Whiteové obsahují působivou řeč o základních principech spasení z víry, proslovenou v Ottavě (ve státě Kansas) na táborovém shromáždění 11. května 1889. O této řeči i její odezvě se mluví v knize Ellen Whiteové „Víra a činy“, str. 63-84.

Vítězství bylo dosaženo v Chicagu a Denveru ve státě Colorado, kde sestra Whiteová v září 1889 mluvila na stanovém shromáždění k pracovníkům o potřebě pravého pojetí o ospravedlnění z víry. Denverský proslov je v tomto oddíle.

Během zasedání Generální konference v r. 1889, konaného právě rok po shromáždění v Minneapolis, sdělovala:

„Míváme ta nejkrásnější shromáždění, nevládne tu ovzduší jako v Minneapolisu. Všechno se děje ve shodě, účast delegátů je veliká. Naše ranní shromáždění v 5 hodin jsou dobrá a hojně navštěvována. Všechna svědectví, která jsem slyšela, byla povznášející. Říkají, že uplynulý rok byl nejlepší v jejich životě; světlo, vyzařující ze Slova Božího bylo jasné a zřetelné – ospravedlnění z víry, Kristus naše spravedlnost. Zkušenosti byly velmi zajímavé.“ – MS 10, 1889 (Viz 1SM 361).

Když 3. února 1890 mluvila ke kazatelům, shromážděným v Battle Creeku na kursu, podala přehled zkušeností z oblasti své práce za rok 1889. Její výklad se částečně nachází i v tomto úvodu:

„Při shromážděních jsem se všichni pohybovali na různých místech, abych se mohla setkat s Božími posly, o kterých jsem věděla, že jsou Jeho posly, a že mají poselství pro Jeho lid. Spojila jsem své poselství s tím, které přinášeli oni – a co jsme poznali?

Poznali jsme sílu, která tkví v poselství, v každém příkladě, na kterém jsme pracovali – a mnozí vědí, jak tvrdě jsme pracovali v Chicagu, myslím, že to trvalo celý týden od rána až do pozdního večera, abychom tyto myšlenky mohli vštípit do mysli bratří.

Satan pracuje už celý rok, aby všechny tyto myšlenky vyhladil. Dá proto velkou práci změnit jejich staré názory; oni myslí, že musí důvěřovat ve svozu vlastní spravedlnost a ve své vlastní činy a neustále se dívat na sebe, místo aby si přivlastňovali spravedlnost Kristovu a vnášeli ji do svého života a do svých povah. Pracovali jsem tam týden... Celý týden minul, než nastal zlom a Boží moc jako vlna přílivu zaplavila sbor. Poznala jsem, že to mělo lidi osvobodit, mělo jim to ukázat na Beránka Božího, který snímá hříchy světa.

„I tam, v Jižním Lancasteru, mocně zapůsobil Duch Boží. Jsou tu někteří, kteří byli na tom zasedání. Projevila se tam moc Ducha Božího.

„Myslíte, že budu mlčet, jako těch 10 malomocných, že nepozvednu svůj hlas, abych zpívala o Boží spravedlnosti, chválila Ho a velebila? Snažím se vám to popsat, abyste mohli vidět svědectví, které jsem viděla já; zdá se však, že moje slova jsou marná. Jak dlouho to má takto trvat? Jak dlouho budou lidé v samém srdci církve zaujati sami sebou proti Bohu? Jak dlouho je budou lidé zde v tom podporovat? Jděte s cesty, bratři. Dejte ruce pryč od Boží archy, ať Duch Boží vejde a působí mocnou silou.“ – MS 9, 1890.

Povšimněte si posledního odstavce, který byl právě citován. Zatímco někteří na Generální konferenci v Minneapolis zavrhovali přijímání poselství spasení z víry a jiní je v následujících dnech přijímali, vzrůstal rychle odpor ve vedení církve. Přijímání poselství členy církve bylo, jak referovala

Ellen Whiteová, zcela odlišné. Houževnatý odpor, který projevovali „někteří“ (Viz TM 363) v samém vedení církve, velmi zdržovali práci, která – jak určil Pán – měla být vykonána.

Ellen Whiteová o tom na sklonku roku 1890 napsala: „Předsudky domněnky, které převládly v Minneapolis, nejsou vůbec mrtvé; símě, které tam bylo do některých srdcí zaseto, je připraveno, aby znovu ožilo a přineslo podobnou žen.“ (TM) 467).

V téže spojitosti napsala: „Někteří zklamali, když měli rozlišit čisté zlato od pouhé cetky.“ – (Tamtéž). A dodala: „Pravé náboženství, jediné náboženství Bible, které učí odpuštění jediné skrze zásluhu ukřižovaného a zmrtvýchvstalého Spasitele, které hlásá spravedlnost z víry v Syna Božího, bylo znevažováno, zesměšňováno, zamítáno a mluvilo se proti němu.“ – (TM) 468

Ve své knize „Kříží k vítězství“ líčí bratr A.V.Olson tyto události a ukazuje, jak se v průběhu pěti nebo šesti let po Minneapolisu uskutečnila postupná změna k lepšímu.

Bylo to však přece jen tragické zastavení postupu Boží věci. Ellen Whiteová to poznala a někdy – obyčejná při příležitostných výkladech – se o tom zmiňovala. Nikdy však nenaznačovala ani neprohlášovala, že představitelé církve oficiálně zamítli vzácné poselství, předložené Generální konferenci v r. 1888. Ale 19.prosince 1892 – přesně 4 léta po oné význačné konferenci – v dopise, adresovaném „Drahým bratrům Generální konference, vítězně prohlásila:

„Jak jsem tak přihlížela minulost naší církve a sledovala každý krok vpřed až po naše nynější postavení, mohu říci: Chvála Bohu! Když vidím, co Bůh učinil, jsem naplněna úžasem a důvěrou v Krista jako Vůdce. Do budoucna se nemusíme ničeho obávat, jediné zapomeneme-li snad na cestu, po níž nás Pán vedl a na to, jak nás v minulosti učil. Staneme se silným lide, složíme-li svou důvěru na Pána, neboť zacházíme s mocnými pravdami Slova Božího. Musíme být za všechno vděční.“ – Generální konference Bulletin, 1893, str. 24 (viz LS 196; TM 31)

V roce 1907 napsala znovu: „Církev má růst činností a rozšiřováním svých hranic... Existovaly sice prudké spory ve snaze udržet nás odlišný charakter, my jsme se však vždy dostali do popředí jako křesťané Bible.“ – Letter 170, 1907 (2SM 396. 397).

Tímto pozadím uvádíme historickou kapitolu tohoto oddílu. – Sestavovatelé.

Vzácné sliby proti chmurným obrazům

Víra mi pomohla přejít Skalisté Hory, abych se zúčastnila Generální konference v Minneapolis...

V Minneapolis jsem se setkali s početnou delegací kazatelů. Od samého počátku zasedání na mne těžce doléhalo jeho ovzduší. Přednášky, které jsem slyšeli, nedal lidem tu potravu, jakou tolik potřebovali. Z obrazu, který se jim má vtisknout do paměti, se jim líčila jen jeho temná a chmurná stránka. Toto by nepřineslo žádné světlo a duchovní svobodu, ale zastrašení.

V sobotu odpoledne (13.10.1888) jsem cítila, že mě Duch Páně naléhavě vybízí, abych upozornila přítomné na lásku, kterou Bůh projevuje Svému lidu. Věřící člověk by neměl setrvávat u nejproblematičtějších stránek naší víry. V Božím slově, které si můžeme představovat jako zahradu plnou růží, lilí a karafiátů, smíme trhat z víry vzácné sliby Boží, věnovat je našim vlastním srdcím a mít dostatek odvahy – ba radost se v Bohu – nebo můžeme soustředit svou pozornost na trní a bodláčí, krutě se zraňovat a žet svého těžkého údělu.

Bohu se nelíbí, když si Jeho lid ukládá si do své paměti chmurné a bolestné obrazy. Chtěl by, aby každá duše trhala růže, lilie a karafiáty a měla neustále na paměti vzácné Boží sliby, kvetoucí po celé zahradě. On by chtěl, abychom u nich prodlévali s jasnými a zbystřenými smysly, nabírali si v hojnosti jejich bohatství a povídali si o radosti, která se nám nabízí. Chtěl by, abychom žili ve světě, a přece ne z něho, a měli zalíbení ve věčných hodnotách. Chtěl by, abychom si vyprávěli o věcech, které připravil pro ty, kdo ho milují. To přivábí naši mysl, vzbudí naše naděje o očekávání a posílí naše duše, aby unesly konflikty i nepříjemnosti tohoto života. Prodléváním u těchto představ Pán povzbudí naši víru a důvěru, odhalí závoj a dám nám letmo zahlédnout dědictví svatých.

Jak jsem líčila dobrotu, lásku a něžný soucit našeho nebeského Otce, sítila jsem, že Duch Páně spočívá nejen na mně, ale i na lidu. Na posluchače sestoupilo světlo osvobození a požehnání a mluvená slova měla srdečnou odezvu. Družné setkání, které následovalo, svědčilo o tom, že Slovo našlo pevné místo v srdcích posluchačů. Mnozí svědčili, že tento den byl nejšťastnějším dnem v jejich životě, a byly to skutečně cenné chvíle, neboť jsme poznali, že Pán Ježíš je přítomen ve shromáždění,

a že mu žehná. Poznala jsem, že Duch Boží se projevil proto, aby potlačil pochybnosti, odplavil příliv nevíry, jenž zachvátil srdce i mysli týkajících se sestry Whiteové i díla, která jí dal Pán konat.

Mnozí byli povzbuzeni, ne však všichni. – Tyto chvíle byly pro mnohé povzbuzením, které však nebylo u všech trvalé. Jakmile uviděli, že sestra Whiteová nesouhlasí se všemi jejich myšlenkami a neshoduje se s návrhy a ustanoveními, které měly být odhlasovány na této konferenci, pak někteří si svědectví, které přijali, vážili tak málo, jako Nazaretští, ke kterým hovořil Kristus v synagoze. Srdcí posluchačů v Nazaretu se dotkl Duch Boží. Slyšeli, jakoby k nim mluvil Bůh skrze Svého Syna. Viděli, cítili božský vliv Ducha Božího a všichni byli svědky milostivých slov, která vyšla z Jeho úst. Ale satan se svou nevírou stál po jejich boku a oni připustili vyptávání a pochybnosti a výsledkem byla nevíra. Duch Boží od nich odstoupil. Ve svém šílenství by byli Ježíše svrhli do propasti, kdyby Ho nebyl chránil Bůh, aby mu jejich zuřivost neublížila. Až jednou bude mít satan moc nad myšlením lidí, pak z těch, kteří byli váženi jako výteční lidé, udělá blázny a demony. Zaujatost, pýcha a tvrdošijnost jsou strašlivé prvky, nabudou-li vlády nad myslí člověka.

Ellen Whiteová se radí s některými vedoucími osobnostmi. – Dostala jsem dlouhé psaní od bratra Butlera (Pozn.: prezident Generální konference, kterého v Battle Creeku zdržela nemoc), které jsem pečlivě přečetla. Jeho obsah mě překvapil. Nevěděla jsem, co mám s dopisem dělat, ale protože se mi zdálo, že tytéž pocity, které jsou v něm vyjádřeny, působí i na mé bratry kazatele a ovládají je, zavolala jsem jich několik do horní místnosti a dopis jsem jim přečetla. Zdálo se, že ani jeden nebyl jeho obsahem překvapen; někteří řekli, že vědí, že je to mínění bratra Butlera, neboť podobná slova od Něho už slyšeli.

Leccos jsem jim tedy vysvětlila. Konstatovala jsem, že to, co znám, je pravá a spravedlivá cesta, po níž my všichni musíme jít a cvičit se ve zkoumání Písma. Věděla jsem, že společnost přede mnou nepohlíží na všechno ve správném světle, proto jsem mnohé věci vyložila. Všechny mé výklady se týkaly správných zásad, podle nichž se má jednat, ale já jsem se obávala, že moje slova na ně neudělala žádný dojem. Oni chápali věci svým způsobem a moje vyprávění o světle, kterého se mi dostalo, pokládali za zbytečné povídky.

Prosby při ranních shromážděních. – Celá ta situace mi působila velkou bolest. Když jsme se scházeli při ranních shromážděních, velice jsem své bratry a sestry prosila a žádala, abychom využili této příležitosti ke společnému pokornému zkoumání Písma. Snažně jsem je prosila, aby nebylo tolik volnosti k hovoru o věcech, o nichž vědí jen málo.

Všichni se potřebovali učit ve škole Kristově. Ježíš vyslovil pozvání: „Pojďte ke mně všichni, kteříž pracujete a obtíženi jste, a já vám odpočinutí dám. Vezměte jho mé na sebe, a uče se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete odpočinutí duším svým. Jho mé zajisté je rozkošné, a břímě mé lehké“ (Mat. 11,28-30). Budeme-li se denně učit lekcím pokory a skromnosti srdce, nebude pocitů, které existují v tomto shromáždění.

V názorech na některé náměty jsou určité rozdíly, ale je to důvod k nechutnému rozlišování? Mají závist a zlo, dohady, představy, zlé podezření, nenávisť a žárlivost místo v našich srdcích? Všechny tyto věci jsou špatné, naprosto špatné. Naše pomoc je jedině v Bohu. Musíme se mnoho modlit a zkoumat Písma v pravém duchu, to znamená dychtivě se učit a ochotně se nechat opravit nebo vyvést z omylu o jakémkoliv bodě, v němž se můžeme mýlit. Je-li Ježíš uprostřed nás, a jsou-li naše srdce plné něhy zásluhou Jeho lásky, pak to bude jedna z nejlepších konferencí, jaké jsme se kdy zúčastnili.

Rušené a důležité zasedání. – Práce bylo hodně a stále se rozrůstala. Otvíraly se nové možnosti misie a organizovaly se nové sbory. Všechno se mělo ve svornosti společně prokonzultovat, jako když bratři společně pracují na velkém poli při žních, všichni měli být zúčastněni na práci v různých odvětvích činnosti a všichni měli mít nesobecky na zřeteli, jak by se mohlo dílo Páně vykonávat s co nejlepším prospěchem. Byla-li kdy doba, kdy jsme jako konference potřebovali zvláštní milosti a osvětlení Ducha Božího, bylo to při tomto shromáždění. Byla tu síla satanova, která ponoukala činitele, aby změnili ústavu a zákony našeho národa; tato síla chce spoutat svědomí všech těch, kteří zachovávají biblickou sobotu, jasně ustanovenou ve čtvrtém přikázání jako sedmý den.

Nastala doba, kdy by se mělo o každém člověku vědět, že dělá co může, aby podepřel a obhájil Boží zákon naším vlastním lidem i před světem tím, že pracuje až k hranici svých schopností a svěřených hřiven. Mnozí jsou zaslepeni, oklamáni lidmi tak, že ti se domnívají, že slouží Bohu, ve skutečnosti však slouží satanovi.

Satanova strategie – rozdělení. – Satan měl radu o tom, jak by měl umlčet pero i hlas adventistů sedmého dne. Kdyby tak mohl upoutat jejich pozornost a rozptýlit jejich síly tak aby je oslabil a rozdělil, byly by jeho vyhlídky dobré.

Svou práci konal s určitým úspěchem. Byl tu rozpor v citění i hlasování, bylo hodně řevnivosti i dohadování. Bylo mnoho nevysvětlených řečí, narážek a poznámek. Mysl lidí, kteří by měli být srdcem i duší při díle, připraveni rvát se za věc Boží, je právě v této době zaujata málo významnými věcmi. Myšlení některých lidí není ve shodě s jejich vlastním myšlením, neboť oni vidí všechny body nauky jako druhořadé a žádná u otázek teorie není tedy pro ně živá; proto i otázka náboženské svobody národa – v této chvíli tak důležitá – se mnohým jeví málo významná.

Satan jde na věc svým vlastním způsobem. Pán si však povolal muže a dal jim slavné poselství pro Svůj lid, aby v něm povstali silní muži, kteří se mají připravovat k boji pro den Božího příchodu. Toto poselství se Satan snažil zneškodnit a právě tehdy, když měl každý hlas i každé pero intenzitě působit, aby se zastavila satanova činnost a síla, začalo se ustupovat; mínění se rozdělila. Toto nebyla cesta Páně.

Zákon u Galatských – jeden dělicí bod. – Na tomto shromáždění byl kazatelům předložen námět o zákoně u Galatských, který se ocitl na konferenci už před třemi lety...

My víme, že kdyby všichni přistupovali k Písmu se ztišeným srdcem a pod vlivem Ducha Božího, zkoumalo by se toto Písmo s myslí klidnou, zbavenou předsudků a pýchy vlastního názoru. Světlo od Pána by zářilo nad Jeho slovem a pravda by byla odhalena. Měla by tu však být zbožná, usilovaná snaha a mnoho trpělivosti k odpovědi na Kristovu modlitbu, aby Jeho učedníci byli jedno, tak jako On a Otec jsou jedno. Opravdová, upřímná modlitba bude vyslyšena a Pán odpoví. Duch svatý oživí duševní schopnosti a všichni budou jedné mysli. „Výklad slov tvých osvěcuje, a vyučuje sprosté rozumnosti.“ (Žalm 119,130).

Zjevení Kristovy spravedlnosti a ospravedlnění. – Bratru E.J. Wagnerovi se dostalo výsady mluvit jasně a podávat své názory o ospravedlnění z víry a Kristově spravedlnosti ve vztahu k zákonu. Toto nebylo žádné nové světlo, ale světlo staré, postavené tam, kde mělo být ve třetím andělském poselství... jaké je jádro tohoto poselství? Jan vidí lid a říká: „Tu jest trpělivost svatých, tu jsou ti, kteří ostříhají přikázání Božích a víry Ježíšovy“ (Zj. 14,12). Tento lid Jan spatří než uvidí Syna člověka „maje na hlavě své korunu zlatou, a v ruce své srp ostrý“ (verš 14).

Věrnost vůči Ježíšovi byla opomíjená a plněna lhostejně a bezstarostně. Nezaujímal to významné postavení, v jakém byla ukázána Janovi. Víra v Krista jako jediná hříšnickova naděje byla velmi opomíjena nejen v kázáních, ale i v náboženské zkušenosti mnohých, kteří tvrdili, že věří třetímu andělskému poselství.

Pravdy, které Ellen Whiteová zjevoval od r. 1844. – Na tomto shromáždění jsem svědčila, že nejvzácnější světlo z Písma stále svítí ve zjevení velkého námětu Kristovy spravedlnosti, spojené se zákonem, který by měl hříšník neustále vidět před sebou jako svou jedinou naději spásy. Toto světlo nebylo pro mě nové, bylo mi sesíláno vyšší mocí po čtyřicet čtyři let a já jsem je zjevovala našemu lidu písemně i ústně ve svědectvích Jeho Ducha. Jen málokterí však odpověděli schválením svědectví týkajících se tohoto námětu. O této velké otázce se mluvilo i psalo celkem velmi málo. Rozhovory některých by mohly být správně uváděny jako oběti podobné Kainově – bez Krista.

Tajemství pobožnosti. – Měřítkem charakteru je královský zákon. Zákon usvědčuje z hříchu, jím si uvědomujeme, že jsme zhřešili. Ale hříšník je neustále přitahován k Ježíši podivuhodnou silou Jeho lásky, v níž ponížil sám sebe, aby zemřel potupnou smrtí na kříži. Jak to pochopit? Andělé se snažili, opravdově toužili nahlédnout do toho podivuhodného tajemství. Je to zkoumání, na něž nestačí ani nejvyšší lidská inteligence; padlý člověk, oklamaný satanem, stavící se po satanově boku s pochybnostmi, může být uzpůsoben k obrazu Syna nekonečného Boha. Ten člověk má být jako On – pro spravedlnost Kristovu, danou člověku. Bůh bude milovat člověka – padlého, ale vykoupeného – právě tak, jako miloval Svého syna. Přečtěte si to tajemství zbožnosti Tento obraz má takovou cenu, že se o něm má mluvit při každém rozhovoru, má být zakotven v paměti každého, mají o něm mluvit lidské rty, mají o něm psát lidské bytosti, které okusily a poznaly, že Pán je dobrý, má se o něm přemýšlet, má být základem každého kázání. Suché teorie nejsou nic platné, duše touží po chlebu života. Toto není kázání, jaké se vyžaduje, nebo které nebeský Bůh přijme, neboť je bez Krista. Božský obraz Krista se musí stále stavět lidu před oči. On je ten anděl, stojící v nebeském jasu. On nevrhá žádné stíny. Oděn vlastnostmi božství, zahalen v Boží slávu a v podobu nekonečného Boha, má být vyvýšen před lidmi. Má-li Jej lid stále před očima, je zásluha lidského tvora docela

bezvýznamná. Čím víc hladí oko na Něho, tím víc zkoumá Jeho život, Jeho učení, Jeho dokonalost charakteru, tím hříšnější a odpornější se bude jevit hřích.

Při Jeho spatření se člověk může jen podívat, být k Němu víc přitahován, víc jim okouzlován, víc si přát být jako Ježíš, až se připodobní Jeho obrazu a bude mít Kristovu mysl. Chodí s Bohem jako Enoch. Jeho mysl je plná myšlenek na Ježíše. On je jeho nejlepším Přítelem.

Studujete Ježíše, náš vzor. – „Protože, bratři svatí, povolání nebeského účastníci spatřuje apoštola a nejvyššího kněze vyznání našeho, Krista Ježíše“ (Žid. 3,1). Zkoumejte Krista, zkoumejte Jeho povahu, jeden rys za druhým. On je naším Vzorem a po nás se žádá, abychom Jej napodobovali svými životy a svými povahami; jinak se nám nepodaří být obrazem Ježíšovým, ale ukážeme světu podvrženou kopii. Nenapodobujte žádného člověka, neboť lidé jsou nedokonalí ve vlastnostech, v řeči, ve způsobech, v povaze. Stavím před vás Člověka Ježíše Krista. Musíte Ho znát jako jedince, svého Spasitele, než Ho můžete zkoumat jako svůj vzor a příklad.

I Pavel řekl: „nestydím se za evangelium Kristovo; moc zajisté Boží jest ke spasení každému věřícímu, i Židu předně, i Řeku. Nebo spravedlnost Boží zjevuje se v něm z víry u víry, jakož psáno jest: Spravedlnost pak z víry živ bude... Nebo co poznáno býti může o Bohu, zjevné jest jim, Bůh zajisté zjevil jim.“ (Řím. 1,16-19).

Vděčná, že na mysl lidu zapůsobil Duch Boží. – Cítili jsme hlubokou a posvátnou vděčnost k Bohu, že na mysl lidí zapůsobil Duch Boží, aby viděli Krista v živých proroctvích a představili Ho světu, ne však pouze slovy. Vidí požadavky Písma, že všichni, kteří tvrdí, že jsou Kristovy následovníky, jsou zavázáni, aby Ho následovali, byli naplněni Jeho duchem, a takto byli obrazem Ježíši Krista, který sestoupil do našeho světa, aby byl obrazem Otce.

Tím, že jsme obrazem Krista, jsme pro náš svět obrazem Boha. „Jestliže pak kdo Ducha Kristova nemá, ten není jeho.“ (Řím. 8,9). Zeptejme se: „Odrážíme my v církvi a před světem povahu Ježíše Krista? Při zkoumání Písma se od nás žádá velmi mnoho hlubšího studia. Kristova spravedlnost, uložená v zákoně zřetelně zjevuje Boha v Jeho pravé povaze a zjevuje zákon jako svatý, spravedlivý a dobrý, opravdu slavný, je-li viděn ve své pravé podobě.“

Kdyby všichni naši bratři kazatelé byli mohli přijít se svými biblemi, s duchem Kristovým, se vzájemnými ohledy a pravou křesťanskou laskavostí, Pán by býval jejich učitelem. Pán však nemá žádnou naději, že zapůsobí na mysl, nad níž má satan tak velkou moc. Všechno, co není v souladu s jejich myslí a jejich lidským úsudkem, se objeví ve stínech a tmavých obrysech...

Duch mnohých tížil Ellen Whiteovou. – Při shromáždění bylo pro mne velmi těžké představit svým bratřím Ježíše a Jeho lásku, neboť jsem viděla zřetelné důkazy toho, že mnozí nemají ducha Kristova. Moje mysl pociťovala mír, dlela u Boha a bylo mi smutno, když jsem viděla, že do zkušenosti našich bratří kazatelů pronikl odlišný duch, a že v táboře to začalo kvasit. Jednalo se – jak jsem poznala – o nápadnou slepotu mysli mnohých, kteří nerozeznávali, kde je Duch Boží a co vytváří opravdovou křesťanskou zkušenost. Bylo trapné uvědomovat si, že toto jsou lidé, kteří opatrují Boží stáde. Nedostatek opravdové víry, skleslé ruce, protože nebyly pozvednuty v upřímné modlitbě!

Někteří necítili potřebu se modlit. Jejich vlastní rozum, jak cítili, stačil, a oni si neuvědomovali, že jejich rozum vede nepřítel všeho dobra. Byli jako vojáci, kteří jdou beze zbraně a bez štítu do bitvy. Můžeme se divit, že přednášky byly bezduché, že živá voda netekla uspanými kanály, a že nebeské světlo nemohlo proniknout hustou mlhou vlažnosti a hříšností?

Byla jsem schopna spát jen několik hodin. Od časného rána jsem psala, vstávala často ve 2 a ve tři hodiny ráno a ulevovala své mysli psaním o námětech, které mi byly zjeveny. Bolelo mně srdce, když jsem viděla, jaký duch ovládá některé naše bratry kazatele a tento duch vypadal nakažlivě. Mnoho se mluvilo.

Výklad pravdy, kterou mohla potvrdit. – Když jsem před svými bratry konstatovala že jsem názory bratra E.J.Waggonera slyšela poprvé, někteří mi neuvěřili. Uvědomila jsem si, že jsem slyšela pronášet vzácné pravdy, na něž mohu odpovědět celým srdcem; vtiskl by jinak Duch Boží nesmazatelně do mé paměti tyto velké a slavné pravdy – totiž Kristovu spravedlnost a jeho sebeobětování ve prospěch člověka? Nebylo toto znovu a znovu námětem svědectví? Když Pán dal nám bratřím úkol hlásat toto poselství, pociťovala jsem nevýslovnou vděčnost k Bohu, neboť jsem poznala, že to je poselství pro tuto chvíli.

Poselství třetího anděla je vyhlášení Božích přikázání a věrnost Ježíši Kristu. Boží přikázání byla vyhlášena, ale víra v Ježíše Krista nebyla adventisty sedmého dne vyhlášena za stejně důležitou,

neboť zákona a evangelium jdou ruku v ruce. Nenalézám slov, abych vyjádřila tuto věc v celé její plnosti.

„Víra v Ježíše.“ Mluví se o ní, ale lidé ji nechápou. Co zahrnuje víra v Ježíše, která patří ke trojandělskému poselství? Ježíš nesl naše hříchy, aby se mohl stát Spasitelem, dopouštějícím naše hříchy. Jednali s ním tak, jak si zasloužíme my, aby se jednalo s námi. Přišel do našeho světa a vzal na sebe naše hříchy, abychom mohli přijat Jeho spravedlnost. A víra v Kristovu schopnost spasit nás plně a dokonale, je víra v Ježíše.

Jediným bezpečím pro Izraelity byla krev na veřejích. Bůh řekl: „Když užím krev, pomenu vás“ (Ex. 12,13). Všechna jiná bezpečnostní zařízení byla by bez užitku. Pouze krev na veřejích zabránila vstupu anděla smrti. Pro hříšníka je spasení jediné v krvi Ježíše Krista, která nás očisťuje od všeho hříchu. Vzdělaný člověk může mít rozsáhlé vědomosti, může se zabývat teologickými úvahami, může být velký, může být ctěn lidmi a pokládán za pokladnici vědění, ale nemá-li spásnou znalost o Kristu, který byl za něho ukřižován, a nezíská-li skrze víru Kristovu spravedlnost, je ztracen. „On pak raněn jest pro přestoupení naše, patřín pro nepravosti naše; kázeň pokoje našeho na něj vložena, a zsinalostí jeho lékařství nám způsobeno“ (Iz. 53,5). Spasení krví Ježíše Krista – bude naší jedinou nadějí pro časnost a naší písni na věčnosti.

Bojovná zaujatost a nesprávná obvinění. – Když jsem jasně vyložila svou víru, mnozí mě nepochopili a prohlašovali, že sestra Whiteová se změnila; že byla ovlivněna svým synem W.C.Whiteem a bratrem A.T.Jonesem. Taková tvrzení z úst těch, kteří mě po léta znali, vyrostli v poznání trojandělského poselství a byli poctěni důvěrou a vírou našeho lidu, nezůstanou ovšem bez vlivu.

Stala jsem se předmětem poznámek a kritik, ale ani jeden z našich bratří nepřišel ke mně a nežádal ode mne ani nehledal žádného vysvětlení. Velmi jsme se snažili, abychom se se všemi bratry ubytovanými v domě, setkávali v nějaké neobsazené místnosti a spojili své modlitby, ale nepodařilo se nám to jen dvakrát nebo třikrát. Oni dali přednost tomu, že šli do svých pokojů a hovořili a modlili se sami. Zdálo se, že neexistuje možnost, jak zlomit zaujatost, která byla tak pevná a odhodlaná, žádná naděje na odstranění nepochopení vůči mně, mému synu a E.J.Waggonerovi i A.T.Jonesovi.

Zkusila jsem podniknout něco jiného. Onoho rána jsem v časných hodinách napsala věc, která měla být předložena našim bratřím, aby pak moje slova nebyla vykládána nesprávně. Bylo přítomno hodně našich vedoucích zodpovědných mužů, ale já jsem velmi litovala, že jich na tomto shromáždění nebylo ještě mnohem víc, neboť někteří z přítomných, které jsem znala, začali vidět věci v jiném světle a mnoha dalším by bylo velmi prospělo, kdyby byli měli příležitost slyšet, co jsem podala prostými slovy „Tak praví Hospodin.“

Potom se zeptali: „Sestro Whiteová, myslíš, že Pán má nějaké nové a větší světlo pro nás jako lid?“ Odpověděla jsem: „Jistě. Nejen, že si to myslím ale mohu podat důkazy. Víím, že existuje vzácná pravda, která nám má být odhalena, jestliže jsme lidem, který má obstát v den Božího příchodu.“

Ellen Whiteová podporuje nezaujaté studium. – Pak byla položena otázka, zdali myslím, že po tom, co bratr Waggoner vyložil své názory o zákoně u Galatských, by se věc neměla raději nechat tak, jak je. Řekla jsem: „Rozhodně ne. My chceme vidět všecko z obou stran.“ Potvrdila jsem však, že duch, který se projevoval na shromáždění, není správný. Budu trvat na tom, aby se vytvořilo správné ovzduší, takový duch Kristův, jako bratr E.J.Waggoner ukázal všem, když vysvětloval své názory, a že se o této věci nebude jednat formou debaty. Důvod, pro který budu naléhat, aby se bratři, kteří mají rozdílné názory. Poněvadž bratr E.J. Waggoner vystupoval jako křesťanský gentleman, měli by i oni jednat stejným způsobem a hájit svůj postoj podobně jako on...

Otázka zákona u Galatských není živá. – Padla poznámka: „Nejsou-li naše názory a epístole Galatských správné, pak pro nás neexistuje trojandělské poselství a naše postavení se hroutí. Z naší víry nezbylo nic.“

Řekla jsem: „Bratři, to je právě to, o čem mluvím. Toto tvrzení není správné, je přemrštěné a přehnané. Bude-li tato otázka vyslovena v diskusi, budu pokládat za svou povinnost předložit tuto věc všem shromážděným a říci jim – ať budou poslouchat, nebo se vzdálí – že toto tvrzení je nesprávné. Sporná otázka není živou otázkou a neměla by být projednávána jako taková. Podivuhodná důležitost a velikost tohoto tématu se přeháněla a z toho důvodu – chybným chápáním a zvráceným myšlením – naplňuje toto shromáždění duch, který by se mezi bratry neměl nikdy projevovat. Není to duch Kristův. Mezi nás se dostává duch farizejství, proti němuž pozvednu svůj hlas, ať bude odhalen kdekoliv.“

Viděla jsem, jak je naléhavě potřebí moudrého rozlišování a spolehlivého úsudku. Špatnost takových věcí mi byla často zjevována. Rozdílnost v názorech byla zjevná věřícím i nevěřícím. To všechno učinilo na mne v názorech byla zjevná věřícím i nevěřícím. To všechno učinilo na mne takový dojem že jsem cítila, že moji bratři se velmi změnili. Za mého pobytu v Evropě mi to bylo zjeveno v číslech i symbolech, ale později se mi dostalo vysvětlení, takže mi stav našich sborů i našich bratří kazatelů byl jasný...

Vrátila jsem se do svého pokoje s otázkou, která je pro mne nejlepší cesta, abych po ní šla. Té noci jsem strávila mnoho hodin na modlitbách a myslela na zákon u Galatských. Ať už moje duše najde jakoukoliv cestu, která bude ve shodě s výrokem „Tak pravil Hospodin“, řekne: Amen, staň se. Jenže duch, který ovládal naše bratry, byl tak nepodobný duchu Ježíšovu, tak odporující tomu duchu, v jakém by se měl cvičit vůči druhému, že mě to naplňovalo úzkostí.

Při příštím ranním shromáždění kazatelů jsem musela svým bratrům říci některé základní věci, které jsem se neodvážila v sobě potlačit. Sůl ztratila svou chuť, jemné zlato ztratilo lesk. Nad lidem se vznášela duchovní temnota a mnozí dosvědčili, že je ovládla moc satanova, protože výsledek ukazoval, že jejich jednání nebylo pod vlivem Ducha svatého.

Anděl, který toto zapisoval, psal věru stránky historického významu! Kvas vskutku vykonal své rychlé dílo, takže celek se téměř rozpadl. Věděla jsem, že mám pro své bratry poselství výtky a výstrahy. Mou duši svírala úzkost. Říkat tyto věci svým bratrům mi způsobuje mnohem větší utrpení než oni způsobili svými názory těm, jimž tyto věci říkali. Milostí Kristovou jsem poznala duchovní moc, zmocňující k tomu, abych stála před svými bratry kazateli ve jménu Páně, s nadějí i modlitbou, že Pán otevře oči slepým. Byla jsem posílena, abych řekla slova, která moje sekretářka zaznamenala těsnopisem. – MS 24, 1888.

Minneapolis – místo zkoušky. – Pán zkoušel a ověřoval si Svůj lid, kterému se dostalo velikého světla, zda v něm bude chodit, nebo se od něho odvrátí pokušením, neboť jen málokteří vědí, jakého mají ducha, dokud nenastanou takové okolnosti, aby zkoušely ducha, který inspiruje k činu. U mnohých je řídicí silou přirozené srdce, a přece nepředpokládají, že pýcha a zaujatost jsou hýčkanými hosty a působí slovy i činy proti světlu a pravdě. Naši bratři, kteří zaujali vedoucí postavení v práci i věci Boží, měli být tak těsně spjati se zdrojem všeho světla, aby nenazývali světlo tmou a tmou světlem...

Ospravedlnění z víry nesnižuje zákon. – To, že Krista považujeme za svůj jediný pramen síly a zjevujeme Jeho nekonečnou lásku, která vzala na sebe vinu lidských hříchů a svou vlastní spravedlnost přiznala člověku, nesprovedí v žádném případě ze světa zákon, ani mu neubere na důstojnosti. Spíše ji dodá tam, kde svítí to pravé světlo a velebí ho. Toto způsobuje jediné světlo, které vrhá kříž na Golgathě. Zákon je úplný a svrchovaný ve velkém plánovaného a zmrtvýchvstalého Spasitele. Toto se dá rozpoznat jen duchem a v srdci člověka to rozdmýchá horoucí víru, naději a radost, že Kristus je jeho spravedlností. Tato radost je pouze pro ty, kteří milují a zachovávají Ježíšova slova, která jsou slovy Božími.

Kdyby moji bratři chodili ve světle, pak by slova, která mi pro ně dal Pán, našla odezvu v srdcích těch, pro něž jsem se namáhala. Když jsem viděla, že srdce, s nimiž jsem toužila být v souladu, jsou zavřené zámkem zaujatosti a nevíry, řekla jsem si že bude nejlepší, když odejdu. Měla jsem v úmyslu opustit Minneapolis v první polovině týdne...

Chtěla jsem přemýšlet, modlit se, abych poznala jak bychom mohli pracovat, abychom lidu ukázali hřích a pokání ve světle Bible. Oni tento druh poučení nesmírně potřebovali, aby mohli dávat světlo jiným a měli požehnanou výsadu, že jsou Boží dělníci, když sbírají a přivádějí domů ovce z Jeho ovčince. Jakou sílu musíme mít od Boha, aby ledová srdce, která lpějí na zákoně, viděla lepší věci, které jsou pro ně určeny: Krista a jeho spravedlnost! Bylo zapotřebí životodárného poselství, aby oživilo jejich vyprahlá srdce. – MS 24, 1888

Ellen Whiteová oceňuje závěrečný den
(Psáno členu její rodiny 4.11.1888)

Naše shromáždění (zasedání Gener. Konference v Minneapolis) je skončeno. Minulou sobotu jsem měla poslední kázání. Napřed se zdálo, že ve shromáždění vládne zvláštní atmosféra. Vyzvala jsem je k modlitbě, ačkoliv modlitebna byla přeplněna. Přišlo jich hodně. Pán mi dal ducha pokorné prosby a na mně sestoupilo Jeho požehnání. Dnes ráno jsem nešla na shromáždění. Pro Willyho to

bylo velmi náročné shromáždění a já jsem musela dávat pozor na každý bod, aby neprošlo něco, co by se projevilo zlobou na budoucí práci.

Mluvila jsem asi dvacetkrát s pocitem velkého uvolnění a my všichni věříme, že toto setkání se projeví jako velké dobro. Neznáme budoucnost, ale cítím, že Ježíš stojí u kormidla a že neztroškujeme. Nechyběla mi odvaha ani věrnost, ale tu se odehrávalo tak tvrdé a těžko pochopitelné měření sil, jaké jsme vůbec kdy mezi naším lidem měli. Ta věc se nedá vysvětlit písemně, ledaže bych popsala mnoho, mnoho stránek. Udělám tedy lépe, když se do toho nebudu pouštět.

Bratr Olsen má být prezidentem generální konference a br. Dan Jones z Kansasu mu má pomáhat. Bratr Haskell bude sloužit, než se bratr Olsen vrátí z Evropy. (Pozn.: V nepřítomnosti George I. Butlera, presidenta gener. Konference, předsedal zasedání Gener. Konference br. Haskell. Krátce po skončení zasedání byl W.C.White požádán, aby byl jednajícím prezidentem Gen. Konf., což dělal téměř 6 měsíců. Nedovedu říct, co odhalí budoucnost, ale zůstaneme asi čtyři týdny v Battle Creeku a napíšeme svědectví, které by mělo právě teď bez odkladu vyjít. Potom uvidíme, jak bude pokračovat naše nejdůležitější práce. Jsme rozhodnutí udělat v báni Boží vše, co můžeme, abychom pomohli našemu lidu v tom, co nálehavě potřebuje.

Mínění jednoho nemocného člověka rozhodovalo ve výboru Generální konference a kazatelé byli stínem a ozvěnou bratra Butlera tak dlouho, pokud je to zdravé a k dobru věci. Závist, zlé dohadování a žárlivost působí jako kvas, až se zdá, že jsou jím zachvácení všichni...

Dnes, v neděli, jsem nebyla na shromáždění, ale musela jsem konat hodně návštěv. Jsem Bohu vděčná za sílu, pocit velkého uvolnění i za moc Jeho ducha při podávání mého svědectví, i když dojem, jakým zapůsobilo na mnoho lidí byl tak slabý, jako nikdy předtím v mém životě. Zdálo se, že satan má značnou moc bránit mi v mé práci, ale chvěji se při pomyslení, co by se v tomto shromáždění dalo, kdybychom nebyli bývali zde. Bůh, který má rozhodující moc, byl by nějakým způsobem zapůsobil na smýšlení, jež ovládalo shromáždění. My však nejsme ani trochu zastrašení, doufáme v Hospodina Boha Izraele. Pravda zvítězí a my zvítězíme s ní.

Myslíme na nás všechny doma a byli bychom rádi s vámi, ale naše přání nejsou směrodatná. Naším Vůdcem je Pán; On nám ukáže cestu a my půjdeme za Ním. – Letter 82, 1888.

Dva výňatky z kázání v Minneapolisu

(Pozn.: Ellen Whiteová mluvila dvacetkrát v Minneapolis, ale nepodávala tam výklad o ospravedlnění z víry. Spíš usilovala o to, aby vedla muže a ženy, aby otevřeli svou mysl základní pravdě Bible.)

Ted' chceme ukázat, jak můžete učinit pokrok v duchovním životě. Slýcháme mnoho omluv: „Já nemohu žít tak či onak.“

Co myslíte tím „tak či onak?“ Myslíte, že to byla nedokonalá oběť, která byla přinesena na Golgathě pro padlé lidstvo, že se nám nedostává milosti a síly, abychom mohli pracovat na svých vrozených nedostacích a sklonech, že to nebyl celý Spasitel, který nám byl dán?

Nebo chcete činit Bohu výčitky? Řekněte: To byl Adamův hřích, já tím nejsme vinen a nejsem zodpovědný za jeho vinu a pád. Všechny tyto vrozené sklony jsou ve mně a já nezasluhuji kárání, jestliže jednám podle nich. Či je to vina? Boží?

Proč nechal Bůh satana, aby měl tuto moc nad lidskou přirozeností? Toto jsou obžaloby proti Bohu na nebesích a On vám chce dát příležitost – chcete-li – byste ho konečně obžalovali. Pak On obžaluje vás, až budete pohnáni k Jeho poslednímu soudu. – MS 8, 1888, Sobota 20.10.1888.

Kdyby byl Bůh mohl změnit svůj zákon, aby vyšel vstříc padlému člověku, nemusel přijít Kristus na tento svět. Protože zákon byl neměnný, poslal Bůh svého jednorozeného Syna, aby zemřel za padlé lidstvo. Vzal však Spasitel na sebe vinu za lidské bytosti a přisoudil jim svou spravedlnost, aby oni dál přestupovali příkazy Hospodina? Ne, ne! Kristus přišel, protože nebylo jiné možnosti, aby člověk svou vlastní silou zachovával zákon. On přišel, aby mu dodal síly poslechnout příkazů zákona. A hříšník, který lituje svého přestoupení, může přijít k Bohu a říci: „Otče, prosím o odpuštění pro zásluhy ukřižovaného a zmrtvýchvstalého Spasitele: “Bůh přijme všechny, kteří k Němu přicházejí ve jménu Ježíšově. – MS 16, 1888, Neděle 21.10.1888.

Tři měsíce po Minneapolisu

Když děláme, co je v našich silách. – Díky Bohu, že není příliš pozdě na nápravu špatností. Kristus hledí na ducha a když nás vidí, že své břímě neseme s vírou, Jeho dokonalá svatost vyrovná naše nedostatky. Činíme-li, co je v našich silách, On se stává naší spravedlností. Ta přijímá každý světla, který Bůh k nám vysílá, aby nás učinil světlem světa. – Letter 22, 1889. (Publikováno v 1SM 368.)

Přijetí poselství ospravedlnění z víry

V Jižním Lancasteru začala v pátek, 11.1.1889, zvláštní shromáždění. Byli jsme rádi, že modlitebna byla zcela naplněna těmi, kteří přišli, aby měli užitek ze shromáždění... Byli tam delegáti z Maine, Connecticutu, Massachusetts a jiných států. Uvědomovali jsme si, že se má vykonat práce, kterou člověk, bez pomoci Boží, nemůže dokázat ani při nejlepší snaze. Z celého srdce jsme se modlili k Bohu, aby nám byl nápomocen...

Pocitovali jsme na sobě odpovědnost za ty, kteří už donesli 181 poselství pravdy jiným, aby neuzavírali svá srdce některým vzácným paprskům nebeského světla, které jim Bůh seslal. Ježíš se radoval, když Jeho následovníci přijímali Jeho poselství pravdy...

V sobotu odpoledne bylo dojata mnoho srdcí a mnoho duší bylo nasyceno chlebem, přicházejícím z nebes. Po kázání jsme se těšili z vzácného, družného setkání, Pán byl velmi blízko a přesvědčil duše o tom, jak velmi potřebují Jeho milost i lásku. Cítili jsme naléhavou potřebu představit Krista jako Vykupitele, který není vzdálený, ale je nám docela blízko. Když Duch Boží začne působit na srdce lidí, pak Jeho viditelným ovocem je přiznání hříchu a náhrada za křivdy. Při všech shromážděních, jak se lid snažil přiblížit se Bohu, všude tam, kde bylo komu ublíženo slovem či skutkem, bylo činěno pokání a vzájemné vyznání...

I mezi kazateli byli mnozí, kteří uviděli pravdu takovou, jaká je v Ježíši, a to ve světle, v němž ji nikdy předtím nezkoumali. Spasitele uviděli jako Spasitele odpouštějícího hříchy a pravdu jako něco, co posvěti duši. „jestliže pak budeme vyznávati hříchy své, věrný jest Bůh a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy, a očistil nás od všeliké nepravosti.“ ...

Mnozí mají zkreslené názory. – Jsou mnozí, kteří snad cítí, že sami musí vykonat velkou práci, než mohou přijít ke Kristu pro jeho spasení. Asi si myslí, že Ježíš k nim vejde při jejich posledním zápasu, a že jim pomůže tím, že svým přispěním dokončí jejich životní dílo. Je jim zatěžko pochopit, že Kristus je dokonalý Spasitel, a že je schopen spasit až k nejzazší mezi všechny, kteří skrze Něho přicházejí k Bohu. Nevidí tu skutečnost, že Kristu je nám „cesta, pravda i život.“ Spočineme-li každý v Kristu v plné jistotě víry, doufajíce jediné v účinnost Jeho krve, která smývá všechny hříchy, získáme pokoj ve víře, že to, co Bůh slíbil je chopen splnit...

Tlumočení samotného poselství. – Poněvadž naši bratři i sestry otevřeli svá srdce k přijetí světla, lépe pochopili, z čeho se skládá víra. Pán byl velmi laskavý; byl ochoten posílit Svůj lid. Shromáždění trvalo o týden déle, než bylo původně stanoveno. Škoda byla rozpuštěna a všichni hledali co nejopravdověji Pána. Z Bostonu přijel bratr Jones a sloužil lidu velmi obětavě; mluvil dvakrát, někdy i třikrát denně. Boží stáde se sytilo potravou, jež živí ducha. Samotné poselství, které Pán seslal lidu tohoto času, bylo tlumočeno v kázáních. Shromáždění se konala od časného rána do večera a výsledky byly velice dobré.

Studenti i učitelé měli podíl na Božím požehnání. Hluboké působení Božího ducha pocitovalo skoro každé srdce. Ti, kteří navštívili shromáždění, podali svědectví hlavně o tom, že získali zkušenost, která předčila vše, co poznali předtím. Osvědčovali svou radost, že Kristus jim odpustil jejich hříchy. Jejich srdce byla naplněna díkem a chválou Bohu, v jejich duších zavládl sladký mír. Milovali každého člověka a cítili, že mohou spočinout v Boží lásce.

Nikdy jsem neviděla, aby obrodné dílo postupovalo kupředu s takovou důkladností, a přece zůstávalo prosto všeho nevhodného rozruchu.

Mnozí dosvědčovali, že jakmile byly vysloveny pronikavé pravdy, cítili se ve světle zákona usvědčení jako provinilci. Důvěřovali své vlastní spravedlnosti. Teď v ní viděli jen špinavé cáry ve srovnání s Kristovou spravedlností, která je jako jediná přijatelná Bohem.

Oni se sice neprovinili veřejně, ale ve svém srdci poznali, že jsou zkažení a zavrhlí. Dávali přednost jiným statkům místo svému nebeskému Oci. Ze všech sil se snažili vyvarovat se hříchu, ale doufali ve vlastní sílu. K Ježíši bychom měli jít takoví, jací jsme, doznat své hříchy a odevzdat své bezmocné duše našemu soucitnému Vykupiteli. – RH 5.3.1889.

Potřeba správného pojetí ospravedlnění z víry

Byla jsem pozvána do stanu kazatelů a řekla jsem jim několik poznámek. (Pozn.: Stanový tábor v Coloradu, 13.9.1889.) Hovořili jsme o tom, jak by měly vypadat plány na východu lidu zde, právě na této půdě ve vztahu k domorodému náboženství.

Zdá se, že mnozí lidé nevědí, co je to víra. Mnozí si stěžují na temnotu a nedostatek odvahy. Zeptal jsem se: „Jste obráceni tváří k Ježíši? Vidíte Jeho, Slunce spravedlnosti? Potřebujete jasně vysvětlovat sborům věc víry a dokonalé spolehnutí na Kristovu spravedlnost. Ve svých hovorech a modlitbách jste tak málo mluvili o Kristu, Jeho nekonečné lásce, Jeho velké oběti, přinesené pro nás, že satan téměř zastřelil názory, které bychom měli mít a musíme mít o Ježíši Kristu. Musíme méně doufat v duchovní pomoc lidských bytostí a více, daleko více v přicházejícího Ježíše Krista jako našeho Vykupitele. Musíme méně doufat v duchovní pomoc lidských bytostí a více, daleko více v přicházejícího Ježíše Krista jako našeho Vykupitele. Musíme s rozhodným úspěchem promýšlet nebeské vlastnosti Ježíše Krista, můžeme mluvit o Jeho lásce, můžeme vyprávět i zpívat o Jeho milosti, můžeme Ho učinit svým vlastním osobním Spasitelem. Tehdy jsme jedno s Kristem. Milujeme to, co miloval Kristus, nenávidíme hřích, jak ho nenáviděl Kristus. O těchto věcech se musí stále hovořit.“

Obracím se ke kazatelům. Veďte lid krok za krokem, mluvte stále o Kristově schopnosti, dokud oni neuvidí živou vírou Ježíše takového, jaký je, v celé Jeho plnosti, Spasitele odpouštějícího hříchy, jediného, který může odpustit všechna naše provinění. Tím, že Ho spatříme, měníme se k Jeho obrazu. Taková je bezmyšlenkovitě povýšili Krista na Spasitele odpouštějícího hříchy.

My máme mít na paměti Spasitele, který odpouští hříchy, ale máme Jej ukazovat v Jeho správném postavení: přicházejícího zemřít, aby posvětil zákon Boží, vzdal mu postu, a přece aby ospravedlnil hříšníka, který má být cele závislý na zásluhách krve ukřižovaného a zmrtvýchvstalého Spasitele. Toto se nedělá dost srozumitelně.

Poselství, které přináší spásu duši, trojandělské poselství, je poselství, které je třeba dát světu. Boží přikázání a víra v Ježíše jsou důležité, nesmírně důležité věci a musí se hlásat se stejnou silou a mocí. O první části se většinou mluvilo, o druhé jen příležitostně. Víra v Ježíše není pochopena. Musíme o ní mluvit, musíme ji prožívat, musíme se za ni modlit a vést lid, aby vnášel tuto část poselství do svého každodenního života. „Budiž tedy táž mysl při vás, kteráž i při Kristu Ježíši byla.“ (F. 2,5).

Potřeba kázání, naplněných Kristem. – Existovala celá kázání, suchá a bez Krista, v nichž bylo Ježíšovo jméno sotva vysloveno. Řečnickovo srdce se neztišilo a nezměklo Ježíšovou láskou, neboť řečník se zabývá šedými teoriemi a na nikoho příliš nezapůsobí. Řečník nemá božské pomazání, jak může tedy dojímat lidské srdce? Potřebujeme se kát a obrátit se – ano, obrácení kazatele. Lid musí mít Ježíše vyvýšeného před sebou a musí být snažně žádán, aby „pohlédl a žil.“

Proč jsou naše rty tak mlčenlivé, mají-li mluvit o Kristově spravedlnosti a Jeho lásce ke světu? Proč nedáváme lidu to, co ho oživí a vzbudí, aby žil život nový? Apoštol Pavel byl naplněn a unášen úctou, když prohlásil: „Bez odporu veliké jest tajemství pobožnosti, že Bůh zjeven jest v těle, ospravedlněn jest v Duchu, ukázal se andělům, kázán jest pohanům, uvěřeno jemu na světě, zhůru vzat jest ve slávu.“ (1.Tim. 3,16).

„Budiž tedy táž mysl při vás, kteráž i při Kristu Ježíši byla. Kterýž jsa ve způsobu Božím, nepoložil sobě toho za kořist rovný býti Bohu, ale samého sebe zmařil, způsob služebníka přijav, podobný jsa lidem učiněn. A ve způsobu nalezen byv jako člověk, ponížil se, poslušný byv až do smrti, a to smrti kříže... Aby ve jménu Ježíše každé koleno klekalo, těch, kteříž jsou pod zemí, a každý jazyk aby vyznával, že Ježíš Kristus jest Pánem ke slávě Boha Otce.“ (F. 2,5-11).

„V němž máme vykoupení skrze krev jeho, totiž odpuštění hříchů, kterýž jest obraz Boha neviditelného, prvorozený všeho stvoření. Nebo skrze něho stvořeny jsou všechny věci, kteréž jsou na nebi i zemi, viditelné i neviditelné, buďto trůnové neb panstva, buďto knížatstva neb mocnosti; všecko skrze něho a pro něho stvořeno jest. A on jest přede vším, a všecko jím stojí“ (Kol. 1,14-17).

Toto je velké nebeské téma, které bylo do značné míry vypuštěno z kázání, protože Kristus není napodobován v lidské mysli. A satan si přál, aby tomu tak bylo, aby Kristus nebyl tématem rozjímání a uctívání. Toto jméno, tak mocné, tak důležité, by mělo být na každém jazyku.

„Ježíš učiněn jsem já služebník, podle uložení Božího, kteréž mi dáno pro vás, abych naplnil slovo Boží, to tajemství skryté od věků a pokolení, nyní by bylo bohatství slavného tajemství tohoto mezi pohany, jenž jest Kristus ve vás, ta naděje slávy, kteréhož my zvěstujeme, napomínaje všelikého člověka, a učíce všelikého člověka ve vši moudrosti, abychom postavili každého člověka dokonalého v Kristu Ježíši. O čež i pracuji, bojuje podle té jeho mocnosti, která dělá ve mně mocně.“ (Kol. 1,25-29)

Zde je úkol pro Kristovy služebníky. Protože tato práce nebyla vykonávána, protože Kristus, Jeho povaha, Jeho slova a Jeho dílo nebylo lidem předkládáno, náboženský stav sborů svědčí proti jejich učitelům. Sbory jsou na vymření, protože se málo hovoří o Kristu. Nemají duchovní život a duchovní soudnost.

Strach z poselství ospravedlnění z víry. – Učitelé lidu sami neprožili zkušenost s Pramenem svého spolehnutí a své síly. A když Pán některé pozvedne a pošle jim poselství právě pro tuto dobu, aby je dali lidem – poselství, které není novou pravdou, ale právě tím, čemu učil Pavel, co učil sám Kristu – je to pro ně cizí nauka. Začnou varovat věřící lid, který je na vymření, protože před nimi nebyl vyvyšován Kristus, říkajíce: „Neukvapujte se. Lepší je čekat a nespolečovat se s touto záležitostí, dokud o tom nevíte víc.“ A kazatelé káží tytéž suché teorie, když lid potřebuje čerstvou mannu.

Kristova povaha je neomezeně dokonalou povahu a On musí být vyvyšován, na Něho se musí zvlášť upozorňovat, neboť On je silou, mocí, posvěcením a ospravedlněním všech, kdo v Něho věří. Lidé, kteří měli farizejského ducha, myslí, že když se přidrží dobrých starých názorů a nebudou mít účast na poselství, které Bůh poslal svému lidu, budou mít dobrou a bezpečnou pozici. Tak soudili staří farizeové a jejich příklad by měl kazatele varovat, aby nebyli sami sobě středem a základem.

Inspirující témata evangelia v přítomné době. – My teď potřebujeme, aby na nás sestoupila síla a probouzela v nás snahu a opravdovou víru. Pak, očistění Duchem Svatým, budeme mít v sobě Krista, naděje slávy. Pak budeme Krista vystavovat na obdiv jako božský předmět naší víry a naší lásky. Budeme mluvit o Kristu, modlit se ke Kristu a o Kristu. Budeme velebit Jeho svaté jméno, budeme lidu svědčit o jeho zázracích, Jeho sebezapření, Jeho sebeobětování, Jeho utrpení a Jeho ukřižování, o Jeho zmrtvýchvstání a vítězném nanebevstoupení. Toto jsou strhující témata evangelia, které probouzejí lásku a hlubokou vroucnost v každém srdci. Zde jsou poklady moudrosti a vědění, nevyčerpatelná studnice. Čím víc budete toužit po té zkušenosti, tím větší bude cena vašeho života.

Živá voda může být nabírána z pramene, a přece jí neubývá. Kazatelé evangelia by byli mocnými lidmi, kdyby měli Pána stále před očima a věnovali svůj čas studiu Jeho povahy hodné uctívání. Kdyby to činili, nebylo by odpadlých od víry, nebylo by těch, kteří se vzdalují konference, protože svými prostopášnými zvyky veřejně potupili Boží věc i Ježíše. Síly každého kazatele evangelia by se měly využít k výchově věřících sborů, aby přijímaly Krista vírou jako svého osobního Spasitele, aby Ho pojaly do svých životů a učinily Ho svým Vzorem k učení o Ježíši, o víře v Ježíše a vyvyšování Ježíše. Kazatel by měl sám přebývat v Kristu. Měl by hloubat o pravdě a přemýšlet o tajemstvích vykoupění, především o Kristově prostřednickém díle pro tuto dobu.

Hovořte víc o vtělení a vykoupění. – Je-li Kristus pro každého z nás vším a ve všem, proč se ve sborech nemluví víc o jeho vtělení a jeho vykupující oběti? Proč se srdce i jazyky neúčastní chvály Vykupitel? Toto bude úkolem pro Vykoupeného člověka po všechny věky.

My sami potřebujeme mít živé spojení s Bohem, abychom učili o Ježíši. Pak můžeme podávat živou osobní zkušenost o tom, čím je nám Kristus, poznáný zkušeností a vírou. My jsme Krista přijali a s božskou opravdovostí můžeme mluvit o tom, co je naší trvalou silou v nás. Lid musí být ke Kristu tažen a Jeho spasitelnému působení se musí dávat přednost.

Praví žáci, kteří sedají u nohou Kristových, odhalují vzácné drahokamy pravdy, které pronáší náš Spasitel, rozpoznávající jejich význam a oceňují jejich hodnotu. A jak se víc a víc ponižují a stávají se schopni přijímat výuku, jejich chápání bude schopno odkrývat úžasné věci z Jeho zákona, neboť Kristus je líčil v jasných, ostrých liniích.

Učení o milosti a spasení skrze Ježíše Krista je tajemstvím pro velkou část těch, jejichž jména jsou v církevních knihách. Kdyby Kristus mluvil na zemi ke Svému lidu, vyčítal by mu jeho pomalost chápání. Pomalým a nechápajícím by říkal: „Zanedbal jsem vám pravdy o vašem spasení, jehož cenu netušíte.“

Ach, kéž by se o kazatelích, kteří káží lidu a sborům mohlo říci: „Tedy otevřel jim mysl, aby rozuměli písmům.“! (Luk. 24,45). V báni Boží vám pravím, že až do této chvíle jsou pravdy Bible,

spojené s velkým plánem vykoupení, jen málo pochopeny. Pravda bude neustále dál odhalována, bude se dál šířit a rozvíjet, neboť je božská jako její Původce.

Jak učil lid Ježíš. – Ježíš nepodával plná vysvětlení nebo souvislé rozhovory o učení, ale často mluvil v krátkých větách jako někdo, kdo zasévá nebeské zrno naučení, jako perly, které potřebují být sesbírány všímavým dělníkem. O víře a milosti mluvil všude, kde vyučoval. Ach, proč kazatelé neposkytují sborům tu pravou potravu, která jim dá duchovní zdraví a sílu? Výsledkem bude bohatá zkušenost ves skutečném vyznávání slova Božího. Proč neposilují kazatelé to, co zbývá, co už hyne?

Když byl Kristu na odchodu od svých učedníků, hledal tu největší útěchu, jakou mi mohl dát. Slíbil jim Ducha svatého – Utěšitele, aby podpořil lidské úsilí člověka. O kterém slibu se ví méně, o kterém se méně mluví ve sborech, než o slibu seslání Ducha svatého? Jestliže není tohoto požehnání, za níž by v zápětí následoval ostatní, pak zcela jistě nastává duchovní vyprahlost. Oto je výčitka kazateli. Sbor musí povstat a nespokojovat se už skrovnou rosou.

Naše potřeba Ducha svatého. – Ach, proč se členům naší církve nedostává jejich výsad? Nejsou si osobně vědomi nutnosti vlivu Ducha Božího. Církev může říkat s Marií: „Vzali Pána mého, a nevím, kde ho položili“ (Jan 20,13).

Kazatelé, kteří hlásají přítomnou pravdu, budou souhlasit s nutností vlivu Ducha božího při usvědčení z hříchu a obrácení duší a tento vliv musí být i při zvěstování Slova, ale oni nepocítují dostatečně důležitost jeho hluboké a skutečné znalosti. Nedostatek milosti a síly božského vlivu pravdy na jejich vlastní srdce jim brání při rozlišování v duchovních věcech a ukazování jeho naprosté nutnosti v církvi. Tak pokračují dál v mrzačení, sami jsouce zakrnělí v náboženském růstu, protože ve svém kazatelském úřadě právní náboženství mají. Síla Boží milosti se nepocítuje jako živá, účinná nezbytnost, jako trvalý základ.

Ach, kéž by toto všichni věděli a s radostí přijali poselství, dané jim Bohem! On pozvedl své služebníky, aby vykládali pravdu, která –protože zahrnuje i vyzvednutí kříže – se ztratila z dohledu a je pochována pod rumištěm formálnosti. Ona musí být zachráněna a znovu zasazena do rámce přítomné pravdy. Její požadavky musí být uplatněny a a dáno jí její postavení v trojandělském poselství.

Ať hodně Kristových kazatelů ukládá půst, svolává shromáždění hledá Boha, poněvadž On má být nalezen. Vyzývejte Ho, jak tu teď ležíte u paty Golgotského kříže. Zbavte se vši pýchy a jako praví hlídači sborů mezi vchodem a oltářem a volejte: „Odpusť, ó Hospodine, lidu svému, a nevydávej dědictví svého v pohanění. Vezmi od nás, co chceš, ale neodnímej svého Ducha Svatého od nás, svého lidu.“ Proste, ach, prostě za vylití Ducha Božího! – MS 27, 1889.

22. DŮRAZ NA TÉMA SPASENÍ – 1890-1908

Opatření pro spasení. – Pokání, umrtvování těla, trvalé vyznávání hříchů bez upřímné lítosti, slavnosti a vnější obřady bez pravé zbožnosti – to všechno nemá vůbec nemá žádnou cenu. Kristova oběť stačí. On se cele, účinně obětoval Bohu a lidské úsilí bez Kristovy zásluh je bezcenná. Když takto jednáme, nejen že zneuctíváme Boha, ale ničíme svou přítomnou a budoucí užitečnost. Zanedbáme-li se ocenění hodnoty Kristovy oběti má to znehodnocující vliv; to zničí naše očekávání a připravuje nás o naše výsady. Vede nás k tomu, abychom přijímali nezdravé a nebezpečné teorie, o spasení, které bylo vykoupeno pro nás za nekonečně velkou cenu. Plán spasení se nechápe jako plán, jímž se člověku dostane božské síly, aby jeho lidské úsilí mohlo být dokonale úspěšné.

Dostane-li se člověku odpuštění tak, jak odpouští Kristus, znamená to, že mu bylo nejen odpuštěno, ale že se obrodil i jeho duch. Hospodin říká: „Dám vám srdce nové.“ Kristův obraz má být vryt do samé mysli, srdce i duše. Apoštol říká: „My pak mysl Kristovu máme“ (1.Kor. 2,16). Bez proměňujícího procesu, který může nastat pouze působením Božské moci, zůstávají v srdci v celé své síle prvotní sklony k hříchu, aby ukovaly nová pouta, ukládaly otroctví, které nemůže být nikdy zlomeno lidskou silou. Lidé však nemohou nikdy přijít do nebe se svými starými chutěmi, sklony, modlami, myšlenkami a naukami. Nebe by pro ně nebylo žádným místem radosti, neboť všechno by bylo v rozporu s jejich choutkami, chutěmi a sklony a bolestně by kontrastovalo s jejich zděděnými povahovými rysy.

„Štěstí je výsledkem svatosti a shody s vůlí Boží. Ti, kdo by chtěli být svatými v nebi, musí být nejprve svatými na zemi; neboť až opustíme tuto zemi, vezmeme si svou povahu s sebou a tato si

vezme jednoduše s námi některé z prvků nebeských, které nám byly dány Kristovým ospravedlněním.
– RH 19.8.1890.

Ospravedlnění a posvěcení dokonané z víry – 1890. – Když skrze lítost a víru přijmeme Krista jako svého Spasitele, Pán nám odpustí naše hříchy a promine trest, stanovený za přestoupení zákona. Hříšník pak stojí před Bohem jako spravedlivý člověk. Získá přízeň nebes a skrze Ducha obcuje s Otcem i Synem.

Pak existuje ještě jiná práce, která se musí vykonat; děje se to postupně. Duše má být posvěcena skrze pravdu a to se také děje vírou. Neboť jediné Kristova milost – kterou dostáváme skrze víru – nám umožňuje změnit charakter.

Je důležité, abychom jasně chápali podstatu víry. Jsou mnozí, kteří věří, že Kristus je Vykupitelem světa, že evangelium je pravdivé a odhaluje plán spasení, nemají však víru ve vykoupení. Rozumově jsou přesvědčeni o pravdě, ale to nestačí. Aby byl hříšník ospravedlněn, musí mít tu víru, která si přivlastňuje Kristovy zásluhy pro svou vlastní duši. Čteme, že ďáblové „věří, avšak třesou se,“ ale jejich víra jim nepřináší ospravedlnění, stejně jako víra nepřináší dobrodiní spasení těm lidem, kteří dávají pouze rozumový souhlas pravdám Bible. Tato víra se nestane vírou živou, poněvadž pravda nezaujala srdce, ani neproměnila povahu člověka.

Spasitelná víra je v podstatě důvěra v Boha skrze víru ve velkou vykupující oběť, přinesenou Božím Synem na Golgathě. V Kristu spatřuje ospravedlněný věřící svou jedinou naději a vysvoboditele. Víra může existovat bez doufání, ale důvěra, zrozená z doufání, nemůže existovat bez víry. Každý hříšník, který uvěřil v Kristovu spasitelnou moc, bude o této důvěře svědčit tím horlivěji, jak bude pokračovat jeho zkušenost. – ST 3,11.1890.

Odolávání pokušení – 1891. – Zdá se, že mnozí se domnívají, že je nemožné neupadnout do pokušení, že nemají sil k jeho zdolání a hřeší proti Bohu svým, i když mluví o zastrašování a pochybnostech, místo o víře a odvaze. Kristus byl pokoušen ve všech směrech stejně jako my, jenže bez hříchu. Řekl: „Jde kníže tohoto světa, ale nemá nic na mně.“ Co to znamená? Znamená to, že kníže zla při pokušení Krista nic nezmohl. A tak tomu může být i s námi. – RH 10.5.1891.

Dokonalost nedosažena jedním skokem – 1891. – My hledíme nad čas; hledíme do věčnosti. Pokoušíme se žít tak, aby Kristus mohl říci: „To dobře, služebníče dobrý a věrný.“ Žijeme takto, každý z nás. Můžeme dělat chyby, můžeme bloudit, Bůh nás však nenechá v bludu. „Zhřešil by kdo, přimlucvi máme u Otce, Ježíše Krista spravedlivého.“ Existuje naděje pro nás, jsme zajatci naděje.

Přidržíme se Božích hojných zaslíbení, Boží zahrada oplývá sliby. Ach, sbírejme je, donesme je domů, ukažme, že věříme v Boha. Vezměme Ho za slovo. Ať se ani jednomu z nás nedá vytýkat, že nedůvěřuje Bohu, nebo že o Něm pochybuje.

Rostíme v křesťany. Nemáme zůstávat stát, dnes máme pokročit v tom, co jsme byli včera; učme se každý den být důvěřivější, plněji spoléhejme na Ježíše. Takto máme růst. Dokonalosti nedosáhneme jedním skokem; posvěcení je celoživotním dílem...

Mám vzpomínku z roku 1843 na jednoho muže a jeho ženu, ... kteří v roce 1844 očekávali příchod Páně a tak o oba čekali, bděli a každý den se modlili k Bohu. Než si pokaždé popřáli dobrou noc, říkali: „Možná, že Pán přijde, až usneme a my chceme být připraveni.“ Muž se pokaždé zeptal své ženy, zdali neřekl ve dne nějaké slovo, které podle jejího úsudku nebylo ve shodě s pravdou a vírou, kterou vyznávali a ona mu pokaždé dala tutéž otázku. Pak se vždycky před Pánem sklonili a tázali se ho, zdali nehřešili myšlenkou, slovem nebo činem a jestliže ano, aby jim On toto přestoupení odpustil. Právě takovou jednoduchost teď potřebujeme my.

Potřebujete být jako děti, lpět na zásluhách ukřižovaného a zmrtvýchvstalého Spasitele a pak budete posíleni. Jak? Boží andělé vás budou obklopovat jako ohnivá zeď. Kristova spravedlnost, na kterou si děláte nárok, jde před vámi a Boží sláva je zadní částí vašeho voje. Bůh posvěcuje jazyky, Bůh posvěcuje myšlenky, Bůh posvěcuje naši mysl, abychom mohli hovořit o nebeských věcech, a pak abychom toto poznání a světlo mohli sdělit jiným. To je pro nás veliké povýšení – nespokojte se jen s tím. Kéž vám Bůh pomůže dopracovat se k té největší zodpovědnosti. – MS 9,1891.

Vysvětlení ospravedlnění. 1891. – Ospravedlnění z víry je pro mnohé tajemstvím. Hříšníkovi se dostává ospravedlnění od Boha, lituje-li svých hříchů. Vidí Ježíše na kříži Golgaty. K čemu všechno to utrpení? Zákon Hospodinův byl zlomen (překonán). Zákon Boží vlády na nebi i na zemi byl překročen a smrt byla označena jako trest za hřích. Bůh však „tak miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“ Jaká láska, jaká nekonečná láska! Kristus, Boží Syn, umírá za člověka, obtíženého vinou!

Hříšník hledí na duchovní stránku zákona Božího a jeho věčné závazky. Poznává Boží lásku v tom, že byla ustanovena náhrada a jistota pro viníka, a že tímto náhradníkem je Někdo, kdo je roven Bohu. Tato nesmírná milost, které se v daru spasení dostává světu, naplňuje hříšníka úžasem. Tato Boží láska k člověku láme každou překážku. Člověk přichází ke kříži, stojícímu mezi božstvím a lidstvím a lituje svých hříchů za přestoupení zákona, protože Kristu ho táhne k sobě. Nečeká, že zákon ho očistí od hříchu, neboť zákon nemůže odpustit ani spasit ty, kdo ho překročili. Člověk vzhlíží k trpící Oběti jako ke své jediné naději, kaje se před Bohem, protože zákony Jeho vlády byly porušeny – a pln víry k našemu Pánu Ježíši Kristu jako Jedinému, který může spasit a očistit hříšníka od každého přestoupení zákona.

Kristovo zprostředkující dílo se započalo s počátkem lidské viny, utrpení a bídy, jakmile člověk překročil zákon. Zákon nebyl zrušen, aby spasil člověka a spojil ho s Bohem. Ale Kristus se stal jeho jistotou a vysvoboditelem tím, že se stal „hříchem za člověka“, aby se člověku mohlo dostat Božího ospravedlnění v Něm a skrze Něho, který je s Otcem jedno. Hříšníci mohou být Bohem ospravedlněni jedině tehdy, jestliže On jim jejich hříchy odpustí, promine trest, který zasluhují a jedná s nimi, jakoby byli opravdu spravedliví a bez hříchu, tím, že je přijímá od Božské přízně a jedná s nimi jako se spravedlivými. Oni jsou ospravedlněni pouze jim propůjčenou spravedlností Kristovou. Otec přijímá Syna a skrze Synovu zástupnou oběť přijímá hříšníka.

Obyčejná víra nestačí. – Obyčejnou víru mají mnozí a jejich kladný vztah k víře pramení z toho, že křesťanství je jedinou nadějí pro hynoucí duše. Ale věřit tomu svým rozumem, to pro spásu duše nestačí...

Bude potřebovat nejen víry, ale i důvěry v Boha. Takovou opravdovou vírou je víra Abrahamova, která nesla ovoce. „Uvěřil Abraham Bohu, počteno jest jemu za spravedlnost“ (Jk. 2,23). Když mu Bůh řekl, aby nabídl svého syna jako oběť, byl to týž hlas, který k němu mluvil, který mu přikazoval, aby opustil svou vlast a šel do země, kterou mu Bůh ukáže. Abraham byl spasen vírou v Krista.

Víra, která ospravedlňuje, vyvolává vždycky nejprve pravou lítost a pak dobré skutky, které jsou ovocem této víry. Víra, která nepřináší dobré ovoce, není spasitelnou vírou. Bůh dal Kristu našemu světu, aby trpěl místo hříšníka. Chvilé pravé víry v zásluhy převzácné zástupné oběti nastává tehdy, když se hříšník hlásí ke Kristu jako k osobnímu Spasiteli; v této chvíli je ospravedlněn před Bohem, protože mu je odpuštěno.

Jak přemoci pokušení – 1891. – Jan poukázal lidu na Beránka Božího, který snímá hříchy světa: „Aj, Beránek Boží, který snímá hřích světa.“ Výraz „snímá“ představuje velký požadavek. Otázkou je, zdali budeme hřešit dál, jakoby nám nebylo možné přemoci pokušení? Jak máme přemáhat pokušení? Jako je přemáhal Kristus – to je také jediná cesta: modlil se ke svému nebeskému Otci. My můžeme činit totéž... jsem-li v pokušení nemluvit pravdu a těžko odolávat satanovi, řeknu: Já nechci podřídit svou vůli tvé kontrole. Chci spolupracovat s Božskou mocí a skrze Jeho milost zvítězit. – MS 83, 1891.

Kristus nás odškodňuje za naše nedostatky, jimž se nedokážeme vyhnout – 1891. – Ježíš miluje své děti i tehdy, když bloudí. Ony patří jemu a my s nimi máme jednat jako s těmi, kteří byli vykoupeni krví Ježíše Krista. Každé nesprávné jednání proti nim je v nebeských knihách zapsáno jako čin proti Ježíši Kristu. On nad nimi bdí a když dělají, co je v jejich silách a volají k Bohu o pomoc, buďte jisti, že služba – třebaže nedokonalá – bude přijata.

Ježíš je dokonalý. Kristova spravedlnost jim bude připočtena a On řekne: „Vezměte roucha ta zmazaná s něho a oblectě ho v roucha ozdobná.“ Ježíš vynahrazuje naše nedostatky, jichž se nedovedeme zbavit. Kde jsou křesťané k sobě navzájem věrni, pravdiví a oddaní Vůdci Božího zástupu, nikdy nezrazující důvěru ve prospěch nepřitele, u těch bude povaha proměněna v Kristovu povahu. Skrze víru bude Ježíš přítomen v jejich srdcích. – Letter 17a, 1891.

Zhřešíš-li, hledej útočiště u Krista. – Mnoho lidí se nemodlí. Cítí se odsouzení pro svůj hřích a myslí, že nesmějí přijít k Bohu, dokud neučiní něco, aby si zasloužili Jeho přízeň, nebo až Bůh zapomene na jejich přestoupení.

Právě tehdy, když zhřešíte, měli byste pospíšet k trůnu milosti a říct o tom Ježíšovi všechno. Měli byste být plni lítosti pro hřích, neboť skrze něj jste oslabili svou duši, zarmoutili nebeské anděly, ranili milující srdce svého vykupitele a ublížili mu. Jestliže jste žádali Ježíše se zkrouteným srdcem o odpuštění, věrte, že On vám odpustil. Nepochybujte o Jeho božském milosrdenství, ani neodmítejte útěchu Jeho nekonečné lásky. – Bible Echo, 1. února 1892.

Co když zhřešíme po tom, když nám bylo odpuštěno? – 1892. – Duch svatý v nás způsobuje lítost. Ježíš nás táhne působením Svého božského Ducha k sobě a vírou v Jeho krev jsme očištěni od hříchu: „Krev Krista Ježíše, Syna jeho, očišťuje nás od všelikého hříchu.“ (1.Jan 1,7). „Jestliže pak budeme vyznávat hříchy své, věrný jest Bůh a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy, a očistil nás od všeliké nepravosti.“ (verš 9).

Ale předpokládejme, že zhřešíme poté, co nám bylo odpuštěno, poté, co jsme se Božími dětmi; potřebujeme si potom zoufat? – Nikoliv, neboť Jan píše: „Synáčkové moji, toto vám píši, abyste nehřešili. Pakli by kdo zhřešil, přimlůvci máme u Otce, Ježíše Krista spravedlivého“ (1.Jan 2,1). Ježíš je na nebesích a přimlouvá se za nás u Otce. Předkládá naše modlitby, přidává k nim vzácné kadidlo své vlastní zásluhy, aby naše modlitby byly Otcí přijatelné. Dodává vůni našim modlitbám a Otec nás vyslyší, protože prosíme právě o ty věci, které potřebujeme a pro druhé se stáváme ztělesněním chuti do života.

Ježíš přišel, aby za nás trpěl, aby nám mohl zprostředkovat svou spravedlnost. Pro nás existuje jen jeden způsob, jak uniknout, totiž stát se účastníky božské přirozenosti.

Mnozí však říkají, že Ježíš nebyl jako my – kteří jsme ze světa – že měl božský původ a že my nemůžeme přemáhat pokušení, jak je přemáhal On. Pavel však píše: „Nikoli nepřijal andělů, ale símě Abrahamovo přijal. Pročež ve všem připodobněn býti měl bratřím, aby milosrdný byl, a věrný nejvyšší kněz v tom, což se u Boha k očištění hříchů lidu díti mělo. Nebo že sám trpěl, pokoušen byv, může pokušení trpícím spomáhati“ (Žid. 2,16-18). „Nebo nemáme nejvyššího kněze, který by nemohl čítelen býti mdlob našich, ale zkušeného ve všem nám podobně, kromě hříchu. Přistupme tedy směle s doufáním ke trůnu milosti, abychom dosáhli milosrdenství, a milost nalezli ku pomoci v čas příhodný.“ (Žid. 4,15. 16). Ježíš říká: „Kdo zvítězí, dám jemu seděti s sebou na trůnu mém, jako i já zvítězil jsem, a sedím s Otcem na trůnu jeho“ (Zj. 3,21).

Ježíš obklopil lidské pokolení svým lidstvím a spojil božství s lidskostí; takto byla morální síla skrze Ježíšovy zásluhy přenesena na člověka. Ti, kteří hlásají Jeho jméno skrze Jeho milost, mají posvětit sami sebe, aby mohli vykonávat posvěcující vliv na všechny, s nimiž se stýkají. – RH 1.3.1892.

Neznamená to založit ruce – 1892. – Když nabudeme naprosté důvěry v Kristovo spasení, máme si založit ruce a říci: „Nemusím nic dělat, jsem spasen, Ježíš to všechno udělal?“ – Ne, máme se ze všech sil snažit, abychom se mohli podílet na božské přirozenosti. Máme neustále bdět, čekat, modlit se a pracovat.

Ale i když děláme všechno, co můžeme, není možno zaplatit výkupné za naše duše. Nemůžeme vykonat nic pro stvoření víry, neboť víra je dar od Boha. My ji nemůžeme ani zdokonalit, neboť jejím dokonavatelem je Kristus a všechno je Jeho. Všechna touha po lepším životě je od Krista; je důkazem, že On nás táhne k Sobě, a že vy se poddáváte jeho přitažlivé síle. (Bible Echo, 15.5.1892.

Kristova přirozenost je nám vštěpována – 1894. – Pravda, drahocenná pravda, má posvěcující vliv. Posvěcení duše působením Ducha svatého je vštěpování Kristovy přirozenosti lidstvu. Je to milost našeho Pána Ježíše Krista, projevující se v povaze a milost Kristova, jež se projevuje v konání dobrých skutků. Takto se charakter přetváří stále dokonaleji podle Kristova obrazu ve spravedlnost a pravou svatost. V Božské pravdě existují jasné požadavky, které se postupně rozšiřují na všechny druhy dobrých skutků. Pravdy evangelia nejsou bez spojitosti; při jejich spojení tvoří jeden provaz nebeských klenotů – jako v Kristově osobním díle- a podobně zlatým nitím se vinou celou křesťanskou prací a zkušeností.

Kristus je dokonalou soustavou pravdy. Říká: „Já jsem ta cesta, pravda i život.“ Všichni opravdově věřící kotví v Kristu, jejich povaha je Kristem ozářena, všichni se v Kristu setkávají a pohybují se v kruhu kolem Krista. Pravda přichází z nebes, aby očistila a zbavila lidského jedince vši mravní nečistoty. Vede k dobrotivému jednání, k laskavému, něžné, přemýšlivé lásce vůči nouzi, neštěstí, utrpení. Toto je vyznávání Kristových slov v praxi. – MS 34, 1894.

Satan tvrdil že je posvěcen – 1894. – Satan tvrdil, že je posvěcen a vyvyšoval se nad Boha i v nebesích. Síla jeho klamu byla tak veliká, že svedla mnoho andělů a vzbudila v nich pochopení pro jeho sobecké zájmy. Když pokoušel Krista na poušti, tvrdil, že je posvěcený, že je čistým andělem z nebes. Ježíš se však nedal svést jeho tvrzením a ani ti, kteří se živí každým slovem, které vychází z úst Božích, nebudou svedeni.

Bůh nechce přijímat svéhlavou, nedokonalou poslušnost. Ti, kdo tvrdí, že jsou posvěceni, a přece nechtějí slyšet zákon, sami dokazují, že jsou dětmi neposlušnosti, jejichž smyslná srdce nejsou poddána Božímu zákonu a ve skutečnosti ani nemohou být. – MS 40, 1894.

Víra a dobré skutky – 1895. – To, že nás Bůh přijímá, se děje pouze skrze Jeho milovaného Syna a dobré skutky jsou je a výsledkem působení Jeho odpouštějící lásky. Nejsou pro nás žádnou pohledávkou ani důvodem, pro něž bychom se mohli dožadovat účasti na spáse svých duší. Spasení je Boží bezplatný dar věřícímu, který je mu dán pouze kvůli Kristu. Ztrápená duše může nalézt mír skrze víru v Krista a její mír bude přímo úměrný její víře a důvěře. Své dobré skutky nemůže předkládat jako obhajobu spásy své duše.

Nemají tedy dobré skutky žádnou skutečnou cenu? Pohlíží Bůh na hříšníka, který každý den bezstarostně hřeší, se stejnou láskou jako na toho, který se skrze víru v Krista snaží pracovat na své bezúhonnosti? Písmo odpovídá: „Jsme zajisté jeho dílo, jsouce stvoření v Kristu Ježíši ke skutkům dobrým, kteréž Bůh připravil, abychom v nich chodili.“

Svým Božským působením a svou laskavostí, kterou si nezasluhujeme, Pán ustanovil, aby dobré skutky byly odměňovány. My jsme přijati pouze Kristovu zásluhou; milosrdné skutky, činí lásky, které konáme, jsou ovocem víry a jsou pro nás požehnáním, neboť lidem se má dostat odměny podle jejich skutků.

Je to vůně Kristovy zásluhy, která přizpůsobuje naše dobré skutky, aby je Bůh přijal a je to milost, která nám umožňuje konat činy, za něž nás On odměňuje. Naše skutky samy o sobě jsou bez zásluhy. Když učiníme všechno, co je v našich silách, máme se pokládat za neužitečné služebníky. Nezasluhujeme samy o sobě jsou bez zásluhy. Když učiníme všechno, co je v našich silách, máme se pokládat za neužitečné služebníky. Nezasluhujeme si žádných díků od Boha. Učinili jsem pouze to, co bylo naší povinností naše skutky nemohly být vykonány v síle našich vlastních hříšných přirozeností.

Pán nás vyzval, abychom se přiblížili k němu a On se přiblížil k nám, A jak se k Němu blížíme, dostává se nám milost, skrze níž konáme ty skutky, které budou odměněny Jeho rukou. – RH 29.1.1895.

Obklopení atmosférou nebes – 1898. – „My milujeme jej, nebo On prvé miloval nás“ (1J 4,19). Pravé obrácení a pravé posvěcení bude příčinou změny našich názorů a vztahů k sobě navzájem i k Bohu. „My jsme poznali, a uvěřili o lásce, kterouž Bůh má k nám. Bůh láska jest, a kdo v lásce přebývá, v Bohu přebývá, a Bůh v něm“ (verš 16). Musíme růst v lásce. Musíme poznat posvěcení Duchem. V opravdové modlitbě musíme hledat Boha, aby božský Duch v nás mohl působit. Pak Bůh bude oslaven příkladem lidského jedince a my budeme Božími spolupracovníky.

Posvěcení duše, těla i ducha nás bude obklopovat nebeským ovzduším. Jestliže si nás blh vyvolil od věčnosti, je to proto, abychom mohli být svatí, aby naše svědomí, očištěné od mrtvých skutků, sloužilo živému Bohu. Nesmíme žádným způsobem vytvořit z vlastního já svého boha. Bůh dal sebe samého, aby za nás zemřel, aby nás očistil od vši špatnosti. Pán chce pokračovat v tomto díle našeho zdokonalování, jestliže my sami připustíme, aby nás řídil. On v tomto díle pokračuje pro naše dobro a slávu Svého jména.

Důležitost prosté, úplné víry. – Lidem musíme přinášet živé svědectví, ukazovat jim prostotu víry. Musíme vzít Boha za slovo a věřit, že učiní přesně tak, jak řekl. Jestliže nás trestá, je to proto, abychom mohli být účastníky jeho božské přirozenosti. Všechny Jeho záměry a plány sledují myšlenku, aby naše posvěcení rostlo každým dnem. Nemáme své dílo vidět? Nemáme ukazovat jiným jejich povinnost a výsadu, kterou mají, když rostou v milosti a v poznání Ježíše Krista?

„Ta jest zajisté vůle Boží, totiž posvěcení vaše“ (1Te 4,3). My jsme se nehrnuli kupředu, aby se nám dostalo odměny za naše vznešené povolání. Dopřávali jsme příliš mnoho místa svému já. Ach, nechť je dílo vykonáno zvláštním působením Ducha svatého. Pán si žádá všechny síly ducha i těla. Je to Jeho vůle, abychom Mu přizpůsobili svou vůli, povahu i ducha ve svých úvahách. Dílo spravedlnosti nemůže pokračovat, jestliže neosvědčíme plnou víru.

Prožijte každý den pod vlivem Boží působivé síly. Ovocem spravedlnosti je tichost a věčná jistota. Kdybychom byli osvědčovali více víry v Boha a méně důvěřovali vlastním nápadům a moudrosti, Bůh vy zřetelně ukázal svou moc, kterou působí na lidská srdce. Spojením s Ním, živou vírou, se máme ostává výsady, abychom se těšili ze ctnosti a účinnosti Jeho přímlyvy. Od nynějška jsme křižováni s Kristem, umíráme s Kristem, vstáváme z mrtvých s Kristem, abychom chodili s Ním v novosti života. –Letter 105, 1898.

Potřebujeme pravé posvěcení – 1902. – Před dvěma dny jsem se probudila v 10 hodin večer s pocitem velké tíhy, protože působení Ducha svatého mezi naším lidem není patrné. Vstala jsem, chodila po místnosti a prosila Pána, aby se co nejvíc přiblížil Svému lidu a dodal mu takové síly, aby mohl konat Jeho dílo tak vydatně, aby se skrze ně mohla projevit Kristova hojná milost...

V kázání na hoře Kristus vysvětlil, co je pravé posvěcení. On žil svatým životem a byl praktickou ukázkou toho, jací mají být Jeho následovníci. My máme být ukřižováni s Kristem, pohřbíváni s Ním a pak ožívováni Jeho duchem. Potom budeme naplněni Jeho životem.

Celoživotní práce. – Božím cílem při všem Jeho jednání s námi je naše posvěcení. Vyvolil si nás od věčnosti, abychom mohli být svatí. Kristus dal Sebe, aby nás vykoupil, abychom svou vírou v Jeho moc, která nás zachrání od hříchu, se mohli stát dokonalí v Něm. Tím, že nám dal své slovo, dal nám nebeský chléb. Prohlašuje, že budeme-li jísti tělo pítí jeho krev, obdržíme život věčný.

Proč u tohoto tématu více neprodléváme? Proč se ze všech sil nesnažíme učinit to snadno pochopitelným, když to tolik znamená? Proč křesťané neotvírají oči, aby viděli dílo, které Bůh od nich žádá? Posvěcení je progresivním dílem. Pán říká: „Ta jest zajisté vůle Boží, totiž posvěcení vaše“ (1Te 4,3). Přejete si, aby naše přání a náklonnosti byly uvedeny v soulad s božskou vůlí?

Jako křesťané jsme s zaručili že uskutečníme a splníme svou odpovědnost a ukážeme světu, že máme úzký kontakt s Bohem. Takto skrze božská slova a skutky jeho žáků má být představován Kristus.

Bůh os nás žádá, abychom byli dnes beze zbytku poslušní jeho zákonu, který je vyjádřením jeho charakteru. „Tedy zákon vyprazdňujeme skrze víru? Odstup to, nýbrž nám říká: Ano, buďte svatější, ještě svatější. Proste o plnost milosti Kristovy. Ano, musíte toužit, hladovět a žíznit po spravedlnosti. Bylo slíbeno: „Nasytění budete.“ Necht' je vaše srdce naplněno hlubokou touhou po této spravedlnosti, jejímž ovocem – jak hlásá Slovo Boží – je mít a jejímž výsledkem je tichost a jistota a jistota po všechny dny.

Účastníci božské přirozenosti. – Naši výsadou je abychom byli účastníky božské přirozenosti, když jsme unikli mravní zkáze, kterou ve světě představuje chtivost. Bůh jasně potvrdil, že od nás žádá, abychom byli dokonalí. A protože to žádá, učinil opatření, abychom byli účastníky božské přirozenosti. Jedině takto můžeme dosáhnout úspěchu ve své snaze po věčném životě. Kristus nám dodá síly: „Kteříž pak koli přijali jej, dal jim moc státi se dětmi Božími“ (J 1,12).

Bůh od nás žádá, abychom se podobali Jeho obrazu. Svatost je odrazem jasných paprsků jeho slávy od Jeho lidu. Aby však člověk tuto slávu odrážel, musí spolupracovat s Bohem. Srdce i mysl musí být prosty všeho, co vede ke špatnému. Slovo Boží se musí číst a studovat s opravdovým přáním získat jím duchovní sílu. Chléb z nebe se musí jíst a strávit, aby se mohl dát součástí života. Takto získáme život věčný. Pak je dána odpověď na Spasitelovu modlitbu: „Posvětiť jich v pravdě své, slovo tvé pravda jest.“ – Letter 153, 1902.

Názory a zvyklosti se mají přizpůsobit slovu Božímu. – Mnoho lidí tvrdí, že se jim dostalo posvěcení od Boha, a přece se velmi rozčílí, když se jim ukazuje na velký vzor spravedlnosti a osvědčují ducha, který dokazuje, že nevedí nix o tom, co znamená být posvěcen. Nemyslí jako Kristus, neboť ti, kteří jsou skutečně posvěcení, budou ctít a plnit slovo Boží, jakmile jim bude vyloženo a budou vyjadřovat silnou touhu vědět o každém bodě učení, co je pravda. Jásavý pocit není žádným důkazem posvěcení. Tvzení „Jsem spasen, jsem spasen“ nedokazuje, že duše je vykoupena nebo posvěcena.

Mnozí, kteří jsou nejvyšší měrou vzrušení, říkají o sobě, že jsou posvěceni. Nemají tušení, co tento výraz znamená, protože neznají Písmo ani Boží moc, Lichotí si, že jsou zajedno s vůlí Boží, protože se cítí šťastní. Když jsou však zkoušeni, když se přinese slovo Boží, aby svědčilo o jejich zkušenosti, přestanou naslouchat pravdě a říkají: „jsem posvěcen“ – a tím se polemika končí. Nechtějí mít nic společného se zkoumáním Písma, aby znali pravdu a dokazují, že se velmi klamou. Posvěcení znamená mnohem víc než citové emoce.

Vzrušení není posvěcení. Jedině naprostá shoda s vůlí našeho Otce, který je v nebesích, je posvěcením a Boží vůle je vyjádřena v Jeho svatém zákoně. Zachovávaní všech přikázání božích je posvěcení. Dokazujete-li sami, že jste poslušnými dětmi Božího slova, je to posvěcení. Naším vodítkem má být slovo Boží, nikoliv mínění nebo myšlenky lidí. – RH 25.3.1902.

Posvěcení, zkušenost, jež neustále roste – 1908. – Máme-li mysl stále upřenou ke Kristu, přichází k nám jako déšť, který dříve či později skropí zemi. On povstane jako slunce spravedlnosti a vanutí Jeho perutí nás uzdraví. Smíme jako lilie, vzklíčit jako zrna obilné a růst jako vinná réva.

Budeme-li neustále hledět ke Kristu a řídit se podle Krista jako svého osobního Spasitele, dorosteme jej ve všem. Naše víra poroste, naše svědomí bud posvěceno. Budeme stále víc a víc podobni Kristu ve všech svých slovech i činách. Díky Bohu, uvěříme Jeho slovu: „Ovoce pak Ducha jest: Láska, radost, pokoj, snášenlivost, dobrotivost, dobrota, věrnost, krotkost, středmost. Proti takovým není zákon.“ – Letter 106, 1908.

Oddíl VI.

VÝCHOVA – CÍRKEVNÍ ŠKOLA A SVĚTSKÉ UNIVERSITY

Úvod

V roce 1902 měla obec, která obklopuje sanatorium svaté Heleny, obec, v níž bydlela Ellen Whiteová od roku 1901 až do své smrti – jednotřídní obecnou školu v Crystal Springs. Vyučoval v ní adventistický učitel, který byl k tomu určený, pan Anthony.

Na přelomu století se Adventisté sedmého dne v některých částech Spojených států, do velké míry vlivem rady Ellen Whiteové, stěhovali do zařízení církevních škol pro děti ve věku, kdy měly navštěvovat obecnou školu. V pondělí, 14.července 1902, v 6 hodin dopoledne, se Ellen Whiteová obrátila na členy se žádostí, aby zřídili církevní školu a nabídla se, že na projekt poskytne k užívání část svého blízkého pozemku v Elmshavenu. Výňatky z její žádost jsou zařazeny do tohoto oddílu.

Sanatorium přijalo návrh Ellen Whiteové, ale když se škola na podzim otevřela, nebylo dostatek malých dětí, protože se uvažovalo, že děti, mladší než osm nebo deset let, by měly být vyučovány doma, podle dřívější rady Ellen Whiteové.

Všichni rodiče nebyli připraveni, aby splnili ideál, který podala ve svých dřívějších spisech, a tak nemálo dětí trávalo svá dětská léta bez kázně nebo skutečného učení. Jako jediný zastrašující prostředek proti zřízení církevní školy pro mladší děti, byl často citovaný výrok E.G. Whiteové, napsaný v r. 1872, že „rodiče by měli být jedinými učiteli svých dětí až do osmi nebo deseti let.“ – 3T 137.

Zdálo se, že v této důležité otázce se smýšlení části církevních činitelů a členů církve zjevně liší.

Po nějaké době uspořádal církevní školní výbor na 14.leden 1904 rozhovor s Ellen Whiteovou, konající se časně ráno v jejím bytě, aby se projednala otázka věku pro návštěvu školy i zodpovědnosti církev za výchovu malých dětí. W.C. White to chápal spíš jako setkání, které poskytne vzor jiným církevním školám v zemi.

Ellen Whiteová byla předem informována o sporné otázce, která se má projednávat, a byla tak připravena mluvit o ní z několika hledisek. Podobu jednání byl prováděn zápis a jedna kopie byla uložena do kartotéky dokumentů elmshavenského trezoru. Nějakým přehlédnutím se však stalo, že žádná kopie se nedala do kartotéky dopisů a rukopisů E. G. Whiteové. Stávající zápisy o schůzi školního výboru se po mnoho let ztratily z dohledu. Při důkladném hledání ve všech materiálech, vztahujících se k ranné výuce dětí, vyšly 24.dubna 1975 na světlo zápisy z tohoto poučného rozhovoru a v plném znění byly zveřejněny v Review and Herald, (nyní Adventistická revue) ze 24.dubna 1975.

Krátké výtahy ze žádosti o církevní školu z r. 1902 a ta část zápisu školního výboru ze 14.1.1904, která se přímo vztahuje k přiměřenému věku dětí adventistů pro školu, jsou podány ve 23. A 24.kapitole.

Kapitola 25. Obsahuje několik různorodých vybraných výkladů pod názvem „Hlavní zásady výchovy.“

V roce 1887 Ellen Whiteová navrhla v 5.svazku Svědectví na straně 583 a 584, že „zdatní mladí lidé, věřící a mající dobré základy víry, by mohli na radu našich vedoucích bratří vstoupit do vyšších škol v naší zemi, kde by měli širší pole ke studiu i výzkumu“, a kteří, podobně jako Valdenští, aby mohli konat dobrou práci i při získávání vzdělání.“ Tyto názory se v příštím desetiletí několikrát opakovaly a zdůrazňovaly, jaká by tím byla dána příležitost k účinnému svědectví na neadventistických školách, přičemž tito lidé by mohli podat včas „hlasité varování.“ 26.kapitola končí výběrem z těchto rad. – VYDAVATELÉ

23. ŽÁDOST O CÍRKEVNÍ ŠKOLU

(Pozn.: Výňatek ze žádosti o církevní školu, přednesené zaměstnancům sanatoria (Deer Park), Kalifornie, v modlitebně, v pondělí ráno, 14.července 1902).

Slíbila jsem, že dnes ráno promluvím o tom, že je třeba odvolat naše děti z veřejných obecných škol a obstarat vhodná místa pro jejich správné vzdělávání. Byla jsem překvapena viditelně lhostejným postojem některých rodičů. Dostávalo se mi však znovu a znovu varování, že rodiče musí pečovat o své rodiny ne pouze ve vztahu k jejich časným zájmům, ale zejména ve vztahu k jejich budoucím zájmům, věčným. Charaktery, které formujeme v tomto životě, mají určovat náš osud. Podle toho, jak si vybereme, můžeme žít život, který se měří s životem božím.

Každá křesťanská rodina je sama osobě sborem. Její členové mají být každým svým činem podobni Kristu. Otec má určovat tak tělesný vztah k Bohu, aby si uvědomil svou povinnost poskytnout všem členům své rodiny příležitost, aby se jim dostalo výchovy a vzdělání, které je připraví pro budoucí nesmrtelný život. Jeho dětem mají získat naučení o nebeských zásadách. On je knězem domácnosti, který odpovídá bohu za vliv, kterým působí na každého člena své rodiny. Pro svou rodinu má zajistit ty nejpříznivější okolnosti, aby její členové nebyli pokoušeni přizpůsobit se obyčejům, a zvykům, špatnému jednání a volným zásadám, s nimiž se mohou setkat ve světě...

Otcové i matky jsou zodpovědní za to, že dětem, které jim jsou svěřeny, dají křesťanskou výchovu. Své děti nemají nikdy zanedbávat a v každém případě nemají dopustit, aby jakýkoliv druh jejich zaměstnání pohlcoval mysl, čas i nadání do té míry, aby jejich dětem, které mají být vedeny k souladu s Bohem, bylo umožněno uhnout s cesty a vzdálit se daleko do Boha. Nemají umožnit svým dětem, aby se z jejich pevné ruky dostaly do rukou nevěřících. Mají udělat vše, co je v jejich moci, aby zabránili jejich ovlivnění světským duchem. Mají se cvičit v tom, aby se stali Božími pomocníky. Oni jsou boží prodlouženou rukou, připravují sebe i své děti k věčnému životu v nebeském domově.

Výchova našich dětí začíná doma, matka je jejich prvním učitelem. Když dosáhnou věku, aby mohly navštěvovat školy, máme jim dovolit chodit do veřejných škol?

Veřejná nebo církevní škola? – Před mnoha lety jsem s manželem hovořili v Oaklandu s jedním učitelem veřejné školy o veřejných obecných školách ve městě. Řekl nám: „Kdyby rodiče věděli, kolik špatnosti panuje v těchto školách – ne zcela bez našeho vědomí – vzbudilo by to takový odpor proti nim, jaký si vy ani já nedovedeme představit. Tito mladí lidé nestojí za nic; a jaké jsou jejich domovy, to naši učitelé ani nedovedou vypovědět.“ Toto zjištění bylo učiněno před 20 lety. Zlepšily se od té doby podmínky a našich veřejných školách?

Někteří otcové a matky jsou tak lhostejní, tak bezstarostní, že si myslí, že není rozdílu v tom, jestli jejich děti chodí do školy církevní nebo veřejné. „Žijeme ve světě,“ říkají, „a nemůžeme z něho vyjít.“ Ale, milí rodiče, my se můžeme světu do značné míry vyhnout, jestliže se k tomu rozhodneme. Nemusíme vidět mnohé z těch neřestí, které v těchto posledních dnech tak rychle narůstají. Nemusíme slyšet o mnohých špatnostech i zločinech, které existují.

Mělo by se učinit všechno, co s učinit dá, abychom sebe i své děti postavili tam, kde nevidíme hříšnost, která panuje ve světě. Měli bychom pečlivě střežit své oči i uši, aby tyto hrozné věci nevstoupily do našich myslí. Když k nám domů přijdou noviny, cítím, že bych je měly schovat, aby v nich nikdo nečetl ty směšné senzace. Zdá se, jakoby se sám satan staral o zveřejňování mnoha věcí, která se objevují v novinách. Každá hříšná věc, jaká se jen dá najít, se odhaluje a obnažuje světu.

Dělicí čára mezi těmi, kdo Bohu slouží a těmi, kdo mu neslouží, má zůstat vždy zřetelná. Rozdíl mezi věřícími a nevěřícími by měl být tak veliký, jaký rozdíl mezi světlem a tmou. Jestliže Boží lid zjme stanovisko, že je chrámem Ducha svatého a že v něm přebývá sám Kristus, odhalí Ho tak jasně v duchu, slovech i činech, že mezi nimi a satanovými následovníky bude naprosto jasný rozdíl...

Vychovávat děti podle zásad Bible. – Některí z Božího lidu dovolují svým dětem chodit do veřejných škol, kde se setkávají s těmi, kteří jsou mravně zkažení. Jejich děti tam nemohou studovat Bibli nebo učit se jejím zásadám. Křesťanští rodiče, vy musíte učinit opatření pro své děti, aby byly vychovávány podle zásad bible. Nespokojte se s tím, že studovaly Slovo Boží v církevní škole svých sborů. Učte sami své děti Písmu, když usedáte, vycházíte, přicházíte nebo procházíte se po cestě. Chodte se svými dětmi častěji ven než dosud. Hovořte s nimi. Usměrněte jejich myšlení správným směrem. Budete-li to dělat, poznáte, že do vašich domovů vejde světlo a Boží sláva. Ale jak můžete očekávat Jeho požehnání, jestliže své děti nevyučujete správně?

Já se dotýkám pouze několika bodů z mnoha námětů, které se vztahují k výuce a výchově dětí. Doufám, že tyto body probereme někdy podrobněji, neboť jsem si velmi naléhavě uvědomila, že tyto

věci se musí našemu lidu říct. Adventisté sedmého dne musí postupovat naprosto odlišným způsobem než doposud, jestliže očekávají, že Boží souhlas bude s nimi v jejich domovech.

Každý věrný rodič uslyší z Mistrových rtů tato slova: „To dobře služebníče dobrý a věrný... Vejdi v radost Pána svého.“ Kéž nám Pán pomáhá, abychom byli dobrými a věrnými služebníky při našem jednání s druhými. On nám říká, abychom „šetřili jedni druhých k rozněcování se v lásce a dobrých skutečích,“ pomáhali si navzájem se posilovali.

V Crystal Springs je potřebná církevní škola. – Jsme skoro doma, stojíme na pokraji věčného světa. Ti, kteří toho budou hodni, budou brzy uvedeni do Božího království. Nemáme času nazbyt. Zde, v Crystal Springs, měli bychom zřídit školu, odpovídající potřebě, neboť zde jsou naše děti. Máme je dovolit, aby se zkazili špatností světa, jeho nevážností k Božími přikázání? Táži se těch, kteří zamýšlejí posílat své děti do veřejné školy, kde jsou vystaveni nákaze: „Jak můžete vzít na sebe takové nebezpečí?“

Přejeme si postavit budovu církevní školy pro naše děti. Přes mnohé výzvy o peněžité příspěvky se zdá, že není snadnou věcí zajistit dostatek peněz nebo vzbudit dostatečně velký zájem, aby se postavil malý domek, vyhovující pro školu. Řekla jsem školnímu výboru, že jim pronajmu kousek pozemku na potřebnou dobu, pokud mají zájem užívat ho pro školské účely. Doufám že bude dostatečný zájem, aby se mohla postavit budova, kde naše děti budou moci být vyučovány Božími slovy, které je živou krví i tělem Božího Syna...

Nechcete se zajímat o postavení této školní budovy, v níž se má učit slovu Božímu? ... Očekáváme, že budeme mít školu, v níž se může vyučovat Bibli, v níž se mohou obětovat modlitby Bohu a dětem budou vysvětlovány zásady Bible. Očekáváme, že každý kdo je s námi stejného mínění, bude chtít mít podíl na výstavbě této budovy a že si na svahu tohoto kopečku vycvičíme malou armádu dělníků...

Není důvodu, proč by se tato věc měla protahovat. Necht' každý trvale a s neutuchajícím zájmem pomáhá, dokud nebude budova hotová. Necht' každý udělá něco. Možná, že někteří budou muset vstávat už ve čtyři ráno, aby pomohli...

Bratři a sestry, co děláte, abyste pomohli postavit církevní školu? Věříme, že každý bude v její existenci vidět výsadu a požehnání. Začneme se těšit na práci a řekneme si: „Chceme povstat a stavět.“ Jestliže se všichni společně chopí díla, budeme mít brzy domek pro školu, v němž naše děti každý den vyučovány cestě Páně. Uděláme-li, co je v naší moci, obdržíme Boží požehnání. Nemáme povstat a budovat? – MS 100, 1902.

24. RADA? TÝKAJÍCÍ SE VĚKŮ, KDY ZAČÍT NAVŠTĚVOVAT ŠKOLU

Zpráva o rozhovoru

Zpráva o schůzi výboru církevní školy kalifornského sanatoria ze dne 14.ledna 1904.

Sestra Whiteová řekla toto:

Po léta se mi dostávalo mnoha příkazů, které se týkaly udržování přísné kázně v rodinách. Pokusila jsem se tyto příkazy vypsát a dát jiným. V jednom svazku mých spisů, které brzy vyjde, (Výchova) bude dostatek dodatečné látky o tom, jak vychovávat děti.

Ti, kteří přebírají odpovědnost rodičovství, by měli napřed uvážít, jestli dovedou na své děti působit vlastním vlivem. Domov je rodinným sborem i školou. Jeho ovzduší by mělo být tak duchovní, aby pro všechny členy rodiny pro rodiče i děti, bylo jejich vzájemné společenství požehnáním i posilou. Nebeské vlivy působí výchovně. Ti, kteří jsou obklopeni takovými vlivy, jsou připravováni pro vstup do jmenované školy.

Matky by měly umět moudře poučit své děti v nejranějších letech dětství. Kdyby každá matka a byla toto schopna a našla si čas naučit své děti tomu, čemu by se v prvních letech života naučit, měly, pak by mohly všechny děti zůstat ve škole domova až do osmi, devíti či deseti let.

Avšak mnohé ženy, které vstupují do manželství, selhávají v uskutečňování vší posvátné zodpovědnosti, kterou nese s sebou mateřství. Žel, mnohým chybí síla kázně. V mnoha domovech vládne jen malá kázeň a děti mohou dělat, co se jim líbí. Nevědí dost dobře, co si počít; doma není nikdo schopný, aby je správně vedl, nikdo, kdo by je mohl s moudrým taktem učit, jak pomáhat otci a matce; nikdo, kdo dovede opravdu položit základ, který by měl podepřít jejich budoucí výchovu. Děti, které rostou v takových nepříznivých podmínkách, jsou opravdu k politování. Neposkytnete-li se jim

příležitost k vlastní výuce mimo domov, jsou zbaveny mnoha výsad, kterých by se správně mělo dostat každému dítěti. Takové je světlo, které jsem obdržela.

Ti, kdo nedovedou své děti správně učit, by nikdy neměli převzít zodpovědnost rodičů. Ale kvůli jejich nesprávnému úsudku se snad nemáme snažit pomáhat jejich maličkým formovat správné charaktery? Bůh si přeje, abychom o těchto problémech jednali citlivě.

Církevní školy mají být spojeny se sanatoriemi. – Ve všech našich sanatoriích se má udržovat vysoká úroveň. S těmito institucemi by měli být ve spojení jako lékaři, správcové a pomocníci jedině ti, kteří mají své domácnosti v pořádku. Vedení dětí ovlivňuje všechny, kteří přicházejí do těchto sanatorií. Bůh si přeje, aby tento vliv byl nápravný. A takový být může, vyžaduje to však péči. Otec i matka musí věnovat zvláštní pozornost výuce každého dítěte. Vy však víte, jak je to s rodinami zde na této straně kopce. Trpěliví chápou, jaké to je. Bylo mi zjeveno, že je to hanba, že se na malé děti nevykonává takový vliv, jaký by se měl. Každé z nich by mělo být zaměstnáváno něčím užitečným. Řeklo se jim, co dělat. Nemůže-li s nimi být otec, má být poučena matka, jak je vyučovat.

Avšak do té doby, co jsem zde, se mi dostalo poučení, že nejlepší, co je možno udělat, je mít školu. Nikdy mne ani nenapadlo, že právě malé děti by měly být přijímány do školy – právě malé ne. Ala nejlepší by bylo mít tuto školu pro ty, kteří mohou být vyučováni a mají uklidňující vliv na ty, na které by měl učitel působit. Máme zde školu, protože Božímu slovu se nemohlo vyučovat ve druhé, veřejné, veřejné škole. Náš bratr (Anthony), který v této škole učí, je plně schopen zřídit školu, kde se vyučuje Slovu. Má své postavení, byl najat a pokud to bude možné, udělal by lépe, kdyby zůstal zde.

Školní práva pro mladší děti. – Ale zde je práce pro rodiny se sedmi až devítiletými dětmi, které se musí udělat. Měli bychom mít nižší oddělení, to je druhé oddělení, kde by se tyto děti mohly vyučovat. Ve škole se naučí tomu, čemu se často mimo školu nenaučí, jedině v kolektivu...

Zdá se tedy, že teď je otázka, zdali tyto děti mají chodit do školy. Chci vědět od rodičů, od každého zvlášť, který z nich je dokonale spokojen se svými dětmi, takovými, jaké jsou, takže je nebude posílat do školy – do školy, kde jsou biblická cvičení, kde je pořádek, kázeň a kde je snaha najít pro zaměstnání, aby byl jejich čas využit. Nevěřím, že bude jediný rodič – jestliže to správně pochopí – který bude mít námitky.

Pozadí předešlé rady. – Když jsem však slyšela, jaké jsou námitky, že děti nemohou chodit do školy, dokud nemají deset let, chtěla jsem vám říci, že zdatná adventistická škola neexistoval v době, kdy mi bylo zjeveno, že děti by nemohly chodit do školy, dokud nejsou dosti staré, aby se učily. Měly být vyučovány doma, aby věděly, jak se chovat, až přijdou do školy, a aby nebyly sváděny z pravé cesty. Neřest provozovaná ve veřejné škole, je skoro nepochopitelná.

Tak to tedy vypadá a mne velmi rozrušilo, když někdo namítl: „Jak to, sestra Whiteová řekla to a to, sestra Whiteová řekla ono, a proto my chceme podle toho jednat.“

Bůh chce, abychom všichni měli zdravý rozum, a abychom jím uvažovali. Okolnosti mění podmínky a mění i vztah věcí.

Církevní škola ve srovnání s ubohým domácím vedením. – Máme zde sanatorium a to musí být nositelem co největšího vlivu uvnitř i vně. Když tedy oni vidí, jak k nim přicházejí děti – bystrozraké, s očima jako rys, toulavé, které nemají co dělat, sváděné k nešlechtnosti a jiným věcem – je to trapné pro ty, kteří chtějí udržet pověst školy. Proto podle světla, které mi dal Bůh, prohlašuji, že existuje-li rodina, která nemá schopnosti k výchově ani ke kázni a vládě nad svými dětmi, vyžadujícími poslušnost, pak nejlepší věcí je, dát je někam, kde budou poslouchat. Dejte je někam, kde se od nich bude vyžadovat poslušnost, protože poslušnost je lepší než obět'. Dobré chování se má prosadit v každé rodině.

My v našich domovech vychováváme Boží maličké. Ale jakou jim dáváme výchovu? Jsou naše slova nepřesná, bezstarostná a vlažná? Někteří z nás mají panovačnou povahu. Zlobí se děti a hašteří, protože rodiče nemají sil, aby je usměrnili? Pán chce, abychom všechno uvážili. Každý rodič má ve svých rukou možnost vychovat děti tak, aby si mohl odpovědět na otázku: Jaké jsou naše děti? Kde jsou? Přibližují se k Bohu, nebo ďáblu? Na toto všechno se musí pamatovat.

Kniha, která vyjde, řekne hodně o velkých zásadách, které se při výchově dětí mají prosazovat již od kojeneckého věku. Satan bude působit přímo skrze tyto děti, nebudou-li ukázněné. Někdo je cvičí. Nečiní-li to matka nebo otec, činí to ďábel. Tak se věci mají. On získává vládu...

Ted' toho neřeknu moc, protože se chci dovědět, co bych měla mluvit dál. Chci znát vznesené námitky, proč by se dětem nemělo dostávat výchovy.

Školka v Battle Creeku

Mohli bychom to udělat tak, jak to mají v Battle Creeku. V Haskelově domově – tamnějším útulku pro sirotky – mě vodili od jednoho místa k druhému. Byly tam stolečky, u nich seděly jejich malé děti od pěti let výše. Jsou vychovávány podle plánu pro školky, to znamená, že se učí, jak pracovat a jak hospodařit. Měli velkou hromadu zvláštního písku – učili děti, jak společně pracovat, jak udělat Noemovu archu a zvířátka, která do ní vstoupí. Touto prací se zabývali všichni. Něco na tom je...

Já mám naprostou důvěru v učitelskou práci sestry Peckové, ale jen jestli bude pracovat dál tak, jak pracovala – a jsem klidná, protože právě tak by se to mělo dělat – musela by být zcela výjimečnou učitelkou, nemyslíte?

Sestra Pecková: Myslím, že kdybychom dělali tu práci uspokojivě a budeme-li mít trochu víc dětí, mělo by se nám dostat mimořádné pomoci. (Poznámka: s. Pecková byla jedna z literárních pomocnic sestry Whiteové, která pracovala jako učitelka církevní školy.)

Světlo, týkající se „těchto dnů“

Sestra Whiteová: Moje myšlenky nebyly proneseny ve správném uspořádání, nevypsala jsem to všechno, musím psát ještě, protože chci, abyste dbali na to, co jsem řekla. Pochopte především, že toto je světlo, jehož se mi o těchto věcech dostalo.

Jsou tu děti, které jsou bystré. Jsou děti pětileté, které mohou být stejně dobře vzdělávány jak mnoho dětí desetiletých, pokud jsou schopnosti soustředěny, aby obsáhly matčinou lásku a náměty.

Pokud jsou tu Williho děti a pokud žijí tady, přejí si, aby se staly žáky školy. (Poznámka: Hanry a Herbert – dvojčata – měli 7let, Grace měla 3 roky, všechny navštěvovaly tuto školu.) Kdyby se to mohlo spojit s touto školou, že by se, řekněme, přibrala jedna místnost pro takové žáky, měl by každý z nás cítit odpovědnost takovou místnost obstarat. Ty matky, které chtějí ponechat své děti doma, jsou k tomu plně schopné a dala by přednost tomu, že by je ukáznyly samy, mohou tak učinit. Nikdo proti tomu nic nenamítá. Ale má se učinit takové opatření, že děti všech, kteří mají nějaké spojení s tímto potravinářským závodem, sanatoriem a těmito věcmi, které se zde provozují, měly by být takto vychovávány. Musíme to postavit, abychom dosáhli nejvyšší úrovně.

Bratr C.L. Taylor: Sestro Whiteová, rád bych ti dal jednu otázku, týkající se zodpovědnosti rodičů a jejich vztahu k církevní škole. Dejme tomu, že mám malého chlapce – mám jednoho, sedmiletého. My jsme plně schopni ho vychovávat, sami jsme se na to připravovali. Dejme tomu, že se nám nebude chtít mít tu zodpovědnost, budeme chlapce zanedbávat, necháme ho se potulovat. Přechází pak zodpovědnost na církev, aby dělala to, co bych mohl dělat já, kdybych chtěl? To je otázka. Kdybych se o svého chlapce nestaral, když to dovedu, když jsem schopen to dělat, mohl bych žádat církev, aby to dělala místo mne?

Sestra Whiteová: Ty se o něj můžeš starat, ale děláš to? Bratr W.C. White: Ona odmítá přijmout tvou izolovanou zkušenost.

Sestra Whiteová: Sbor na tomto pahorku, je zodpovědným sborem. Je ve spojení s vnějšími vlivy, které jsou neustále do něj vnášeny, aby svědčily o nás. Otázka zní: Má se to spojit a má se – bude-li třeba – připravit místnost, což nebude natrvalo příliš nákladné, aby se tyto děti zotavily, ukáznyly, měly tam učitele, který by je vychovával a připravoval pro vyšší školu? Taková je teď otázka.

Způsob výchovy, potřebnou pro děti

Říkám, že tyto malé děti by měly mít výchovu, jaká by se jim dostalo pouze ve škole. Ke školní kázní by je měla vést osoba, která ví, jak jednat s dětmi při jejich odlišném temperamentu. Takoví učitelé by se měli snažit naučit děti zodpovědnosti jednoho k druhému i jejich odpovědnosti před Bohem. V myslí dětí by měly být upevňovány právě ty zásady, které je uzpůsobí pro vyšší stupeň a vyšší školu.

Existuje vyšší škola, do které chodíme my všichni, a jestliže se těmito nedostane výchovy se správnými návyky, správnými myšlenkami a pravou kázní, ráda bych věděla, jak jednou vstoupí do zmíněné školy? Kde je jejich ústa? Kde jsou jejich nejlepší myšlenky a všechny ty věci, které by měly pěstovat? To musí být každodenní zkušenosti.

Když se matka pohybuje v blízkosti dítěte, nemá se hněvat, nadávat a říkat. „Ty mně překážíš, běž pryč, běž ven“ – a tak podobně. Má se svými dětmi jednat tak, jak by jednal Bůh se svými staršími dětmi. On nás volá jako děti do své rodiny, chce, abychom byli vychováni a vzděláváni podle zásad slova Božího a přeje si, aby tato výchova začala již u nejmenších. Nemá-li matka taktu ani duchaplnosti, neví-li, jak zacházet s myšlením dětí, má je svěřit někomu, kdo je vychová, zformuje a bude utvářet jejich myšlení.

Podala jsem to dost srozumitelně? Willy, víš ještě o něčem, o čem jsem tady nebo ve své knize nemluvila?

W.C.White: Nevím, myslím, maminko, že náš lid ve Státech a po celém světě – musím to tak říct – dělá někdy velmi dalekosáhlá rozhodnutí, založená na izolovaném výrobku.

Při svém studiu Bible i při studiu tvých spisů jsem došel k víře, že existuje základ, který se skrývá pod každou poučkou a my tu poučku nemůžeme správně pochopit, jestliže se pevně nechopíme základu.

Věřil jsem, že v některých výrocích, které způsobily hodně sporů – jako tvoje rady o požívání másla a tvoje tvrzení o jediném učiteli, kterého by mělo dítě mít až do 8. Či 10. roku – dostalo se nám výsady pevně zachytit základ. Při studiu těchto výkladů jsem uvěřil, že bychom měli uznávat, že každý Boží příkaz je dáván v milosrdenství a po zvážení okolností.

Bůh řekl: „Což Bůh spojil, člověk nerozlučuj“; a Kristus přesto rozebírá zákon s možností rozvodu, jde-li o tvrdost srdcí. Jde-li o lidi zvrhlé, pak rozvod, který nebyl v původním Božím plánu, byl povolen. Věřím, že tato zásada by měla být chápána s ohledem na takové izolované výroky, jako byl tvůj protest proti požívání másla a výrok, že dítě by nemělo mít žádného jiného učitele, než matku, až do svého 8. Či 10. roku.

Pokud se týče požívání másla, byl ti vysvětlen i stav věci, že totiž lidé požívali maslo plné zárodků chorob. Smažili na něm a vařili s ním a jeho požívání bylo zhoubné. Ale, později když náš lid vnikl do základů věcí, shledal, že i když maslo není nejlepší, nemůže být tak zlé, jako některá jiná zla, a tak ho někdy požívají.

Předpokládal jsem, že tak je tomu i otázkou školy. Ideální plán je, že by matka měla být učitelem – inteligentním učitelem, takovým, jak jsi ho dne ráno popsala. Ale já jsem cítil, že pro naši věc je velkým neštěstím, má-li náš lid z Maine až do Kalifornie a z Manitoby na Floridě vidět ve tvém výkladu o výchově osmi až desetiletých dětí doma jasný zákaz, aby děti tohoto věku využívaly výhod školy. Jestliže tomu rozumím, tedy právě o tuto otázku se nám dnes jedná.

Když naši bratři studují tuto věc z hlediska dobra dítěte, z hlediska bezúhonnosti rodičů, všichni uznávají – pokud je pozoruji – že existují podmínky, kdy by bylo pro dítě lepší mít některé výhody školy než být z nich vyloučen. Ale existuje příkaz, že dítě nemá mít žádného učitele kromě rodičů až do svého 8. Nebo 10. roku. Tím je vše vysvětleno...

Sestra Whiteová: Nu, když to rodiče nevzali za své, mohli byste stejně dobře zůstat stát, kde jste. Proto jsme museli učinit opatření, protože je hodně rodičů, kteří sebekázeň nevztáhli na sebe...

Věřím, že každý z okolí, kdo využívá tyto výhody, může něco málo udělat, aby škola byla udržena pro ostatní. Já jsem ochotna to dělat. Myslím, že by se vůbec nemělo uvažovat o tom, zda se to má uskutečnit. (My mluvíme o) „zřízení“, ale o to tu vůbec nejde, to není důležité.

Vytyčení vzoru

W.C.White: Protože byla zmínka o mých dětech, rád bych k tomu řekl několik slov. Můj zájem na výsledku tohoto rozhovoru nemá teď nic společného s mými vlastními dětmi, ale vztahuje se k jeho vlivu na naši práci po celém světě. Můj zájem o tuto školu od počátku až do této chvíle zásadně není ve vztahu k mým dětem...

Je známo, že sestra Pecková nabyla rozsáhlé zkušenosti ve vyučování, že 4 léta pracovala s mou matkou, zabývala se jejími spisy a pomáhala připravovat knihu „Výchova.“ Můj veliký zájem o tuto školu nesouvisel s mou vlastní rodinou ani se sanatoriem sv. Heleny.

Můj zájem o tuto školu je veden tou skutečností, že máme tu čest, abychom vytyčili vzor. Úspěchy, neúspěch i zřízení této školy budou působit na naši práci v církevním školství po celé Kalifornii a mnohem dál zásluhou dlouhé učitelské zkušenosti sestry Peckové a její práce s tebou, maminko, když pomáhala připravovat knihu o výchově. Toto všechno vytvořilo z této školy město, ležící na hoře.

Moje obava z vedení výuky menších dětí zásadně nevyplývá z toho, že moje děti pod ni nezapadají, ale ze strachu, že se vytvoří vedení, které – myslím – je hodně přísná a našim dětem naprosto nesvědčí.

Otázka školky

Zřizováním školek se ve světě dělá pro děti velmi mnoho dobrého. V místech, kde máme církevní zařízení a oba rodiče jsou zaměstnáni, rádi by posílali děti do školky. Došel jsem k přesvědčení, že v mnohých našich sborech by byla velkým požehnáním školka, vhodně vedená po několik hodin denně. Ve tvém vyučování, ve vedení nebo ve správě našemu lidu, jsem nenašel nic, maminko, co by tomu odporovalo. Ale vedení našich školských superintendentů dokonal zničilo v mnoha částech naší země každou snahu o zřizování školek pro naše děti.

Jsou některé instituce, kde se to prosazovat stále snaží. Děla to Dr. Kellogg ve svém útulku pro sirotky, který jste viděli a chválili a dělají to ještě na některých jiných místech. V Berrien Springs se loni v létě odvážili přivést do jedné školy učitele, aby se tak ukázal význam této práce; všeobecně však asi na devíti desetinách našeho misijního pole ničí vedení našich školských superintendentů tuto část díla.

Sestra Whiteová: Ano, v té věci se musí stát náprava.

W.C.White: A výchova zde v této škole i důvody, které mi vždycky pro ni dávali, spočívaly na tvém výkladu, že matka dítěte má být jeho jediným učitelem až do 8 nebo 10 let. Pro naši školskou práci po celém světě jsem pokládal za nejlepší, když budeme mít tu čest vést takový rozhovor, jako jsme měli dne ráno a také když budeme mít na zřeteli zásadu, která je v těchto věcech skryta.

Sestra Whiteová: Ano, je správné, že by se měl lid sám rozhodnout. Nikdy nenajdeme lepší příležitost, abyste měli sestru Peckovou jako dozor i nad mladšími dětmi. Musí tu být nějaká souvislost.

Pokud jde o místnost – a místnost by to být měla – táži se, co je nejlepší; mělo by to být spojeno přímo s budovou, nebo by to mělo být zvlášť? Připadalo mi, že by to měla být samostatná budova. Nevím, co bude nejlepší. Musí se zvážit výhody i nevýhody. Myslím, že setra pecková by lépe než někdo jiný z nás mohla říci, jak by to mělo být...

Mohla by škola prokazovat špatnou službu?

C.L.Taylor: Mluvili jsme o tom, že církevní škola nebude požehnáním pro společnost, jestliže chce převzít zodpovědnost, kterou mohou nést rodiče sami. Jestliže se rozhodneme a dáme své peníze do stavby, není rozdíl v tom, je-li to budova nebo místnost. Když však přebíráme zodpovědnost, kterou by mohli nést rodiče, pak se církevní škola stává spíš kletbou nebo překážkou, než požehnáním. To je zatím všechno, co jsem slyšel, když jsme o této věci mluvili.

Sestra Pecková: Promýšlela jsem tuto otázku, sestro Whiteová, jaká je naše povinnost jako učitele, jestli se máme pokoušet pomáhat rodičům, aby viděli svou zodpovědnost a přijali ji, nebo je zbavit zodpovědnosti tím, že vezmeme jejich děti do školy.

Sestra Whiteová: Jestliže si neuvědomili svou zodpovědnost ze všech těch spisů a kázání, pak bys to do nich mohla vtoukat od nynějška až do příchodu Páně, oni žádné břímě nepocítí. Je zbytečné mluvit o zodpovědnosti, když ji nikdy necítí.

Škola, která působí příznivým dojmem

Chceme mít školu spojenou se sanatoriem. Bylo mi ukázáno, že kdokoli je sanatorium, musí být škola a ta musí být udržována tak, aby zapůsobila na všechny, kteří navštíví sanatorium. Do této školy zavítají lidé, budou vidět, jak je vedená. Nemělo by to být daleko od sanatoria, aby se to mohli dovědět.

Škola má být po kázeňské stránce vedena tím nejlepším možným způsobem. Při učení studenti nemohou jít svou vlastní cestou, musí se vzdát své vlastní cesty ke kázni. Toto je úkol, kterému se ještě ve velmi mnohých rodinách musí naučit. My však slyšíme: „Ale nechte je, ať to dělají, vždyť jsou to děti. Oni se to naučí, až budou starší.“

Jakmile se dítě v mé péči začne vztekat a hodí sebou na zem, říkám vám, že to udělá jen jednou. Nedopustím, aby se satanovo dílo upevňovalo skrze toto dítě a ovládalo je.

Pán chce, abychom věcem rozuměli. Říká, že Abrahám rozkázal, aby jeho děti i jeho čeled' ho následovala a my potřebujeme rozumět, co to znamená rozkázat a potřebujeme pochopit, že se musíme dát do práce, chceme-li vzdorovat satanovi.

Nevím, zdali jsme už dál, než jsme byli na počátku.

C.L.Taylor: Ano, myslím, že jsme.

Sestra Whiteová: Ale některé věci se řekly.

L.M.Bowen: Myslím, že víme, co budeme muset dělat.

Sestra Gotzianová: Bylo řečeno dost, abychom se zamysleli a něco dělali.

Sestra Whiteová: Pán to s námi myslí vážně. Ano, my musíme být příkladem. Teď vidíte, že je mnoho sanatorií a tolik škol, které se musí s nimi spojit. Musíme zbystřit své smysly a uznat, že musíme vykonávat vliv, vliv na děti...

Vaše škola má být vzorová, ale ne podle běžných škol, nic takového to nemá být. Vaše škola má být podle plánu, který je daleko vpředu před těmito jinými školami. Má to být věc praxe. Úkoly se mají uskutečňovat, a ne pouze přednášet (teorii).

C.L.Taylor: Jsem přesvědčen, že až začneme tímto směrem postupovat, vzejde nám skutečné světlo. —MS 7, 1904.

25. VŠEOBECNÉ ZÁSADY VEDENÍ

Všude, kde je sbor

V každém místě, kde je sbor, ať velký nebo malý, měla by se zřídit škola. — Letter 108, 1899.

Nikoliv výroky lidí, ale slovo Boží

Aby se naše duchovní síly vyvíjely zdravě, je nám zapotřebí žít se slovem Božím. Ve všech našich školách má být toto Slovo podstatnou věcí výchovy. Jedině ono nám dá posvěcenou sílu, moudrost, bezúhonnost a mravní sílu, přenáší-li se do zkušenosti. To nejsou slova světské moudrosti, lidská naučení, ani nauka lidských bytostí, ale Slovo Boží. — MS 41a, 1896.

Plán výchovy nemá být stereotypní

P8a požaduje, aby každý člověk, který má převzít zodpovědnost, vnášel do díla své vycvičené schopnosti a uplatňoval své myšlenky svědomitě podle již nabytých znalostí ve své školní praxi. Pán neurčil žádný zvláštní, přesný plán výchovy. Je to bázeň Boží, která je počátkem vši moudrosti. Jestliže se lidé se svými rozmanitými charakterovými rysy se mají chopit učitelské práce, která jim byla svěřena a uskutečňovat plán výuky podle svých vlastních schopností, nemá se předpokládat, že musí být podobni učitelům, kteří sloužili před nimi, jinak by pokazili památku. — MS 170, 1901.

Definice pravé výchovy

Pravá výchova záleží v případě duševních, mravních i fyzických sil k provádění každé povinnosti, příjemné či nepříjemné, v nácviu všech návyků a ve cvičení srdce, mysli i duše pro Boží službu. Potom může být na nebesích o nás řečeno: „Boží jsme zajisté pomocníci“ (viz 1.Kor. 3,9). — Letter 189, 1899.

Co je chvalitebné na švýcarském školství

Zde ve Švýcarsku vidím některé věci, které myslím, stojí za napodobení. Vyučující učitelé jsou vždycky se svými žáky, když si hrají, a učí je, jak se bavit a potlačují každou výtržnost nebo špatnost. Toto je neměnný zákon a podléhájí mu děti od pěti do patnácti let.

Jako odměnu za dobré chování a studijní výsledky vezmou učitelé své žáky ven na delší procházku; vyučování obvykle se zkrátí. To se mi líbí, myslím, že děti mají méně příležitosti podléhat pokušení. Učitelé se zúčastňují dětských sportů a řídí je.

Láska – nikoli přísná, neústupná pravidla

Rozhodně nemohu schvalovat myšlenku, že děti musí cítit, že se jim stále nedůvěřuje, že musí být hlídány a nemohou jednat jako děti. Ať se učitelé připojí k zábavám dětí, ať jsou jedni z nich a ukáží jim, že chtějí, aby byly šťastny a dětem to dodá důvěry. Mohou být kontrolovány láskou, ale ne tvrdými, strohými, neústupnými pravidly, které mají plnit při jídle i při zábavě. – Letter 42, 1886.

Naše hřivny jsou nám propůjčeny v důvěře, že jich budeme užívat, a že jejich užíváním porosteme. Ach, kdyby si jen rodiče uvědomovali, že rodiny zde na zemi smějí být symboly rodiny na nebesích, kdyby si chtěli uvědomit svou zodpovědnost za uchování svých domovů od každého stínu mravního zla. Bůh si přeje, abychom v našich rodinách měli daleko víc nebeské radosti než máme teď.

Zábavné scény a zajímavá práce. – Od svých nejtěšnějších let jsou děti žáky a odehrávají-li se před nimi doma veselé výjevy, poznávají křesťanskou zdvořilost, laskavost i lásku. Jejich mysl se upevňuje tím, co vidí a slyší, a rodiče tak zasívají símě, které dozraje ke žni v dobrém nebo ve zlém. Jsou-li rodiče křesťany jen podle jména, nejsou činitelé slova, vtiskují na čelo svých dětí své jméno, ne jméno Boží. Děti touží po něčem, co mysl imponuje. V zájmu Kristově – milí rodiče – dávejte jejich hladovějícím, žízňícím duším něco, čím se mohou živit.

Děti jsou od přírody aktivní, a jestliže jim rodiče neposkytnou dostatek zaměstnání, vymyslí satan něco, aby je udržel v činnosti při špatném díle. Proto dejte dětem užitečnou práci. Každé práci můžete dodat důstojnost, takže bude prospěšná i povznášející.

Vnášejte radost do styku s dětmi. – nemyslete si, že vaší povinností je vytvořit dětem neradostný život. Nepříjemnosti se stejně brzy dostaví. Jako učitelé a vychovatelé svých dětí vnášejte do svých úkolů tolik radosti, kolik dovedete. Povzbuzujte je, aby vám dělali společníka. U svých dětí určitě najdete hříšné podněty, sklony i problematické návyky, ale jestliže je povzbudíte, aby vyhledávaly vaši společnost, můžete dát jejich vkusu a citění správnou formu a zapudit nespokojenost, stěžování a odpor. Přemáhejte jejich pýchu tím, že jim budete příkladem tichosti a pokory srdce.

Je potřebné, abychom z našeho hovorů vymýtili všechno, co je drsné a co zasluhuje odsouzení. Jestliže si vezmeme Kristovu tichost a pokoru srdce, máme být Kristovým obrazem Krista v celém našem jednání s našimi dětmi. Všem, kdo v Kristově duchu usilují o spásu duší, Spasitel praví: „Jsme zajisté Boží pomocníci; Boží rolí, Boží vzdělání jste.“ – MS 143, 1899.

26. STUDIUM NA AMERICKÝCH KOLEJÍCH A UNIVERSITÁCH

Pro naši mládež by bylo dokonale bezpečné, aby se dala zapsat do kolejí v naší zemi, kdyby každý den docházelo k obrácení. Stačí však, aby se cítili volni a nebyli jediný den na stráži, a už jsou satanem přemoženi a vedeni k tomu, aby šli po nepravých, zakázaných cestách, které Pán nevyrovnal.

Mají tedy věřící křesťané odmítnout družit se s neobrácenými lidmi a snažit se, aby se s nimi vůbec nestýkali? Ne, mají být s nimi ve světě a ne ze světa, ale nemají se účastnit jejich cest, nemají se jimi nechat ovlivňovat, nemají mít srdce otevřené jejich praxi a zvykům. Jejich sdružování má být jen za tím účelem, aby táhli jiné ke Kristu.

Vliv opakovaně vykládaného omylu. – Zde je pro naši mládež nebezpečí. V těchto zařízeních jsou různá lákadla a vyučování je tak promícháno s omyly a mudráckým uměním, že mládež nedovede rozeznat jed smíšený s užitečným a vzácným. Existuje tu spodní proud a působí tak, že to mnozí nepozorují, který je však neustále v činnosti. Určité myšlenky jsou profesory neustále předkládány a stále a stále opakovány, takže mysl je nakonec začne přijímat a souhlasit s nimi.

Stejně je tomu při studiu knih nevěřících autorů. Tito lidé mají bystrou mysl, jejich bystré myšlenky jsou předkládány a mysl studentů je jimi ovlivněna; těší se z jejich důvtipů.

Ale kde získali lidé sílu pro poznání? Kde nabyli své bystrosti? Z pramene veškerého vědění. Oni však síly zaprodali. Dali je jako příspěvek satanovi, a nemyslíte, že satan je vychytralý? Mnozí se pohybují v satanových stopách tím, že čtou nevěřící autory. Satan je bystrý a oni si jeho učenost a bystrost oblíbí. – MS 8b, 1891.

Je nebezpečné poslouchat lidi, kteří jsou ve světě populární

Pro mnohé naše mladé lidi tkví velké nebezpečí v tom, že naslouchají přednáškám, pořádaným těmi, kteří jsou světem uznávaní. Tyto přednášky jsou často vysoce intelektuální povahy, ale omyly vědy – která v tomto případě vědou není – i omyly populárně náboženské nauky, které v nich převažují, jsou smíchány s moudrými rčeními a pozorováním, jež podkopávají výroky bible a působí dojemem, že existuje důvod, abychom pochybovali o pravdě inspirovaného Slova. Takto se velkými a předstíraně moudrými muži zasévá símě skepticismu, ale jejich jména jsou v nebeských knihách zapsána jako jména bláznů, kteří urážejí Boha. Opakují nepravdy, které vkládá satan do úst hada a vychovávají mládež v klamu.

Toto je způsob výchovy, v němž má satan zalíbení. Je to čarodějnictví. Velký apoštol se tázal: „Kdo vás tak zmámil, abyste nebyli povolní pravdě?“ Ti, kteří přijímají a obdivují názory takzvaných velkých lidí, jsou v nebezpečí, neboť skrze satanovu lstivost se v srdci mládeže zakořeňuje sofistické rozumování těchto falešných učitelů, a tak se mládež skoro nepozorovaně obrací od pravdy k omylu. Ale obrácení by mělo být právě opačná. Naši mladí lidé, kteří poznali jistoty pravdivosti pravdy, by měli být pevní a schopni získávat pro Krista duše z temnoty omylu.

Mládež, která jde do Ann Arboru (asi 65 mil od Battla Creek. V roce 1891 tam adventistická mládež studovala medicínu) musí přijat Ježíše jako svého osobního Spasitele, jinak bude stavět na písku a její základy budou smeteny. Duši musí oživit a posvětit Duch Kristův a čistá náklonnost pro Krista musí být živena pokornou každodenní důvěrou v Boha. Kristus, naděje slávy, musí být formován uvnitř. Zjevte Ježíše těm, s nimiž se stýkáte. – Letter 26, 1891.

Adventistické sedmého dne jako studenti

Valdenští se dávali zapsat do světských škol jako studenti. Nekladli žádné nároky. Nikomu zdánlivě nevěnovali pozornost, ale žili tak, jak věřili. Nikdy neobětovali zásadu a jejich zásady se brzy staly známé. Lišily se od všeho, což ostatní studenti poznali a sami se začali vyptávat: „Co to všechno znamená? Jak to, že se tito mladí lidé nedají přimět k tomu, aby se odchýlili od svých zásad?“ Zatímco o tom uvažovali, slyšeli je, jak se ve svých pokojích modlí, ne k Panně Marii, ale ke Spasiteli, k němuž se obraceli jako k jedinému prostředníku mezi Bohem a člověkem. Světští studenti byli povzbuzeni, aby se dotazovali, a když uslyšeli prostý příběh pravdy o Ježíši, přijali jej.

Pokoušela jsem se tyto věci vyložit (na výchovné výroční schůzi v r. 1891) v Harbor Heights. Ti, kteří mají Božího ducha, kterým pravda pronikla až do kosti, měli by být povzbuzeni, aby se dali zapsat do kolejí a žili z pravdy, jak to činil Daniel a Pavel. Jeden každý by měl studovat, aby viděl, jaký je nejlepší způsob dostat pravdu do školy, aby tam mohlo zazářit světlo. Ať ukáží, že uznávají všechna pravidla a předpisy školy. Kvas začne působit, neboť jsme závislí mnohem víc na Boží moci, projevované v životech Jeho dětí, než na kterémkoli slově, jež se může vyslovit. Ale také by měli tazatelům vyprávět tím nejprostším jazykem o prostých naučeních Bible.

Jak zasévat símě pravdy do srdcí a myslí

Jsou lidé, kteří by se měli zapsat do těchto učebních institucí jako studenti poté, když se usadí, zapustí kořeny a vyučí se v pravdě. Mohou zachovávat živé zásady pravdy i světiti sobotu, a přece budou mít příležitost pracovat pro Mistra zaséváním semene pravdy do srdcí i myslí. Vlivem Ducha svatého toto símě vzejde, aby neslo ovoce k Boží slávě a jeho výsledkem bude spása duší. Studenti nemusí chodit do těchto učebních ústavů, aby měli jasno ve věcech teologických; neboť sami učitelé potřebují, aby studovali Bibli. Nemělo by docházet k žádným otevřeným sporům, avšak příležitost klást otázky o naučeních Bible se naskytne a do mysli mnohých zazáří světlo. Duch zpytování bude probuzen.

Postup plný nebezpečí. – Jen těžko se odvažuji vyložit tuto pracovní metodu, neboť je tu nebezpečí, že ti, kteří nemají žádné spojení s Bohem, se sami v těchto školách usadí a místo aby napravovali omyl a šířili světlo, budou sami svedeni na scestí. Toto dílo však musí být konáno a bude vykonáno těmi, které vede a vyučuje Bůh. – MS 22a, 1895.

Oddíl VII.

ZÁSADY

Úvod

Křesťan nebo křesťanka musí neustále pamatovat na své zásady, které vlastní. Jestliže čelíme střídavým výkyvům života ve světě s pokleslými korouhvemi a obcujeme se členy sboru, kteří o sobě říkají, že jsou sami sobě měřítkem, mohou nám naše korouhve, kdysi vysoké pozvednuté, nepozorovaně vyklouznout z našich rukou.

Jestliže máme zkoumat poselství, která Bůh posílal svému lidu dříve i v současnosti, vidíme, jak pokládal za nutné stále znovu opakovat svému lidu povzbuzení, aby chodil ve shodě s Jeho vůlí. V naší době to zvláště platí o vhodném způsobu zachovávání soboty, o způsobu oblékání, ozdobách a zdravotní reformě. Některé cenné materiály, které se tohoto týkají, a byly nalezeny v rukopisech Ellen Whiteové i jejich dopisech, obsahujících rady, byly po vydání dvou předešlých svazků této série uveřejněny v „Adventist Review“ a jsou připojeny k této knize. Některé materiály z uveřejněných pramenů byly ve čtyřech kapitolách rovně připojeny k tomuto oddílu.

Kapitola, která shrnuje materiály o „Vhodnosti různého postoje při modlitbě,“ byla považována za potřebnou, protože někteří by chtěli klást požadavky ve spojitosti s radou, objevenou v knize „Služebníci evangelia,“ str. 178. 179 a ve 2.knize „Vybraných poselství“, str. 311-316, vyzývající adventisty sedmého dne, aby na znamení úcty a pokory při modlitbě poklekli. Zatímco příkaz vyžaduje, aby prosebníci poklekli jak při veřejné bohoslužbě, tak při soukromé modlitbě, stručná rada Ellen Whiteové a její příklad srdce a hlas k modlitbě. Předložené materiály jsou převzaty z kázání Ellen Whiteové. – VYDAVATELÉ

27. PŮVAB ZDVOŘILOSTÍ

Ti, kteří pracují pro Krista, mají být čistí, upřímní, důvěryhodní a také mají být jemní, soucitní a zdvořilí. Ve styku s těmi, kdo jsou opravdu zdvořilí, se projevuje určité kouzlo. Laskavá slova, milé pohledy a zdvořilé způsoby jsou neocenitelné. Nezdvořilí křesťané ukazují, že nejsou spojeni s Kristem, jestliže nedbají na jiné. Není možné být ve spojení s Kristem, a přece být nezdvořilý.

Čím byl Kristus za svého života na této zemi, tím by měl být každý křesťan. On je naším příkladem nejen pro svou neposkvrněnou čistotu, ale pro svou trpělivost, jemnost a přívětivost své povahy. Vyl pevný jako skála, když se jednalo o pravdu a povinnost, ale byl také stále laskavý a zdvořilý. Jeho život byl dokonalým obrazem pravé zdvořilosti. Pro nuzné a utlačované měl vždycky laskavý pohled i slovo útěchy.

Jeho přítomnost vnášela čistější ovzduší do domovů a Jeho život byl kvasem, který působil na všechny složky společnosti. Bez úhony a čistý chodil mezi nemyslicími, hrubými, nezdvořilými, uprostřed nespravedlivých publikánů, bezbožných Samaritánů, pohanských vojáků, drsných venkovanů a smíšeného davu. Tu a tam pronesl slovo pochopení, když viděl lidi unavené a donucené nosit těžká břemena. On se o jejich břemena dělil a opakoval jim naučením která si osvojil přirozenou láskou, laskavostí, laskavostí a Boží dobrotou.

Těm nejdřívějším a nejméně nadějným snažil se vlévat naději tím, že jim stavěl před oči jistotu, že by se mohli stát bezúhonní a upřímní, a mohli by dosáhnout charakteru, který prokáže, že jsou Božími dětmi.

Služba nevěřícím. – Třebaže byl Žid, Kristus obcoval se Samaritány a postavil se tak proti farizejským obyčejům svého národa. Vzдор jejich predsudkům přijímal pohostinnost tohoto opovrhovaného lidu. Spal pod jejich střechami, jedl s nimi u jejich stolů, sdílel s nimi potravu, připravovanou a podávanou jejich rukama, učil v jejich ulicích a jednal s nimi s největší laskavostí a zdvořilostí.

Ježíš sedával jako čestný host u stolu s publikány, ukazoval jim svým porozuměním a družnou vlídností, že uznává lidskou důstojnost. A lidé toužili stát se hodnými Jeho důvěry. Jeho slova padala do jejich žíznivých duší jako požehnaná životodárná síla. Těmto vyvrhelům společnosti se otvírala možnost nového života a probouzely se v nich nové podněty.

Pádny důkaz pro evangelium. – Kristova láska změkčuje srdce a uhlazuje veškerou drsnost povahy. Učme se od Něho, jak spojovat vysoký smysl pro čistotu a poctivost se slunností temperamentu. Laskavý, zdvořilý křesťan je nejnápadnějším důkazem ve prospěch evangelia, jaký se může vyskytnout.

Chování některých věřících křesťanů se nedostává laskavosti a zdvořilosti do té míry, že o tom, co oni nazývají dobrým, se mluví jako o zlém. O jejich upřímnosti se nedá pochybovat jejich bezúhonnost je mimo diskusi. Ale upřímnost a bezúhonnost nenapraví nedostatek laskavosti a zdvořilosti. Takoví lidé si potřebují uvědomit, že plán vykoupení je plánem milosrdenství uvedeným v činnost, aby změkčoval, co je tvrdé a drsné v lidské přirozenosti. Oni potřebují pěstovat tuto vzácnou křesťanskou zdvořilost, která činí lidi laskavými a ohleduplnými vůči ostatním. Křesťan má být plný pochopení, právě tak jako pravdivý, soucitný a zdvořilý, přímý a poctivý.

Lidé ze světa se snaží být zdvořilí, vypadat tak milí, jak je jen možno. Vystavují se na odiv své vystupování a své způsoby, aby měli co největší vliv na ty, s nimiž se stýkají. Využívají svých znalostí a schopností tak obrátě, jak dovedou, aby dosáhli tohoto díla. „Synové tohoto světa opatrnější jsou než synové světla ve svém pokolení.“

Jak půjdete životem, potkáte se s těmi, jejichž osud není zdaleka snadný. Dřina strádání bez naděje na zlepšení v budoucnu jim činí jejich břímě velmi těžké. A přidá-li se bolest a nemoc, je břemeno skoro k neunesení. Ustaraní a vyčerpaní nevědí, kam se obrátit, aby se jim dostalo úlevy. Setkáte-li se s takovými, snažte se ze všech sil, abyste jim pomohli. Božím záměrem není, aby se Jeho děti před sebou navzájem uzavíraly. Pamatujte, že Kristus zemřel stejně tak za ně, jako za vás. Ve svém jednání s nimi buďte soucitní a zdvořilí. To vám otevře cestu, abyste jim pomohli, získali jejich důvěru, vnukli jim naději a odvahu.

Kristova milost mění celého člověka. – Apoštol nás vyzývá: „Jak ten, který vás povolal, svatý jest, i vy svatí ve všem obcování buďte; Neboť naspáno jest: Svatí buďte, nebo já svatý jsem.“ Kristova milost mění celého člověka tak, že hrubého činí jemným, surového mírným, sobeckého štědrým. Ovládá náladu i hlas. Její působení je patrné ve zdvořilosti a něžném pohledu, jímž pohlíží bratr na bratra, v laskavých, povzbuzujících slovech a nesobeckých činech. V takovém domově sídlí anděl. Život vydechuje sladkou vůni, které jako svaté kadidlo stoupá k Bohu.

Láska se projevuje v laskavosti, jemnosti, shovívavosti a vytrvalosti v utrpení. Výraz tváře se mění, je v něm nebeský mír. Je patrná stálá dobrota, něco víc než lidská láska. Lidskost se stává účastníkem božství. Kristus je uctíván dokonalostí charakteru. Jakmile jsou tyto změny dokonány, propuknou andělé v nadšený zpěv a Bůh i Kristus se radují z duší, utvářených podle božské podoby.

Líbezný tón a správný jazyk. – Měli bychom si navyknout, aby naše mluva zněla příjemnými tóny, abychom užívali čistý, správný jazyk a laskavá, zdvořilá slova. Laskavá slova jsou pro duši jako rosa a tichý déšť. Písmo o Kristu říká že na Jeho rtech je milost, aby „uměl příhodně ustalemu mluvit slova.“ A Pán nás žádá: „Řeč vaše vždycky budiž příjemná,“ „aby dala milost posluchačům.“

Někteří, s nimiž jste ve spojení, budou hrubí a nezdvořilí, ale vy sami nebuďte kvůli tomu méně zdvořilí. Ten, kdo si přeje zachovat úctu k sobě samému, musí být opatrný, aby zbytečně neranil sebeúctu jiných. Toto pravidlo by se mělo bez výjimky dodržovat vůči nejtěžkopádnějším, nejvíce klopýtajícím.

Vy nevíte, co Bůh zamýšlí činit s těmito zdánlivě mílo slibnými lidmi. On v minulosti přijal osoby, které nebyly slibnější nebo přitažlivější, aby pro Něho vykonaly velké dílo. Jeho Duch, který se zmocňuje srdce, probudil veškerou schopnost k ráznému činu. Pán poznal v těchto hrubých, neotesaných kamenech vzácný materiál, který ob stojí ve zkoušce bouře, žáru i nátlaku. Bůh se nedívá tak, jako člověk. Nesoudí podle zdání, ale zpytuje srdce a soudí spravedlivě.

Zapomínejme na sebe, buďme vždy na stráž, abychom potěšili druhé, nadlehčili jejich břemena činy něžné laskavosti a skutky nesobecké lásky. Tyto pozorné laskavosti, začínající v našich domovech a rozšiřující se daleko mimo jejich okruh, vytvářejí sumu životního štěstí, a nedbá-li se jich, pak podstatně přispívají k pocitu bezútěšného života.“ – MS 69, 1902. (Publikováni v RH 20.8.1959.)

28. PBLEČENÍ A OZDOBY

Požehnání čistého oděvu

Priměřený, skromný a slušivý. – Je naší výsadou, že jako ve všech jiných věcech, ctíme i ve svém oblečení svého Stvořitele. On si přeje, aby náš oděv byl nejen upravený a zdraví prospěšný, ale i vhodný a slušivý. – Ed 248.

Měli bychom se snažit, aby náš zevnějšek byl co nejlepší. Při službě ve stánku úmluvy Bůh přesně stanovil každý detail, týkající se oděvu těch, kteří před Jeho tvář sloužili. Takto se nám

dostává poučení, že On dává přednost oblečení před těmi, kdo Mu slouží. Velmi přesné byly příkazy, dané o Árónově obřadním oděvu neboť jeho oblečení bylo symbolické. Tak i oděv Kristových následovníků by měl být symbolický. My máme být ve všem Jeho představiteli. Náš zevnějšek by se měl v každém ohledu vyznačovat úhledností, skromností a čistotou. – 6T 96.

Věcmi z přírody (květiny, lilie) Kristus objasňuje krásu, kterou nebesa oceňují – skromný půvab, jednoduchost, čistotu, přiměřenost, které Jemu učiní náš oděv milý. – MH 289.

Oděv a jeho úprava na člověku se všeobecně pokládá za visitku ženy nebo muže. – RH 30.1.1900.

My posuzujeme charakter člověka podle způsobu oblékání. Skromná, bohabojná žena se bude oblékat skromně. Vytříbený vkus a šlechetná mysl se projeví u toho, kdo si zvolil jednoduchý, přiměřený oděv... Žena, která je prostá a skromná ve svém oblečení a způsobech, ukazuje, že chápe, že pravou ženu charakterizuje mravní hodnota. Jednoduchost v oblékání se dá přirovnat k polním květinám. – RH 17.11.1904.

Zdravé zásady

Jestliže svět zavádí skromnou, vhodnou a zdravou módu v oblékání, což je ve shodě s Bibli, nezmění to náš vztah k Bibli nebo ke světu, když takový způsob oblékání převezmeme. Křesťané by měli následovat Krista a přizpůsobit své oblékání Božímu slovu. Měli by se vyhýbat extrémům, pokorně se držet prostého způsobu, který nedbá pochvaly nebo hany a měli by lpět na upravenosti pro její vlastní zásluhy. – 1T 458, 459.

Snažně prosím náš lid, aby chodil opatrně a obezřetně před Bohem. Držte se zvyků v oblékání, pokud se shodují se zdravotními zásadami. Ať se naše sestry oblékají prostě – jak mnohé také činí – ať mají oděv z dobrého, trvanlivého materiálu, vhodný pro tuto dobu; a ať otázka oblékání nezaplňuje celé jejich myšlení. Naše sestry by se měly oblékat jednoduše, skromně a střízlivě. Ukazujte světu živý příklad vnitřní ozdoby z Boží milosti. – MS 167, 1897. (Publikováno v GC 414).

Nezávislost a odvaha být takovými, jakými máme být

Křesťané by se neměli snažit ze všech sil, aby byli středem pozornosti tím, že se budou oblékat odlišně od ostatního světa. Jestliže se řídí přesvědčením o povinnosti skromného a zdravého oblékání a shledají, že jsou nemoderní, neměli by svůj oděv měnit proto, aby byli takoví, jako je svět. Měli by projevit vznešenou nezávislost i mravní odvahu být, jací být mají, i když se celý svět od nich odlišuje. – 1T 458.

Tříbení vkusu

Pravda nikdy nečiní muže nebo ženy sprostými, hrubými či nezdvořilými. Ona se zmocňuje lidí v celé jejich hříšnosti a obyčejnosti, odděluje je od světa a tříbí jejich vkus, i když jsou chudí a nevzdělání. Pod vlivem Kristovy kázně pokračuje stálé dílo tříbení, které je posvěcuje skrze pravdu. Jsou-li v pokušení, aby přispěli jednou částíčkou vlivu, která by odváděla od Krista na cestu světa, do pýchy, módy nebo nádhery, pak to zamítnou slovy, které odvrátí satanovu moc: „Já nejsem sám svůj,“ řeknou, „Byl jsem koupen za velkou cenu. Jsem synem, a dcerou Boží.“ – Letter 26, 1900.

Jednoduchost v oblékání

Protože jsem poznala mnoho adventistů, zachovávající sobotu, jak se přizpůsobili světu v myšlení, hovoru i oblékání, moje srdce zesmutnělo. Lid, který prohlašuje, že věří, že musí dát světu poslední poselství milosrdenství, je váben světskou módou a velmi se namáhá, aby ji následoval, pokud se domnívá, že jeho vyznání víry mu to dovoluje dělat. Světský oděv mezi našim lidem je tak nápadný, že nevěřící často podotýkají: „V jejich šatech je často nemůžete rozeznat od světa.“ Víme, že je to pravda, ačkoliv je mnoho výjimek.

Těch, kteří vycházejí vstříc požadavkům světa, není málo. Je nám líto, když vidíme, že ovlivňují druhé a vedou je k tomu, aby následovali jejich příkladu. Když vidíme ty, kteří přijali Kristovo jméno, jako napodobují módu, zaváděnou světskými lidmi, dostávám se do velmi bolestných

úvah. Jejich nedostatek křesťanství je zjevný všem. Při krášlení zevnějšku si světští lidé stejně jako křesťané uvědomují, že tu chybí vnitřní ozdoba, totiž ozdoba tichého a pokojného ducha, který má v Božích očích velikou cenu...

Ukázka pyšného srdce. – Naše křesťanské sestry varujeme před náklonností přizpůsobovat své oblečení světskému způsobu, aby tím upoutávaly pozornost. Takové oblečení dnešní křesťanské ženy znesvěcuje Boží dům. Výstřední oděv, zlaté řetízky a křiklavé prýmky, vystavované na odiv, ukazují určitě chabý rozum a pyšné srdce.

Mnozí naši mladí lidé si způsobí výdaje, na které jejich životní poměry nestačí, jen aby šli ve stopách módy. Děti chudých rodičů se snaží oblékat jako ti, kteří jsou zámožní. Rodiče přetěžují své peněženky, utrácejí čas i síly dané Bohem, aby ušili a předělali šaty k uspokojení marnivosti svých dětí. Kdyby naše sestry, které mají dostatek prostředků, omezily své výdaje, nikoliv v zájmu svého majetku, ale s ohledem na svoz zodpovědnost před Bohem jako moudré správkyně prostředků, které jim byly svěřeny, jejich příklad by pomohl učinit přítrž zlu, které teď je mezi námi.

Satanova taktika. – Satan stojí v pozadí, vymýšlí módy, které vedou k marnotratnému vydávání peněz. Stanovil si za cíl vytváření módy, protože ví, že času a peněz, vydaných na požadavky módy, se neužije na vyšší účely, světější. Drahocenný čas se promrhá na uspokojení módy, která se stále mění. Sotva se zaveden jeden způsob, už jsou vymyšleny nové, a tak se musí šaty předělávat, aby marniví lidé byli stále oblečeni podle módy. Takto mrhají věřící křesťané s rozpolcenými srdci svým časem, když téměř všechnu svou energii vydávají pro svět.

Naše sestry přijímají a ochotně nesou toto úplné břímě. Polovinu jejich břemen jim ukládá móda, přesto však dychtivě přijímají toto jho, protože móda je pro ně uctívaným bohem. Jsou jí zotročeny jako skutečný otrok, a přece mluví o nezávislosti! Neznají skutečné zásady nezávislosti. Nemyslí samostatně, nemají vlastní vkus ani úsudku.

Satanovi se podivuhodně daří zaslepovat mysl stále se měnící módu v oblékání. On ví, že když je mysl ženy neustále naplněna horečnou touhou být módní, její mravní citění je slabé a nedovede si uvědomit svůj pravý duchovní stav. Jsou ze světa, bez Boha, bez naděje.

Vkus, vhodnost a trvanlivost. – Nechceme odrazovat od vkusu a upravenosti i v oblečení. Vkusné oblékání se nemá zavrňovat ani odsuzovat. Doporučujeme sestrám, aby se upustilo od zbytečných volánků, ozdob a okras, a aby si opatřily dobrý, trvanlivý materiál. Koupí laciných výrobků se nic neušetří. Šaty mají být prosté a upravené bez přehánění a zbytečné nádhery.

Mladé ženy, které nebudou otročit módě, budou ve společnosti ozdobou. Žena, která je prostá a nenáročná ve svém oblékání i způsobech, ukazuje, že chápe, že pravou dámou charakteru je mravní cena. – MS 106, 1901. (Publikováni v RH 20.3.1958.)

Sebezapření v oblékání je částí naší křesťanské povinnosti. Oblékat se prostě, zřici se nádhery šperků a ozdob všeho druhu, je v souhlasu s naší vírou. Patříme k těm, kteří poznávají světskou pošetilost všude tam, kde se pěstuje výstřednost v oblékání stejně jako v zábavách? Jestliže ani, měli bychom se vyhýbat všemu, co přitakává tomuto duchu, který ovládá mysl i srdce těch, kteří jsou ze světa a nemyslí, ani nepečují o svět, který má přijít. – 3T 366.

Kam směřujeme?

Sestra, která strávila několik týdnů v jednom našem zařízení v Battle Creek, řekla, že je velmi zklamaná tím, co tam viděla a slyšela. Myslela, že tamnější lid je mnohem dál než mladší sbory, jak v poznání pravdy, tak v náboženské zkušenosti. Doufala, že tam získá hodně poučení, která by mohla donést svým věřícím sestrám ve vzdáleném statě. Byla však překvapena a zraňována lehkomyšlností, světskostí a nedostatkem zbožnosti, s nimiž se setkávala na každém kroku.

Než přijala pravdu, držela se světské Módy ve svém oblékání a nosila drahé šperky a jiné ozdoby. Když se však rozhodla pro slovo Boží, cítila, že jeho učení od ní vyžaduje, aby odložila všechny výstřední a zbytečné ozdoby. Dostalo se jí poučení, že adventisté sedmého dne nenosí klenoty, zlato, stříbro nebo drahé kameny, a že se ve svém oděvu nepřizpůsobují světské módě.

Když viděla, jak se vyznavačky víry odchýlily od jednoduchosti bible, byla zmatena. Neměly ony tutéž Bibli, kterou studovala ona a podle níž se snažila přizpůsobit svůj život? Byla její dřívější náboženská zkušenost pouhý fanatismem? Vyložila si špatně apoštolova slova: „Kdo by koli chtěl být přítelem tohoto světa, nepřitelem Božím učiněn bývá.“

Paní D., dáma, která zastává postavení v ústavu, přišla jednou na návštěvu do pokoje sestry - , když tato vyndala ze svého kufru zlatý náhrdelník a řetízek se slovy, že si přeje tyto klenoty prodat a výtěžek dát do pokladnice Pána. Druhá řekla: „Proč to prodáváte? Já bych to nosila, kdyby to bylo moje.“

„Proč? Když jsem přijala pravdu, bylo mi řečeno, že všechny tyto věci se musí odložit,“ odpověděla sestra - , „Jsou určitě v rozporu s tím, čemu učí slovo Boží.“ A citovala své posluchače slova apoštolů Petra a Pavla o této věci: „Tak i ženy aby se oděvem slušným se stydlivostí a se středností ozdobovaly, ne splétáním sobě vlasů, neb zlatem, aneb perlami, aneb předrahým rouchem, ale (jak sluší ženám, kteréž dokazují při sobě pobožnosti,) dobrými skutky.“ „Kterýchžto ozdoba budiž ne ta zevnitřní, ve splétání vlasů, a províjení zlatem, aneb v odívání plášťů, ale ten skrytý srdce člověk, záležející v neporušitelnosti krotkého a pokorného ducha.“

Místo odpovědi zablýskla dáma zlatým prstenem na svém prstě, který jí dal jakýsi nevěřící a řekla, že myslí, že nevadí, když nosí takové ozdoby. „My nejsme tak přísní jako dřív,“ řekla. „Náš lid byl velmi úzkostlivý ve věci oblečení. Dámy tohoto ústavu nosí zlaté hodinky i zlaté řetízky a oblékají se jako jiní lidé. To není dobrá politika odlišovat se oděvem, protože pak nemůžeme mít takový vliv.“

Prizpůsobit se Kristu nebo světu. – Tážeme se: Je toto v souladu s Kristovým učením? Máme následovat slovo Boží, nebo světské zvyky? Naše sestry rozhodla, že je nejbezpečnější přidržet se měřítka Bible. Bude potěšena paní D a jiné které jdou podobnou cestou, až uvidí výsledek svého vlivu v onen den, kdy se má každému dostat odměny podle jeho skutků?

Boží slovo je jasné, jeho učení nemůže být neporozuměno. Máme ho uposlechnout tak, jak On nám je dal, anebo máme hledat, abychom našli, jak dalece se můžeme odchýlit, a přece být spaseni? Kéž by se všem, kteří pracují v našich ústavech, dostalo Božího světla, aby pak mohli předávat světlo těm, kteří chodí ve tmě.

Prizpůsobování se světu je hřích, který podrývá duchovní stav našeho lidu a vážně narušuje jeho užitečnost. Je zbytečné ohlašovat varovná poselství, jestliže je v každodenním životě svým jednáním popíráme. – RH 28.3.1882.

„Musí být slouženo pouze vlastnímu já“

Ti, kteří mají náramky a nosí zlato a ozdoby, by udělali lépe, kdyby tyto modly sundali a prodali je, i když by za ně dostali o hodně méně, než co za ně dali. Prokázali by tak, že dovedou zapřít své já. Čas je příliš krátký ke zdobení těla zlatem nebo stříbrem, či nákladným oděvem. Víme, že v tomto směru se může vykonat dobrá práce. Ježíš – nebeský Vojevůdce – odložil svou královskou korunu a svůj královský šat a sestoupil ze svého královského trůnu, oděl své božství lidstvím a pro nás se stal chudým, abychom my skrze Jeho chudobu mohli získat věčné bohatství. Avšak právě ti, pro něž Kristus udělal všechno, co bylo možné, aby spasil zahynulé duše od věčné zkázy, cítí tak málo náchylnosti k tomu, aby se odepřel koupi něčeho, nač mají peníze.

Pán brzy přijde, Jeho odměna je s Ním a Jeho dílo před Ním, aby odměnil každého podle zásluhy. Snažím se vysvětlovat lidu, že peníze, s nimiž hospodaříme, jsou od Pána, abychom dokončili to nejdůležitější dílo, které kdy může být vykonáno. Oni mohou – každý sám – zapřením svého já udělat mnohem víc, jestliže všichni udělají něco málo a potůčky těchto maličkostí utvoří pěkný proud, jenž poteče směrem k nebesům.

Je pravdou, že pro všechny je to těžké, aby přijali danou situaci. Naše já vyžaduje, aby se mu složilo, aby bylo oslavováno, takže je to pro všechny těžké stát se Božímu spolupracovníky. Ach, kéž do každého sboru vejde duch sebeobětování, aby takto každá duše, blízká i daleká, mohla poznat cenu peněz, užívat je jak dovedu a říkat: „Dáváme ti, co jsme přijali z tvých rukou“ (Viz. 1Pa 29,14). – Letter 110, 1896.

Nemáme čas myslet na to, co máme jíst a pít a čím se máme odívat. Žijeme prostě a pracujeme v prostotě. Oblékejme se skromně a slušivě, tak, abychom byli přijati, kamkoliv přijdeme. Klenoty a nákladné oblečení nám nepřidá vlivu, ale ozdoba tichého a mírného ducha –odměna za odevzdání se do Kristových služeb – nám u Boha dodá moci. Laskavost a prozíravost pro ty, kteří jsou kolem nás – to jsou vzácné kvality v Božích očích. Jestliže jste se nesnažili dosáhnout těchto milostí, učinite tak teď, neboť již je málo času. – MS 83, 1909,

Oděv, který nosí kazatelé A.S.D.

Ef. 3,6. 7: „Že jsou pohané spoludědicové a jednotělňi, i spoluúčastníci zaslíbení jeho v Kristu skrze evangelium. Kteréhož jsem učiněn slouha z daru milosti Boží sobě dané, podle působení moci jeho.“

„Jeho služebníci jsem se stala,“ ne abych pouze předkládala lidu pravdu, ale abych ji v životě prosazovala... Ale to není všechno. Jsou i jiné věci, které je nutno uvážit, jichž někteří nedbali, ale které mají význam ve světle, již mi bylo ukázáno...

Pečlivost v oblékání je velmi důležitá. Je nedostatek kazatelů, kteří věří přítomné pravdě. Oděv některých je dokonce neupravený. Je tu nejen nedostatek vkusu a pořádku v úpravě oděvu, v patřičném chování osoby, aby barva byla vhodná a náležitá pro Kristova služebníka, ale oděv některých byl dokonce ušpiněný. Někteří kazatelé předstupují před lid ve věště světlé barvy, ale kalhoty mají tmavé, nebo ve tmavé vestě a světlých kalhotách, někteří bez vkusu, jiní v pečlivě upraveném oděvu. Tyto věci se káží lidem. Kazatel jim dává příklad pořádku a ukazuje jim, jak je pěkné mít oděv upravený a vkusný, nebo jim ukazuje nedbalost a nedostatek vkusu, který mohou snadno napodobit.

Oděv vhodný za kazatelnu. – Černý nebo tmavý materiál je slušivější pro kazatele v lavici a zapůsobí na lid lepším dojmem než oděv složený ze dvou nebo tří odlišných barev.

Bylo mi poukázáno na děti Izraele v dávných dobách a také jsem viděla, že Bůh dal zvláštní příkazy o materiálu a tvaru šatu, jaký mají nosit ti, kteří konají službu před Jeho tváří. Bůh na nebesích, jenž vládne světu, který nás podpírá a dává nám život a zdraví, nám dal svědectví, že může být uctěn nebo zneuctěn oděvem těch, kteří Mu slouží v chrámu. Mojžíšovi dal zvláštní příkazy o všem, co je spojeno se službou před Ním. Dokonce přikázal, jak mají být uspořádány jejich domy a určil oděv, který by měli nosit ti, kdo měli vykonávat službu v chrámu. Ve všem měli udržovat pořádek...

Měli by zapůsobit správným dojmem. – Na těch, kteří stanuli před Ním, když se ocitli v Jeho svaté přítomnosti, nemělo být nic neúhledného ani nedbalého. A proč tomu tak bylo? Co bylo příčinou vši té pečlivosti? Bylo to pouze proto, aby se přimluvili před Bohem z lid? Bylo to pouze proto, aby získali Jeho souhlas?

Dostalo se mi vysvětlení, že příčinou bylo nutnost zapůsobit na lid správným dojmem. Jestliže ti, kteří vykonávali posvátnou službu, by snad opomenuli projevit péči a úctu Bohu svým oděvem a svým chováním, ztratil by lid svou posvátnou bázeň a úctu k Bohu a Jeho posvátné službě.

Jestliže kněží prokazovali Bohu velkou úctu tím, že byli velmi pečliví a přesní, když přicházeli do Jeho přítomností, dostávalo se lidu správné představy a o vznešenosti myšlenky na Boha a Jeho požadavky. Byl to důkaz, že Bůh je svatý, že Jeho dílo je posvátné, a že všechno, co souvisí s Jeho dílem, musí být svaté, zbavené vši nemravnosti a nečistoty, a že těm, kteří se přibližují k Bohu, musí být vzdáleno všechno nečisté.

Kazatelův oděv a pravda. – Poučení, kterého se mi dostalo, se týkalo nedbalosti v tomto ohledu. Mohla bych mluvit o tom, jak to podává Pavel. Děje se tak uctíváním vůle a opomíjením těla. Ale tato úmyslná pokora, toto uctívání vůle a opomíjení těla není pokorou, jež pochází z nebes. Tato pokora musí být zvláštní, aby vzhledem, činy i oblečením brala na sebe podobu všech, kdo káží Boží pravdu, dokonale správnou a svatou pravdu tak, aby každá maličkost, která je s tím spojena, byla doporučením našeho svatého náboženství. Samotný oděv bude doporučením pravdy nevěřícím. Bude kázáním sám o sobě...

Kazatel, který je ve svém oblečení nedbalý, často zraňuje ty, kteří mají dobrý vkus a zjemnělou citlivost. Ti, kteří jsou v tomto ohledu nedokonalí, by měli napravit své chyby a být pozornější. Neupravenost kazatele může nakonec zavinit i ztrátu některých duší. První vystoupení na ně zapůsobilo nepříznivě, protože nijak nedovedli sloučit jeho vystoupení s pravdou, kterou podával. Jeho oblečení mluvilo proti němu a výsledný dojem byl ten, že lid, který ob představoval, je lehkomyšlný a nemá zájem ani o svůj oděv a s takovým druhem lidí nechtěli mít jeho posluchači nic společného...

Úroveň kazatelovy práce posuzovaná podle jeho oděvu. – Oděv některých kazatelů je upraven tak, že do jisté míry ničí vliv jejich námahy. Je tu zřejmý nedostatek smyslu pro volbu barvy a její působení. Z takového způsobu oblékání dojem že práce, kterou konají, se nepokládá za posvátnou nebo vyvýšenou nad obyčejnou námahu, jako je například orání na poli. Kazatel svým příkladem

snižuje posvátné věci na úroveň věcí obyčejných. V působení takových kazatelů nemá Bůh zalíbení. – 2T 609-614.

Oděv jako zkušební bod

Tvůj dopis jsem obdržela a přečetla... Věc, se kterou se chceš se mnou poradit, (návrh, vrátit se k předepsanému oblečení, obhajovanému a nošenému v 60-tých letech minulého století), se musí pečlivě uvážit. Naše sestry, vzrušené tím, že by se měl znovu nosit předepsaný oděv, by teď měly být velmi opatrné při svém jednání. Nyní máme před sebou velmi vážné, důležité zkoušky, které nám ukládá Boží slovo pro tuto zvláštní dobu. Tato zkouška se týká celého světa. Pán nežádá, aby se zavedly nějaké zkoušky lidské vynalézavosti, které by lidi pobavily, nebo podnítily spor v jakékoli směru.

Je možné, že někteří velmi touží, aby se nějak odlišovali. Jestliže touží po boji se satanskými činiteli, ujistěte je, že především na sobě nesou odění Boží. Jestliže tomu tak není, budou jistě poraženi a sami poznají bolestné zkoušky a zklamání, na něž nejsou připraveni. Necht' všichni hledají co nejopravdověji Pána pro hlubokou a bohatou zkušenost, kterou je možno najít v ochotě srdce, připravovaného následovat Krista, kam nás povede.

„Chce-li kdo za mnou jít,“ říká, „zapři sebe sám, a vezmi kříž svůj a následuj mne.“ Tato slova se mají dobře zvážit. Člověk, který si přeje následovat Krista, který si zvolí cestu v Jeho stopách, najde na této cestě sebezapření a kříž. Všichni, kdo následují Krista, pochopí, co to znamená.

Oděv jenž není zkušební otázkou. – Boží zkoušky se před námi objeví jasně a neomylně. Před námi jsou bouře a spory, o nichž má jen málokdo tušení. Nyní se nejeví potřeba žádné zvláštní změny v našem oblečení. Prostý a jednoduchý oděv, který se teď nosí, nevyžaduje žádné krinolíny a žádné dlouhé vlečky a dá se nosit všude. Tyto věci by teď neměly odvádět naši mysl od velké zkoušky, která má rozhodnout o věčném osudu světa – od desateru Božích přikázání a věrnosti Ježíši.

Blížíme se k závěru dějin tohoto světa. Nyní potřebujeme jasné, přímé svědectví o prostotě oděvu, jak je podáno ve slově Božím. Toto by nás mělo tížit. Teď je však příliš pozdě nedchnout se pro zkoušku v této věci. Touha následovat Krista ve vši pokoře myslí, jež si připravuje naše srdce, očisťuje charakter, není nikterak snadná práce. Naše sestry mohou být ujištěny, že Pán jim nevnukl, aby udělal zkoušku z toho, co kdysi bylo dáno jako požehnání, ale co bylo mnohými nenáviděno a opovrhováno jako prokletí.

Reformní oděv. – O reformovaný oděv, který byl kdysi obhajován, se sváděl boj na každém kroku. (Poznámka: „Reformní oděv“ byl vymyšlen skupinou A.S.D. V souladu se světlem, které obdržela Ellen Whiteová vyžadoval volný splývavý oděv visící s ramen, s lemem asi 9palců od země. Nohy měly pohodlné a teplé kalhotové oblečení.) Členky sboru, které odmítaly přijmout tento zdravý způsob oblékání, způsobily rozkol a rozladění. Nakonec se upustilo od kalhot, proti nimž bylo nejvíce námitek. Reformní oděv pak už nebyl obhajován, protože místo požehnání se stal kletbou.

Z několika důvodů byl reformní oděv rozhodně požehnáním. Nemohly se při něm nosit krinolíny, které pak přišly do módy. Nemohly se obhajovat dlouhé sukně, které se vlekly po zemi a zametaly špínu na ulici. Ale přijal se rozumnější způsob oblékání, bez těch prvků, proti nimž byly námitky. Módního způsobu oblékání mohou a měli by se vzdát všichni, kdo budou číst slovo Boží.

Čas, věnovaný obhajobě reformního oděvu, by měl být věnován studiu slova Božího.

Oděvy našeho lidu by měly být ušity co nejjednodušeji. Sukně a kostýmy, o kterých jsem se zmínila, se mohou nosit – ale ne pouze neupravený střih. Někteří předpokládali, že velmi složitý model bude modelem, který všichni přijmou. Tak tomu však není. Někteří si zas mysleli, že musí být co nejjednodušší, aby to bylo co nejlepší – ale opět bychom vypadali pod obraz. Nebyl mi dán ani jeden střih jako správné měřítko, podle něhož by se měli všichni odívat...

Měly by se nosit jednoduché oděvy. Mé sestry, ukažte při této důležité reformě své nadání.

Na Boží lid přijdou všechny zkoušky, které jen může snést.

Otázka soboty je zkouškou, která přijde na celý svět. Teď nepotřebujeme, aby přišlo něco, co by nastávající zkoušku Božího lidu ještě ztížilo. Satan by teď rád viděl, kdyby sporné otázky odváděly mysl lidí, a kdyby se mezi sebou dostali do sporu ve věci oblékání. Ať se naše sestry oblékají prostě – jak to mnohé také dělají, když mají oděv z dobrého materiálu, trvanlivý, skromný, přiměřený svému věku a nedopouštějí, aby otázka oblékání vyplňovala jejich myšlení...

Příklad, který dávají některé ženy. – Jsou ženy, které nechtějí být poslušní Božích příkazů, i když se jim dostává světla Božího Slova. Chtějí jít za svými vlastními zálibami a dělat, jak se jim líbí. Takové ženy dávají špatný příklad mládeži i těm, kteří nedávno poznali pravdu, jestliže si zvykli napodobovat každý nový styl oblékání v ozdobách, které vyžadují čas a peníze, takže mezi jejich šatem a šatem světského člověka je jen malý rozdíl.

Sestry, samy svědomitě dbejte slova Božího. Nezačínejte se zlepšováním jiných, dokud vy samy nejste lepší, jinak nebudete mít úspěch. Nemůžete měnit srdce za každých cenu. Působení Ducha Božího uvnitř promění i vnějšek. Ti, kteří se odvažují neuposlechnout těch nejjasnějších inspirovaných výroků, neuslyší a ani nebudou reagovat na všechny lidské snahy, které chtějí přivést tyto modloslužebnice k prostému, upravenému, čistému oděvu bez ozdob, který z nich nedělá žádné podivíny. Svými světskými barvami se nadále vystavují kritice...

Celá naše zkušební lhůta je velmi krátká a na zemi bude vykonán krátký proces. Nenajdou Boží vlastní zkoušky. Jeho přehlídka bude rázná a rozhodne o všem. Ať se každá duše pokoří před Bohem a připraví na to, co je před námi. – Letter 19, 1897.

29. SOBOTA: HLAVNÍ ZÁSADY PŘI ZACHOVÁVÁNÍ SOBOTY

Sobota znamením věrnosti pro svět. – V oblakovém sloupu Ježíš Mojžíšovi řekl: „Ty pak mluv k synům Izraelským a řci: Avšak sobot mých ostříhati budete. Nebo to znamením jest mezi mnou a mezi vámi po rodech vašich, aby známo bylo, že já jsem Hospodin, který vás posvěcuje“ (Ex 31,12.13). Sobota je příslib, který dal Bůh člověku, znamením příbuzenství, existujícího mezi Stvořitelem a Jeho stvořenými bytostmi. Zachováváním památky stvoření světa v šesti dnech a Stvořitelovým odpočinkem v sedmý den a zachováváním svatosti soboty podle Jeho příkazů měli Izraelité hlásat světu svou věrnost jedině pravému a živému Bohu, panovníku nad celým vesmírem.

Zachováváním pravé soboty mají křesťané neustále nést světu věrné svědectví své znalosti pravého a živého Boha, odlišného od všech nepravých bohů, neboť Pán soboty je Stvořitelem nebe a země, jediným, vyvýšeným nad všechny bohy.

„Protože ostříhati budete soboty, nebo svatá jest vám...”

Šest dní děláno bude dílo, ale v den sedmý sobota odpočinutí jest, svatost Hospodinu. Každý, kdož by dělal dílo v den sobotní, smrti umře. Protož ostříhati budou synové Izraelští soboty, tak aby světili sobotu po rodech svých smlouvou věčnou. Mezi mnou a mezi syny Izraelskými za znamení jest na věčnost; nebo šest dní činil Hospodin nebe i zemi, v den pak sedmý přestal a odpočinul“ (verše 14-17). – MS 122, 1901.

Dřívější rada týkající se soboty a dětí. – Děti vyznavačů soboty znesvěcují Boží dům a porušují sobotu. Pobíhají kolem domu, hrají si, hovoří a projevují své zlé nálady právě na shromážděních, kde se setkávají svatí, aby oslavovali Boha a velebili Ho v celé Jeho svatosti. Místo, které by mělo být svaté, kde by měl vládnout svatý klid a kde by měl být dokonale pořádek, čistota a pokora, je hotovým Babylonem a místem, kde vládne zmatek, nepořádek a nečistota. Toto stačí k vyloučení Boha z našich shromáždění a způsobuje, že Jeho hněv se roznítí a nebude ochoten nevytáhnout s vojskem Izraele, aby bojoval proti našim nepřátelům.

Bůh nedá vítězství shromáždění v ----. Nepřátelé naší víry triumfovali. Bůh nebyl spokojený. Byl rozhněván, že Jeho dům by byl podobný domu babylonskému...

V sobotu se starejte především o své děti. Nedovolte jim, aby ji znesvěcovali, protože vy sami ji můžete znesvětit zrovna tak, necháte-li ji znesvěcovat svými dětmi. Když svým dětem trpíte, aby si v sobotu hrály, Bůh na vás pohlíží jako na toho, kdo přestupuje příkázání. Vy přestupujete Jeho sobotu. – MS 3, 1854.

Žádný velký hluk a zmatek. – Celá rodina usedá s vážnou myslí ke stolu. Velký hluk a ni hádka by sice neměly být dovoleny žádný den v týdnu; ale v sobotu by všichni měli zachovávat klid. Rozkazy by se sice nikdy neměly vydávat s křikem, ale v sobotu to naprosto není na místě. Sobota je Boží svatý den, který On oddělil, aby připomněl své stvořitelské dílo – den, který posvětil. – MS 57, 1897.

Hledání vlastního potěšení. – Těm, kteří tvrdí, že jsou adventisty sedmého dne, říkám: „Můžete si činit nárok na pečeť živého Boha? Můžete tvrdit, že jste posvěceni pravdou?“ – Jako lid Boží jsme nedávali zákonu tu přednost, jak jsme měli. Jsme v nebezpečí, že sobotu věnujeme tomu, v čem nalézáme potěšení. – Letter 258, 1907.

Není to den pro vyhledávání zábavy, plavání nebo hry s míčem. – Bůh to chtěl, aby všechny Jeho dary byly oceňovány. Všechny zlomky, maličkosti a nepatrnosti se mají pečlivě strážat a my se máme velmi dobře obeznámit s potřebami druhých. Všechno, co jsme poznali biblické pravdy, není jen k našemu užitku; máme to sdělovat jiným duším, aby se vtiskovalo do lidských myslí a každé laskavé slovo má vytvářet kanál, jímž bude pravda proudit hojný proudem k jiným duším.

Každý zázrak, který Kristu učinil, byl důležitý a měl světu ukázat, že v den sobotní se má vykonat velké práce pro zmírnění lidského utrpení, ale obyčejná práce se konat nemá. Vyhledávání zábavy, hry s míčem a plavání nebylo nutností, ale hříšným zanedbáváním posvátného dne, zasvěceného Hospodinu. Kristus nekonal zázraky pouze proto, aby vystavoval na odív svou moc, ale aby čelil satanovi jako soužený, trpící člověk. Kristus přišel na náš svět, aby poznal potřeby trpícího, kterého mučí satan. – Letter 252, 1906.

Sobotní nádobí. – Chtěli bychom vyzvat všechny, aby v sobotu nemyli nádobí, mohou-li se tomu vyhnout. Bůh je zneuctíván jakoukoliv prací, která v Jeho svatý den nemusí být nutně vykonávána. Není to v rozporu, ale je správně, aby se nádobí nechalo nemyté až do skončení soboty, dá-li se to zařídit. – Letter 104, 1901.

Sobota dnem služby. – První sobota modlitebního týdne byla dnem vážné činnosti. Ze „Slunného návrší“ a ze školy byly do Dora Creek vyslány dvě skupiny a člun, aby přivezli na shromáždění ty, kteří tak daleko nemohou dojít.

Někteří byli velice překvapeni, že jsme sami v sobotu namáhali, abychom je přivedli do shromáždění. Domnívali se, že zachovávání soboty záleží hlavně ve fyzické nečinnosti a mysleli, že jsme-li horliví ve věci zachovávání soboty, že se v tom chceme řídit učením farizeů.

Řekli jsem našim přátelům, že ve věci zachovávání soboty se řídíme příkladem i učením Krista, který sobotu trávil často tak, že uzdravoval a vyučoval. Řekli jsem, že věříme, že jedna z našich sester, která ošetřuje nemocnou rodinu, zachovává sobotu stejně tak, jako ta, která vede oddělení v sobotní škole, že Kristus nemohl uspokojit farizeje, světící jeho den, a že ani my jsme neočekávali, že naše snahy sloužit Pánu uspokojení dnešní farizeje. – RH 18.10.1898.

Činnost svatá a světská. – Kněží v chrámu se v sobotu namáhali víc než v jiné dny. Tatáž práce ve světských záležitostech by byla hříšná; ale práce kněží byla službou Bohu. – DA 285

Příklad velkého dosahu. – Stav sboru v tomto místě mě velmi tížil... V mnohým případě tam byli velmi zapotřebí vyvýšit korouhev, než se pravý a spásný vliv mohl rozšířit na jiná místa. Jak tu byla pravda hlášána, odvracela lidi od světa a od sborů a tak se z nich utvořil sbor. Ale všichni, kteří vyznávali, že věří pravdě, jsou skrze ni posvěceni.

Bůh vyzývá pracovníky tohoto poselství, aby vyvýšili korouhev a svěcením soboty prokázali svou úctu k Jeho požadavkům svěcení soboty... Z tohoto místa se rozesílají oznámení a dělníci dál vyhlásují Boží přikázání a je nanejvýš důležité, aby tento sbor vykonával správný vliv, jak nařízením, tak příkladem. Měřítka nesmí být postaveno tak nízko, aby ti, kteří přijímají pravdu, přestupovali Boží přikázání a přitom hlásali, že je plní. Lepší, daleko lepší by bylo, aby byli ponecháni v temnotě, dokud nepřijmou čistou pravdu.

Adventisté sedmého dne jsou pozorováni. – Jsou lidé, kteří sledují tento lid, aby viděli, jaký vliv má na ně pravda. „Synové tohoto světa opatrnější jsou než synové světla ve své pokolení.“ Když jsou na ně kladeny požadavky čtvrtého přikázání, zkoumají, jak se na to dívají ti, kteří hlásají, že toto přikázání plní. Studují život a povahu jeho obhájců, aby poznali, zdali je obojí v souladu s jejich vyznáváním víry. Takto utvořena mínění ovlivňují mnohé natolik, že pravdu přijmou nebo zavrhnou. Jestliže tento lid bude žít podle měřítka Bible, pak bude na světě skutečným světlem, městem, ležícím na hoře. – MS 3, 1885.

Důležitost a sláva soboty. – Včerejší sobota (10.8.1851), byla pro nás krásná a slavnostní. Pán byl s námi, byla na nás vylita Boží sláva a my jsme byli schopni radovat se a velebit Boha za Jeho neobyčejnou dobrotu k nám... Dostala jsem vidění...

Poznala jsem, že smysly vnímáme a uvědomujeme si jen málo o sobotě, o její důležitosti a slávě. Pochopila jsem, že nevíme, co to je, putovat „na vysoké místa země“ a obdržet Jákobovo dědictví. Ale když od Hospodinovy tváře a slávy jeho moci přijde rozvražující a podzimní déšť, poznáme, co to je obdržet dědictví Jákobovo a putovat „na vysoká místa země.“ Pak lépe pochopíme důležitost i slávu soboty. Ale nepoznáme ji v celé její slávě a důležitosti, dokud s námi na Boží pokyn není uzavřena smlouva pokoje a dokud se neotevrou dokořán perlové brány Nového Jeruzaléma a neobrátí se ve svých třeptících se stěžejích a dokud nebude slyšet veselý a radostný hlas milostného

Ježíše, krásnější než jakákoliv hudba, kterou kdy ucho smrtelníka slyšelo, hlas, vyzývající nás, abychom vstoupili. Viděla jsem, že ve městě jsme v plném právu, neboť jsme zachovávali Boží přikázání a nebesa, sladká nebesa, jsou našim domovem. – Letter 3, 1851.

Několik sobot v rodině Whiteových

(Battle Creek ve státě Michigan), sobota 1 ledna 1859. Návštěva kázání, křest a obřady. – Je počátek nového roku. S pomocí Boží mohl Jakub v sobotu odpoledne kázat o nutné přípravě na křest a účasti na večeři Páně. Ve shromáždění vládlo velké pohnutí. O přestávce se všichni odebrali k vodě, kde se sedm osob dalo pokřtít. Byla to velmi působivá chvíle. Mezi pokřtěnými byly dvě asi jedenáctileté sestry. Jedna z nich, Kornelie C., se ve vodě modlila, aby si uchovala neposkvrněnost od světa.

Večer si členové sboru po příkladu svého Pána umývali navzájem nohy a pak se účastnili večeře Páně. Byla tam radost i pláč. Bylo to hrozné místo ale přesto slavné, neboť Pán byl přítomen. – MS 5, 1859.

(Otsego ve státě Michigan) sobota 8.ledna 1859. Na shromáždění cestovali saněmi. – Je svatá sobota. Kéž dnes uctíváme a velebíme Boha... jeli jsme s bratrem Leightonem čtyři míle v jeho saních do Otsego. Bylo dost zima; moc pohodlně jsme se necítili. V modlitebně bylo málo teplo. Všem byla zima; trvalo dlouho, než jsme se zahřáli. Bratr Loughborough kázal o posledním soudu, pak jsem já pověděl několik slov. Necítila jsem se příliš volně. Pak členové sboru podávali svá svědectví. – MS 5, 1859.

(Battle Creek) sobota 5.března 1859. Zůstala doma, ošetřovala Jakuba Whitea. – Dnes jsem nebyla ve shromáždění, manžel byl nemocen. Zůstala jsem u něho, abych mu posloužila. Pán byl toho rána s námi a žehnal nám. Modlila jsem se s neobvyklou smělostí. Bratr John Andrews dnes kázal dvakrát, večer strávil s námi a zůstal u nás přes noc. Jeho návštěva nás velmi potěšila. – MS 5, 1859.

(Battle Creek) sobota 19.března 1859. Návštěva shromáždění, četba dětem. / Dopoledne jsme byli na shromáždění. Bratr Loughborough kázal velmi působivě o spánku smrti a odkazu svatých. Odpoledne jsem zůstala doma. Četla jsem svým dětem, psala dopis bratru Newtonovi a jeho ženě a dodával jim odvahy v duchovních věcech. Večer jsme navštívili shromáždění kvůli společenství a umývání nohou. Necítila jsem se tak volně, jak si přeji takových příležitostech. – MS 5, 1859.

(Convis, Michigan) sobota 9.dubna 1859. Návštěva v Convic. – Vstali jsem časně a jeli asi 12 mil do Convic, abychom se tam sešli se svatými. Jízda byla osvěžující. Zavolali jsme rodinu bratra Bracketta. Doprovázeli nás k místu shromáždění, asi 2 míle od jeho domu. Malá společnost adventistů byla shromážděná a ve velké, pohodlné škole. Jakubovi se krásně promlouvalo k lidu. Já jsem řekla několik slov. Shromáždění trvalo asi do dvou hodin. Skoro všichni svědčili o pravdě. Po večeři, ke konci svaté soboty, jsme měli rozvážující modlitební chvíli. Před modlitbou hovořil Jakub s dětmi. – MS 6, 1859.

(Battle Creek) sobota 23.dubna 1859. Navštívili shromáždění a pohostili společnost. – Sestra Brackettová a Laneová s dcerou, sestra Scottová a Smithová přijely z Convisu na shromáždění v Battle Creek a obědvaly u nás. (Poznámka snachy E.Whiteové, paní W.C.Whiteové na otázku o sobotním jídle u Whiteů: Připravovaným dnem pro sobotní jídlo byl pátek. V sobotu se snídaně i oběd podávaly teplé, ohřívaly se těsně před jídlem. Nevykonávala se žádná práce, která nebyla nutná, ale paní Ewhiteová nikdy nepokládala za porušení zachovávání soboty péči o obvyklé životní pohodlí, jako udělat oheň pro vytápění domu nebo ohřát jídlo.) Shromáždění bylo po celý den zajímavé. Dopoledne kázal Bratr Waggoner. Jeho kázání bylo pěkné. O přestávce byly pokřtěny tři sestry Irwingovy a jeden bratr. Naše odpolední shromáždění bylo moc zajímavé. Můj manžel se sotva kdy cítil volnější. V našem shromáždění byl Duch Páně. Pán mi dal pocit velké volnosti při napomínání. Večer se konalo vysvěcení domu Páně. Byla to slavnostní, zajímavá příležitost. Nemohla jsem se zúčastnit, byla jsem příliš vyčerpaná. – MS 6, 1859.

(Denver) sobota 20.července 1872. Byli na procházce, psali a četli. – je krásné ráno. Je to den odpočinku Páně a mys i přejeme zachovávat sobotu, aby Bůh přijal naši snahu, a aby se naše duše osvěžily. Byli jsme na procházce, hledali jsme odlehlé místo v lese, kde bychom se mohli modlit a číst, ale nepodařilo se nám to. Strávili jsme den hovorem o náboženských námětech, psaním a čtením. – MS 4, 1872.

(Battle Creek) sobota 12.dubna 1873. Vykonali hodně misijních návštěv. – Dopoledne měl můj manžel kázání, já jsem zůstala doma, protože jsem se necítila schopna tam jít. Odpoledne jsem šla na shromáždění...

Po shromáždění jsem navštívila Elle Beldenovou a měla jsem s ní krásnou modlitební chvíli. Pak jsem navštívila bratra a sestru Salisburovy, kde jsme měli s celou rodinou vzácnou modlitební chvíli. Bratr a sestra Salisburovi se modlili se mnou. Všichni jsme cítili, že nám Bůh žehná. Potom jsem se zastavila u starého bratra a sestry Morsových... Navštívila jsem bratra a sestru Gardnerových. Jeho život se už chýlí ke konci, nemoc ho velmi oslabila. Byl nesmírně potěšen, že mě vidí. Pomodlili jsme se společně a srdcím těchto sklíčených lidí se dostalo osvěžení a požehnání. – MS 6, 1873.

(Battle Creek) sobota 17.května 1873. Jeli několik mil, někteří trochu spali. – Vyjeli jsme si několik mil do dubového háje, odpočívali jsme asi hodinu a trochu jsme spali... Před návratem domů jsme měli modlitební chvíli. Odpoledne jsme šli na shromáždění. – MS 7, 1873.

(Washington, Iowa) čtvrtek, 21.června 1873. Psala o utrpení Krista. – Krásný den, poněkud teplý. Vzala jsem si obklad, cítila jsem se lépe. Napsala jsem 15 stran o Kristově utrpení. Na shromáždění přišli Wheeler, Hester a Van Ostrand. Měli jsme trochu naděje na déšť. Svolala jsem rodinu a četla jsem jim, co jsem napsala. Zdálo se mi, že to všechny zaujalo. MS 8, 1873.

(Walling's Milis) pátek, 12. Zář 1873. Pohostila neadventistu. – Přišli jsme domů chvíli před západem slunce. Dostali jsem dopisy od bratra Canrighta, Mary Gaskillové a od Danielel Bourdeau se zprávou o táborovém shromáždění. Doma nás čekal John Cranson. Bylo nám líto, že nás přišel navštívit před sobotou. Neradi hostíme v sobotu návštěvníky, kteří nemají úctu před Bohem nebo Jeho svatým dnem. – MS 11, 1873.

(Na cestě z Colorada do Battle Creek) sobota 8.listopadu 1873. Cestovali v sobotu neradi (Viz 6T 350). – V noci jsme si ve voze dobře odpočinuli. Ráno jsme se jen neradi hlásili k další cestě, ale okolnosti spojené s věcí a božím dílem vyžadují naší přítomnosti na Generální konferenci. Nemohli jsem to odkládat. Kdyby se jednalo o naši soukromou záležitost, pocítovali bychom cestování v sobotu jako přestoupení čtvrtého přikázání. Nemísili jsme se do žádného obecného rozhovoru, snažili jsme se držet svou mysl nad všedními věcmi a trochu jsme se utěšovali Boží přítomností. Bylo nám však hluboce líto, že jsme nuceni cestovat v sobotu. – MS 13, 1873.

(Sydney N.S.W., Austrálie) 4.února 1893. Ráno mluvila, odpoledne vstoupila na loď. – Jeli jsme drožkou do modlitebny v Sydney a já jsem mluvila o víře z 11.kapitoly epístoly k Židům. Pán mě posiloval svou milostí, cítila jsem se posílněna a požehnána. Duch svatý byl se mnou. Dostalo se mi hojně tělesné i duševní síly...

Odpoledne ve dvě hodiny jsme nastoupili na palubu parníku, abychom se vydali na cestu, které jsme se dlouho lekali. Všechna naše zavazadla byla odnesena už ve čtvrtek. V sobotu cestujeme velmi neradi, ale práce se musí vykonat jedině hlásáním poselství světu. Svou mysl i srdce můžeme udržet pozvednuté k Bohu a můžeme se skrýt v Ježíši. Až tuto práci nebudeme moci konat, budeme muset ponechat všechno na vůli našeho nebeského Otce. Budeme-li důvěřovat Bohu, On nám pomůže. – MS 76 1893

30. VHDONOST RŮZNÝCH POSTOJŮ PŘI MODLITBĚ

Vždy není třeba pokleknout

Modlit se musíme neustále – se zkušenou myslí a mírným a pokorným duchem. Nemusíme čekat na vhodnou příležitost, abychom před Bohem poklekli. Můžeme se modlit a hovořit s Pánem, ať jsme kdekoliv. – Letter 342, 1986.

Pro modlitbu není žádné místo nevhodné v kteroukoli dobu. – Neexistuje čas nebo místo, kde by nebylo vhodné obětovat prosbu Bohu... V davu na ulici i při obchodním jednání můžeme vysílat prosbu k Bohu a prosit za božské vedení, jako činil Nehemiáš, když vyslovil své přání před králem Artaxerxem. – SC 99.

Spojení s Bohem v našich srdcích při chůzi i při práci. – S Bohem se smíme radit ve svých srdcích, smíme chodit společně s Kristem, smíme s Ním mluvit, když jdeme po cestě a On nám řekne: Já jsem po tvé pravici. S Bohem můžeme hovořit ve svých srdcích, můžeme kráčet společně s Kristem. Při své denní práci smíme vydechnout přání svých srdcí, neslyšitelná lidskému uchu. Ale

toto slovo nemůže zaniknout v mlčení, ani se nemůže ztratit. Nic nemůže utlumit touhu duše. Ta vzniká v hluku ulice, nad hřmotem stroje. Mluvíme k Bohu a on naši modlitbu slyší. – GW 258.

Vždy není nutné pokleknout. – Chceme-li s modlit, není nutné vždy pokleknout. Navykněte si mluvit se Spasitelem, když jste sami, když někam jdete a když jste zaměstnání svou denní prací. – MH 510. 511.

Shromáždění klečí, když předtím při svatém prohlášení stálo. – Duch Páně spočinul na mě a projevil se ve slovech, která mi byla dána, abych je vyslovila. Žádala jsem ty přítomné, kteří pociťují působení Ducha Božího, a kteří jsou ochotní slíbit, že budou žít podle pravdy, učit pravdě jiné a pracovat pro jejich spásu; aby to dosvědčilo povstáním. Byla jsem překvapena, že povstalo celé shromáždění. Vyzvala jsem pak všechny, aby poklekli a vyslala jsem k nebesům svou prosbu za tento lid. Tento zážitek na mne hluboce zapůsobil. Cítla jsem na sobě přítomnost ducha Božího a vím, že Pán mi v této chvíli dal zvláštní poselství pro Svůj lid. – RH 11.3.1909.

Veliké shromáždění v Evropě zůstalo sedět. – Ty, kteří prosili o modlitby Božích služebníků jsem vyzvala, aby přistoupili. Všichni, kteří klopýtli, všichni, kteří si přáli navrátit se k Pánu a pilně Ho hledat, mohli využít vhodné příležitosti. Několik míst se rychle zaplnilo a celé shromáždění vylov pohybu. Řekli jsme jim, že nejlépe bude, když zůstanou sedět přímo tam, kde jsou a všichni společně vyznáním svých hříchů budeme hledat Pána. Vždyť On se zaručil Svým slovem, že „jestliže pak budeme vyznávat hříchy své, věrný jest Bůh a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy, a očistil nás od všeliké nepravosti“ (1J 1,9). – Deník 20.2.1887. (publikováno v 1SM 147).

Shromáždění povstává k modlitbě za posvěcení. – Vyzvala jsem všechny, kdo se chtějí odevzdat Bohu v posvátné smlouvě a sloužit Mu celým srdcem, aby povstali. Byl tam slušný počet lidí, kteří nebyli naší víry a někteří vstali. Představila jsem je Pánu v naléhavé modlitbě u vědomí, že se tu projevil duch Boží. Cítili jsme, že to je opravdové vítězství – MS 30a, 1896. (Publikováno v 1SM 150).

Shromáždění pokleká k modlitbě za posvěcení. – K závěru kázání jsem cítila, že duch Boží mne vybízí, abych rozšířila pozvání k přestoupení pro všechny, i na ty, kteří touží odevzdat se cele Pánu. Ti, kdo cítili potřebu modliteb Božích služebníků, byli pozváni, aby to projevili. Přišlo jich asi třicet...

Napřed jsem zaváhala, nevěděla jsem, je-li nejlepší způsob udělat to tak, když můj syn a já jsme jediní, kteří při této příležitosti mohou nějak pomoci. Ale jakoby ke mně někdo promlouval, projela mi myslí myšlenka: „Nemůžeš důvěřovat v Pána?“ Řekla jsem: Chci, Pane.“ Ačkoliv byl můj syn velice překvapen, že ho při této příležitosti volám, stačil této naléhavě potřebě. Nikdy jsem ho neslyšela mluvit s větším důrazem ani s hlubším cítěním než v tuto chvíli...

Poklekli jsem k modlitbě. Můj syn převzal vedení a Pán zajisté jeho žádost přijal, neboť se zdálo, jakoby se modlil v přítomnosti samého Pána. – RH 30.7.1895. (publikováno v 1Sm 148. 149.)

V kursu pro panovníky Oaklandu, Kalifornie. – Žádáme vás, abyste se snažili celým svým srdcem. Ať ti, kdo jsou rozhodnutí rázně docílit nezávislost na každém satanově pokušení a hledat nebesa nad námi, dají najevo takové rozhodnutí povstáním. (Skoro všichni ze shromáždění odpověděli.)

My si přejeme, aby každý z vás byl spasen. Přejeme si, aby se pro vás brány Božího města obrátily v svých třeptících se stěžích a abyste mohli vstoupit se všemi národy, které ostříhaly pravdu. Tam budeme velebit, děkovat a oslavovat Krista i Otce provždy, na věky věků. Kéž nám Bůh pomůže, abychom setrvali věrní v Jeho službě po dobu zápasu, abychom nakonec zvítězili a získali korunu života věčného.

(modlitba) Můj nebeský Otče, přicházím k tobě, v tuto chvíli taková, jaká jsem, ubohá, nuzná a závislá na Tobě. Prosím Tě, dej mi a dej tomuto lidu milost, která zdokonaluje křesťanskou povahu. – RH 16.7.1908.

Ellen Whiteová a posluchači stojí, aby se pomodlili za posvěcení. – Nyní se ptám, kdo se chce ze všech sil snažit, aby nabyl vyššího vzdělání. Ti, kteří chtějí, osvědčí to povstáním. (Shromáždění povstalo). To je celé shromáždění. Necht' vám Bůh pomůže dodržet váš příslib. Pomodleme se.

(Modlitba) Nebeský Otče, přicházím k Tobě v tuto chvíli taková, jaká jsem, ubohá, slabá, nehodná a žádám Tě, abys zapůsobil na srdce tohoto lidu, která se tu dne shromáždila. Mluvila jsem k nim Tvým slovem, ale Ty Pane, můžeš jediný učinit, aby slova zapůsobila. – RH 8.4.1909

Při závěru jednoho kázání na Generální konferenci ve Washingtonu D.C. – Kéž vám Pán dopomůže, abyste zasáhli do tohoto díla jako ještě nikdy předtím. Uděláte to? Chcete zde povstat a dosvědčit, že chcete mít v Bohu svou naději a svého pomocníka? (Shromáždění povstane).

(modlitba) Děkuji Ti, Pane Bože Izraelský. Přijmu tento příslib tohoto Svého lidu. Vylej na ně Svého ducha. Nechť Tvoje sláva spočine na nich. Když bude kázáno slovo pravdy, nechť vidíme Boží spasení. –Amen. – General Conference Bulletin, 18.5.1909.

Oddíl VIII:

ZDRAVOTNÍ REFORMA

Úvod

Zatímco se v neuveřejněných dílech E.G.Whiteové hodně pojednává o zdraví a o zlepšení zdraví, nevypráví ani jeden výklad z jejího pera o tom, jakých vidění se jí o tomto námětu dostalo už dříve. Bylo to v letech 1848, 1854 a 1863. Pro informaci, že to bylo vidění, které se týkalo zdraví, se musíme obrátit k výroku Jamese White v Review and Herald, 8.listopadu 1870, kde prohlašuje:

„Bylo to na podzim před 22 lety, kdy jsme byli svědectvím paní Whiteové upozornění na škodlivé účinky tabáku, čaje a kávy.

„Když jsme se těchto věcí vzdali a když Pán viděl, že jsme toho schopni, dostalo se nám světlo týkající se stravy a oblékání.“

Rada, týkající se čistoty a diety je ve svědectví, napsaném v roce 1854. Zvláštní odvolání na vidění ze 6.června 1863, týkající se zdravotní reformy, je v odpovědích E.G.Whiteové na určité otázky, uveřejněných v Review and Herald z 8.října 1867.

Rostoucí zájem o takové podrobnosti, jaké se tu odhalují, ospravedlňuje pojetí těchto článků do tohoto svazku, i když jsou trochu neuspořádané.

Opakovaná tvrzení o její nezávislosti na současných pisatelích o zdraví, jsou významné nejen v diskusi o tom, jak dostala světlo o zdravotní reformě, ale i ve všeobecném studiu jejího díla.

Tvrzení z roku 1884 o vlastním užití svědectví, týkajícího se zdravotní reformy, svědčí o pečlivé rozvaze v její práci při výuce zdravotní zásad.

31.VIDĚNÍ, KTERÁ SE UŽ DÁVNO DOŽADOVALA REFORM

Upozornění z let 1848 a 1851o tabáku, čaji a kávě

Ve vidění jsem poznala, že tabák je špinavá bylina a že je třeba se ho vzdát... Nevzdáme-li se ho, pak jeho uživatelé stihne Boží hněv a nemůže být poznamenán pečeti živého Boha. – Letter 5, 1851. (James White v RH 8.11.1870.)

Důležité zásady, objasněné v roce 1854

Pak jsem mezi adventisty pozorovala nedostatek čistoty... poznala jsem, že Bůh sám očisťuje vyvolené. On chce mít lid čistý a svatý, aby v něm mohl mít zalíbení. Poznala jsem, že tabák musí být očistěn, jinak by Bůh prošel kolem, viděl nečistotu Izraele a nevyšel by s jejich zbraněmi do boje. V nelibosti by se od nich odvrátil, naši nepřátelé by nad námi triumfovali a my bychom byli zanecháni slabí, v zahanbení a nemilosti.

Poznala jsem, že Bůh neuzná neupravenou a nečistou osobu za křesťana. Hněval se na takové. Naše duše, tělo i duch mají být ve chvíli, kdy nás Ježíš představí Svému Otci bez poskvrny, a nemáme-li čisté tělo a nejsme-li bez hříchu, nemůžeme být Bohu představeni jako nevinní.

Poznala jsem, že domy svatých by měly být udržovány čisté a úhledné, beze vší špíny a nečistoty. Poznala jsem, že dům Boží byl nedbalostí rodičů a jejich dětí znesvěcován špínou a nečistotou. Poznala jsem, že tyto věci by se měl otevřeně vytknout, a kdyby u některých, kteří vyznávají pravdu nenastala v těchto věcech okamžitá náprava, měli by být z tábora vyloučeni...

Chut' k jídlu a správná potrava. – Potom jsem poznala, že chut' se nesmí zapírat, že strava by neměla být bohatá, a že co se utratí pro chut', mělo by se dát do Boží pokladnice. Tam to bude svědčit a ti, kteří zapřeli sebe, si uloží odměnu v nebi. Poznala jsem, že Bůh očišťuje svůj lid.

Pýcha i modly musí jít stranou. Viděla jsem, že bohatá strava ničí tělesné zdraví, ničí tělesnou soustavu, ničí myšlení a utratí se a ní mnoho peněz.

Poznala jsem, že v ostatních Božího lidu jsou mnozí nemocní, a že si to sami zavinili tím, že povolovali své chuti. Jestliže si přejeme, abychom byli zdraví, musíme zdraví, věnovat zvláštní péči, které nám dal Bůh, zapírat nadměrnou chut', jíst méně jemné potraviny, ale jíst hrubou potravu bez živočišných tuků. Když se pak posadíte k jídlu, můžete plným právem žádat pro ně Boží požehnání a můžete získávat sílu z hrubé, zdravé potraviny. Bůh jistě potěšením milostivě požehná a ona bude příjemci k užítku.

Poznala jsem, že bychom se měli modlit jako Šalamoun: „Živ mne pokrmem podle potřeby mé“ (Př. 30,8) – a jak se modlíme, tak máme i jednat. Používejme prostou potravu, pro zdraví nepostradatelnou, bez živočišných tuků. Taková potrava bude pro nás vhodná.

Pro některé adventisty je břicho jejich bohem. Mrhají penězi, aby si opatřili hojnost potraviny. Poznala jsem, že takoví – pokud vůbec budou spaseni – poznají, co je opravdová bída, jestliže nezkontrolují své chutě, aby jedli jen k Boží slávě. Je jen málo těch, kteří jedí, aby oslavili Boha.

Jak mohou ti, kteří mají koláče a zákusky plněné tukem, žádat Boha, aby jim je požehnal a pak poctivě jíst k oslavě Boha? Máme příkázáno, abychom vše konali k Boží slávě. Musíme jíst i pít k Jeho slávě. – MS 3, 1854.

32. VIDĚNÍ Z ROKU 1863 TÝKAJÍCÍ SE ZDRAVOTNÍ REFORMY

Některé otázky a odpovědi

Otázka ohledně vidění: Získala jste své názory o nápravě zdraví před svou návštěvou Ústavu zdraví v Dansvillu, ve státě New York, nebo předtím, než jste četla knihy o tomto námětu? (Poznámka: Tento ústav je nejznámější z ústavů v USA, zabývá se úpravami diet a léčením nemocí. V té době ho řídil Dr. James C. Jackson.

Odpověď: Bylo to v domě bratra A.Hilliarda v Otsego, ve státě Michigan, kde 6.června 1863 byl přede mnou ve vidění představen velký předmět – zdravotní reforma.

Dansvill jsem navštívila teprve v srpnu 1864, čtrnáct měsíců po mém vidění. Nečetla jsem žádné pojednání o zdraví, dokud jsem nenapsala „Duchovní dary“ sv. 3 a 4, „výzvu k matkám“ a osnovu větší část, svých šesti článků v šesti číslech časopisu „Jak žít.“

Časopisy „Zákony života“, který vychází v Dansvillu, jsem neznala. Neslyšela jsem o některých pojednáních, týkajících se zdraví, z pera Dr. J. C. Jacksona a jiných publikací z Dansvillu v době, kdy jsem měla vidění. Až do září 1863 jsem nevěděla, že taková díla existují, až můj manžel uviděl v Bostonu, Mass., jejich reklamní inzeráty v časopise „Hlas proroků“, vydávaném starším J.V.Himesem. Můj manžel tyto věci v Dansvillu objednal a dostal je v Topshamu, Maine. Při své práci neměl čas je přečíst, a protože já jsem se rozhodla, že je nebudu číst, dokud nevypíší svá vidění, zůstaly knížky nerozbaleny.

Když jsem námět o zdraví předložila přátelům v Michigan, New England, a ve státě New York a hovořila proti drogám, masitým jídlům a ve prospěch vody, čistého vzduchu a správné diety, slyšela jsem často odpověď: „Ty se skoro shoduješ s názory, jaké jsou v časopise „Zákony života“ a v jiných publikacích Dr. Tralla, Jacksona a jiných. Četla jsi to?“

Říkala jsem, že jsem to nečetla ani číst nebudu, dokud o svých viděních nevypíší všechno; jinak by se mohlo říct, že se mi dostalo světla ve věci zdraví od lékařů, a ne od Pána.

Když jsem tehdy napsala svých šest článků pro časopis „Jak žít“, vyhledala jsem si různé práce o životosprávě a s překvapením jsem shledala, že se skoro shodují s tím, co mi odhalil Pán. Abych ukázala tuto shodu a předložila svým bratřím a sestrám náměty, jak byly uveřejněny schopnými pisateli, rozhodla jsem se vydávat časopis „Jak žít“, kde jsem podávala obsáhlé výtahy ze zmíněných prací.

Jak byla ukázána úprava oblečení

Otázka: Neodporuje zvyklost sester, nosících šatu o délce devět palců od země, časopisu „Svědectví“ 11, kde se říká, že šaty by měly sahat trochu přes okraj boty s kamaší?

Odpověď: Vlastní vzdálenost od spodního okraje šatů k zemi mi nebyla udána v palcích... Před mýma očima totiž procházely tři skupiny žen v dlouhých šatech, jak je popisují dále:

Ženy první skupiny měly obvyklou módní délku, která způsobuje zatěžování údů, překázení v chůzi, zametání ulice a sbírání špíny. Její nezdravé výsledky jsem plně potvrdila. Tyto ženy byly otrokyněmi módy a připadaly mi slabé a unavené.

Oblek žen druhé skupiny, které přede mnou procházely, byl skoro takový, jaký by měl být. Nohy byly dobře oblečeny, osvobozeny od břemen, které vládnoucí móda vnutila první skupina. Ale je zde extrém, budí nechuť a odpor dobrých lidí a ve velké míře maří jejich vlastní dojem. Toto je styl a vliv „Amerického kostýmu“, jak jej mnohé nosí v „našem domově“ v Dansvillu, New York. Nemusím podotýkat, že tento způsob oblékání mi byl označen jako nevyhovující, protože byl krátký.

Třetí skupina procházela přede mnou s veselými tvářemi a volným, pružným krokem. Jejich šat měl délku, kterou jsem popsala jako vhodnou, mírnou a zdraví prospěšnou. Sahal několik palců nad špínu ulice a nad chodník i v případě, že se vystupovalo nebo sestupovalo po schodech.

Jak jsem předtím potvrdila, délka mi nebyla udána v palcích...

Vztah vidění ke psaní a praxi

Chtěla bych zde potvrdit, že třebaže jsem na duchu Páně závislá jako při psaní o svých viděních, tak při jejich přijímání, tak přece slova, kterých užívám, když popisují, co jsem viděla, jsou moje vlastní. Jde-li však o slova, která mi řekl anděl, označuji je vždycky uvozovkami.

Když jsem psala o oblékání, ožilo v mé mysli vidění oněch tří skupin tak jasně, jako když jsem na ně hleděla ve vidění. Bylo však ponecháno na mně, abych popsala délku oděvu svými slovy, jak nejlépe dovedu, což jsem udělala konstatováním, že spodní část oděvu by se měla dotýkat vršku dámské boty ohledem na špínu na ulicích, jak se o tom už mluvilo.

Oblékám si šaty asi té délky, jak jsem ji viděla a popsala. Moje sestry v severním Michiganu je přijaly také. A když povstala otázka a počtu centimetrů v zájmu jednoduchosti, určilo se, že délka našich šatů má být 8 až 10 palců od země (asi 25 cm). Některé byly o něco delší, než ty, které mi byly ukázány, některé zas o něco kratší. – RH 8.10.1867.

Co bylo napsáno o zdraví v den vidění, 6.června

Viděla jsem, že nyní máme věnovat zvláštní péči zdraví, které nám Bůh dal, protože naše dílo ještě není vykonáno. Ještě musíme vydávat své svědectví a působit na jiné. Viděla jsem, že jsem vyplývala příliš mnoho času a síly šitím o obsluhování a bavením společnosti. Viděla jsem, že domácí práce by měly být odbourány. Šití šatů je pastí, to mohou dělat jiní. My bychom si měli uchovávat sílu je pastí, to mohou dělat jiní. My bychom si měli uchovávat sílu pro práci pro Jeho věc a nést své svědectví, když to je potřebné. Viděla jsem, že bychom měli šetřit svými silami a nenakládat si břemena, která by měli a mohou nést jiní.

Viděla jsem, že bychom měli povzbuzovat veselý, nadějný, pokojný stav mysli, neboť naše zdraví na tom závisí. Viděla jsem, že je povinností každého pečovat o své zdraví, ale zvlášť bychom měli věnovat pozornost svému vlastnímu zdraví a věnovat mu dost času, abychom se mohli do jisté míry zotavit z účinků přepracování a přepínání mysli. Dílo, které od nás Bůh žádá, nás nezabavuje povinností pečovat o své zdraví, neboť čím bude toto pevnější tím dokonalejší bude naše práce.

Zachovávat zásady zdravotní reformy a učit jim. – Poznala jsem, že když přepínáme své síly, pracujeme nadměrně a velmi se namáháme, lehce se nachladíme a jsem ve stavu ohrožení nemocí, jež může nabýt nebezpečné formy. Péči o sebe nesmíme zanedbávat, neboť kvůli Bohu se staráme a pečujeme o to, co On svěřil naší pozornosti a péči. Není správné ani Bohu milé porušovat zákony zdraví a potom Ho žádat, aby se o naše zdraví staral a uchránil nás od nemoci, jestliže žijeme v pravém opaku k našim modlitbám.

Poznala jsem, že je to svatá povinnost, dávat si pozor na své zdraví a povzbuzovat druhé k jejich povinnosti, ale nebrat břímě jejich věcí na svá bedra. Naši povinnosti je však stavět se proti nestřídmosti všeho druhu – nestřídmost v práci, jídle, pití, v užívání drog – a ukazovat na Boží velký lék: vodu, čistou měkkou vodu pro nemoci, pro zdraví, pro nečistotu i pro luxus.

Veselý, vděčný postoj. – Poznala jsem, že můj muž by neměl dovolit své mysli, aby setrvala u nesprávné stránky, tj. u temné, smutné stránky. Měl by od sebe odstrkovat myšlenky, které ho rmoutí a měl by být veselý, šťastný, vděčný a měl by pevně spoléhat na Boha, mít neochvějnou jistotu a důvěru v Něho. Jeho zdraví bude mnohé lepší, bude-li umět ovládat svou mysl. Poznala jsem, že na rozdíl od jiných lidí, by měl v sobotu co nejvíce odpočívat, když nekáže...

Poznala jsem, že ve věci zdraví bychom nesměli mlčet, ale že bychom v tomto směru měli působit na myšlení lidí. – MS 1, 1863.

Přehled o tom, co napsala o zdravotní reformě v roce 1867

Mysl nemocných lidí má nemocnou, mdlou zkušenost, zatímco zdravá, čistá, silná mysl s nezakalenými intelektuálními schopnostmi. Bude mít zdravou zkušenost a nesmírnou hodnotu. Štěstí, které následuje vzápětí za dobročinným životem, bude odměnu každého dne a bude samo o sobě zdravím i radostí.

Divila jsem se věcem, které mi byl ve vidění ukázány. Mnohé z nich se přímo shodovaly s mými vlastními myšlenkami. Na to jsem ustavičně myslela. Vyprávěla jsem to všem, s nimiž jsem měla příležitost hovořit. Mým prvním spisem o vidění byla hlavní část látky, obsažené v „Duchovních darech“ sv. 4. A v mých člancích v časopise „jak žít“ s nadpisem „Nemoc a její příčiny.“

Byli jsme nečekaně pozváni do Alleganu na pohřeb (23.června 1863) a pak jsme 19.srpna podnikli cestu na Východ s tím úmyslem, že svou knihu dokončím na cestě. Jak jsme navštěvovali sbory, viděla jsem mnohé věci, které mi předtím byly ve vidění ukázány jako špatné. Jejich popisování mi zabíralo skoro všechnen můj čas mimo shromáždění. Než jsme se vrátili domů, měla jsem napsaných asi 500 stran pro jednotlivce i pro sbory.

Po návratu z východu (21.prosince 1863) jsem začala psát „Duchovní dary“ sv. 3. Chtěla jsem knihu připojit ke svědectvím, obsaženým ve svazku 4. Ale při psaní mi látka narůstala a já jsem viděla, že je nemožné shrnout všechno, co jsem pokládala za nutné napsat, do tolika stran, jak jsem předtím určila. Látky přibývalo a III.svazek (Duchovních darů) byl plný. Pak jsem začala svazek VI., ale než jsem svou práci skončila – zatím jsem připravovala látku a nemohli jsme tam dokončit práci tak brzy, jak jsme očekávali. Musela jsem se vrátit, abych dokončila látku pro tiskárnu a jednu schůzku jsme odložili na příští týden.

Tyto dvě cesty v horkém počasí mě velmi unavily. Psala jsem skoro ustavičně déle než jeden rok. Začala jsem obvykle v 7 hodin ráno a pokračovala do sedmi večer. Pak jsem nechala psaní a četla kartáčové otisky pro tiskárnu. Moje mysl byla příliš přetížena, takže po tři týdny jsem nemohla spát víc než dvě hodiny a bolela mě ustavičně hlava.

Proto jsem ke IV. Svazku přidala ty nejhlavnější body vidění, týkající se zdraví a zamýšlela jsem vydat jiné svědectví, v němž bych mohla volněji mluvit o štěstí i starostech manželského života. S touto úvahou jsem dokončila svazek IV. (23.srpna 1864), aby mohl být mezi lidem rozšiřován. Část důležité látky, týkající se zdraví, kterou jsem neměla čas ani sílu připravit pro ten svazek, jsem ponechala v záloze a vydala jsem ji v době naší cesty na Východ. (1864).

Psáno nezávisle na knihách nebo mínění jiných

To, co jsem napsala o zdraví, nebylo převzato z knih ani časopisů. Když jsem jiným lidem vyprávěla věci, které mi byly zjeveny, padla otázka: „Viděla jste časopisy „Zákony života“ nebo „Časopis o vodoléčbě?“ Řekla jsem, že jsem ani jeden z těch časopisů neviděla. Pak řekli: „To, co jste viděla ve svém vidění, se do značné míry shoduje s tím, co říkají oni.“ Hovořila jsem otevřeně s Dr. Layem a mnoha jinými o věcech, které mi byly o zdraví zjeveny. Nikdy jsem neviděla časopis jednající o zdraví.

Po mém vidění se v mém muži probudil zájem o otázku zdraví. V době naší cesty na Východ dostal knihy, ale já jsem je nečetla. Můj názor byl jasný a nechtěla jsem číst nic, dokud své knihy nedokončím. Moje názory byly napsány nezávisle na knihách nebo mínění jiných. – MS 7, 1867.

33. SPRÁVNÉ UŽITÍ SVĚDECTVÍ O ZDRAVOTNÍ REFORMĚ

(Psáno v Battle Creek, Michigan, 23.3.1881, a publikováno 25.6.1959 v Review and Herald).

Plně věřím, že konec všech věcí je na dosah ruky, a že veškerá síla, které se nám od Boha dostalo, by měla být využita k nejmoudřejší a nejvyšší službě Bohu. Pán odvedl lid od světa, aby jej připravil nejen pro čistá, svatá nebesa, ale aby z nich učinil – skrze moudrost, kterou jim dá – Boží spolupracovníky tím, že připraví lid, aby obstál v Boží den.

Dostalo se nám velkého světla o reformě zdraví, ale hlavní pro všechny je, jednat o této věci otevřeně a moudře ji podporovat. Máme zkušenost, že mnozí nepodávali i reformu zdraví tak, aby působili tím nejlepším dojmem na ty, po kterých by chtěli, aby přijali jejich názory. Bible oplývá moudrými radami, a dokonce jídlu i pití se dostává náležitá pozornost. Tou největší výsadou, jaké se člověku může dostat, je podílení se na božské přirozenosti; a víra, která nás poutá silným příbuzenstvím k Bohu, bude mysl modelovat, uzpůsobovat a řídit tak, že budeme jedno s Kristem. Nikdo by neměl nestřídmostnou chutí k jídlu hověť své chuti tak, aby oslabil cokoli z jemné práce lidského stroje uškodil tak svému tělu nebo své mysli. Člověk je majetkem vykoupným Pánem.

Jestliže se podílíme na Božské přirozenosti, budeme ve společenství s naším Stvořitelem a budeme si vážit všeho, co Bůh stvořil. To přimělo i Davida, aby zvolal: „Divně zformován jsem“ (Žalm 139, 14). Orgány svého těla nebudeme pokládat za svůj majetek, jako bychom je byli stvořili. Všechny schopnosti, které Bůh dal lidskému tělu, mají být oceněny. „nejste sami svoji,“ „nebo koupeni jste za mzdu. Oslavujte tedy Boha tělem svým i duchem svým, kteréžto věci Boží jsou“ (1.Kor. 6,19.20).

S kteroukoli schopností své mysli, duše i těla nemáme zacházet nemoudře. Nemůžeme zneužívat kterýkoli z jemných orgánů lidského těla bez zaplacení pokuty za překročení přírodních zákonů. Biblické náboženství, přenesené do praktického života, zajišťuje nejvyšší rozumovou kulturu.

Zdrženlivost je ve slovu Božím vysoko ceněna. Jsme-li poslušní Jeho Slova, můžeme stoupat výš, stále výš. Nebezpečí nestřídmosti je výslovně jmenováno. V Písmu je nám všem ukázaná výhoda, získána zdrženlivostí. Boží hlas nás oslovuje: „Buďte vy tedy dokonalí, jako Otec váš, který jest v nebesích, dokonalý jest“ (Mt. 5,48)

Na Danielově příkladu je nám ukázáno, abychom pečlivě studovali naučení, která má Bůh pro nás a učili se jim, abychom v tom poznávali příklad, který nám dává posvátná historie.

Být na stráži proti výstřelkům

Přejeme si, abychom ukázali zdrženlivost a zdravotní reformu z hlediska Bible a dali si velký pozor, abychom ukvapeným hájením zdravotní reformy nezacházeli do krajnosti. Buďme opatrní, abychom do zdravotní reformy nenaroubovali ani jediný nesprávný výhonek podle svých vlastních přehnaných nápadů, ale abychom do ní vkládali vlastní vyhraněné charakterové rysy a prováděli je jako Boží hlas, nedbajíce úsudku těch, kteří nevidí tak, jako my. Odvyknout špatným návykům trvá dlouho.

Od bratří a sester přicházejí dotazy ke zdravotní reformě. Vyskytují se tvrzení, že některým se dostává světla ve věci zdravotní reformy a že ji takto ověřují. Vybírají výklady o některých článcích o výživě, o kterých se pochybuje – výklady, psané jako varování a příkaz určitým jednotlivcům, kteří vstupovali nebo vstoupili na nesprávnou cestu. O těchto věcech se rozhovoří, co nejvíce je zdůrazňují, vkládají do nich své zvláštní problematické charakterové rysy a velmi energicky je prosazují, čímž z nich vytvářejí zkušební kámen a způsobují tím jen škody.

Potřeba mírnosti a opatrnosti

Je zapotřebí tichosti a Kristovy pokory. Mírnost a opatrnost je velmi potřebná, oni však tyto žádoucí charakterové rysy nemají. Potřebují přizpůsobení k Božímu obrazu. A takovým lidem je dovoleno provádět zdravotní reformu a páchat jí velkou škodu v myslích plných předsudků, takže uši zůstávají uzavřeny pravdě.

Zdravotní reforma prováděná moudře se ukáže jako vnikající klín, za nímž může se značným úspěchem následovat pravda. Ale když je zdravotní reforma podávána nemoudře tím, že se z té věci činí břímě poselství, poslouží k vytvoření předsudků u nevěřících a k uzavření cesty pravdě. Výsledkem bude dojem, že jsme extrémisté. Pán by chtěl, abychom byli moudří a chápali to, co je Jeho vůlí. Nesmíme poskytovat příležitost, abychom byli pokládáni za extrémisty. To je velkou

nevýhodou pro nás i pro pravdu, kterou nám dal Bůh, abychom ji nesli lidu. Naše hříšné já pak způsobuje, že to co mělo být požehnáním, se stává překážkou.

Vidíme ty kteří chtějí za svědectví vybírat ty nejsilnější výrazy, a aniž by uváděli nebo dbali na okolnosti, při nichž se tyto výstrahy a varování podávají, násilně je uplatňují v každém jednotlivém případě. Takto působí velmi nedobрым dojmem na mysl lidí. Vždy se najdou takoví, kteří jsou připraveni uchopit cokoliv z textu, který mohou použít, aby zabrzдили lid v uzavřené, přísné zkoušce, a kteří budou pracovat předměty svých vlastních textů pro reformu. Tím zvýší hned na počátku bojovnost právě těch, kterým by mohli pomoci, kdyby jednali opatrně. Jsou přece nositeli prospěšné věci, kterou by lid chtěl nést s nimi. Dají se však do díla podnikáním výpadů proti lidu. Vybírají sei některé věci ze svědectví a na každém je vymáhají, a tak duše spíš odradí než získají. Tam, kde by mohli a měli usmiřovat, rozdělují.

Nebezpečí pro rodiny, jak bylo ukázáno Ellen Whiteové

Bylo mi zjeveno nebezpečí pro rodiny s popudlivou povahou, kde převládá živočišná strava. Jejich dětem by se nemělo dovolit, aby jedly vejce, protože tento druh stravy – vejce a maso zvířat – živí a rozněcuje zvířecí vášně. Toto jim velmi ztěžuje přemáhání pokušení povolovat hříšnému zvyku sebeprznění, které se v tomto věku provádí skoro všeobecně. Tento zvyk oslabuje tělesné, mentální i mravní síly a zahrazuje cestu k věčnému životu.

Byl mi zjeven žalostný stav některých rodin. Kvůli tomuto hříchu se octly tam, kde Boží pravda nemůže najít přístup k srdci nebo mysli. Tento zvyk vede k podvádění, lži, prostopášnosti, kde zkáze a k poskvrňování jiných myslí, dokonce i myslí velmi malých dětí. Návyk, který jednou zakoření se překonává hůř než chuť na likér nebo tabák.

Toto, tak rozšířeno zlo, mě donutilo k výrokům, které jsem učinila. Zvláštní výtky byly vysloveny při varování jiných; takto se výtky dostávají jiným rodinám místo jednotlivcům, kteří jsou právě napomínání a kárání. Ale ať svědectví mluví raději sama za sebe. Ať někteří nesbírají právě ty nejsilnější výroky, určené jednotlivcům a rodinám a ať tyto věci neřídí, protože se pouze chtějí dostat k biči, aby měli něco na vyhánění. Ať tyto aktivní a odhodlané povahy přijmou Boží slovo a svědectví, která ukazují nutnost shovívavosti, lásky i dokonalé jednoty, horlivosti a vytrvalosti v práci. Se svými vlastními srdci obměkčenými a ztišenými Kristovou milostí, se svým vlastním duchem, pokorným a oplývajícím lidskou laskavostí, nebudou vytvářet předsudky, ani nebudou způsobovat neshody a oslabovat sbory.

Máslo, maso a sýr

Otázka, máme-li jíst maso, máslo nebo sýr, se nemá nikomu klást jako zkušební otázka, ale máme vychovávat a poukazovat na jejich závadnost. Ti, kteří tyto věci shromažďují a nutí je druhým, nevědí, jaké dílo Konají. Bůh dal ve svém slově zkušební kameny svému lidu. Zachovávaní Božího svatého zákona – soboty – je zkouškou, znamením mezi Bohem a Jeho lidem až na věky. Toto je navěky křemenem třetího andělského poselství – Boží přikázání svědectví Ježíše Krista.

Čaj, káva, tabák a alkohol

Na čaj, kávu, tabák a alkohol musíme poukazovat jako na hříšné záliby. Mezi tímto zbožím a masem, vejci, máslem, a sýrem na našem stole nemůžeme klást rovnítka. Tyto nemají být stavěny do popředí, zatímco druhé – čaj, káva, tabák, pivo a víno a všechny lihoviny, se nemají používat vůbec. S jedovatými narkotiky se nemá zacházet stejně jako s máslem, vejci a sýrem.

Živočišná potrava nebyla původně označena za stravu pro člověka. Máme důkaz toho, že maso mrtvých zvířat je nebezpečné pro nemoc, která se rychle stává všeobecnou; pro kletbu, která trvá jako následek vlastností a zločinů člověka. Máme ukazovat pravdu. Máme být na stráži, jak užívat rozumu a vybírat takové druhy potravin, které budou vytvářet nejlepší krev a udržovat ji zdravou. – MS 5, 1881.

Práce, která poškozuje zdravotní reformu

Někteří lidé se nebudou chtít vzdát toho nejlepšího a nejsprávnějšího vlivu na myšlení. Budou mít sklon zužovat myšlenky a plány a nebudou mít ani nejmenší pojetí o tom, co tvoří zdravotní reformu. Budou se chápat svědectví, daných pro některé jednotlivce za zvláštní okolností, tato svědectví budou zevšeobecňovat a aplikovat na všechny případy a tímto způsobem škodit mé práci a vlivu svědectví na zdravotní reformu. – Letter 57, 1886.

34. DUCHOVNÍ I TĚLESNÉ NEBEZPEČÍ POŽITKĚŘSTVÍ

Změny způsobené požíváním masité stravy

Maso mrtvých zvířat nebylo původní stravou pro člověka. Člověku bylo dovoleno jíst je po potopě, protože všechno rostlinstvo bylo zničeno. Ale kletba, vynesena nad člověkem i zemí a každou živou věcí, způsobila zvláštní a podivné změny. Od potopy má lidské pokolení zkrácenou dobu svého života. Tělesná, duševní a mravní zvrhlost se v těchto posledních dnech rychle zvětšuje. – MS 3, 1897.

Porušený úsudek

Neznáte nebezpečí výlučného požívání masa, protože vaše chuť si je velmi žádá. Když člověk pojídá tuto stravu, dává do úst to, co podněcuje hanebné vášně. Neposvěcená citová rozpoložení naplňují mysl a duchovní zrak je zatemněn, neboť sklon k požitkářství má pokazit vkus i soudnost. Když zásobujete svůj stůl tímto druhem stravy, jednáte proti vůli Boží. Dochází ke stavu, který povede k nedbání zásad Božího zákona...

Překonávat dědičné a vzděláním nabyté sklony ke zlému však není snadná záležitost. Naše já je panovačné a ze všech sil se snaží o vítězství. Ale „tomu, který přemáhá“, jsou dané zaslíbení. Pán ukazuje pravou cestu, ale nikoho nenutí aby poslechl. Ty, jimž dal světlo ponechává, a by je přijali, nebo jím opovrhovali, ale jejich způsob jednání přinese jisté následky. Příčina musí přivodit účinek...

Na rodičích spočívá ten nejslavnější závazek, aby se řídili podle správných návyků v jídle a pití. Předkládejte svým dětem jednoduchou, zdravou stravu, která se vyhýbá všemu dráždivému. Masitá strava neučiní z dětí nervózních, děti milí a trpělivé, ale nevrle, popudlivé, prudké a málo zdrženlivé. Ctnostné návyky jsou ztraceny a mravní zkaženost rozkládá mysl, duši i tělo. – MS 47, 1896.

Obětování duchovního zdraví

Požívání masa mrtvých zvířat je zhoubné pro tělesné zdraví a všichni, kdo jedí masitou stravu, zvětšují své zvířecí choutky a zmenšují svou duševní citlivost. Takto si plně neuvědomují sílu pravdy a nutnost toho, aby byla přenášena do jejich praktického života. – Letter 54, 1896

Náboženský a tělesný život spolu souvisí

Požívání masa mrtvých zvířat má škodlivý účinek na naši duchovní stránku. Jestliže maso je hlavní částí stravy, pak vyšší schopnosti jsou ovládány nižšími vášněmi. Tyto věci jsou urážkou Boha jsou příčinou poklesu duchovního života... Vše, co jíme a pijeme, je proto, aby naše tělo bylo udrženo při životě, abychom mohli sloužit k Boží slávě. Celé tělo je Božím vlastnictvím a my musíme přísně dbát na svůj dobrý tělesný stav, protože náboženský život těsně souvisí s tělesnými návyky a zvyklostmi. – Letter 69, 1896.

Pán učí svůj lid, že je to pro jeho duchovní i tělesné dobro, aby se udržel požívání masa. Není potřebné, abychom jedli maso mrtvých zvířat. – Letter 83, 1901.

Nebezpečí úmyslné nevědomosti

To, co jíme a pijeme, má důležitý vztah k našemu životu a křesťané by měli své zvyky v jídle a pití uvádět v soulad se zákony přírody. V těchto věcech si musíme uvědomovat své závazky k Bohu. Poslušnost zákonům zdraví by se měla stát záležitostí vážného studia, neboť úmyslná nevědomost o této věci je hřích. Každý člověk by měl pociťovat osobní závazek řídit se zákony zdravého života.

Komu patříme?

Mnozí se pobouření odvracejí od světla, protože se jim tlumočí výstraha a ptají se: „Nemůžeme se sebou dělat, co chceme?“ Stvořili jste sami sebe? Zaplatili jste výkupné za své duše i svá těla? Jestliže ano, pak jste sami svoji. Ale Boží Slovo říká: „Koupeni jste za mzdu,“ „drahou krví jakožto beránka a neposkvrněného Krista.“ Boží Slovo nám jasně říká, že návyky naší přirozenosti mají být přísně střeženy a ovládány. „Zdržovali se od tělesných žádostí, kteréž rytěřují proti duši.“ Budeme o to usilovat? Slovo Boží je dokonalé, proměňuje naši duši. Budeme-li pilně dbát jeho zásad, budeme tělesně i duchovně připodobněni Božímu obrazu. – Letter 103, 1896.

Překážky duchovního zlepšení a posvěcení duše

Bůh žádá od svého lidu, aby se stále zdokonaloval. Potřebuje pozvání, že povolání vlastní chuti k jídlu je největší překážkou na cestě k duchovnímu růstu a posvěcení duše. Jako lid, který hlásá zdravotní reformu, jíme příliš mnoho. Požitkářství je nejhlavnější příčinou tělesné i duchovní slabosti a do značné míry způsobuje slabost a předčasnou smrt. Nestřídmost začíná nesprávnou sestavou jídel na našich stolech. Jednotlivec, který se snaží o čistotu ducha, má mít na paměti, že v Kristu nalezne sílu, aby ovládl svou chuť. – MS 73, 1908.

Jak se přibližujeme závěru dějin této země, převládá sobectví, násilí a zločinnost jako za dnů Noe. I příčina je táž – nadměrná shovívavost k choutkám a vášním. Reforma životních návyků je zvlášť potřebná v této době, aby připravila lid na Kristův příchod. Sám Spasitel varuje církev: „Pilně se pak varujte, aby snad nebyla obtížena srdce vaše obžerstvím a opilstvím a pečováním o tento život, a v náhle přikvačil by vás ten den.“

Hygienická reforma je předmět, který potřebujeme pochopit abychom byli připraveni na události, které jsou blízko. Je to část díla Páně, které se nedostalo té pozornosti, jakou zasluhuje a nedbalosti jsme byli o hodně připraveni. Této reformě by se mělo dostat význačného místa. S touto věcí bychom si neměli zahrávat a přehlížet ji jako nepodstatnou, nebo o ní žertovat. Kdy by církev ukázala větší zájem o tuto reformu, velmi by vzrostl její vliv pro dobro.

Pro ty, kteří očekávají příchod Páně, pro ty, kteří jsou nazýváni dělníky na Jeho vinici, pro všechny, kteří se sami připravují na příchod do věčného království, je důležité, aby jejich mozek byl jasný a tělo co nejzdravější. – Nedatovaný MS 9.

35. VYUČOVÁNÍ ZDRAVOTNÍ REFORMY V RODINĚ

Shoda rodičů s dětmi u jídelního stolu

Naše nynější práce je velmi slavnostní a vážná a není možno se jí vyhnout. Je tu naprostá nezbytnost výchovy ve více než jednom směru. Rodiče i děti musí cítit jednu velkou potřebu: být pod Božím dohledem. Vy jste Jeho vlastnictvím; vaše děti jsou Jeho vlastnictvím, které jako mladší členové rodiny Páně si mají zvykat na to, že nebudete nijak shovívaví ke každému rozmaru a že jim leccos odepřete. Kdybyste vy byli pozorovateli téhož plánu výchovy k ukázněnosti a viděli byste jiné, jak vedou své děti, posuzovali byste je přísně.

Na druhé straně sami sobě nedovolujte sedět u stolu, pokrytého rozmanitými jídly, která máte rádi. Pochutnáváte si na nich před svými dětmi a říkáte: „Ne, vy toho nemůžete jíst. To vy nemůžete mít, to vám uškodí“, zatímco vy si bohatě dopřáváte právě těch věcí, které jim zakazujete. Vaše ukázněnost v tomto ohledu se musí upevnit.

Je to krutost, posadit se ke třetímu chodu, s uspokojením hovořit a pochutnávat si, zatímco vaše děti sedí s vámi u stolu a nejedí nic. Tak předvádíte skvělou kázeň svých dětí, když se na vás dívají, jak jíte a nebouří se proti vaší autoritě. Ale ony se vzbouří. Teď jsou malé, ale budete-li v takovém způsobu ukázněování pokračovat, pokazí to vaši autoritu.

Pobízení dětí k přejídání

Když vaše děti jsou u stolu, pak se asi bojíte, že nebudou jíst dost a pobízíte je, aby jedli a pili. Nemusíte se ani trochu starat, ani strachovat, že se dostatečně nenajedí. Jejich žaludky jsou malé a nemohou pojmout velké množství. Proto je daleko lepší dát jim jíst třikrát za den, ne pouze dvakrát. Vy je necháváte, aby se hodně najedly při jednom jídle. To pak může mít za následek roztažení žaludku, které způsobuje špatné trávení.

Není moudré, aby jedly a pily to, co jim nechutná. Ale na druhé straně nepochybujte a předkládejte jim právě tu stravu, kterou si přejete, aby jedly. Co je zdravým jídlem pro ně, je zdravé pro vás. Ale množství zdravé potravy by se mělo pečlivě promyslet, aby do žaludku nepřišlo najednou příliš mnoho jídla. My sami se musíme ve všech věcech mírnit, chceme-li dávat svým dětem správné naučení. Až budou starší, projeví se na nich každá nepromyšlenost z vaší strany. – Letter 12, 1884.

Nestanovit ani jediné pravidlo

Mezi našimi jídly by nemělo být dovoleno jíst. Já jím už 25 let denně. Máslo nejím, ale někteří z mých pracovníků, kteří se mnou stolují, je jedí. Nemohou používat mléko, protože se jim sráží v žaludku, ale malé množství másla požívat mohou.

Otázku výživy nemůžeme regulovat vytvořením nějakého pravidla. Někteří lidé mohou jíst fazole a sušený hrách, ale pro mne je tato výživa bolestivá, je to jako jed. Někteří lidé mají chuť na určité věci a dobře je stráví, jiní na takové věci nemají vůbec chuť. Nemůže být tedy vytvořeno jedno pravidlo pro všechny lidi. – MS 15, 1889.

35. SESTRA WHITEOVÁ AMODLITBA ZA NEMOCNÉ

Někteří lidé se ptali: „Uzdravila sestra Whiteová nemocné?“ Odpovídám: „Ne, ne. Sestra Whiteová byla často vyzývána, aby se modlila za nemocné, aby je pomazala olejem ve jménu Pána Ježíše, a aby s nimi žádala o splnění slibu „Modlitba víry uzdraví neduživého.“ Žádná lidská moc nemůže uzdravit nemocného, ale skrze modlitbu víry splnil mocný Hojitel Svůj slib těm, kteří vzývali hříšníka. Nikdo jiný než Kristus – milosrdný lékař těla i duše – to nemůže udělat.

Bylo mi často dopřáno modlit se s nemocným. Měli bychom to dělat mnohem častěji než to děláme. Kdyby se v našich sanatoriích obětovalo více modliteb za uzdravení nemocných, projevila by se mocná síla Hojitele. Mnohem více lidem by se dostalo posílení a požehnání a mnohem více akutních nemocí by bylo vyléčeno.

Kristova moc zastavit nemoc, byla v minulosti ukázána zvláštním způsobem. Než se nám dostalo požehnání institucí, kde se mohlo nemocným dostat pomoci od bolesti pilným léčením a opravdovou modlitbou ve víře v Boha, s úspěchem jsem zdolávali ty zdánlivě docela beznadějně případy. Dnes Pán trpící povzbuzuje, aby měli víru v Něho. Člověk v nouzi je příležitostí pro Boha (Citován Marek 6,1-5)...

Prostá, vroucí modlitba má doprovázet léčení

Ke všemu našemu léčení, kterého se dostává nemocným, by měla přistoupit prostá, vroucí modlitba za dar uzdravení. My máme ukazovat nemocnému na soucitného Spasitele a Jeho moc odpouštět a uzdravovat. Skrze Jeho milostivou prozřetelnost mohou být uzdraveni. Ukažte trpícím na jejich Přímlovce na nebesích. Řekněte jim, že Kristus uzdraví nemocné, budou-li litovat, že překročili Boží zákony a přestanou-li tak činit. Existuje Spasitel, který se chce projevit v našich sanatoriích, aby spasil ty, kdo se Mu chtějí pokorit. Trpící se mohou modlit s vámi, doznat svůj hřích a obdržet odpuštění.

Je to Kristus, která uzdravuje

Sestra Whiteová nikdy netvrdila, že uzdravila nemocného. To Kristus uzdravil v každém případě, stejně jako to byl On, který za dnů své kazatelské činnosti křísil mrtvé k životu. To Kristus koná každé velké dílo skrze kazatelský úřad svých služebníků. Tomuto Kristus nutno důvěřovat a věřit v něj. Jeho požehnání prostředků užitých na obranu zdraví přinese úspěch. Kristovo milosrdenství

samo rádo zasahuje ve prospěch trpícího lidstva. To On prokazuje službu nemocnému podivuhodných činů. –Letter 158, 1908.

Oddíl IX.

RADY O MNOHÝCH VĚCECH

Úvod

Z různých důvodů se během let v popředí octly různé zaměřené rady Ellen Whiteové a vyžadovaly naši pozornost. Tyto rady se v několika bodech týkají světla o zahradnické práci a končí u bezhříšnosti a spásy. Všechny se staly vhodné pro zařazení do knihy „Vybraných poselství.“ Vyplňují tento oddíl, ale nečiní si nejmenšího nároku na ucelenější uspořádání.

Zatímco většina článků bude zajímat téměř všechny čtenáře a bude jim prospěšná, je třeba upozornit na několik posledních článků, které zahrnují „Zneuctění průkopníků“ a „Útoky na Ellen Whiteovou a její dílo.“ Kdyby to by rozsah dovolil, byly by se mohly přidat ještě články jiné.

37. ADVENTISTÉ SEDMÉHO DNE A SOUDNÍ PŘE

Příčina potíží církve s nevěřícími. – Vzniknou-li v církvi potíže, neměli bychom jít žádat o pomoc nevěřící právníky. Bůh si nepřeje, abychom nesnáze církve ukazovali před těmi, kteří se Ho nebojí. On by nechtěl, abychom byli závislí na pomoci těch, kteří neplní Jeho požadavky. Ti, kteří takovým poradcům důvěřují, ukazují, že nemají víru v Boha. Nedostatkem jejich víry je Pán nanejvýš potupen a jejich jednání způsobuje velkou škodu jim samým. Tím, že se obracejí na nevěřící, aby urovnávali nesnáze v církvi, navzájem se kousou a požírají, aby „jedni od druhých zkaženi byli“ (Ga. 5,15).

Tito lidé zavrhuje radu, kterou dal Bůh a činí právě to, co jim zakázal dělat. Ukazují, že za svého soudce si zvolil svět a jejich jména jsou v nebesích zapsána společně se jmény nevěřců. Kristus je znovu ukřižován a vydán otevřeně hanbě. Necht' tito lidé vědí, že Bůh neslyší jejich modlitby. Urážejí Jeho svaté jméno a On je přenechá satanovým ranám, dokud nepoznají svou pošetilost a nebudou hledat Pána doznání svého hříchu.

Záležitosti, týkající se církve, mají být uchovávány uvnitř svých vlastních hranic. Je-li křesťan oklamán, má to nést trpělivě; je-li podveden, nemá se odvolávat k soudu, raději má snášet ztrátu a křivdu.

Bůh bude jednat s nehodným členem církve, který šidí svého bratra nebo Boží věc, Křesťan nemusí zápasit o svá práva, Bůh bude jednat s člověkem, který tato práva porušuje. „Mně pomsta, ja odplatím, praví Pán“ (Ř. 12,19). O tom všem se vede účet a Pán prohlašuje, že se za všechno pomstí. On přednese každý skutek na soudu.

Nesprávní poradci

Zájmy Boží věci se nemají svěřovat lidem, kteří nemají spojení s nebesy. Ti, kdo jsou Bohu nevěrní, nemohou být důvěryhodnými poradci. Nemají tu moudrost, která přichází shůry. Nemá se jim dovolit, aby vnášeli soud ve věcech, souvisejících s Boží věcí. V záležitostech, na nichž závisí takové důležité výsledky. Jestliže uposlechneme jejich soudu, určitě se dostaneme do velmi těžkých situací a oddálíme dílo Páně.

Ti, kdo nejsou ve spojení s Bohem jsou ve spojení se satanem a mohou sice upřímně radit, sami však jsou oslepení a klamáni. Satan vkládá do mysli návrhy a do úst slova, která jsou pravým opakem Božího myšlení a Boží vůle. Takto působí satan skrze ně, aby nás svedl na nesprávné cesty. On nás chce svést, zaplést do nesnází a zničit nás, bude-li moci.

Kdysi bylo pro lid Boží velikým hříchem, když se odevzdá nepříteli a odhalí mu svou zmatenost či svůj úspěch. Bylo hříchem obětovat na nepravém oltáři. Bylo hříchem obětovat kadidlo, zapálené nepravým ohněm.

Jsme v nebezpečí, že směšujeme věci posvátné s obyčejnými. Při našem snažení má působit svatý zápal pro věc Boží. Pravým oltářem je Kristus. Pravým ohněm je Duch Svatý. Toto je naše

inspirace. Jedině Duch Svatý je bezpečným rádcem, který řídí a vede člověka. Jestliže se odvrátíme od Boha a Jeho vyvolených, abychom se dotazovali u cizích oltářů, dostaneme odpověď podle našich činů.

Osvěcujeme naprostou důvěru ve svého Vůdce. Hledejme moudrost z Pramene moudrosti. Ať se v každé nejisté nebo rozhodující situaci Boží lid sjednotí na tom, co žádá a pak ať se spojí v obětování modlitby Bohu a je vytrvalý v žádosti o pomoc, kterou potřebuje. S Bohem se máme radit o všem, a když Ho o něco prosíme, máme věřit, že přijímáme to pravé, hledané požehnání. – Nedatovány MS 112.

Rada věřícímu, jemu hrozí soudní pře

Když ses zapletl do soudní pře proti R, říkala jsem, že jestli šel S tak daleko a pustil se do této záležitosti, bude to skvrna na jeho životě. Bylo mi líto, že ses do toho dostal. Víím, že to není správné a nechci ani v nejmenším tvoji situaci pro vás zlehčovat. Je to jen svědectví té moudrosti, která není shůry.

Bylo mi oznámeno, že zamýšlíš podat proti mně při na příkladě toho, že ti bylo ukřivděno svědectvími, která ti byli podána. Dostala jsem výhružný dopis, že kdybych neuznal, že jsem ti ukřivdila, byla by pře zahájena. Teď bych mohla těžko věřit, že jsi tak rozhodně přešel k nepříteli, který zná mou životní práci stejně tak dobře, jako ji znáš ty.

Každé slovo z toho, co jsem ti napsala, je pravdivé. Nemám, co bych odvolávala. Udělala jsem jen to, o čem víím, že je mou povinností to udělat. Mou jedinou pohnutkou k uveřejnění záležitosti byla naděje, že tě zachráním. Neměla jsem jiné myšlenky než upřímnou lítost a lásku ke tvé duši. Ty sám víš, že mám velký zájem o tvou duši...

Kdyby se snad někdo snažil překážet mi v této práci odvolávám se k zákonu, neslevím tečku z podaných svědectví. Dílo, které konám, není mým dílem, je to dílo Boží, které mi On dal k vykonání. Nevěřila jsem, že uděláš tak strašnou věc – pozvedneš svou smrtelnou ruku proti Bohu na nebesích. Ať to udělá kdo chce, jen ať to nejsi ty...

Chci ti poradit. Nevydírejte na nikom peníze za to, co bylo řečeno proti tobě nebo vašim. Takovým jednáním si škodíte. Budeme-li spoléhat na Ježíše, Původce i Dokonavatele naší víry, budeme se moci modlit: „Pane, odpusť nám naše viny, jakož i my odpouštíme viníkům našim.“ Ježíš se nedovolával zákona o nápravu, když byl nespravedlivě obžalován. Když Mu spílali, On neodplácel spíláním, když Mu hrozili, On to neodplácel. – Letter 38, 1891.

Právě to, co jim Bůh řekl, aby to nedělali. – Psala jsem obšírně o křesťanech, kteří věří pravdě, a svěřují své věci soudům, aby se dovolali nápravy. Když to dělají, navzájem se kousou a požírají, aby v pravém smyslu slov Bible „jedni od druhých zkaženi byli.“ Zavrhnou radu, vnuknutou jim Bohem a navzdory poselství, které On dává, dělají právě to, co jim řekl, aby nedělali. Takoví lidé se mohou stejně tak přestat modlit k Bohu, neboť On jejich modlitby nevyslyší. Urážejí Hospodina a On je nechá, aby se stali satanovými poddanými, dokud nepoznají svou pošetilost a nebudou hledat Pána doznáním svých hříchů.

Co ukazuje odvolání k soudu. – Světa neobrácení členové církve se navzájem chápou. Někteří lidé si učiní svět svým důvěrníkem, když je Bůh kára, že chtějí jít svou vlastní cestou a církevní záležitosti předkládají světu, aby o nich rozhodoval. Potom dochází ke srážce a k boji a Kristus je znovu křížován a otevřeně hanoben. Takoví členové církve, kteří se odvolávají ke světským soudům, ukazují, že si za svého soudce zvolili svět a jejich jsou v nebesích zapsána společně se jmény nevěřících. Jak dychtivě se svět chápe výroků těch, kteří prozrazují posvátná pověření!

Toto odvolávání se k lidským soudům nebylo adventisty sedmého dne prováděno nikdy předtím. Bůh dovolil, abyste vy, kteří jste byli oklamáni, mohli pochopit, jaká síla ovládá ty, kterým byla svěřena velká odpovědnost. Kde jsou Boží strážci? Kde jsou lidé, kteří budou pevně, nepohnutě stát za pravdou, přítomnou pravdou, a kteří také mají srdce? – MS 64, 1898.

Svatí mají soudit svět

Svatí mají soudit svět. Mají být tedy závislí na světě a světských právnících, aby urovnávali jejich těžkosti? Bůh nechce, aby přinášeli své těžkosti k rozhodnutí satanovým poddaným. Mějme k sobě navzájem důvěru. – MS 71, 1903.

Právníci a Laodicea

Opírat se o rámě zákona je pro křesťana hanbou. Toto zlo však k nám proniklo a je mezi vyvolenými Páně v oblibě. Světské zásady se nepozorovaně zavádějí, takže v praxi jsou mnozí naši pracovníci jako laodicejští – tj. vlažní – protože se tolik spoléhá na právníky i zákonné dokumenty a smlouvy. Takový stav věcí se Bohu oškliví. MS 128, 1903.

Soudní pře proti vydavatelství

Smí někdo z vás, maje při s druhým, souditi se před nepravými, a ne před svatými? Nevíte-li, že svatí svět souditi budou? I poněvadž od vás souzen býti má svět, kterak nehodní jste těch nejmenších věcí rozsuzovati? Zdali nevíte, že anděly souditi budeme? Co pak tyto časné věci? Protož když byste měli mít soud o tyto věci časné, těmi, kteříž nejzadanější jsou v církvi, soud osad'te. K zahanbení vašemu to pravím. Tak-li není mezi vámi moudrého ani jednoho, který by mohl rozsoudit mezi bratřími svými? Ale bratr s bratrem soudí se, a to před nevěřícími? Již tedy naprosto nedostatek mezi vámi jest, že soudy máte mezi sebou. Proč raději křivdy netrpíte? Proč raději škody neběříte? Nýbrž vy křivdu činíte, a ke škodě přivodíte, a to bratří své. Zdali nevíte, že nespravedliví dědictví království Božího nedosáhnou?“ (1K. 6,1-9). Jestliže členové církve toto znají, bude jejich obvyklý postup takový, že doporučí svou víru. Spořádaným životem a bohabojným hovorem objeví Krista a nebude žádných soudních pří mezi bližními nebo bratry.

Vyzývám tě ve jménu Kristově, aby odvolal při, kterou jsi zahájil, a abys už nikdy nepřiváděl druhého před soud. Bůh ti zakazuje, aby takto tupil Jeho jméno. Dostalo se ti velkého světla a mnoho příležitostí a ty si nemůžeš dovolit spolčovat se s lidmi ze světa a užívat jejich metod. Pamatuj, že Pán bude s tebou jednat podle stanoviska, které zaujímáš v tomto životě...

Slavnostně ti prohlašuji, že jestli přijmeš soudní při, kterou teď má v úmyslu přijmout, nikdy se z jejího výsledku nevzpamatuješ. Jestliže odhalíš světu špatnosti, o kterých se domníváš, že ti je způsobili tvoji bratři, druhá strana bude nucena říci určitě věci. Mám ti dát výstrahu.

Co se týče věci těch, kteří se s tebou podílejí na velké zodpovědnosti v Review and Herald, a kteří změnili svůj postoj a stali se nepřáteli tohoto díla, nebudeš si přát slyšet konečný rozsudek, který bude nad nimi vyneseno, až zasedne soud, budou otevřeny knihy a každý člověk bude souzen podle toho, co bude v těchto knihách napsáno. Chci tě uchránit, abys nešel cestou, která tě spojí s těmi, kteří se sami připojili k padlým andělům, aby co nejvíc škodili těm, kteří milují Boha, a kteří se za velkých těžkostí ze všech sil snaží hlásat světu přítomnou pravdu.

Vydavatelství není bez poskvny. –Ti, proti nimž vznášíš svá obvinění, vědí, že jsem neschvalovala jejich způsob jednání s tebou a že jsem je kárala za jejich bezcitné vedení tvého případu. Jsou takoví, kteří nejednali čestně. Nejednali tak, jak by chtěli, aby se jednalo s nimi. Ale měl bys přesto – navzdory daným varováním jednat vysloveně proti danému příkazu? Žádám tě, aby ses neodtrhoval od důvěry svých bratří a od účasti ve vydavatelské práci.

Raději bych chtěla sdílet tvou ztrátu než vědět, že jsi tuto záležitost úspěšně dokončil ke škodě své duše a dal satanovi příležitost, aby před nevěřícími zesměšnil tvůj případ a znevážil vydavatelskou práci...

Boží věc poškozena

Nedopusť, aby soud projednával tuto při. Připadá mi hrozné pomýšlení, že chceš jít přímo proti jasnému Božímu slovu a chceš světu ukázat, jak krutě jednáš proti lidu, který zachovává Boží přikázání. Když toto tvé jednání mělo svědčit jenom proti těm, kteří páchali nespravedlnost, nebyla by škoda tak dalekosáhlá. Ale nedovedeš pochopit, že tím vznikne zaujetí proti Božímu lidu jako tělu? Takto ublížíš Kristu a zraníš Ho v osobě Jeho svatých a přiměješ satana, aby jásal, protože tvým přičiněním může z působil velkou škodu Božímu lidu a Jeho institucím. – Letter 301, 1905.

38. VĚDA A ZJEVENÍ

Říká blázen v srdci svém: „Není Boha.“ Ani nejmocnější rozum na zemi nemůže pochopit Boha. Jestliže se vůbec ukazuje lidem, pak jen tím, že se halí tajemství. Jeho cesty jsou nevystižitelné. Lidé musí neustále pátrat, neustále se učit. Je to víc než nekonečno. Mohli by plně chápat cíle, moudrost, lásku i Boží charakter, kdyby v Něho nevěřili jako v nekonečnou bytost a nesvěřovali se Mu s tím, po čem touží jejich duše. Kdyby Ho mohli pochopit, nestál by už nejvyš.

Někteří lidé se domnívají, že ve vědě učinili úžasné objevy. Citují názory učených mužů, jakoby je pokládali za neomylné a učí vědeckým závěrům jako pravdám, které nemohou být vyvráceny. A Boží slovo, které je zde jako svítlna u nohou světem znaveného poutníka, se posuzuje tímto měřítkem a prohlašuje se za nedostatečné.

Vědecké bádání, jemuž se tito lidé oddávali, se pro ně stalo pastí. Zatemnilo jejich mysl a oni upadli do skepticismu. Mají vědomí moci a místo aby hleděli k prameni vši moudrosti, triumfují v ubohé vědomosti poznání, které domněle získali. Vyvýšili svou lidskou moudrost v protikladu k moudrosti velkého a mocného Boha a odvážili se sporu s Ním. Inspirované slovo tyto lidi prohlašuje za „blázný.“

Ovoce skepticismu

Bůh dovolí, aby objevy ve vědě i v umění zaplavily svět. Když však vědci přednášejí a píší o těchto věcech pouze z lidského hlediska, docházejí nesporně k chybným závěrům. I ty největší mozky jsou ve svých pokusech pátrat po vztazích vědy a zjevení zaváděny na nepravou cestu, vede-li je při jejich výzkumech Slovo Boží. Stvořitel a Jeho dílo je nad jejich chápání, a protože to nedovedou vysvětlit a přírodními zákony, biblické děje se pokládají za nespolehlivé. Ti, kteří pochybují o spolehlivosti záznamů Starého a Nového zákona, postoupí ještě o krůček dál – k pochybám o existenci Boha. A pak, když se pustili své kotvy, zbývá jim jen otloukat se o skály nevíry.

Mojžíš psal pod vlivem ducha Božího. Správná teorie geologie se nikdy nebude hlásit k objevům, které nesouvisejí s jeho výpověďmi. Myšlenka, o kterou mnozí klopýtají, že Bůh, když stvořil svět, nestvořil hmotu, omezuje moc Svatého izraelského.

Zkouška vědy Božím slovem. –Mnozí lidé pochybují o existenci boha a když shledají, že jsou neschopni měřit Stvořitele a Jeho činy svým vlastním nedokonalým poznáním připisují přírodě neomezenou moc. Tito lidé pozbyli prostotu víry a svou mysl i duchem jsou Bohu daleko vzdáleni. Měla by existovat pevně zakotvená víra v Boží Svaté Slovo. Bible nemá být ověřována vědeckým myšlením člověka, ale věda se má obětovat tímto bezpečným měřítkem. Jestliže se Bible vyjadřuje k faktům přírody, věda se může srovnávat se Psaným slovem a při správném chápání obou se vždy ukáže, že jsou v souladu. Jedno neodporuje druhému. Všechna pravda – ať v přírodě, nebo ve zjevení – souhlasí.

Vědecký výzkum chce otevřít myslí opravdu moudrých lidí rozsáhlá pole myšlení a poučení. Uvidí Boha v Jeho činech a budou Ho velebit. Bude pro ně tím prvním a nejlepším a soustředí na Něho svou mysl. Skeptikové, kteří čtou Bibli proto, aby ji haněli, ve své neznalosti tvrdí, že mezi vědou a zjevením nacházejí rozhodné rozpory. Ale lidské pojetí Boha nebude nikdy správné. Mysl, která není osvícená duchem Božím, nikdy nepochopí Boží moc.

Duchovní věci se posuzují duchovně. Ti, kteří nemají živé spojení s Bohem, se kymácejí sem i tam. Mínění lidí staví do popředí a Slovo Boží u nich stojí v pozadí. Chápu se lidských tvrzení, že soud nad hříchem je v rozporu s Boží dobrotivostí a hovoří o nekonečné dobrotivosti, přičemž se snaží zapomenout, že existuje nekonečná spravedlnost.

Když máme správné názory o moci, velikosti a Božím majestátu i o slabosti člověka, máme opovrhovat předstíráním moudrosti, vytvářením pozemskými – takzvanými velkými lidmi – kteří ve své povaze nemají nic ze vznešenosti nebes. Neexistuje nic, zač by tito lidé měli být chváleni nebo vyvyšováni. Není důvodu, proč by se mělo důvěřovat míněním učených lidí nakloněným měřit božské věci svým vlastním zvráceným pojetím. Ti, kteří slouží Bohu, jsou jediní, jejichž mínění a příklady je správné následovat. Po svěcené srdce oživuje a stupňuje duševní síly. Živá víra v Boha dodává energii. Dává klid a odpočinutí ducha, i sílu a vznešenost charakteru.

Bůh může působit nad svými zákony. – Vědci myslí, že se svým rozšířenými představami mohou chápat Boží moudrost, to, co vykonal nebo může vykonat. Tato myšlenka, že On je vázán a omezován Svými vlastními zákony, značně převládá. Lidé Jeho jsoucnost buď popírají a zamítají, nebo myslí, že přírodními zákony vysvětlí všechno i působení Jeho ducha na lidské srdce a už neuctívají jeho jméno, ani se nebojí Jeho moci. Zatímco myslí, že získávají všechno, honí se za bublinami a ztrácejí vzácné příležitosti poznat Boha. Nevěří v nadpřirozenost a neuvědomují si, že Původce přírodních zákonů může působit nad tyto zákony. Popírají Boží tvrzení a nedbají zájmů svých vlastních duší. Ale jeho existence, jeho charakter a Jeho zákony jsou fakta, která nemůže zvrátit rozumování lidí s nejvyšším vzděláním.

Péro posvěcené inspirací, popisuje Boží moc a velebnost takto. „Kdo změřil hrstí svou vody, a zvážil na váze hory, a pahrbky na vážkách? ... Aj, národové jako krůpě od okova, a jeho prášek na vážkách se počítají; aj, ostrovy jako nejmenší věc zachvacuje. Ani Libán nepostačil by k zanicení ohně, a živočichové jeho nepostačili by k zápalné oběti. Všichni národové jsou jako nic před ním, za nic a za marnost pokládají se u něho... Ten, který sedí nad okráškem země, jejížto obyvatelé jako kobylky, kterýž rozprostřel jako kortýnu nebesa, a roztáhl je jako stánek ku přebývání“ (Iz. 40,12-22).

Boží charakter vysvětluje Jeho činy. –Příroda je síla, ale Bůh přírody je ve své moci neomezený. Jeho činy vysvětlují Jeho charakter. Ti, kteří Ho posuzují podle díla Jeho rukou a ne podle domněnek velkých lidí, poznávají ve všem Jeho přítomnost. V veselém slunečním svitu spatřují jeho úsměv a v bohaté úrodě na podzimních polích zelené trávy, v líbezných květech všech odstínů i ve vznešených a rozmanitých lesních stromech, vypovídají o něžné otcovské péči našeho Boha i o Jeho přání učinit své děti šťastné.

Moc velkého Boha se projeví ve prospěch těch, kdo se Ho bojí. Slyšte prorokova slova:“Zdaliž nevíš, zdaž jsi neslychal, že Bůh věčný, Hospodin, kterýž stvořil končiny země, neustává ani zemdlivá, a že vystižena býti nemůže moudrost jeho? On dává ustalému sílu, a tomu, ježto žádné síly nemá, moci hojné udílí. Ustává a umdlévá mládež, a mládenci těžce klesají, ale ti, jenž očekávají na Hospodina, nabývají nové síly. Vznášejí se peřím jako orlové; běží, avšak neumdlévají, chodí, a neustávají“ (V. 28-31).

V Božím slově se objevily četné otázky, na které nikdy nedovedou odpovědět. Ani nejdůkladnější odborníci. Na tyto otázky je obrácena naše pozornost, abychom si uvědomili, kolik věcí je i mezi obyčejnými věcmi každodenního života, které lidská omezená mysl se vši svou chlubitou moudrostí nemůže nikdy plně pochopit.

Věda pomáhá chápat Boha. – Tam, kde Bůh nebyl uznávána ctěn, vedly všechny filozofické systémy vymyšlené lidmi, k rozpakům a zahanbení. Ztratí víru v Boha je strašné. Úspěch a prosperita nemůže být velkým požehnáním pro národy nebo jednotlivce, je-li jednou ztracena víra v Jeho Slovo. Skutečná velikost je jedině tam, kde je touha po věčnosti. Boží pravda, spravedlnost, milosrdenství, čistota a láska nepodléhají zkáze. Jestliže lidé mají tyto vlastnosti, jsou jimi přiváděni do těsného příbuzenství a Bohem a jsou kandidáty pro nejvyšší povýšení, o než může lidstvo usilovat. Nebudou si všimnout lidské chvály a budou povzneseni nad zklamání, únavu, spor jazyků a snahy o autoritativní moc.

Ten jehož duše je naplněna duchem Božím, se naučí lekcí důvěřivé naděje. Kdo pokládá Písmo za svého rádce a vůdce, ten najde ve vodě pomoc k pochopení Boha, ale nestane se povýšený, dokud se ve své slepé domýšlivosti nestane nemoudrým ve svých představách u Boha. – ST 13.3.1884.

Přikázání a náboženské zásady jsou prvními kroky k získání vědění a jsou samým základem pravé výchovy. Poznání a věda musí být oživeny Božím duchem, aby sloužily těm nejvznešenějším cílům. Jen křesťan dovede správně užívat vědomostí. Aby věda byla plně oceněna, musíme na ni pohlížet z náboženského hlediska. Pak budou všichni uctívat Boha vědy. – MS 30, 1896

Bůh – Konstruktor a Tvůrce

Potřebujeme častější audienci u Boha. Je potřebné, abychom hlídali své vlastní myšlenky. Určitě žijeme uprostřed nebezpečí posledních dnů. Před obličejem Božím musíme chodit v tichosti, v hluboké pokoře, neboť pouze takový bude povýšen.

Ach, jak může nepatrný člověk chápat Boží dokonalost a Jeho všudypřítomnost, spojenou s Jeho všemocnou silou. Umělec získává svou inteligenci od Boha. Své dílo může utvářet k dokonalosti jen v některém směru, a to z materiálů, které byly pro toto dílo již připraveny. Při své omezené moci by nemohl tvořit a přimět svůj materiál, aby sloužil jeho cíli, kdyby Velký Konstruktor nebyl existoval před ním a nedal mu právě ta zdokonalení nejprve v jeho představivosti.

Pán Bůh dává věcem existenci. On byl prvním konstruktérem. Není závislý na člověku, ale milostivě podněcuje jeho pozornost a spolupracuje s ním stále vyšších plánech. Pak si člověk přivlastní všechnu slávu a svými bližními je chválen jako skutečně pozoruhodný genius. On však nehledí výš než člověk. Jedině prvotní příčina je zapomenuta...

Obávám se, že všeobecně máme příliš laciné a obyčejné nápady. „Aj, nebesa, nýbrž nebesa nebes tě neobsahují.“ Ať se nikdo nedovazuje omezovat moc Jediného Svatého Izraelského. Ohledně Božího díla existují různé dohady a otázky. „Sezuj obuv svou s noh svých; nebo místo, na kterém stojíš, země svatá jest.“ Ano, andělé jsou Boží služebníci na zemi, konající Jeho vůli.

Všechny věci vznikly Jeho hlasem. –Když Bůh stvořil náš svět, nebyl vázán předem existující látkou, neboť „Z ničeho jest to, což vidíme, učiněno.“ Naopak, všechny věci, ať hmotné, nebo duchovní, povstaly Hospodinovým hlasem a byly stvořeny pro Jeho vlastní cíl. Nebesa a všechno jejich vojsko, země a všechny věci, které jsou na ní, nejsou jen dílem Jeho rukou, ony vznikly dechem Jeho úst.

Bůh dal ujištění, že by svou mocí mohl v jediné krátké chvíli zničit celou přírodu. Může obrátit věci naruby a zničit to, co člověk vystavěl, jak nejlépe dovedl. On „přenáší hory,“ On „podvrací je v prchlivosti své,“ On „pohybuje zemí z místa jejího, tak že se třesou sloupové její.“ Sloupové nebesí třesou se, a pohybují od žehráni jeho.“ „Hory se třesou před ním a pahrbkové se rozplývají, země pak hoří před tváří jeho.“ – MS 127, 1897.

39. OTÁZKY, TÝKAJÍCÍ SE SPASENÍ

Budou děti nevěřících rodičů spaseny? (Viz 2SM 259-26P; 565-566).

S bratrem (J.G.) Mattesonem jsem hovořila o tom, zdali děti nevěřících rodičů budou spaseny. Uvedla jsem, že mi jedna sestra položila s velkou úzkostí tuto otázku a tvrdila, že někteří lidé řekli, že malé děti nevěřících rodičů nebudou spaseny.

Toto bychom měli považovat za jednu z otázek, o níž nesmíme vyjadřovat své stanovisko nebo mínění z toho jednoduchého důvodu, že Bůh nám ve svém Slově o této věci nic určitého nesdělil. Kdyby myslel, že je pro nás podstatné, abychom to věděli, byl by nám to jasné řekl.

Věci, které odhalil, jsou pro nás a pro naše děti. Jsou věci, které teď nechápeme. Neznáme mnoho věcí, které jsou jasně zjeveny. Až budou vyčerpány náměty, které těsně souvisejí s naším věčným blahem, pak bude dost času k uvažování nad některými z těchto bodů.

Děti věřících rodičů. – Víím, že někteří se dotazovali, jestli budou malé děti s věřících rodičů spaseny, protože jejich charakter nebyl ještě vyzkoušen, a všichni musí být podrobeni zkoušce a o jejich charakteru bude rozhodnuto, až poznají soužení. Otázka zní: „Jak mohou malé děti projít touto zkouškou a soužením?“ Já odpovídám, že víra věřících rodičů chrání děti, jako když Bůh seslal svůj soud na egyptské prvorozené.

Izraelitům v otroctví bylo sesláno slovo Boží, aby shromáždili své děti ve svých domovech a označili veřeje jejich dveří krví zabitého beránka. Toto byl předobraz zabití Božího Syna a působení Jeho krve, prolité za spásu hříšníků. Bylo to znamení, že domácnost přijala Krista jako zaslíbeného Vykupitele. Byla ochráněna před mocí vraha. Rodiče bezpodmínečně dokázali svou víru tím, že uposlechli příkazů, které jim byly dány a víra rodičů chránila je i jejich děti. Ukázali svou víru v Ježíše ve velkou oběť, jehož krev byla zobrazena v krvi zabitého Beránka. Anděl zkázy pominul každý dům, který byl takto označen. Toto je symbol, který ukazuje, že víra rodičů se rozšiřuje na jejich děti a chrání je před andělem zkázy.

Bůh seslal slovo útěchy truchlícím betlémským matkám, aby i ony, plačící, viděly, jako kdysi Ráchel, jak jejich děti přicházejí ze země nepřátel. Kristus bral malé děti do své náruče, žehnal jim a káral učedníky, kteří chtěli poslat matky pryč. „Nechte dítek a nebrazte jim jíti ke mně; nebo takových jest království nebeské.“ (Mat. 19,14).

Kristu žehnal dětem, které mu přinášely věrné matky. Bud tak činit i teď, jestliže matky budou konat svou povinnost vůči svým dětem, budou je učit a vychovávat v poslušnosti a pokoře. Pak se osvědčí při zkoušce a budou poslušní vůle Boží, neboť rodiče zastávají u svých dětí Boží místo.

Vzpourné děti adventních rodičů. – Někteří rodiče dovolují satanovi, aby ovládal jejich děti, a tak tyto děti nejsou omezeny, ale je jim dovoleno, aby měly zlé povahy, byly prudké, sobecké a neposlušné. Kdyby snad tyto děti zemřely, nebyly by vzaty do nebes. Způsob jednání rodičů určuje budoucí blaho jejich dětí. Jestliže jim dovolují, aby byly neposlušné a prudké, dovolují satanovi, aby se jich ujal a působil skrze ně, jak se jeho satanskému veličenství zachce. Tyto děti, které nikdy nebyly vychovávány k poslušnosti a pěkným charakterovým rysům, nebudou vzaty do nebe, neboť se u nich ukáže stejná povaha i náklonnost.

Bratru Mettesonovi jsem řekla: „my nedovedeme říci, jestli všechny děti nevěřících rodičů budou spaseny, protože Bůh neoznámil svůj úmysl v této věci a my uděláme lépe, když toho zanecháme a budeme hovořit o námětech, které jsou v Jeho slově jasně vyloženy.“

Toto je nejchoulostivější námět. Mnozí nevěřící rodiče vedou své děti moudřeji než mnozí z těch, kteří tvrdí, že jsou Božími dětmi. Velice se snaží, aby jejich děti byly laskavé, nesobecké a poslušné a v tomto nevěřící ukazují větší moudrost než ti rodiče, kteří mají velké světlo pravdy, ale jejich činy se nijak neshodují s jejich vírou.

Bude tam určitý počet? – Jiná otázka, o níž jsme hovořili, se týkala Božích vyvolených, že Pán bude mít určitý počet a až se tohoto počtu dosáhne, bude zkouška u konce. Toto jsou otázky, o nichž vy ani ja nemáme práva mluvit. Pán Ježíš přijme všechny, kdo k němu přicházejí. On zemřel za bezbožné a každý, kdo chce přijít, může přijít.

Člověk má vyhovět určitým podmínkám a jestliže to odmítne, nemůže se stát Božím vyvoleným. Chce-li vyhovět, je Božím dítětem a Kristus říká, že jestliže bude i nadále věrný, pevný a neochvějný ve své poslušnosti, nevymaže jeho jméno z knihy života, ale přizná se k němu před svým Otcem i před svými anděly. Bůh by chtěl, abychom mysleli, hovořili a podávali jiným ty pravdy, které jsou jasně zjeveny, a které nemají vůbec nic společného s těmito náměty k bádání, protože nemají nijak vůbec nic společného s těmito náměty k bádání, protože nijak zvlášť nesouvisejí se spásou našich duší. – MS 26, 1885.

Poznají se navzájem vzkříšení lidé?

Největším darem od Boha je Kristus, jehož život je náš, byl dán za nás. On zemřel za nás a byl vzkříšen pro nás, abychom mohli vyjít z hrobu ke slavnému společenství s nebeskými anděly, setkat se s našimi milovanými a poznat jejich tváře, neboť tím, že se podobají Kristu, jejich obraz se neruší, ale proměně v Jeho vznešenou podobu. Každý svatý, spojený zde na zemi v rodinném společenství, tam pozná své drahé.

Až budeme vykoupeni, bude Bible chápána ve vyšším, širším jasnějším smyslu než je tomu teď. Závoj, který visel mezi smrtelností a nesmrtelností, bude odhalen. Uvidíme Jeho tvář. – Letter 79, 1898.

40. OTÁZKA URČENÍ 7.DNE

Sobota byla ustanovena pro celý svět

Bůh odpočinul sedmého dne a oddělil ho pro člověka, aby měl v úctě Jeho stvoření nebes i země v šesti doslovných dnech. Požehnal, posvětil a učinil svatým den odpočinku. Když jsou lidé tak pečliví, že pátrají a kopou, aby určili přesné časové období, máme říkat: Bůh ustanovil svou sobotu pro celý svět. A když se k nám ten sedmý den opět vrací, řízen sluncem, panujícím nade dnem, je to ve všech krajích i zemích doba zachovávání soboty. V těch krajinách, kde po celé měsíce slunce nezapadá a také po měsíce nevychází, se čas bude vypočítávat podle uchovaných záznamů...

Pán vyžaduje veškerou poslušnost od každého člověka, kterého stvořil, aby dodržoval sobotu v době, kdy podle slunce tento den nadchází... Sobota byla ustanovena pro celý svět, a proto se vyžaduje poslušnost od lidí, kteří jsou v dokonalé shodě se světem, jež Pán stvořil. – Letter 167, 1900.

Problém datování

Sestra T. mi o tobě hovoří. Říká, že jsi poněkud zmatena, pokud se týče datování. Má drahá sestro, toto povídání a datování je pastí, kterou vymyslel satan. Snaží se očarovat smysly, když říká: „Aj, tuto jest Kristu aneb tamto.“ To je všechno satanův výmysl, který má zavádět lidi na scestí, ale Slovo říká: „Nevěřte. Nebo povstanou falešní Kristové a falešní proroci a činiti budou znamení veliká a zázraky, takže by svedli, by možné bylo i vyvolené. Aj, předpověděl jsem vám. Protož řeknou-li vám. Aj, na poušti jest, nevycházejte. Aj, v pokojících nevěřte.“ (Mt. 24, 23-26).

Není pochyb, že sedmým dnem je sobota. – O sobotě Bůh říká: (citováno Ex. 31,12-18).

Je možné, že se může nahromadit tolik důležitého o těch, kdo zachovávají sobotu, a přece ani jeden nedovede říct, kdy sobota nadchází? Kde je tedy lid, který nese znak nebo znamení Boží? Jaké to je znamení? Sedmý den sobotní, který Pán požehnal, posvětil, prohlásil za svatý a ustanovil velké tresty za jeho porušování.

O sobotě, jeho sedmém dni, není žádných pochyb. Je to památník Božího stvořitelského díla. Je ustanoven jako nebem daná památka, jež má být zachována jako znamení poslušnosti. Bůh napsal celý zákon svým prstem na dvě kamenné desky...

Tak sestro,... píši,... abych ti řekla, že nemáme ani trochu věřit teorii o určení data. Je to satanova past, kterou máte mást lidí. Vidiš, jak je zcela nemožné domnívat se, že svět činí správně, když zachovává neděli a celý zbytek Božího lidu jedná nesprávně. Tato teorie o stanovení dne by udělala z celých našich dějin minulých padesáti pěti let dokonalý podvod. My však víme, kde stojíme...

Stát věrně u svého praporu. – Milá sestro, neupouštěj od své víry. Máme stát věrně při svém praporu – Božích přikázáních a Ježíšově víře. Všichni ti, kteří budou mít svou důvěru pevnou až do konce, budou zachovávat sedmý den sobotní, jak nám nastává podle slunce. Podvod s určováním dne je satanova léčka, která má vzít odvahu. Já vím, o čem mluvím. Měj víru v Boha. Svat tam, kde jsi jako živý kámen v Boží stavbě.

Boží dítky zvítězí. Odrazí dobyvatele a překonají všechny protichůdné živly, které je pronásledují. Neboj se. S mocí biblické pravdy a láskou, ověřenou na kříži a ustanovenou Duchem svatým zvítězíme. Celá bitva před námi závisí na zachovávání pravé soboty Hospodinovy...

Ted' nemohu psát víc, ale říkám ti – nedopřávej sluchu kacířství. Drž se jasného: „Tak pravil Hospodin.“ On tě potěší, požehná ti a dá radost tvému srdci. Chval Pána, že máme jasné světlo a že neseme jasná, zřetelná poselství. —Letter 118, 1900.

41. JSOU PAMÁTNÍKY SPRÁVNÉ

Památníky nám mají připomínat naše dějiny

Po odchodu z Egypta dosáhl Izrael zvláštních vítězství, jejichž památníky se uchovaly. Mojžíš a Jozue dostali od Boha příkaz, aby postavili památníky. Po zvláštním vítězství Izraelitů nad Filištinci postavil Samuel pamětní kámen a nazval jej EbenEzer, řka: „Až potud pomáhal nám Hospodin.“ (1S. 7,12).

Ach, kde máme my, jako lid, své pamětní kameny? Kde jsou postaveny naše monumentální sloupy s vytesanými písmeny, popisujícími nejdražší příběh toho, co Bůh pro nás vskutku udělal? Nedovedeme My, se zřetelem na minulost, hledět na nové zkoušky a rostoucí soužení – i neštěstí, strádání a bolestné ztráty – a nebýt zdrceni; ale dívejte se na minulost a říkejte: „Až potud pomáhal nám Hospodin“. Chci poručit svou duši jemu, věrnému Stvořiteli. On ostříhá to, co jsem mu svěřil v onen den. „pokud trvati budou dnové tvoji, slovoutný budeš.“ – MS 22, 1889.

Volání po připomenutí dřívějších dnů

Boží jednání s Jeho lidem by se mělo často opakovat. Jak často stavěl Hospodin pamětní kameny při svém jednání se starým Izraelem! Aby nezapomněli na děje minulosti, přikázal Mojžíšovi, aby tyto události sestavil do písní, aby jim rodiče učili své děti. Měli shromažďovat památky a ukládat je, aby byly na očích. Jejich zachování se věnovalo zvláštní úsilí, aby se mohl celý příběh zopakovat, až by se děti na tyto věci vyptávaly. Takto se uchovaly v paměti milostivá jednání a veliká dobrota milosrdenství Boží péče i vysvobození Jeho lidu. Jsem vyzýván: „Rozpoměňte se pak na předešlé

dny, v nichž osvícení byvše, mnohý boj utrpení snášeli jste.“ Žd. 10,32. Pro svůj lid tohoto věku působil Hospodin jako Bůh, činící zázraky. Minulost Boží věci je třeba často předkládat lidu, mladým i starým. Je potřebné, abychom si často vyprávěli o Boží dobrotě a velebili Její za Jeho podivuhodné činy. – 6T 364, 365.

42. PRONAJÍMÁNÍ NAŠICH SBORŮ JINÝM CÍRKVÍM

Minulou sobotu byla pozvána, abych mluvila ve sboru v San Francisku. Bylo to nádherné shromáždění. Budilo dojem, že je ovládá jen jedno naléhavé přání a jeden zájem.

Bylo to poprvé po dlouhé době od zemětřesení a požáru, co jsem opět v San Francisku mluvila. Budova je v mnohem lepším stavu než jsem čekala. Modlitebna je velká a dobře udržována. Pódium a přední část pokrývá pěkný zachovalý a čistý červený bruselský koberec. Kazatelna je pěkně upravena.

Tvůj dědeček a já jsme byli jediní, kteří vypracovávali plány na postavení této budovy. Přidali se k nám i někteří další a všichni jsme pracovali, jak jsme nejlépe dovedli.

Velká okna s barevnými skly přispívají k pěknému vzhledu. Vodní hrob je pěkně upraven. Stěna za kazatelnou se otočí dozadu na závěsech, takže přítomní vidí celou křtitelnicí. Nedovedu dost vyjádřit vděčnost za to, že Pán ušetřil tuto velkou modlitebnu při zemětřesení i požáru. Velmi si jí teď vážíme.

Modlitebna se pronajímá presbyteriánům pro nedělní bohoslužby. Toto je pro nás trochu nevýhodné, ale když jejich modlitebna byla zničena, jsou velmi vděční, že mohou užívat naši.

V několika menších místnostech se vydávají léky a jsou tam dobře vybavené ošetrovny. Udělalo se tu hodně požehnané práce pro mnohé, hlavně po požáru. – Letter 10a, 1906.

43. POCITY SKLESLOSTI

Ellen Whiteová trpěla pocity skleslosti

Ptáš se mě, proč to je, že se v noci probudíš a připadáš si uzavřen ve tmě? Já mám často stejný pocit; ale tyto pocity skleslosti nejsou žádným důkazem, že Bůh opustil mě nebo tebe... Pocity sklíčenosti nejsou žádným důkazem, že Boží zaslíbení se nesplňují.

Hledíš na své pocity, a protože nevidíš jenom jas, začínáš svou duši halit do pláště těžkomyslnosti. Jsi zahleděn do sebe a myslíš, že Bůh tě opustí. Máš se dívat na Krista...

Když vstupujeme ve spojení s naším Spasitelem, vstupujeme do krajiny míru... Musíme mít víru ve stálou činnost a důvěřovat, ať jsou naše pocity jakékoliv... Máme být dobré mysli; vždyť víme, že Kristu přemohl svět. Ve světě budeme mít soužení, ale mír v Ježíši Kristu. Milý bratře, odvrát' oči os svého nitra a pohleď k Ježíši, který jediný ti pomůže. – Letter 26, 1895.

Rada sklíčenosti sestře

Ve své křesťanské zkušenosti jsem prošla územím, kudy teď putuješ ty. Zdávalo se mi, že vezím v poutech zoufalství. Když jsem byla docela mladá – teprve asi dvanáctiletá – byla jsem po celé měsíce docela bezmocná. Ale Pán nedovolil, abych zůstala v tomto stavu. Přitáhl mě k sobě milosrdenstvím a milostí a přivedl mě ke světlu. On ti pomůže.

Přestaň hledět na sebe. Nemysli na sebe, nemluv o sobě. Ty nemůžeš spasit samu sebe, ať uděláš jakýkoliv, dobrý skutek. P8a Ježíš tě neučinil nositelem hříchu. Říká: „Pojd'te ke mně všichni, kteříž pracujete a obtíženi jste, a já vám odpočinutí dám.“ Nevěříš Kristovým slovům? On ti prikazuje: „Vezměte jho mé na se, a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete odpočinutí duším svým. Jho mé zajisté jest rozkošné, a břímě mě lehké.“ (Mt. 11,28-30).

Mysli na Spasitele. Vlož své hříchy, opuštěné i svěřené, na Toho, který nese naše hříchy. Víš, že miluješ Pána. Nermuť se tedy neustále nad svým životem, protože satan tě neustále znepokojuje svými nepravdami. Věř, že Ježíš ti chce odpustit a odpouští tvá přestoupení. On nese hříchy celého světa. Je rád, když slabé a sevřené duše přicházejí k Němu a spoléhají na Něho. Hledej Boha v prosté víře, když říkáš: „Věřím, pomoz mé nevěře.“ (Mk. 9).

Andělé pomáhají doufajícím duším. – Pán nezavrhne snadno své bloudící děti. Má s námi dlouho strpení. Jeho andělé pečují o každou věřící, doufající duši Když teď čteš tato slova, věř, že Pán tě přijímá právě takovou, jaká jsi, bloudící a hříšná. On ví, že nemůžeš vymazat ani jeden hřích. Ví, že Jeho drahocenná krev, vylitá za hříšníka, činí z usouzeného, zarmouceného a ztrápeného Boží dítě.

Slovo Boží je jako zahrada, plná krásných, vonných květů. Milá sestro, nechceš si utrhnout květiny, růže, lilie a karafiáty Jeho slibů? Odpočiň si v Jeho lásce. Žádný jazyk nedovede vyjádřit, ani omezená mysl pochopit velikost a bohatství Jeho služů daných takovým slabým chvějícím se duším, jako jsi ty. Tvou věcí je věřit a doufat. Věcí Páně je splnit slib – a to On nikdy neopomene. Přimkni se vírou k drahému Nositeli hříchu a pak k Němu vírou přilni. Nermuť se, to věcí vůbec nepomůže. Věř, že sám Kristus kárá stana, a že on už nemůže nad tebou vládnout. Věř, že byl pokárán. Když se nepřítel přivalí jako řeka, duch Hospodinův pozvedne za tebe korouhev proti němu.

Přidrž se Ježíše a nikdy se Ho nepouštěj. – Znovu tě žádám, abys nehleděla na sebe. Hleď na Ježíše. Přidrž se Jediného Mocného a nikdy se Ho nepouštěj. Náš Pán Ježíš vyjádřil svou lásku k tobě tím, že dal svůj život, abys mohla být spasena. Nesmíš mít důvěru k této lásce. Nehleď na temnou stránku, buď naplněna nadějí v Boha. Tím, že hledíš na Ježíše jako na svého Spasitele, odpouštějícího hříchy, měníš se k Jeho obrazu. Říkej: „Prosila jsem svého Spasitele, On mě vysvobodil a já jsem opravdu svobodná. Já jsem Páně a Pán je můj. Nebudu se bát. Víím, že On mě miluje i s mými slabostmi a nebudu Ho zarmoucovat svou nedůvěrou v Něho. Rozejdu se se satanem. Kristus přeťal lana, která mě poutala a já chci velebit Pána.“

Takto můžeš vychovávat a posilovat svou mysl. Kéž ti Pán pomáhá a žehná ti v každé chvíli. Buď svobodná, ano, buď svobodná v Pánu od této chvíle. Raduj se ve své svobodě. – Letter 36, 1900.

Nedívejte se na stíny

Ježíš žije, On vstal, On je živ navždy. Nemysli na břímě, které neseš. Je pravda, že nosíš jho, ale s kým jsi tímto jhem spojen? – S nikým menším, než se svým Vykupitelem. Satan bude vrhat svůj ďábelský stín přes cestu Kristovou. Musíš se tedy dívat vedle stínu do Kristova jasu... Nehleď na nesnáze, mysl na to, že Ježíš je nejdražší.

Tvá paměť se obnoví Duchem svatým. Můžeš zapomenout, co Ježíš pro tebe učinil? ... Ztratil ses sám sobě; tvé nejhlubší, nejsladší myšlenky byly u tvého předraženého Spasitele v Jeho péči, Jeho ujištění, u Jeho lásky. Jak mu tvé touhy spěchaly vstříc!

Všechny tvé naděje spočívaly na Něm, všechna tvá očekávání byla spojena s Ním. Vždyť On tě stále miluje. On má balzám, který dovede zahojit každou ránu a ty můžeš spočinout v Něm...

Utěšitel ti bude vším, čím si přeješ. Budeš vážen s Duchem Božím i s důležitostí poselství a práce. Víím, že Pán je ochoten zjevit ti úžasné věci ze svého zákona. Ach, kéž všichni poznají, že už jsi s Ježíšem. – Letter 30a, 1902.

Hleď na světlo. – Já nedovolím své mysli, aby setrvala v temnosti. Ježíš má pro mne světlo a útěchu, naději i radost. Já chci být obrácena tváří ke světlu, aby jas Slunce Spravedlnosti zářil do mého srdce a odrážel se na druhé. Povinností každého křesťana je svítit – rozlévat mezi lidmi světlo milosti, kterou rozdává Kristus. Bůh ode mne chce, abych Ho velebila, i v bolesti a ukázala tak, že si uvědomuji, že On je se mnou. (Ř. 5,1; 1J. 5,11 – citováno.) – MS 19, 1892.

44. ZVLÁŠTNÍ SVĚTLO O ZAHRADNÍČENÍ

Ellen G. Whiteová podávala informace o sázená ovocných stromů

Za našeho pobytu v Austrálii jsme přijali plán,... že vykopeme hluboké jámy a naplníme je hnojem, který vytvoří dobrou půdu. Toto jsme udělali u rajčat, pomerančů, citronů, broskví a hroznů.

Muž, od něhož jsme koupili naše broskvoně, řekl, že by rád věděl jak je budeme sázet. Já jsme jo pak požádala, ať mi dovolí, abych mu ukázala, jak by se pěstovat měly – jak mi to bylo ukázáno v nočním vidění. Prikázala jsem muži, kterého jsem najala, aby do země vykopal hlubokou díru, pak tam dal hodně výkalů, na to a kmeny a znovu hodně výkalů. Pak přišly vrstvy hlíny a hnoje, až byla díra zaplněna. Našemu pěstiteli jsem řekla, že takto jsem sázela do kamenité půdy v Americe a pozvala jsem ho na návštěvu, až toto ovoce bude zralé. Řekl mi: „Vy ode mne nepotřebujete žádný návod, jak sázet stromy.“

Naše úroda byla velmi bohatá. Broskve měly tu nekrásnější barvu a nejlahodnější chuť, jakou jsem kdy poznala. Pěstovali jsme velké žluté Crawfordké a jiné odrůdy, hrozny, meruňky, nektarinky a švestky. – Letter 350, 1907.

Postřik ovocných stromů

Někteří lidé říkají, že by se nic nemělo zabíjet, ani hmyz. Bůh Svému lidu nesvěřil žádné takové poselství. Příkaz „Nezabiješ“ je možno rozšířit po jakoukoliv mez, ale takový názor neodpovídá zdravému úsudku. Ti, kteří ho zastávají, se neučili u Krista.

Tato země byla prokleta kvůli hříchu a v těchto posledních dnech se rozmnoží hmyz všeho druhu. Tento mor se musí zabíjet, nebo nás bude obtěžovat, sužovat i zabíjet a ničit dílo našich rukou i ovoce naší země. V domech jsou mravenci (termity), kteří úplně zničí jejich dřevěné části. Ti by se snad neměli zničit? Ovocné stromy se musí postříkat, aby mohl být zničen hmyz, který by ovoce zkazil. Bůh nám svěřil povinnost, kterou máme plnit, a tuto povinnost musíme plnit věrně. Ostatní pak můžeme ponechat na Pánu.

Bůh nepředal nikomu poselství: „Nezabíjej mravence, mouchu či mola. Proti obtížnému a škodlivému hmyzu i plazům se musíme chránit a ničit je, abychom ochránili sebe i svůj majetek před škodou. A i když děláme, co můžeme, abychom tento mor vyhladili, bude se stále množit. – MS 70, 1901 (v RH 31.8.1961).

45. RADA O OBRAZECH A MODLÁŘSTVÍ (Viz 2SM 318-320)

Není pro snadné, abychom stanovili hranici ve věci tvory obrazů. Někteří se zásadně stavěli proti obrazům, dagerotypům (nejstarší druh fotografie) a kresbám všeho druhu. Říkají, že všechno se musí spálit; zdůrazňují, že druhé přikázání zakazuje vytváření všech obrazů, protože to jsou modly.

Modla je něco, co lidské bytosti milují a čemu důvěřují, místo aby milovali Pána, našeho Tvůrce, a důvěřovali v Něho. Jakékoliv pozemská věc, kterou si lidé přejí a které důvěřují, jako by jim mohla pomáhat a činit jim dobro, je odvádí od Boha a je pro ně modlou. Cokoliv olupuje duši o nejvyšší Boží lásku nebo brání neomezené jistotě a upřímné důvěře v Boha, nabývá charakteru modly a svou podobu získává v chrámu duše.

První velké přikázání zní: „milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého, a ze vší duše své, a ze vší mysli své“ (Mt. 22,37). Zde není dovoleno odklánět se od lásky k Bohu. V 1.epištole Janově 2,15-17 čteme: „Nemilujte světa, ani těch věcí, které na světě jsou. Miluje-li kdo svět, není lásky Otcovy v něm. Nebo všechno, co jest na světě, žádost těla, a žádost očí, a pýcha života, to není z Otce, ale jest ze světa. Svět pak hyne i žádost jeho, ale kdož činí vůli Boží, trvá na věky.“ Jestliže tedy vytvořené obrazy odvádějí od lásky k Bohu a jsou uctívány místo Boha, jsou to modly. Vyvýšili však ti, kteří tvrdí, že jsou následovníky Ježíše Krista, tyto věci nad Boha a přilnuli k nim? Vyplnila láska k pokladům v jejich srdcích místo, které by měl zaujímat Ježíš?

Přiblížili se ti, kteří spálili všechny obrazy svých přátel a všechny druhy obrazů, které náhodou měli, skrze tento čin k vyššímu stavu posvěcení a cítí se v duši ve svých slovech v chování, zušlechtění, povznesení a zajímají se víc o nebeské věci? Je jejich náboženská zkušenost bohatší než předtím: Modlí se víc a věří dokonalejší vírou po této ničivé oběti, kterou vykonali? Přiblížili se k hoře? Byl v jejich srdcích zapálen svatý oheň, který dává novou horlivost a větší oddanost Bohu a Jeho dílu, než předtím? Dotkl se řeřavý uhel z obětního oltáře jejich srdcí a rtů? Po jejich ovoci můžete poznat povahu díla. – MS 50, 1886.

46. HUDBA A DIRIGENT HUDBY

Zpěv odhání mocnosti temna

Poznala jsem, že denně musíme povstávat a ostříhat nadvládu nad mocnostmi temna. Náš Bůh je mocný. Poznala jsem, že zpěv, k oslavě Boží často odehnal satana, a že chválení Boha odrážíme nepříteli a vítězíme nad ním. – MS 5, 1850.

Světскost v hudebních směrech

Pro služebníky Páně není správné, aby se zúčastňovali světských zábav. Na společenství se světskostí v hudebních směrech někteří adventisté pohlíží jako na neškodnou věc. Takoví lidé se však pohybují na nebezpečné půdě, neboť takto se satan snaží zavádět muže a ženy na špatnou cestu a tak také získal moc nad dušemi. Jeho působení je tak mírné, tak věrohodné, že jeho lákadlo není podezřelé, takže mnozí členové církve začnu milovat radovánky více než Boha. – MS 82, 1900.

Byl mi zjeven případ bratra U – že bude pro církev břemenem, jestliže se nepřimkne k Bohu. Je domýšlivý. Dotazy o svém způsobu života pociťuje jako urážku. Když se mu zdá, že se před ním dává přednost někomu jinému, cítí se dotčen...

Bratr U se dobře vyzná v hudbě, ale jeho hudební výchova byla takového druhu, že se uplatní spíš na jevišti než k oslavě Boží. Při náboženském shromáždění je zpěv právě tak uctíváním Boha, jako mluvené slovo a každá výstřednost a pěstovaná zvláštnost přitahuje pozornost a ničí vážný, slavnostní dojem, který v nás měla posvátná hudba zanechat. Každá nezvyklost a výstřednost ve zpěvu odvádí od vážnosti a posvátnosti pobožnosti.

Důstojnost, slavnostní, působivá hudba. – Všecko, co nějakým způsobem souvisí s bohoslužbou, by mělo být důstojná, slavnostní a působivé. Bůh se neraduje, když kazatelé, kteří prohlašují, že jsou Kristovi zástupci, představují Krista nesprávně tím, že mají nedůstojné a neuhlazené pohyby, i málo jemné, neuhlazené posušky. Toto všechno obveseluje a probouzí zvědavost těch, kteří chtějí vidět zvláštní, podivné a vzrušující věci, avšak tyto věci nepozvednou mysl a srdce těch, kteří jsou toho svědky.

Totéž se může říci o zpěvu. Osvojuješ si nedůstojné držení těla, od všeho vkládáš co největší sílu a kapacitu hlasu. Tlumíš jemnější tóny i zvuky muzikálnějších hlasů, než je tvůj vlastní. Toto provozování hudby tělem a tvrdý, nepříjemný křiklavý hlas, nevytváří žádnou melodii pro pozemské ani pro nebeské posluchače. Takový zpěv je nedokonalý a Bůh jej nemůže přijímat jako dokonalou, jemnou a sladkou hudbu. Taková vystoupení, jako jsem někdy viděla na našich shromážděních, mezi anděly nejsou. Takové drsné zvuky a posušky se v andělském sboru nevyskytují. Jejich zpěv nedráždí ucho. Je měkký a melodický a přichází bez velké námahy, již jsem byla svědkem. Není vynucený a namáhavý, nevyžaduje tělesné cvičení.

S nedotčenými city a neztišeným srdcem. – Bratr U si neuvědomuje, kolik lidí je oklamáno a znechuceno. Někteří nedovedou potlačit nepřilíš posvátné myšlenky a pocity nevážnosti, když při zpěvu nevidí dostatečné jemné pohyby. Bratr U se předvádí. Jeho zpěv nepůsobí tak, aby tišil srdce a dotýkal se citů. Mnozí navštívili shromáždění a naslouchali slovům pravdy, promlouvaným od kazatelny, která přesvědčila a slavnostně naladila jejich mysl. Ale způsob, jakým se zpívalo, často neprohloubilo vyvolený dojem. Jeho projevy, kroucení těla a nepříjemné vzezření připadají pro Boží dům tak nemístně tak směšné, že vážné dojmy, které zapůsobily na mysl přítomných, se vytratí. Ti, kteří věří pravdě, jsou po jeho zpěvu rozptýleni.

Všechno se musí dít podle něho. – Případ bratra U nebyl lehký zvládnout. Choval se jako neukázněné a nevychované dítě. Když se vyslovovaly pochybnosti o jeho způsobu jednání, pak místo aby výtku pokládal za požehnání, dovolil, aby jeho pocity nabýt převahy nad úsudkem, pozbyl odvahy a nechtěl dělat nic. Když nemohl jednat ve všem tak, jak chtěl, nechtěl pomáhat vůbec. Nesnažil se, aby co nejoprávněněji zlepšil své chování, ale propadl tvrdohlavosti, která od něho vzdaluje anděly a přivádí jej do blízkosti zlých andělů. Boží pravda musí být přijata srdcem, aby uplatnila svůj zjemňující, posvěcující vliv na život.

Bratr U si asi myslel, že zpěv je největší věc, která se má dělat na tomto světě, a že on ho provozuje velmi nenuceným a znamenitým způsobem.

Tvůj zpěv je vzdálen tomu, aby uspokojil sbor andělů. Představ si, že stojíš v andělském sboru a zvedáš ramena, zdůrazňuješ slova, pohybuješ svým tělem a dovoluješ, aby tvůj hlas zazněl v plném rozsahu. Jaký soulad a souzvuk by nastal při takovém vystoupení před anděly?

Síla hudby. – Hudba má svůj původ v nebesích. Je v ní velká síla. Byla to hudba andělských sborů, která uchvátila srdce pastýřů na betlémských pláních a pronikala do světa. Právě v hudbě stoupají naše chvály k Němu, který je ztělesněním čistoty a harmonie. Právě s hudbou a vítěznými zpěvy má vykoupený nakonec vejít do věčné radosti.

V lidském hlasu je jakási zvláštní posvátnost. Jeho harmonie a jeho ztišené, nebesy inspirované pohnutí mysli, předčí každý hudební nástroj. Vokální hudba je jedním z Božích darů člověku, nástroj, který nic nepřekoná, ani se mu nevyrovná, když duše oplývá Boží láskou.

Jak byl tento dar znehodnocen! Je-li posvěcený a vytříbený, prokazuje velké dobro při zdolávání překážek předsudku a tvrdošíjné nevěry a je prostředkem k obrácení duší. Pochopit základy zpěvu není ještě všechno, ale i při pochopení i při znalosti musíme být s nebesy spojeni tak, aby našimi ústy zpívali andělé.

Jemnější, stříbrné zvuky zanikly. – Tvůj hlas zněl v modlitebně tak hlasitě, tak nepříjemně, doprovázený nebo zesilovaný tvými gesty – ne zrovna nejpůsobnějšími – takže nebylo slyšet jemnější a stříbřitější zvuky, víc jako andělskou hudbu. Zpíval jsi víc lidem než Bohu. Když se tvůj hlas pozvedl hlasitými tóny nad celé shromáždění, šlo ti o obdiv, který vzbuzujete. O svém zpěvu, jsi měl opravdu vysoké mínění, když tě napadlo, že bys měl být odměňován za využívání tohoto daru.

Touha po pochvalě je hlavní vzpruhou tvého života. Toto je pro křesťana chabý motiv. Přál sis, abys byl hýčkáán a chválen jako dítě. Ve své povaze, jsi měl mnohé, s čím jsi měl zápasit. Je pro tebe obtížné, abys překonával svou povahu a žil sebezapíravým, svatým životem. – MS 5, 1874.

47. PRÁCE V MODLITEBNÉM DUCHU

Mým vřelým přáním je, aby toto zasedání Generální konference (r. 1901) bylo setkání, kde může předsedat Bůh. Přítomná doba je velmi, velmi důležitá. Musí se vykonat mnoho práce. Bude-li toto shromáždění úspěšné nebo ne, to závisí na každém z nás. My z něho můžeme vytvořit nebe...

Na tomto zasedání má dojít ke slavnostnímu a důležitým rozhodnutím a Bůh chce, aby každý z nás měl k Němu správný vztah. Chce, abychom se mnohem více modlili a mnohem méně mluvili. Chce, abychom okna své duše nechali otevřena k nebesům. Práh nebes je zalit světlem Boží slávy a Bůh chce, aby na tomto zasedání, zářilo toto světlo do srdce každého, kdo k Němu bude mít správný vztah.

Někteří zde vyslovili myšlenku, že na tomto zasedání by se mělo několik dní strávit na modlitbách k Bohu za Ducha svatého jako o letnicích. Chci vám říct, že jednání, které se má na tomto zasedání vést, je právě tak částí bohoslužby, jako modlitba. Jednání při zasedání má být právě tak diktováno Duchem, jako setkání k modlitbě. Je zde nebezpečí, že vytvoříme přecitlivělé náboženství. Necht' se na tomto zasedání projeví posvátnost projednaných záležitostí, aby je nebeský hostitel mohl schválit. Máme co nejposvátnější střežit zásady jednání při naší práci. Každá zásada jednání, které je zde vedeno, se má shodovat se zásadami na nebesích.

Bůh chce, abyste se nalézali v postavení, kdy vám může vdechnout Ducha svatého, kde Kristus může přebývat v srdci. Chce, abyste na počátku tohoto zasedání odložili všechno, co by mohlo vést k hádce, sporu, neshodě nebo reptání. Od Krista potřebujeme mnohem více, ale ze svého já nepotřebujeme. Spasitel říká: „Beze mne nic nemůžete učinit.“...

Došli jsem k místu, kde Bůh chce pracovat pro Svůj lid. Přeji si, aby odlišným lidem ode všech jiných lidí byl na světě. Chce, aby stál ve výhodném postavení, protože On dal Svůj život, aby tam mohl stát. Nezklamte Pána. – MS 29, 1901.

Příliš mnoho prohlášení

Velký počet vašich prohlášení je třeba snížit na jednu třetinu a velmi pečlivě zkoumat, čeho se týkají. – Letter 45, 1899.

Bylo mi zjeveno, že naše konference jsou přetíženy prohlášeními. Jejich jedna desetina by měla větší cenu než nějaký větší počet. Tyto věci jsem vysvětlila jasně, ale stále naléháte, aby prohlášení byla přijata. – Letter 22, 1889.

48. BIBLIČTÍ PROROCI PSALI PRO NAŠI DOBU

Bůh na nás stále myslí. Bůh je naší radostí a naší spásou. Každý ze starozákonních proroků mluvil méně pro svou vlastní dobu než pro naše časy, takže jejich proroctví platí pro nás. „Toto pak všecko u figuře dalo se jim, a napsáno jest k napomenutí našemu, kteříž jsme na konci světa.“ (1.K. 10,11). „Ne sobě, ale nám tím přísluhovali, což jest vám nyní zvěstováno skrze ty, kteříž vám kázali evangelium, v Duchu svatém seslaném s nebe, na kteréž věci žádostiví jsou andělé patřiti.“ (1Pt 1,12).

Bible je knihou pro vaše studium. Je to tak dobře, neboť je Boží pravdivou radou a průvodcem všech svatých vlivů, které se na světě vyskytly od jeho stvoření. Máme povzbuzující záznam, že

Enoch chodil s Bohem. Jestliže chodil s Bohem v oné zvrhlé době, jež předcházela zničení světa potopou, máme nabýt odvahy a jeho příkladem máme být povzbuzeni, že nemusíme být poskvrněni světem, ale uprostřed všech jeho svůdných vlivů a sklonů smíme chodit s Bohem. Smíme mít Kristovu mysl.

Poklady pro poslední pokolení

Enoch, sedmý od Adama, vždy prorokoval příchod Páně. Tato velká událost mu byla zjevena ve vidění. Ábel – třeba mrtvý – vždycky mluví o Kristově krvi, která jako jediná může učinit naše oběti a dary úplnými. Bible nahromadila a spojila v celek své poklady pro toto poslední pokolení. Všechny ty velké události a slavnostní průběh dějin Starého zákona byly a jsou opakovány v církvi v těchto posledních dnech. Mojžíš stále ještě mluví; tím, že si přeje, aby sám byl vymazán z knihy života po své bližní, a ti aby byli spaseni, učí nesobectví. David vede přímluvu církve za spásu duší po vší zemi. Proroci dosud svědčí o Kristově utrpení a o slávě, která bude následovat. V Bibli jsou veškerá nahromaděná pravdy podávány přesvědčivě, abychom, když se jim učíme měli z nich prospěch. Celá Bible na nás působí. Jakými lidmi bychom měli být my, jimž bylo všechno toto hojné světlo dáno v dědictví. Vzniklá síla, která spojuje všechny vliv minulosti a novým a zvětšeným světlem přítomnosti, je dána všem, kteří chtějí jít za světlem. Jejich víra poroste a v přítomné době bude uvedena do pohybu, bude budit energii a intenzivně zvýší horlivost a zároveň svou závislostí na Bohu pro Jeho moc znovu naplní svět a po celé zemi vyše světlo Slunce Spravedlnosti.

Bůh by v těchto posledních dnech obohatil svět vzhledem ke zvýšené bezbožnosti, jestliže se jen lid pevně chopí Jeho neocenitelného daru a spojí veškerý svůj zájem s Ním. Neměli bychom výčkat žádné modly a nemusíme se děsit, co nastane, ale svěřme zachování svých duší Bohu, jako svému věrnému Stvořiteli. On zachová to, co Mu je v důvěře svěřeno. – Letter 74a, 1897.

49. MOHOU MÍT VŠICHNI DAR PROROCTVÍ?

Čas od času mi přicházejí zprávy, týkající se tvrzení, která prý sestra Whiteová vyslovila, která jsou však pro mne zcela nová a mohou klamat lid, pokud se týče mých skutečných názorů a učení. Jedna sestra v dopise svým přátelům píše s velkým nadšením o výroku bratra Jonese, že sestra Whiteová poznala, že přišel čas, kdy všichni můžeme mít dar prorocství ve stejném rozsahu jako ti, kteří teď mívají vidění – zachováme-li správný vztah k Bohu.

Kde je oprávnění k takovému tvrzení? Musím věřit, že sestra nepochopila bratra Jonese, protože si nedovedu představit, že on takový výrok pronesl. Pisatelka pokračuje: „Bratr Jones včera večer řekl, že Bůh nebude mluvit ke všem pro užitek někoho jiného, ale ke každému pro jeho vlastní užitek, a tím se splní Joelovo prorocství.“ Potvrdil, že toto se už na četných příkladech projevuje.

On mluvil, jakoby se domníval, že nikdo nebude zastávat takové vedoucí postavení, jako zastávala a ještě zastává sestra Whiteová. Odkazoval na Mojžíše jako příklad. On byl vůdcem, ale jsou tam zmínky o mnohých jiných, kteří prorokovali třebaže jejich prorocství nejsou uveřejněna. (Bratr Jones) nedá svolení, aby se věc rozmnožila a mohla veřejně kolovat, jak to zde četla nějaká sestra...

Tyto myšlenky o prorokování – neváhám to říci – raději neměly být vůbec vysloveny. Takové výroky připravují cestu pro situaci, kterou satan určitě využije. Je tu nebezpečí, že to povede k fanatismu nejen u těchto pletichářských myslí, ale že tyto pletichářské osoby využijí tohoto rozruchu ke svým dalším vlastním sobeckým cílům.

Ježíš pozvedl svůj hlas a varoval: „Pilně se pak varujte falešných proroků, kteříž přicházejí k vám v rouše ovčím, ale uvnitř jsou vlci hltaví. Po ovocích jejich poznáte je.“ (Mt. 7,15.16.).

„Takto praví Hospodin zástupů: Neposlouchejte slov těch proroků, jenž prorokují vám, prázdných vás zanechávající. Vidění srdce svého mluví, ne z úst Hospodinových“ (Jr. 23,16). „Řekl-li by vám kdo: Ať, tuto jest Kristus, aneb: Ať, tamto, nevěřte. Neboť povstanou falešní Kristové a falešní proroci, a budou činit znamení a zázraky ke svedení, by možné bylo i vyvolené. Vy pak šetřte se. Ať, předpověděl jsem vám všecko.“ (Mk. 13,21-23). – Letter 6a, 1894.

50. SNIŽOVÁNÍ PRŮKOPNÍKŮ

To co se udalo v souvislosti s minulou zkušeností Božího lidu, je možno vyprávět a podávat tak, aby tato zkušenost vypadala směšná a ponižující. Není poctivé vzít určité rysy díla a odtrhnout je od velkého celku. Směs pravdy a omylu se může předkládat takovým způsobem, že naši nepřátelé by se ho ochotně chopili ke škodě pravdy a překážce díla a Boží záležitosti...

Ať se nikdo z našich bratří nedomnívá, že koná Boží službu, jestliže ukazuje na nedostatky lidí, kteří konali dobré, velké a vítané dílo, když se namáhali, aby odhalili poselství milosrdenství padlým lidem pro spásu hynoucích duší. Předpokládáme-li, že tito bratři mají slabé povahové rysy, které zdědili od svých nedostatečných předků, mají být tyto nedostatky vylomeny a zveličovány?

Mají být lidé, které Bůh vyvolil, aby prosazovali reformaci proti papežskému úřadu a modlářství, líčeni v pochybném světle? Korouhev vládce satanovy synagogy byla vysoko vyzdvižena, blud zdánlivě triumfoval a zároveň reformátoři úspěšně bojovali proti vojsku temnoty z milosti, kterou jim dal Bůh. Události z doby reformace mi byly zjeveny. Víím, že Pán Ježíš a Jeho andělé přihlíželi s hlubokým zájmem boji proti satanové moci, který své zástupy spojil se zlými lidmi proto, aby zničil božské světlo, oheň Božího království. Pro Boha trpěli opovržení, výsměch a nenávisť lidí, kteří neznali Boha. Byli pomlouváni a pronásledováni dokonce až k smrti, protože se nechťeli zřít své víry. Jestliže si někdo dovoluje zmocnit se těchto mužů a ukazuje světu jejich omyly a chyby, připomeňte mu, že jedná s Kristem v osobě Jeho svatých...

Výtka adventistickému autorovi. – Zveřejnil jsi omyly a nedostatky Božího lidu a tím jsi zneuctil Boha i Ježíše Krista. Já bych za nic na světě nebyla zveřejnila to, co jsi napsal. Neuvědomil sis, jak tvůj čin zapůsobí...

Pán tě nevyzval, abys tyto věci předložil veřejnosti jako skutečné dějiny našeho lidu. Tvé dílo způsobí, že budeme nuceni předložit zdůvodnění, abychom ukázali, proč tito bratři zaujali takové krajní stanovisko, jaké zaujali a vyložit okolnosti, které obhájí ty, na něž tvé články vrhly podezření a výčitku.

Podal jsi překroucený názor. – Nepoznal jsi prvotní zkušenost lidu, o němž jsi psal, a který byl uložen do hrobu, aby odpočinul od svého díla. Podal jsi pouze částečný pohled, neboť jsi neukázal na skutečnost, že i když dělali nějaké chyby Boží moc působila spolu s jejich prací. Dovolil jsi, aby před světem vynikly omyly bratří, ale neuvedl jsi skutečnost, že Bůh pracoval, aby tyto omyly bratří, ale neuvedl jsi skutečnost, že Bůh pracoval, aby tyto omyly potrestal a ukázal pravý stav záležitostí. Odpůrci rádi zveličí věc, která se jim dostala do ruky od našeho lidu. Vyrukoval jsi s chybami prvních apoštolů, s omyly těch, kteří za dnů Kristových byli v očích Páně drazí.

Myslíš, že tvým ukazováním krajních stanovisek, která zaujali Boží poslové, bude vnuknuta důvěra v Boží dílo pro tuto dobu? Nechej Boha, ať skrze inspiraci dá svému lidu možnost nalézt jeho omyly pro poučení i výstrahu. Neprodlévej však omezenými rty nebo pery u té stránky zkušenosti Božího lidu, která bude mást a kalit mysl. Ať se nikdo nezabývá omyly těch, jejichž hlavní dílo bylo Bohem přijato. Články, které si předložil, nejsou takové, aby zapůsobily pravdivým a příznivým dojmem na mysl těch, kdo je četli, pokud se týče naší práce a našich pracovníků...

Boží dítky jsou v Jeho očích velmi drahé a ti, kteří písemně nebo ústně oslabují vliv třeba i nejmenších z těch, kteří věří v Ježíše Krista, jsou v nebesích zapsáni jako ti, kteří urážejí samého Boha. „Jelikož jste to činili jednomu z bratří těchto mých nejmenších, mně jste to učinili.“ Je nutné, abychom si připomenuli, že bychom měli pečlivě střežit své myšlenky, pocity, slova i činy, abychom nezraňovali Spasitele v osobě Jeho svatých, neboť On nám jasně řekl, že se ztotožňuje s trpícím lidstvem. Ani jeden z Božích věrných, kdo neprošel těžkými zápasy a souženými nezíská korunu života v království slávy. Každý, kdo zvítězí v běžeckém závodě o nesmrtelnou korunu, zákonitě bude muset zápasit.

Neobracejte zbraně proti Kristovým vojákům. – Zbraně své výzbroje naměřit máme proti svým nepřátelům, ale nikdy je nemáme obracet proti těm, kteří pochodují z příkazu Krále králů, kteří mužně bojují v bitvách Pána pánů. Ať se neublíží ani jednomu vojákovi, kterého Bůh zná, jehož vyslal, aby nesl zvláštní poselství světu a konal zvláštní dílo.

Kristovi vojáci nemohou být vždycky na každém kroku dokonalí, ale jejich chyby by u jejich kamarádů neměly vyvolávat slova, která oslabují, ale slova, která posilují a pomohou jim nalézt ztracenou půdu pod nohama. Boží slávu by neměli obracet v hanbu a poskytovat výhodu nejzatvrzelejším nepřátelům svého Krále.

Kéž spolubojovníci nejsou přísnými a nespravedlivými soudci svých kamarádů a nepřehánějí každou vadu. Nechť se u nich neprojevují žádné satanské vlastnosti – žalování na vlastní bratry. Sami

poznáme, že svět nás líčí nesprávně a falešně, zatím co zachováváme pravdu a hájíme pošlapávaný Boží zákon. Ale ať ani jeden netupí Boží věc zveřejňování nějaké chyby, které se snad Kristovi vojáci dopustí, jestliže chyby vidí a napraví ti, kteří se jí dopustili...

Ty, kteří nemoudře odhalují chyby svých bratří, Bůh obviní z mnohem závažnějšího hříchu než toho, který udělá nesprávný krok. Kritika a odsuzování bratří je kritikou a odsuzováním Krista. – Letter 48, 1894.

Větší světlo ukládá větší odpovědnost

Dnes se nám dostává výsady, že máme větší světlo a mnoho příležitostí a jsme vedeni k zodpovědnosti za zlepšování světa. Toto se projeví větší zbožností a oddaností. Naše věrnost Bohu by měla být úměrná světlu, jehož se nám v této době dostává.

Avšak skutečnost, že máme větší světlo, nás neopravňuje k rozpitvávání a posuzování povahy lidí, které Bůh v dřívějších dobách vyvýšil, aby konali určité dílo a osvětili mravní temnotu světa.

V minulosti Boží služebníci zápasili s knížaty, s mocnostmi a vládci temnoty tohoto světa a s duchovní zlobou na vysokých místech, stejně jako my, kteří dnes neseme vztyčenou korouhev pravdy. Tito lidé byli Božími šlechtici, jeho živými činiteli, skrze něž působil podivuhodným způsobem. Byli opatrovníky božské pravdy do té míry, že Pán viděl, že je vhodné, aby odhalil pravdu, kterou mohl snést. Hlásali pravdu v době, kdy nepravé, zkažené náboženství velebilo ve světě samo sebe.

Žádná příležitost ke snižování charakteru nebo odpouštění hříchu. – Přála bych si, aby záclona byla odhalena, a aby ti, kteří nemají duchovní zrak, mohli tyto muže vidět tak, jak je vidí Bůh, neboť teď je vidí, že „chodí jako stromové.“ Svůj lidský úsudek by pak nekladli nad zkušenost a dílo mužů, kteří protrhli temnotu a připravovali cestu pro budoucí pokolení.

My, kteří žijeme uprostřed naší generace, smíme vyslovovat úsudek o lidech, které Bůh pozvedl, aby konali zvláštní dílo podle světla, jehož se jim v jejich době dostalo. Když snad podléhali pokušení, litovali svých hříchů. Ale pro nás to nesmí být příležitost ke snižování jejich povah nebo k odpouštění hříchů. Jejich příběh je pro nás varovným signálem a ukazatelem bezpečné cesty, chceme-li se vyhnout jejich omylům. Tito ušlechtilí lidé hledali Boží trůn a své duše pokořovali před Bohem.

Ústně ani písemně neukazujeme, že podceňujeme vážné příkazy Páně. Ať nikdo nesnižuje ty, kteří byli Bohem vyvoleni, kteří statečně bojovali bitvy Páně, kteří své srdce, duši i tělo vložili do věci a díla Božího, kteří umírali ve víře a mají podíl na velkém díle vykoupení skrze našeho drahého Spasitele, který nese a odpouští hříchy.

Nemluvte o chybách lidí živých a ni mrtvých. – Bůh nikoho nepověřil, aby ukazoval na chyby lidí a předkládal jejich omyly světu, který leží ve zlém, ani církvi, jejíž mnozí členové mají malou víru. Pán lidem neuložil, aby oživovali chyby a omyly živých nebo mrtvých. On chtěl, aby Jeho dělníci podávali pravdu pro tento čas. Nemluvte o omylech svých žijících bratří a zamlčte chyby mrtvých.

Jejich omyly a chyby ať zůstanou tam, kam je dal Bůh – uvrhl je do hlubin moře. Čím méně povědí o omylech a chybách Božích služebníků ti, kteří vyznávají, že věří přítomné pravdě, tím lépe bude jak pro jejich vlastní duše, tak pro duše těch, které Kristus vykoupil svou krví. Ať si každý opakuje slova o tom, který je první a poslední, Alfa i Omega, počátek i konec. Jan slyšel hlas, který řekl: „Blahoslavení jsou od této chvíle mrtví, kteříž v Pánu umírají. Duch zajisté dí, aby odpočinuli od prací svých, skutkové pak jejich jdou za nimi“ (Zj. 14,13). – RH 30.11.1897. (Tato rada byla napsána jednomu pracovníku, který uveřejnil 2 články v RH 3. 10.4.1894 titulem „nebezpečí z přijímání extrémních názorů.“ VYDAVATELÉ)

51. ÚTOKY NA ELLEN WHITEOVOU A JEJÍ DÍLO

Měli bychom mlčet?

Když člověk napadne svého bližního a ty, které Bůh určil, aby pro Něj pracovali představuje v posměšném světle, pak vůči těm, kteří jsou klamáni jejich obviněními, by nebylo spravedlivé kdybychom mlčeli a nechali lid, aby si myslel, že jejich bratří a sestry, kterým důvěřovali, již nejsou

hodni jejich lásky a společenství. Tato činnost, která uprostřed nás vzniká a podobá se činnosti, kterou konal Choré, Dátan a Abiron, je urážkou Boha a mělo by se jí zametít. Žalobci by měli být vyzváni, aby o každém bodě podali své důkazy. (Poznámka: Adresováno jistým žalobcům v Austrálii, kteří měli zvláštní evidenci díla Ellen Whiteové). Každé obvinění by mělo být pečlivě zkoumáno, nemělo by se zůstat v nejistotě, lidem by se nemělo dovolit, aby si mysleli, že snad to je pravda. Žalobci by měli udělat vše, co je v jejich moci, aby odstranili každý náznak výčitky, která nemůže být zdůvodněna.

Nedopouštějte, aby lid věřil lži. – Mělo by se to dělat v každém sboru. Jestliže zde je služebník, jemuž On přikázal, aby konal určité dílo, a který je už půl století oblíbeným dělníkem, konající dílo pro náš věřící lid, a u Božích dělníků je považován jako ustanovený od P8na; jestliže jeden z bratří upadne z nějakého důvodu do pokušení a cítí se dotčen předaným varovným poselstvím jako Kristovi učedníci, a přestane chodit s Kristem; jestliže začne pracovat proti pravdě a svůj odpor projevuje veřejně prohlašováním pravdivých věcí za nepravdivé, pak musí být tyto věci vyvráceny. Lid nesmí být ponechán, aby věřil lži, musí být veden z omylu. Špinavý oděv, jímž je Boží služebník oděn, se musí odstranit.

Jestliže ti, kteří vykonali tuto práci, se skrývají za tvrzením, že je veden Duch svatý, pak je to stejné jako když se sám satan obleče do čistého nebeského oděvu, zatímco jeho vlastnosti působí dál stále ještě. – Letter 98a, 1897.

Takové rozpory a protiklady ve Svědectvích. – Ti, kteří se rozhodli, že půjdou svou vlastní cestou, začali uveřejňovat tzv. rozpory a protiklady, které – jsou tvrdí – nacházejí v souvislosti se „Svědectvím“ a některé věci udávají tak nepřesně, že místo slov, která jsou v mých spisech užívají svých vlastních slov. Tato obvinění budou muset vyvrácena, aby pravda zaujala místo lži. – Letter 162, 1906.

Vyvrácení, napravení podvodu

S V nemám žádný spor. Moje životní poslání není skrýváno. Není to mé dílo, je to dílo Páně. Nedůvěřuji sobě, protože Pán mě vytrhne od jazykových sporů. „Po ovcích jejich poznáte je.“

Nyní musíme vyvrátit a napravit podvody, které vyšly od V a jeho ženy, aby naši bratři poznali, odkud přicházejí. Musím vědět, z čeho je obviňuje. Když někdo předstoupí před veřejnost s pomluvami vůči nějaké ženě, není to výsledkem působením Ducha svatého, ale vnuknutí satanova ducha, jehož si nemáme všimnout? Máme duše ponechat v pokušení kvůli zkreslování faktů? Ne, nikdy. Kdybych toto udělala, byla bych nevěrnou služebnicí. Teď je třeba předložit lidu pravdivý výklad a tím bude můj úkol splněn. Nepouštím se do žádného argumentování, ale nemohu dovolit, aby Boží dílo, které neslo ovoce, jež má lid před očima po celou dobu mého života, bylo smeteno jako pavučina. Kým? Lidskou bytostí, podléhající pokušení, kterou teď satan tříbí jako pšenici. – Letter 65, 1897.

Církevní časopis má mluvit

(Poselství vydavateli v r. 1883).

Čekám, abych viděla, co dáš do časopisu na obhajobu pravdy. Měl jsi dost času...

Proč neospravedlníš jméno a pověst mého manžela, proč stále mlčíš a necháváš draka řvát?

O sebe se nestarám, můj pokoj není rušen, ale starám se o strážné, které Bůh ustanovil na síónských hradbách, kteří by měli dát troubě pravý zvuk. Proč nedovolíš, aby pravda vyšla najevo? Proč stále mlčíš jako mrtvý? Je to způsob, jímž hájíš pravdu?...

Stať paní Whiteové pro každého odpůrce. – Pravda zvítězí. Očekávám, že na mě bude útočeno, dokud Kristus nepřijde. Každý odpůrce naší víry píše paní Whiteová svou stať. Začínají odporováním pravdě a potom útočí na mě. Činila jsem zlo, pak nechť vydají svědectví o zlém...

Vida, vyšly Longovy a Igreenovy knihy (Pozn. Výtvary hnutí odpadlíků) velmi slabé a opovrženihodné výplody. Čekala jsem na tebe a na jiné, že o nich promluvíte; poněvadž jste stáli na zodpovědném místě, sloužili jste jako strážní na síónských hradbách a měli jste varovat lid...

Proč všechna ta horlivost proti mně? – Události rychle pokračují, vyvíjejí se rychle, zvláště a děsivě. Blížíme se ke konci. Ptám se, proč je tolik horlivosti proti mně? Hleděla jsem si své věci, kterou mi dal Bůh. Nikomu jsem neubližovala. K bloudícím jsem promlouvala slova, jež mi dal Bůh,

nemohla jsem je ovšem nutit, aby slyšeli. Ti, kteří měli užitek z Kristova života, byli proti Němu rozzuření zrovna tak jako nepřátelé proti mně.

Konala jsem jen svou povinnost. Mluvila jsem, protože jsem byla donucena, abych mluvila. Oni nezavrhlí mne, ale Toho, který mě poslal. Dal mi mou práci...

Jsem pozorována. Každé slovo, které napíši, je kritizováno, každý pohyb je posuzován...

Svou práci i s jejími výsledky zanechám, až se shromáždíme kolem velkého bílého trůnu. Vidíte v tomto pozorování, podezírání, dohaděch a domněnkách ducha Kristova? Jakým právem se domnívají, dohadují a nesprávně vykládají má slova abych se spletla jako oni?

Existuje třída lidí, která má ráda právě tento druh potavy. Jsou to zametači ulic, kteří nehledí upřímně, aby poznali, co dobrého vykonaly mé spisy a má svědectví, ale jako satan, žalobce bratří, hledí, co zlého mohou najít, jakou udělat neplechu, jaké slovo přeroutit a dát mu špatný smysl, aby ze mne udělali falešného proroka...

Poznávám, že satanský duch je rozvinut plněji, než jak se projevoval v posledních čtyřiceti letech. – Letter 3, 1883.

Šíření jako kvas. – Jestliže satan dovede podnítit kritikou u kteréhokoliv vyznavače Páně, pak se šíří jako kvas od jednoho k druhému. Nevěnujte pozornost duchu kritiky, neboť to je satanská věda. Přijmete-li ji, bude za ní následovat závist, žárlivost a zlé dohady jednoho proti druhému.

Semkněte se. Kde je jednota, tam je síla. Všichni, kteří jsou na straně Páně, se semknou. Mezi těmi, kteří věří pravdě, je potřebná dokonalá jednota. Všechno, co vede k neshodě, je od ďábla. Bůh chce, aby Jeho lid byl jedno s Ním, tak jako ratolesti jsou jedno s vinným kmenem. Pak všichni navzájem budou jedno. – Letter 6, 1889.

Očekává se dlouhý seznam falešných výroků. – Teď očekávám, že světu bude předložen dlouhý seznam, falešných výroků. Tyto lži a nesprávné údaje, které v myslích jednotlivců povstaly vlivem satanova působení, někteří přijmou jako pravdu. Já se však odevzdávám do Božích rukou a ti, kteří znají můj život, nepřijmou lži, o kterých se mluví. – Letter 22, 1906.

52. BEZHŘÍŠNOST A SPASENÍ

Volání po bezhříšnosti

(Výtah kázání, proneseného Ellen G. Whiteovou v Santa Rosa, v Kalifornii 7.3.1885). Když Jan hovoří o podvodnících, kteří činí velké divy: Udělá obraz té šelmě a všem přikáže, aby přijali její znamení. Chcete, prosím, tuto věc uvážít? Hleďte v Písmu a vizte. Tam se zjevuje zázračná síla: I stane se, až lidé budou tvrdit, že jsou posvěcení a svatí, sami sebe budou vyzvedávat výš a výš a sami se budou i chlubit.

Pohled'te na Mojžíše a proroky, hled'te na Daniela, Josefa a Eliáše. Hled'te na tyto muže a najděte mi jedinou větu, kdy tvrdí, že jsou bez hříchu. Každá duše, která je v těsném spojení s Kristem, v zahanbení před Ním padne, když hledí na Jeho čistotu a vznešenost.

Daniel byl člověk, jemuž dal Bůh velkou zručnost a učenost, a když se postil, přišel k němu anděl a řekl: „Jsi velmi milý.“ A on před andělem padl na tvář. Neřekl: „Pane, byl jsem Ti tak věrný a konal jsem všechno ke Tvé poctě a hájil jsem Tvé Slovo i jméno. Pane, Ty víš, jak jsem byl věrný a králova stolu a jak jsem uchoval svou neporušenost, když mě uvrhli do jámy lvové.“ Modlil se takto Daniel k Bohu?

Ne; modlil se, vyznával své hříchy a řekl: „Slyš, ó Hospodine, a pomoz. Odvrátili jsme se od přikázání tvých a zhřešili jsme.“ A když uviděl anděla, řekl: „Krása má změnila porušila se na mně.“ Nemohl pohledět andělovi do tváře a všechna síla ho opustila. Tu přišel anděl k němu a pozdvihl ho na kolena. Ani pak nemohl na něho hledět. Pak k němu anděl přišel v podobě muže. Potom se Daniel mohl na něho podívat.

Jenom ti, kdo jsou vzdáleni od Krista, tvrdí, že jsou bez hříchu. – Jak to, že tak mnozí tvrdí, že jsou svatí a bez hříchu? Je to proto, neboť jsou daleko od Krista. Já jsem se nikdy nedovázila něco takového tvrdit. Od svých čtrnácti let jsem byla ochotna plnit Boží vůli, jestliže jsem ji poznala. Nikdy jste mě neslyšeli říkat, že jsem bez hříchu. Ti, kteří poznají krásu a ušlechtilost povahy Ježíše Krista, který byl svatý a vyvýšený a Jehož lem roucha naplňuje chrám, to nikdy neřeknou. Stále více se však budeme stykat s těmi, kteří hovoří takové věci. – MS 5, 1885.

Ať to vyhlašuje Bůh, nikoliv lidé

Každému, komu byla zjevena Boží sláva, chci říci: „Nikdy vás ani v nejmenším nenapadnou slova: „Jsem svatý, jsem posvěcený.“

Po svém prvním vidění slávy jsem nevnímala ani nejjasnější světlo a všichni mysleli, že jsem ztratila zrak. Když jsem si však znovu zvykla na tyto světské věci, znovu jsem i viděla. Proto vám říkám, abyste se nikdy nevychloukali a neříkali: „Jsem svatý, jsem posvěcený,“ neboť to je nejjistějším důkazem, že neznáte Písmo ani Boží moc. Jestliže si to Bůh přeje, ať to vepíše do svých knih, ale vy byste to nikdy neměli vyslovit.

Nikdy jsem se neodvážila říci: „Jsem svatá, jsem bez hříchu“, ale když jsem v něčem poznala Boží vůli, pokoušela jsem se provést to celým svým srdcem a v duši jsem měla sladký Boží mír. Svou duši mohu svěřit Bohu, věrnému Stvořiteli, aby ji ostříhal a vím, že On ostříhá to, co Mu je svěřeno. Mým pokrmem i nápojem je plnění vůle mého Mistra. – MS 6a, 1886.

Pokud toto ponížené tělo není proměněno

Mezi našimi dušemi a naším nepřítelem – satanem – musí být nastoleno nesmiřitelné nepřátelství, svá srdce však musíme otevřít moci a vlivu Ducha svatého... Tak chceme být citliví vůči svatým vlivům, aby i ten Ježíšův nejtisší šepot pohnul našimi dušemi, dokud On není v nás a my v Něm, žijíce vírou v Božího Syna.

Potřebujeme zjemnění a očištění všeho pozemského, až se v nás bude zrcadlit obraz našeho Spasitele a staneme se „účastni Božského přirození, utekše porušení toho, kteréž jest na světě v žádostech. „Pak budeme s radostí plnit vůli Boží a Kristus se k nám bude moci přiznat před Otcem a před svatými anděly jako k těm, kteří přebývají v Něm a nebude zahanben, když nás bude nazývat bratry.

Svou svatostí se však nemáme chlubit. Protože máme jasnější názory na Kristovu nekonečnou neposkvrněnost a čistotu, bude nám jako Danieli, když uzřel Hospodinovu slávu a řekl: „Krása má změnila se a porušila na mně.“

Nemůžeme říkat: „Já jsem bez hříchu,“ dokud se toto ponížené tělo nepromění a nebude podobné tělu Jeho slávy. Ale budeme-li se neustále snažit o to, abychom následovali Ježíše, budeme mít požehnanou naději, že před Božím trůnem se postavíme bez poskvrny nebo vrásky, dokonali v Kristu, oděni v Jeho spravedlnost a dokonalost. – ST 23.3.1888.

Až se boj skončí

Až do tváře Páně přijde doba rozvlažnění, pak hříchy kající duše, jež přijala Kristovu milost a skrze Beránkovu krev přemohla pokušení, budou z nebeských záznamů odstraněny a vloženy na satana, kozla, který byl vybrán, původce hříchu, a nikdy se jí už nebude připomínat... Až životní zápas bude skončen, až zbroj bude složena k Ježíšovým nohám, až Boží svatí budou oslaveni, teprve tehdy bude možno bezpečně prohlásit, že jsme spaseni a bez hříchu. – ST 16.5.1895.

Ujištění o nynějším spasení

Hynoucí hříšník může říci: „Jsem ztracený hříšník, ale Syn člověka přišel aby hledal a spasil, co bylo zahynulo. On říká: „Nepřišel jsem volati spravedlivých, ale hříšných ku pokání“ (Mk. 2,17). Já jsem hříšník a On zemřel na kříži Golgaty, aby mě spasil. Už nemusím být ani chvíli bez spasení. On zemřel a zase vstal pro mé ospravedlnění teď mě chce spasit. Přijímám oduštění, které přislíbil. – „Ospravedlnění z víry“ (brožura publikována r. 1893) str. 7. Vytištěno v 1Sm 392.

Kdo lituje svého hříchu a přijme dar života Božího Syna, nemůže být přemožen. Když se vírou pevně uchopí Božské přirozenosti, stane se Božím dítětem. Modlí se a věří. Je-li pokoušena zkoušen, prosí o sílu, kterou dostává skrze Kristovu smrt a skrze Jeho milost přemáhá pokušení. Toto potřebuje pochopit každý hříšník. Svého hříchu musí litovat, musí věřit v Kristovu moc a přijímat ji, aby ho spasila a ostříhala od hříchu. Jak vděční bychom měli být za dar Kristova příkladu. – RH 28.1.1909.

Nermuťte se, vaše naděje je v Kristu

Život v Kristu je klidným životem poklidu. Zde nemůže dojít k citovým výbuchům, ale měla by zde být trvalá tichá důvěra. Vaše naděje není ve vás, je v Kristu. Vaše slabost je spojena s Jeho silou, vaše neznalost s Jeho moudrostí, vaše křehkost s Jeho trvalou mocí...

Neměli bychom proto myslet především na sebe a neměli bychom žít v úzkosti a strachu, zda budeme spaseni. To všechno nás odvrací od zdroje síly. Svěř se plně Bohu a důvěřujeme mu. Mluv o Ježíši a myslí na něho. Dovol, aby se v něm ztratilo tvoje „já“, odlož všechny pochybnosti, zapuď všechny strach. Říkej spolu s apoštolem Pavlem: „Živ jsem pak již ne já, ale živ jest ve mně Kristus. Že pak nyní živ jsem v těle, u víře Syna Božího živ jsem, kterýž zamiloval mne, a vydal sebe samého za mne“ (Ga. 2,20). Odevzdej se Bohu. On uchová to, co jsi mu svěřil. Odevzdáš-li se do rukou toho, jenž tě miluje, provede tě bezpečně úskalími. – SC 70-72.

53. STUDOVÁNÍ SVĚDECTVÍ

Světlo odsoudí těch, kteří nechtějí studovat a uposlechnout

Z knih, k jejichž napsání jsem byla vyzvána, náš lid dostává cenné poučení. Kolik lidí četlo a studovalo tyto knihy? Na světlo, které dal Bůh, se může pohlížet lhostejně a s nevírou, ale toto světlo odsoudí všechny, kterým se nechtělo přijmout a uposlechnout je. – Letter 258, 1907.

Ellen G. Whiteová naléhala, aby se vyzývalo ke studiu Svědectví

Dostala jsem příkaz, abych naším sborům řekla, aby studovali Svědectví. Jsou napsána k našemu napomenutí a povzbuzení, po němž má nastat konec světa. Nechce-li Boží lid zkoumat tato poselství, která se mu občas posílají, je vinen, neboť odmítá světlo. Řádek za řádkem, naučení za naučením, část po části posílá Bůh napomenutí svému lidu. Všimněte si napomenutí, běžte za světem. Pán je ve spor se svým lidem, protože v minulosti nedbal Jeho napomenutí a nešel za Ním.

Čtu teď šestý svazek Svědectví a v této knížce nalézám příkaz, který nám pomůže vyvrátit mnohé otázky, které nás uvádějí do rozpaků. Kolik lidí četlo článek „Evangelizační dílo“ v tomto svazku? Radím, aby se tyto příkazy, varování a výstrahy četly našemu lidu ve shromáždění, neboť jen málokterí mají doma tyto knihy. – Letter 292, 1907.

Osobním studiem by se zodpověděly otázky

Dostáváme mnoho dopisů od našich bratří a sester, kteří žádají o radu ve velmi rozmanitých věcech. Kdyby sami studovali uveřejněná „Svědectví“, našli by poučení, které potřebují. Vybidněme náš lid, aby tyto knihy studoval a nechávejme je kolovat, aby jejich naučení posílilo naši víru.

Studujme pilněji Boží slovo. Bible je tak prostá a jasná, že každý, kdo chce, ji může porozumět. Děkuje Pánu za Jeho vzácné Slovo a za poselství Jeho Ducha, která dávají tolik světla. Dostala jsem poučení, že čím více budeme studovat Starý i Nový zákon, tím více si budeme uvědomovat, že obojí velmi těsně souvisí a tím získáme více důkazů o tom, že byly inspirovány Bohem. Jasně poznáme, že mají jen jediného Původce. Studium obou těchto cenných svazků se naučíme, jak vytvářet charakter, aby měly Kristovy vlastnosti. – MS 81, 1908.

Čtete Svědectví pro sebe

Někdy jsem velmi smutná, když myslím na to, jak se nakládá se svědectvím. Muži i ženy si sdělují všechno, co je ohromuje nebo co slyší, jako svědectví od sestry Whiteové, zatímco sestra Whiteová nikdy o takové věci neslyšela...

Jedinou bezpečnou věcí pro každého z nás je, zastavení u Božího slova, studování a neustálé uvažování nad Božím slovem. Říkejte lidem, aby nevěřili nikomu, pokud se jedná o Svědectví, ale aby je sami četli a studovali a pak poznají, že Svědectví se shodují s pravdou, a tou pravdou je Slovo Boží. – Letter 132, 1900.

Vybízela jsem naše bratry, aby se seznámili s naučeními, která jsou ve Svědectvích.“ Bůh nám dal světlo, kterého si musíme všimnout a nemůžeme s ním zacházet pohrdavě či lhostejně. Ve svých napomenutích a varováních nám dal světlo, abychom se ho uchopili, jestliže chceme, a abychom unikli nebezpečím, která obkličují naši cestu. Když přicházejí pokušení, můžeme se chránit a můžeme je postřehnout, protože Pán nám je přesně ukázal, abychom se nemýlili. – MS 23, 1889.

Pokora, která přináší ovoce a naplňuje duši pocitem lásky k Bohu, bude mluvit za člověka, který si ji pěstoval, v ten velký den, kdy lidé obdrží odměnu podle svých skutků. Šťastný bude ten, o němž bude možno říci: „Duch Boží nikdy nepovzbudil duši tohoto člověka marně, v trvalé síle kráčel vpřed a vzhůru. Jeho já neovládlo jeho život.

„Každé poselství pokárání, varování a rady přijímal jako požehnání od Boha. Takto byla pro něho připravena cesta, aby získal ještě vyšší požehnání, protože Bůh k němu nepromlouval marně. Každý krok vzhůru na žebříku pokroku byla přípravou k tomu, aby stoupal ještě výš. Z vrcholu žebříku zářily na něho jasné paprsky Boží slávy. Nemyslel na odpočinek, ale neustále myslel na to, aby dosáhl moudrosti a Kristovy spravedlnosti. Neustále běžel k cíli, k odplatě Božího svrchovaného povolání v Ježíši Kristu.“

Tuto zkušenost musí mít každý, kdo je spasen. V den soudu nebude obhájen případ člověka, který měl v sobě slabost a nedokonalé humánní. Pro něho nebude v nebesích místa. Nemohl by se radovat z dokonalosti svatých ve světle. Ten, který nemá dostatek víry v Boha, aby věřil, že On ho může ochránit před hříchem, nemá ani tu víru, která mu pomůže ke vstupu do Božího království. – MS 161, 1897.

Oddíl X.

SETKÁNÍ S FANATISMEM

Úvod

Církev Boží byla často ohrožována fanatismem a výstřelky různého druhu. Tak tomu byla v dobách reformace a stejně je tomu i ve dnech církve ostatků. Oddíl „Fanatismus a klamně učení“ ve druhé knize „Vybraných poselství“ obsahuje mnoho časových výstrah o problémech tohoto druhu. Avšak dvě věci, nebyly v uvedeném oddílu zvlášť zdůrazněny, a to falešné mluvení cizími jazyky a také posednutí ďáblem a vymítání ďáblů.

V roce 1908 přišli na návštěvu k Ellen Whiteové pan Ralph Machin a jeho žena. Protože jim několikrát radila, stali se tito dva dost známí. Zpráva o rozhovoru a dopisech, obsahujících rady, které jim Ellen Whiteová napsala poté, co ve vidění dostala příkaz o těchto věcech, byla uveřejněna v Review and Herald z 10. A 17.srpna 1972. Větší část zprávy je zde připojena, aby mohla být využita. - VYDAVATELÉ

54. PŘÍPAD MACKINOVÝCH

Ve čtvrtek ráno 19.listopadu 1908, psala Ellen Whiteová ve své pracovně v Elmshavenském domě. Tu ji našel její syn W.C.White a sdělil jí, že dole v obývacím pokoji jsou dvě osoby, které si přejí s ní mluvit. Sešla se synem dolů, aby se setkala s Ralphem Mackinem a jeho ženou. V pokoji na ni čekala dvojice dobře oblečených a zdánlivě velmi upřímných lidí ve věku kolem třiceti pěti let. Pán Whiteová se brzy dozvěděla, že její návštěvníci se vážně zabývají Bibli a svědectvími a že do Kalifornie přijeli z Ohia proto, aby poznali, zda Pán schvaluje jejich neobvyklou zkušenost z několika minulých měsíců.

Rozhovor s Mackinovými zaznamenala těsnopisem Clarence C. Crislerová, hlavní sekretářka Ellen G. Whiteové. – VYDAVATELÉ

Zpráva o rozhovoru

Bratr a sestra Mackinovi potvrdili, že cítili, že na ně působí Duch svatý, aby vykonali zvláštní cestu na Západ a pohovořili se sestrou Whiteovou o několika neobvyklých zkušenostech, které prožívají. V modlitebném sboru ve Findlay, Ohio, a to ve zvláštní chvíli, kdy hledali Boha, aby na ně seslal Ducha svatého.

Ralph Mackin: V úvahách modlitebního týdne pro ten rok, se každý článek obracel k lidu, aby hledal Ducha svatého. Setrvali jsme po tři dny v našem sboru s postem na modlitbách, a opravdu jsme se tři dny postili a modlili – totiž nebyli jsme pořád pohromadě, ale pociťovali jsme potřebu hlubší práce i potřebu, aby se nám dostalo víc Ducha Božího. Od té chvíle jsme začali studovat působení Ducha svatého z Bible i ze „Svědectví“, zvláště ze 7. a 8. Svazku i z „Ranných spisů“ a také tu malou knížku, sestavenou z letáček, nazvanou „Zvláštní svědectví pro kazatele a pracovníky.“ Poznali jsme, že ta je pro nás nejcennější. Ukazuje, jak se v minulých dobách jednalo s lidmi, kteří byli povoláni Bohem atd.

Pán mi dal zvláštní poselství, abych následoval život apoštolů...

Četli jsme pak některé části Písma, včetně Lukášovy 24. Kapitoly, která končí těmito slovy:

„A oni poklonivše se jemu, navrátili se do Jeruzaléma s radostí velikou. A byli vždycky ve chrámě, chválíce a dobrořečíce Boha. Amen.“

Ted' učím, že toto dobrořečení je dobrořečení z posvěcení, které přijali, které jim B^h udělil. A když my hledáme Boha – modlitbu za sílu posvěcení, abychom žili čistým, mravným životem. To není dílo okamžiku. Neplatí „jednou posvěcen, vždycky posvěcen“; to není pravda. Ale my bychom měli pevně toužebně vysílat svou žádost, abychom přijali požehnání. Má to na nás týž fyziologický účinek – ach, my chceme jen chválit Ježíše a to způsobuje, že jsme plni lásky a míru. Všimáme si však, že učedníci ještě nebyli připraveni, aby s tímto požehnáním šli mezi lid, aby konali práci pro Mistra. On jim řekl, aby počkali, dokud nedostanou moc shůry. Pozdvihli jsme tedy svou prosbu a stále s vírou prosili, při němž nás povzbuzoval kapitola, nazvané „Otřásající se čas“ v „Ranných spisech.“ Věřili jsme tak usilovně, až nám na čele vystávaly velké kapky potu. Víra, že tutéž sílu, jakou měli učedníci, máme i my dnes, nám dodávala odvahy, abychom vydrželi.

Opakování zkušenosti, zaznamenané ve 2.kapitole Skutků. – Když jsme obdrželi slíbené požehnání o něž jsme žádali Boha, prožili jsme stejnou zkušenost, jaká je zaznamenaná o apoštolech zde ve 2.kapitole Skutků. Když na nás sestoupila tato slíbená síla, mluvili jsem jinými jazyky, jak nám Duch dával výslovnost.

Když jsme své poselství nesli v Toledu do ulic a paní Mackinová mluvila, stál tam nějaký muž, polský katolík. A tu na ni sestoupil Duch Boží a mluvil k nim skrze ni v jiném jazyku, jakému ona nerozuměla. Tu ten polský pán zvolal: „Já vím, o čem ta paní mluví. Mluví v mém jazyku o pohromě, která brzy postihne toto město.“

Domnělý cizí jazyk. – Při jiných příkladech, když se někomu dostane požehnání mluvit různými jazyky, může mi Pán dát stejný jazyk a můžeme rozmlouvat v tom jazyku, v němž nám Duch Boží dovolil promlouvat. Rozhovoru se mohou zúčastnit i tři až čtyři, a přece je to pro ně cizí jazyk a jeden čeká na druhého, dokud druhý není hotov a všechno je v pořádku. Tuto zkušenost jsme prožili podle slíbeného požehnání...

Poctivě to přiznáváme, i jestli jsme na omylu. Ale pochází-li to od Ducha Božího, chceme v tom pokračovat...

Tento Duch nám říká, abychom hledali Slovo, říká nám, abychom byli opravdoví a abychom dbali na svou stravu. Říká nám přesně totéž, co jsi říkala ty.

Přivlastňování si prorockého daru. – Ted' působí Duch skrze mou žnu a my věříme, že je to prorocký dar, který má být vylit na všelike tělo. Tento Duch nás vede k laskavosti a čistému životu a my to nedovedeme pochopit – proč tomu tak je – jediné proto, jak řeklo Boží Slovo, že tyto zkušenost přicházejí jako výsledek přijetí požehnání od Ducha Božího...

Zážitek z táborového shromáždění. – Než jsme šli na tábořiště – moje žena a dvě jiné paní (tj. moje matka a sestra Edwardsová, švagrová presidenta konference), bylo to před rokem, než jsme odešli na tábořiště, ony tři hledaly Pána. Já jsem šel projít dolů do města a Duch Boží ji řekl (paní Mackinové), aby šla na táborové prostranství a tam zpívala; a tam jí bude řečeno, co má zpívat.

Plakala a vypadala jako dítě, nemohla to unést, protože Pán jí ukázal stav našeho lidu, že brzy nastanou pohromy a lid není připraven. Nekonal se žádné shromáždění a když šla na prostranství, sestoupil na ni Duch Páně a (otáčí se k paní Mackinové) – můžeš jí říct, která slova jsi zpívala.

Paní Mackinová: Pán na mě vložil břímě. Nemohla jsem to unést. Chtěla jsem to říct tak, jak to bylo zlé, i zazpívat tuto špatnou píseň. A nemohla jsem se toho zbavit, pokud bych to neučinila. „Ach, modli se!“ řekla jsem sestře Edwardové; a tak jsem stála na prostranství a zpívala to, co mi dal Pán. Pán – zpívala jsem toto: - „On přichází, On přichází, připravte se, připravte se.“

A pak ten výrok z „Ranných spisů“ –

„Viděla jsem mnoho lidí, kteří se přibližovali bez ochrany, když se blížily pohromy. Přimějte Ducha svatého.“ Tato slova jsem zpívala znovu a znovu. Po celém táborovém prostranství to lidé slyšeli a shlukovali se. Ale předtím mi P8a ukázal, jak budou lomit rukama až ty hrůzy nastanou. Pán může ukázat v pouhém okamžiku, lépe než by nám to mohl říci. A tak mi ukázal, jak budou lomit rukama a to mě začalo tížit ještě víc. A právě tehdy nás zadrželi...

Nejzvláštnější ten zpěv je, když je nepřipravený, diktovaný Duchem.

Kdybyste pro nás měli nějaké vnuknutí....

Ellen G. Whiteová: Nevím, jestli bych vám mohla něco zvláštního říct. Bylo mi zjeveno, že na samém konci dějin této země se budou dít věci, které nebudou podobné některým z těch, které jste ukázali. Ale teď o tom nemohu nic říct.

R. Mackin: Bratře White, máš teď nějakou otázku nebo něco?

W.C.White: Nevím, dá-li se tu dělat víc než se modlit, aby Pán dal matce nějaká slova a pak ponechat věcem čas, aby se vyvíjely. Když se jí něco zjevuje, je lepší, aby to bylo podáno stručně a jasně a pak třeba mít s ní později další rozhovor.

R. Mackin: Postíme se a modlíme. Jestliže to je podvod, chceme to vědět, stejně jako bychom chtěli vědět, máme-li pravdu.

Paní Mackinová: Naši bratři si určitě myslí, že jsme na omylu.

Ellen G.Whiteová: Kde bylo to místo, o kterém jsi hovořila, že jsi tam zpívala?

R. Mackin: V Mansfieldu, ve státě Ohio, na táborovém shromáždění.

Ellen G. Whiteová: Náš lid – to je lid, svítící sobotu?

R. Mackin: Ano, náš vlastní lid.

W.C.White: Byl ten verš, který paní Mackinová včera večer zpívala, nepřipravený, nebo známá církevní píseň (Na modlitebním shromáždění v kapli sanatoria podal br. Mackin své svědectví chvály a po něm paní Mackinová zpívala).

Paní R.Mackinová: To byla jedna z našich vydaných církevních písní, je v novém zpěvníku „Kristus v písni.“

R.Mackin: Když o tom slyšíte, můžete těžko získat představu o jejím zpěvu, když jí dává slova Duch svatý. Nejzvláštnější je to, když zpívá „Sláva!“ Ona říká, že když to zpívá, že jí připadá, že je v přítomnosti Ježíše a andělů. Ona opakuje stále jen slovo „Sláva!“ Zpívala to s klavírem a hudebníci říkají, že to je zvláštnost – ta hloubka a výška tónů, s jakou to zpívá. Může tak zpívat jen když se modlí k Duchu svatému a sestoupí na ni zvláštní síla.

Paní Mackinová: Tu sílu máme, jen když hledáme Ježíše.

Vymítání démonů. – R. Mackin: Sestro Whiteová, Pán nám dal vymítat demony. Je mnoho lidí, kteří jsou demony posedlí. Vzpomínám si na jeden výrok, který jsi napsala před několika lety, že i dnes, jako za dnů Kristových, je mnoho lidí posedlých demony. Když jsme na shromáždění a tito démoni tam jsou také, mohou působit na lidi, aby dělali podivné věci. V Bibli jsem si všiml, že když byl Ježíš v chrámu, že démoni ihned vycházeli. „Umlkniž a vyjdi z něho.“ Pán nás poučuje, abychom ty lidi položili na zem, aby je démoni nepřevrhli, když z nich vycházejí. Z počátku jsme poznali, že když tyto demony začneme kárat, že oni často zavírají oči těchto lidí a někdy je chtějí donutit, aby štekali jako pes a vyplazovali jazyk. Ale když je káráme dál, oči se otevrou a oni se uklidní a démoni - --.

Skrze dar Ducha nám Pán říká, kdy démoni vyšli, že jsou všichni pryč. Jedna paní měla přesně šest démonů a řekla, že je přímo cítila, jak vycházejí, že v té chvíli se jí zdalo, že v každé části těla cítí tah.

Naši bratři říkají, že ještě nemohou nastat poslední dny, ale my shledáváme, že se to shoduje právě s tím, co říká Spasitel v Markově poslední kapitole: „Ty pak, kteříž uvěří, znamení tato sprovázeti budou: Ve jménu mém d'ábly budou vymítati, jazyky novými mluvití;“ a tak dále.

Paní Mackinová: Ani my jsme to všechno nedostali najednou.

R. Mackin: Čtete zbývající Markovy verše: „Ty pak, kteříž vymítati, jazyky novými mluvití, hady bráti; a jestliže by co jedovatého pili, nikoli jim neuškodí; na nemocné ruce vzkládati budou, a

dobře se míti budou. Když pak jim odmluvil Pán, vzhůru vzat jest do nebe; a posadil se na pravici Boží. A oni vyšeďše, kázali všudy, a P8a jim pomáhal, a slova potvrzoval znameními, která je doprovázela. Amen.“ Naše zkušenost, pokud to jsme schopni rozeznávat, je podepřena Biblií. Zde je něco, co bych rád přečetl (Zde četl bratr Mackin výňatky – včetně toho, který následuje – z článku sestry Whiteové v Review and Herald z 11.dubna 1899, nazvaném „Stanová shromáždění v Newcastle.“)

„V noci, první sobotu na shromáždění v Newcastle, mi připadalo, že jsme na shromáždění a ukazují na nutnost a důležitost přijetí Ducha. Toto mě velmi tížilo – otevření našich srdcí Duchu svatému.“

(„Pokud se týče přesného místa, kde br. Mackin začal tento článek číst a kde přestal – o tom nebyl učiněn stenografický záznam, ale větší část se přečetla.)

Jaký je důkaz? – R. Mackin: Zdá se mi, že v souvislosti s přijímáním moci shůry existuje otázka, která je dnes stejně aktuální, jako za dnů apoštolů: Jaký je zde důkaz? Jestliže to přijmeme, nebude to mít na nás stejný fyziologický účinek, jako tehdy? Může se očekávat, že budeme mluvit, podle toho, jakou nám Duch dá výmluvnost.

Ellen G. Whiteová: V budoucnu budeme mít zvláštní znamení vlivu Ducha Božího – zvlášť v dobách, kdy naši nepřátelé budou ve velké přesile proti nám. Přejde čas, kdy uvidíme podivné věci. Nedovedu však říci, jakým způsobem se to bude dít, - zda to bude stejně jako u učedníků, když na ně po Kristově nanebevstoupení sestoupil Duch svatý.

R. Mackin: Budeme se o to ustavičně modlit k Pánu a budeme Ho prosit, aby ti dal o této věci světlo. Nechám ti tu tedy naši adresu, a jestli budeš pro nás něco mít, budeme rádi, když nám to sdělíš.

W.C. Whote: Vy tu asi několik dní zůstanete, že?

R. Mackin: Jestli nám Duch svatý řekne, že naše práce je teď hotova, odjedeme. Když nám řekne, že máme zůstat, zůstaneme. On nás vede. Když jsem toto poselství podával různým shromážděním, Duch Boží byl toho svědkem a mnozí plakali a říkali: „Ach my potřebujeme sílu, potřebujeme pomoc a zde je síla zaslíbena. Hledejme Boha.“

Paní Mackinová: Skutečným zkušebním kamenem jest láska – 1. Korintským 13.

R. Mackin: Satan chce tomuto dílu zabránit. Jsme zapečetěni zaslíbeným Duchem svatým. Říkám to podle „Ranných spisů“, když se andělé chystají, aby opustili čtvero větrů. Ježíš soucitně hledí na zůstalá a se zdviženými rukama volá: „Má krev, Otče, má krev, má krev, má krev!“ Opakuje to čtyřikrát, neboť Jeho lid ještě není zapečetěn. Pověří jednoho anděla, aby rychle letěl za čtyřmi anděly, kteří drží čtvero větrů, s poselstvím: „Zadržte, zadržte, zadržte, zadržte, dokud Boží sluhové nebudou zapečetěni na svých čelích.“ Když toto říkám před shromážděním, působí to nejvíce na ty nejvážnější a nejoddanější z posluchačů.

Ellen Whiteová vypráví o počátečních zkušenostech. – Potom začala vyprávět sestra Whiteová. Vyprávěla událost za událostí, i o své námaze, kterou musela vyvinout krátce potom, co přešel rok 1844. Její zkušenosti s nezvyklými formami omylů za oněch dnů ji v pozdějších letech vedly k obavám přede vším, co se nějak podobalo fanatismu.

V dalším svém vyprávění se sestra Whiteová zmínila o některých lidech, kteří měli zvláštní neklidné pohyby těla a o jiných, kteří se do značné míry dali ovlivnit svými vlastními dojmy. Někteří nepokládali za správné pracovat. Ještě jiní věřili, že spravedlivý mrtvý vstal k věčnému životu. Někteří se snažili pěstovat ducha pokory tak, že lezli po podlaze jako malé děti. Někteří tančili a zpívali: „Sláva, sláva, sláva, sláva, sláva, sláva,“ znovu a znovu. Chvillemi někdo z nich vysoko vyskočil se zdvižený, a rukama a velebil Boha. A toto někdy trvalo i půl hodiny.

Mezi těmi, kdo se zúčastnili těchto zvláštních forem fanatismu, byli někteří, kteří kdysi byli věrnými, bohabojnými bratry a sestrami. Podivné, neklidné pohyby těla i jejich zvláštní rozpoložení mysli vedly tak daleko, že na některých místech byli soudní úředníci nuceni je omezit tím, že je dali do vězení. Boží věc se takto dostávala do špatného světla a trvalo to léta, než se zapomnělo na vliv, který měly tyto fanatické výstřelky na celou veřejnost.

Dále sestra Whiteová vyprávěla o tom, jak byla opakovaně vyzývána, aby přiměřeně čelila tomuto fanatismu a přísně jej kárala jménem Páně. Zdůraznila skutečnost, že na tomto světě musíme vykonat veliké dílo a že náš vliv na lidi záleží na moci, kterou provází jasné vysvětlování Slova živého Boha. Zákon Hospodinův má být vyvýšen a uctíván; lidu mají být jasné nastíněny různé stránky třetího andělského poselství, aby všichni měli příležitost slyšet přítomnou pravdu a rozhodnout se, zda mají raději poslouchat Boha nebo člověka.

Kdybychom jako církev vstoupili před nějakým druhem fanatismu, mysl nevěřících by byla odvrácena od živého Slova na jednání smrtelných lidí a ukázalo by se víc lidského než božského. Kromě toho by mnozí byli znechuceni tím, co jim připadá nepřírozené a hraničí s fanatismem. Hlásání poselství pro tuto dobu by bylo velmi ztíženo. Duch svatý působí tak, že se sám doporučuje zdravému lidskému úsudku.

Zajímavý návrh. – Uprostřed líčení počátečních zkušeností sestry Whiteové s fanatismem podal bratr Mackin následující návrh:

R. Mackin: Kdybychom se teď pomodlili a tato síla by sestoupila na mou ženu, dovedla bys rozeznat, zdali ji sesílá Pán nebo ne?

Ellen G. Whiteová: Nedovedla bych vám o tom nic říct, aleo těch zkušenostech vám vyprávím proto, abyste mohli poznat, co jsme prodělali. Snažili jsme se ze všech sil, abychom církev zbavili tohoto zla. Prohlásili jsme ve jménu Hospodina Boha Izraele, že Bůh nepůsobí skrze své děti způsobem, který znevažuje pravdu a zbytečně vytváří hluboko zakořeněný předsudek a prudký odpor. Ve své práci musíme být přímí, poctiví a musíme se snažit, abychom se přiblížili k lidu tam, kde je.

Kárání fanatismu. – R. Mackin: Vzpomínám si, že jsem o tom hodně četl v 1. svazku „Svědectví pro církev“ – o tvé zkušenosti, jak jsi kárala fanatismus a o té záležitosti na Východě, když očekávali konec světa, myslím v roce 1855.

Ellen G. Whiteová: Někteří sebou stále jen házeli sem a tam a zpívali: „Sláva, sláva, sláva, sláva, sláva.“ Někdy jsem seděla tiše, dokud neskončili a pak jsem vstala a řekla: Takovým způsobem Pán nepůsobí. My musíme obrátit mysl lidu ke Slovu jako základu naší víry.

Byla jsem tenkrát pouhé dítě, a přece jsem musela znovu a znovu podávat své svědectví proti této podivné činnosti. Od té doby jsem se vždy snažila, abych byla co nejopatrnější, aby se něco takového znovu nedostalo mezi náš lid. Každý projev fanatismu odvádí mysl od důkazu pravdy – od Slova samého.

Vy sami byste mohli jít důslednou, pevnou cestou, ale ti, kteří by byli vámi ovlivněni, by se mohli dát cestou velmi nedůslednou a výsledkem by mohlo být velmi brzy něco, co by téměř znemožňovalo dát nevěřícím správnou představu o našem poselství a naší práci. My musíme jít k lidu s pevným Slovem Božím a když oni toto Slovo přijmou, může přijít Duch svatý, ale on přijde vždycky – jak jsem předtím prohlásila – způsobem, kterým se sám doporučuje úsudku lidí. Ve své řeči, zpěvu a ve všech svých duchovních cvičeních máme jevit onen klid, důstojnost a bohabojnost, které vyznačují každé Boží pravé dítě.

Nebezpečí, které teď hrozí. – Existuje stálé nebezpečí, že do našeho středu umožníme přístup něčemu, co my můžeme pokládat za působení Ducha svatého, ale co je ve skutečnosti ovocem ducha fanatismu. Pokud nepříteli pravdy dovolíme, aby nás zavedl na nesprávnou cestu, nemůžeme doufat, pomoci poselství třetího anděla dosáhneme dobrý výsledek v srdci. Máme být posvěcení skrze poslušnost pravdě.

Bojím se všeho, co by mělo sklon k odvracení mysli od pevných jistot pravdy, zjevené ve Slově Božím. Toho se velmi bojím. Naše myšlení nesmí překročit meze rozumu, aby satan nenašel přístup a neuvedl všechno na nesprávnou, prostopášnou cestu. Jsou lidé vznětlivé povahy, kteří se dají snadno zavést k fanatismu. A kdybychom dovolili, aby do našich sborů vniklo cokoliv, co by takové lidi uvádělo do klamu, brzy bychom poznali, že tyto omyly nabývají extrémních rozměrů. Potom by kvůli způsobu života těchto prostopášných živlů spočívalo znamení hanby na celém společenství adventistů sedmého dne.

Ted' zkoumám, jak znovu otisknout některé z těchto ranných zkušeností tak, aby více našich lidí molo být informováno, neboť jsem dávno poznala, že fanatismus se projeví různými způsoby vždy znovu. Své postavení máme posilovat přebýváním u Slova a vyhýbáním se všem zvláštnostem, které by někteří velmi rychle pochytili a prováděli. Kdybychom dovolili, aby v našich řadách vznikla roztržka, nemohli bychom své dílo upevňovat tak, jak bychom měli. V přítomné době se o to všemožně pokoušíme.

Pokládala jsem za nutné, abych vám to sdělila.

R. Mackin: Dobře, ale to, co jsi řekla, se neshoduje s naší zkušeností. V této věci jsme byli velmi opatrní a poznáváme, že zkušenost, kterou jsme prošli, a kterou jsme se ti dnes ráno snažili stručně nastínit, se přesně shoduje se zkušeností dávných Božích služebníků, jak je to ve Slově.

Ellen G. Whiteová: Během let Kristovy pozemské kazatelské činnosti byly bohabojné ženy nápomocny dílu, které konal Spasitel a Jeho učedníci. Kdyby ti, kteří této práci ubránili, byli mohli

najít něco mimo pravidelný řád v obcování těchto žen, znamenalo by to konec této práce. Ale zatímco ženy pracovaly s Kristem a apoštoly, bylo celé toto dílo vedeno na tak vysoké úrovni, že se nenacházelo ve stínu podezření. Nemohla se najít žádná vhodná příležitost k nějakému obvinění. Mysl všech byla vedena spíš k Písmu než k jednotlivcům. Pravda byla hlášána rozumně a tak jasně, že všichni mohli porozumět.

Já se teď obávám, že jsem mezi náš lid vnesla něco z fanatismu. Je mnoho, velmi mnoho lidí, kteří musí být posvěceni. Ale mají být posvěceni skrze poslušnost vůči poselství pravdy. O tomto námětu dnes píší. V tomto poselství je nádherná důslednost, která se dovolává soudnosti. My nemůžeme dovolit vznětlivým živilům mezi námi, aby se vystavovali na odiv způsobem, který by zničil náš vliv u těch, které chceme zasáhnout pravdou. Trvalo nám léta než jsme překovali nepříznivý dojem, který nabyli nevěřící o adventistech tím, že se dozvěděli o divném a nedobrému působení fanatických živilů mezi námi za dřívějších let naší existence jako zvláštního lidu.

Buďte opatrní. – R.Mackin: Dobře, a to, co nám říkáš, by se mělo pokládat za svědectví inspirované Duchem, nebo to je prostě rada podle tvé zkušenosti?

Ellen G.Whiteová: Říkám vám to, co se udalo.

R.Mackin: Ale nemyslíš tím, že se to teď hodí na náš případ, odkud o tom nebudeš mít další světlo?

Ellen G.Whiteová: To nevím. Ale vypadá to, že to odpovídá tomu směru, jakého se bojím, že je to právě to, s čím se znovu a znovu setkávám.

W.C.White: Teď je dvanáct hodin. Nechtěli byste si odpočinout před obědem?

Ellen G.Whiteová: Nemohla jsem vás nechat odejít, aniž bych řekla to, co jsem řekla. Chtěla bych zdůraznit: Buďte opatrní. Nedovolte, aby se projevovalo něco, co zavází fanatismem, a v čem by jiní pokračovali. Někteří lidé touží po tom, aby se jiní na ně dívali a budou pokračovat v tom, co můžete dělat vy, ať to bude stejného ladění nebo ne. Jsem velmi opatrná, abych nepřispěla k nějaké odcizenosti mezi naším lidem.

R.Mackin: Je to pravda, že když Duch svatý skutečně přijde, jak se tvrdí ve tvých spisech, že se mnozí obrátí proti němu a prohlásí, že je to fanatismus?

Ellen G. Whiteová: Ovšem, že prohlásí. A z toho důvodu bychom měli být velmi opatrní. Vždyť my nechceme náš lid ovlivnit pocity, ani vzrušení, my ale skrze Slovo, aby byl poslušný pravdy. Boží slovo je bezpečnou základnou. Živé slovo je vybaveno jistotou a jeho hlásání v našem světě provází podivuhodná síla.

R.Mackin: Nesmíme vás už unavovat.

Paní Mackinová: Chvalte Pána!

Ellen G.Whiteová (vstává a podává ruce): Chci, aby Duch páně byl s vámi, ve vás i ve mně. Máme být Boží dítky. Síla Jeho milosti nesmí být špatně chápána. Musíme ji mít ve vší tichosti, poníženosti a pokoře mysli, aby Bůh mohl Sám působit na mysl lidí. Věřím, že Pán požehná a dá vám pevný základ, kterým je Slovo živého Boha. – MS 115, 1908.

Pán dal světlo

Manželům Mackinovým:

Drahý bratře a sestro. Nedávno (10.prosince) mi byly v nočním vidění odhaleny některé věci, které vám musím sdělit. Bylo mi ukázáno, že děláte některé zarmucující chyby. Při svém studiu Písma a Svědectví jste došli k nesprávným závěrům. Kdybyste ve své práci pokračovali tak, jak jste začali, dílo Páně by bylo chápáno úplně špatně. Podáváte nesprávný výklad Slova Božího i tištěných Svědectví, a pak se snažíte provádět podivnou práci podle způsobu, jak vy chápete jejich význam. Domníváte se, že všechno, co uděláte, je pro slávu Boží, ale klamete sebe a svádíte ostatní.

Tvoje žena pomáhá vnášet svou řečí, zpěvem a podivným chováním, které není v souladu s pravým dílem Ducha Božího, druh fanatismu, který velmi ublíží Boží věci, jestliže se mu v našich sborech povolí jakékoliv místo.

O vymítání démonů. Vy jste si dokonce mysleli, že je vám dána síla k vymítání d'áblů. Vaším vlivem na lidskou mysl jsou muži i ženy vedeni k tomu, aby věřili, že jsou posedlí d'áblem, a že Pán vás ustanovil jako své zástupce, abyste tyto zlé duchy vymítali.

Bylo mi ukázáno, že právě takové druhy omylu, s jakými jsem byla nucena se setkávat mezi adventními věřícími, když přešel rok 1844, se budou opakovat v těchto posledních dnech. Po roce

1844 jsem musela chodit od místa k místu a přinášet zklamaným zástupům věřících jedno poselství za druhým. Přesvědčení, které provázelo mé poselství, bylo tak veliké, že člověk upřímného srdce přijímal jako pravdu slova, která jsem pronášela. Boží moc se zřetelně projevila a muži i ženy byli osvobozeni od neblahého vlivu fanatismu a přivedeni k jednotě víry. – MS 115, 1908. (Publikováno v RH 10.17. 24.srpna 1972.)

Výzva k zastavení. – Můj bratře a sestro. Mám pro vás poselství: „Začínáte na nesprávném předpokladu. Ve vašem projevu je mnoho vlastního já. Pomocí tohoto vystupování chce dovnitř proniknout satan. Je nejvyšší čas, abyste se zastavili. Jestli vám Bůh dal zvláštní poselství pro svůj lid, budete chodit a pracovat ve vši pokoře, ne jako na divadelním jevišti, ale v tichosti následovníka pokorného Ježíše Nazaretského. Zapůsobíte naprosto jinak než působíte teď. Budete zakotveni na skále – Ježíši Kristu.

Moji drazí mladí přátelé, vaše duše jsou v očích nebes cenné. Kristus vás vykoupil svou drahou krví a já nechci, abyste se poddávali klamně naději a působili nesprávným směrem. Teď jste určitě na nesprávné cestě a já vás v zájmu vašich duší prosím, abyste už neohrožovali věc pravdy pro tyto poslední dny. V zájmu svých duší uvažte, že způsob, jakým působíte, není cestou, po níž se má Boží věc ubírat kupředu. Upřímné přání činit dobře jiným povede křesťanské pracovníky k tomu, aby odložili veškeré uvažování o tom, že by do poselství přítomné pravdy vnášeli nějaké cizí učení, které by muže i ženy zavádělo do fanatismu. V současném období světových dějin musíme v tomto ohledu vyvíjet co největší péči.

Některé fáze zkušenosti, kterou teď procházíte, ohrožují nejen vaše duše, ale i duše mnohých jiných, protože se odvoláváte na Kristovo drahé slovo, jak je zaznamenáno v Písmě, a na Svědectví, abyste ručili za čistotu svého poselství. Jestliže si myslíte, že jste vedeni předrahým Slovem, které je pravdivé a pravé, a také Svědectvími, které Pán pro svůj lid dal, jste na omylu. Jste vedeni nesprávnými pohnutkami a sami jste přitahování prohlášeními, která svádějí k chybným závěrům. Pokoušíte se působit, aby Boží pravda potvrzovala nepravdivé názory a nesprávné činy, které jsou nesmyslné a fanatické. Toto mnohonásobně ztěžuje práci církve při seznamování lidu s pravdami třetího andělského moci církve při seznamování lidu s pravdami třetího andělského poselství. – Letter 358, 1908. (Část je publikována v 2SM 44-46.)

Jiné odvolání na posednutí ďáblem

Včera večer jsem obdržela příkaz pro náš lid. Byla jsem jakoby na nějakém shromáždění, kde se předváděly podivné úkony bratra Mackina a jeho ženy. Byla jsem poučena, že toto dílo je podobné tomu, které po roce 1844 provozovalo v Orringtonu, ve státě Maine, a také na různých jiných místech. Byla jsem požádána, abych se ve vši rozhodností postavila proti tomuto fanatickému působení.

Bylo mi ukázáno, že u bratra a sestry Mackinových nejde o vnuknutí Ducha Páně, ale o téhož ducha fanatismu, který se vždy snaží proniknout do zbytků církve. Oni při svých zvláštních úkonech Písmo jen zneužívají. Jejich práce s osobami posedlým ďáblem, modlení s nimi a předvádění, jakoby se vymítali zlí duchové, je fanatismus, který přivádí do špatné pověsti každý sbor, který dá k něčemu takovému svolení.

Bylo mi ukázáno, že tato předvádění nesmíme podporovat, ale musíme lid rozhodným svědectvím chránit proti tomu, co by poskvnilo jméno adventistů sedmého dne a zničilo důvěru lidu v poselství pravdy, kterou musí snést svět. – Pacific Union Recorder, 31. Prosince 1908. (Viz též 2SM, str. 46.)

(Poznámka: Některá sdělení týkající se zkušeností Mackinových, jsou uvedena v 1SM, str. 41-47.)

Oddíl XI.

UDÁLOSTI POSLEDNÍHO DNE

Úvod

Adventisté se vždy hluboce zajímali o Kristův příchod a vrcholné události posledního dne, spojené s Jeho druhým příchodem, se těšily největšímu zájmu adventistů sedmého dne. Nemohlo

tomu být jinak, neboť adventismus sedmého dne vytryskal z náboženského prostředí Millerova hnutí, které zdůrazňovalo eschatologické události – zmrtvýchvstání, poslední soud, potrestání hříchu a hříšníků.

Vidění, která byla Ellen Whiteové dána na začátku jejího poslání, zdůrazňovala především sedmý den – sobotu – jako na zkoušku pravdy, která v posledních dnech rozdělí obyvatele země ve dvě skupiny: Ty, kteří poslouchají Boha a budou navěky vykoupeni a ty, kteří odmítají Jeho zákon a budou navěky ztraceni. Rozhodujícím činitelem bude postoj jednotlivce k sedmému dni – sobotě.

Závěrečné události dějin této země vysoko zazářily na 219-té stránce knihy „Veliký spor“, uveřejněné v roce 1858 a dovršily vyličení velkého sporu v knihách, nesoucích tento název a vyšlých v letech 1884, 1888 a 1911.

Jak pečlivě studovali adventisté závěrečné kapitoly této knihy jak byli uchvázeni inspirovaným obrazem toho, co na církev i na svět čeká! S neutuchajícím zájmem zkoumali ve všech uveřejněných spisech Ellen Whiteové výroky tohoto druhu, které by mohly padat nějaké větší světlo na nastávající události. V tomto oddíle výkladů, které pomáhají upřesnit obraz posledních události dějin této země.

Jak se v pozdních letech 19. století stupňovaly otázky zákona o neděli a v USA se zvětšovala agitace pro národní zákon o neděli, Ellen Whiteová pozorně psala o „Hrozícím konfliktu“ v pátém svazku Svědectví na stránkách 711-718, a hovořila o významu rozhodnutí, která tehdy stála před adventisty sedmého dne a prohlašovala, že církev není na toto rozhodnutí připravena domnívala se, že Bůh „odpoví na modlitby svého lidu potrestáním těch, kteří ruší Jeho zákon.“ (Str. 714).

Poněvadž zákony, žádající zachovávání neděle, byly v některých našich státech na Jihu země prosazeny a adventisté byli zatýkáni, vězněni a nuceni pracovat v oddílech, připoutáni řetězy, protože tyto zákony nezachovávali, nabyla sporná otázka „sobota na zasedání Generální konference v r. 1889. Ellen Whiteová pečlivě rozebrala zásady, které se týkaly této věci a radila k opatrnosti v jakékoliv akci, kterou by delegáti podnikli.

Agitace pro uzákonění neděl postupně slábla, ale v následujících letech Ellen Whiteová vedoucím církve sporné závěry otázky konečného sporu připomínala. Doba se možná změnila, pokud se týče skutečného pronásledování za zachovávání soboty, ale sporné otázky budou oživeny v nastávajícím konfliktu, i když se v přítomné době zdá, že vše svědčí o opaku.

Větší část tohoto oddílu obsahuje eschatologické výroky, které se často shodují s podáním ve „Velkém sporu“, ale které právě tak často poskytují nové podrobnosti a nová náhlednutí na věci. Tyto materiály byly rozděleny do tří hlavních oddílů, totiž:

1. Poučení z krizových událostí zákona o neděli z konce osmdesátých let a počátku devadesátých let min. století.

2. Všeobecné rady pro lid, který se blíží konci.

3. Angažování „v posledním velkém zápase“ s rozhodnutím pro sobotu nebo neděli jako kritickým činitelem.

Čtenář si povšimne, že zatím co Ellen Whiteová obrací naši pozornost tváří v tvář rozhodujícím zkušenosti, což bude bezpochyby znamenat mučednictví a předpovídá že v našich řadách dojde k odpadnutí od víry zároveň předpokládá, že mnoho lidí vstoupí do církve a dává povzbuzující ujištění o podpůrné milosti nebes Božímu věrnému lidu. – VYDAVATELÉ.

55. PONAUCENÍ Z KRIZOVÝCH UDÁLOSTÍ ZÁKONA O NEDĚDELI Z KONCE 80.LET A ZAČÁTKU 90.LET (19.století).

O jistotě stmívání v roce 1884

Před námi jsou velké věci a my chceme vyburcovat lid z jeho lhostejnosti, aby se připravil... Ted' nemáme ztrácet svou důvěru, ale máme mít pevnou jistotu, pevnější než kdy předtím. Až dosud nám pomáhal Pán a bude pomáhat až do konce. Budeme vzhlížet k mohutným sloupům, připomínám toho, co Pán pro nás udělal, aby nás povzbudil a vytrhl z ruky satanovy...

My můžeme pouze hledět kupředu k novým soužením v nadcházejícím zápase, stejně dobře však smíme pohlížet na minulost, jako na to, co má přijít a říkat: „Až potud pomáhal nám Hospodin“ (1S 7,12). „Pokud trvati budou dnové tvoji, slovutný budeš.“ (Dt. 33,25). Zkouška nebude větší než síla, která je nám dána proto, abychom vní obstáli. Pak se chopme své práce tam, kde ji nalézáme, bez

jediného slova stíznosti; nepředstavujme si nic, co by mohlo přijít, ale vezme, že síla bude úměrná zkouškám...

Náš přítomný mír nesmí být rušen předvídanými zkouškami, neboť Bůh nikdy neopustí, ani se nevzdá jediné duše, která Mu důvěřuje. Bůh je pro nás lepší než naše obavy...

Nevypůjčujte si soužení pro nějakou budoucí krizi. – Mnozí nebudou dbát přítomných povinností, přítomné útěchy a požehnání a už předem si budou vypůjčovat soužení s ohledem na budoucí krizi. Tím způsobí předčasné soužení, pro které se nám však nedostane žádné milosti... Až nastane chvíle velkého zápasu, budeme mít v sobě svatou jistotu a požehnanou důvěru, své ruce vložíme do rukou Kristových, své nohy na skálu věků a budeme jisti před bouří, před přívalem, Máme čekat na svého Pána. Ježíš bude vždy přítomnou pomocí v každém čase potřeby. –Letter 11a, 1884.

Dotazujete se, jaký kurs by se měl sledovat, aby se zabezpečila práva našeho lidu ke konání pobožností podle příkazů našeho svědomí. Určitou dobu mě tížila tato otázka, zda to bude popřením naší víry a důkazem, že jsme plně nedůvěřovali v Boha. Připomínala jsem si však mnohé věci, které mi Bůh ukázal v minulosti, věci podobné povahy, jako odvod (během americké občanské války) a jiné věci. V báni Boží mohu říci: Je správné použít veškerou sílu, kterou máme, abychom se zbavili nátlaku, který musí náš lid snášet...

Nemáme provokovat ty, kteří přijali nepravou sobotu, papežské ustanovení, místo Boží svaté soboty. To, že nemají v oblíbě důkazy z Bible, způsobuje, že jsou všichni zlostnější a odhodlanější nahradit důkazy, které nejsou ve Slově Božím, silou své moci. Síla pronásledování jde drakovi v patách. Proto by se měl dávat velký pozor, aby se nezpůsobilo žádné pobouření. Na druhé straně, pokud je to možné, jako lid vyčistíme tábor od mravní nečistoty a přitěžujících hříchů...

Všechny vlády světa nás nemohou uchránit strašného tříbení a všechna námaha nejvyšších autorit od nás neodvrátí Boží bičování, protože my hýčkáme hřích. Jestliže jako lid nesetrváme ve víře a Boží přikázání budeme obhajovat jen ústně a písemně, když je všichni nebudeme zachovávat a nebudeme bez přestoupení jediného přikázání, pak nás postihne slabost a zánik...

Prosby bez působení Ducha svatého jsou bez užitku. – Všechny úporné snahy, aby se naše prosby dostaly k nejvyšším autoritám v naší zemi, ať jsou sebe opravdovější, silné a výmluvné, nedochází to, co si přejeme, jestliže Pán svým svatým Duchem nezapůsobí na srdce těch, kteří tvrdí, že věří pravdě. My můžeme zápasit jako nějaký silák, který plave proti proudům Niagary, ale nepodaří se nám to, jestliže Pán nebude prosti v náš prospěch. Bůh chce být ctěn svým lidem. Avšak lid musí být čistý, zbavený vlastního já, musí být pevný, neochvějný, a vždy plný ochoty pracovat pro Pána...

Zákony k vyvýšení nepravé soboty. – Máme být připraveni a čekat na Boží příkazy. Bude zasaženo samo jádro národů. Ti, kteří zastávají jedinou korouhev Boží spravedlnosti, jedinou jistou zkoušku charakteru nedostanou podpory. Všichni, kdo se nepodřídí nařízením národních shromáždění a neprojeví poslušnost národním zákonům vyvýšení soboty, ustanovené hříšným člověkem bez ohledu na Boží svatý den, pocítí nejen tyranskou moc samého papežství, ale i protestantského světa, obrazu šelmy...

Toto velké rozhodnutí je již na dosah ruky a odstraní ty, které Bůh neustanovil a On bude mít čisté, věrné, posvěcené služebníky, připravené pro pozdní déšť...

Od satanských činitelů vychází Nový život, aby působil mocí, kterou jsme si až do současnosti neuvědomovali. A nezmocní se nějaká nová síla shůry nadvlády nad Božím lidem, - Letter 55, 1886.

Brzy budeme muset zápasit s mocnostmi země a máme všechny důvody k obavám, že tato nepravda zvítězí. Ve jménu Páně máme své sbory vyzývat, aby tento zápas viděly v pravém světle. (Viz také 5T 711-718). Je to zápas mezi křesťanstvím Starého a Nového zákona a křesťanstvím lidské tradice a falešných výmyslů.

Tento zápas má rozhodnout, zda se v našem národě rozšíří čisté evangelium, nebo protestantismus podá ruku papežství minulých věků a zvítězí tak síla, která omezí náboženskou svobodu... Toto poselství musí být veřejná, aby mohli slyšet ti, kteří si nepozorovaně hrají s papežstvím – a nevědí, co činí. Bratříckují se s papežstvím kompromisy a ústupky, které překvapují přívržence papežství...

Boží dítky v jiných církvích. – Bůh má mnoho dítek v protestantských církvích a velký počet v katolické církvi, které jdou za světlem věrněji než mnozí adventisté, jež zachovávají sobotu, ale nechodí ve světle. Pán chce, aby se hlásalo poselství pravdy, aby protestanté byli varováni a probouzeni k pravému stavu věcí a uvědomili si cenu výsady náboženské svobody, které se dlouho těšili.

Opravný doplněk zákona o sobotě ve Spojených státech. – Tato země byla domovem utiskovaných, svědkem, svobody svědomí a velkým centrem biblického světla. Bůh poslal posly (A.T. Jonese a jiné), kteří zkoumali Bibli, aby našli, co je pravda a zkoumali pohyby kteří plní svůj úkol při naplňujícím se proroctví v zavádění opravného doplnku zákona o náboženství, který ruší Boží zákona poskytuje tak nadvládu hříšnému člověku. A nepovstane žádný přísný, varovný hlas, aby církví ukázal na nebezpečí: M8me nechat věci běžet a ponechat satana, aby zvítězil bez protestu? Bůh chraň...

Mnozí půjdou v čele – ale ne z našich řad. – Jsou mnohé duše, které se vzdalují světu, církvím – i církví katolické – kteří ve své zápalu daleko předčí ty, kteří stáli v řadě a dříve hlásali pravdu. Z tohoto důvodu dostanou svůj peníz i dělníci, najatá o jedenácté hodině. Ti poznají, že boj se blíží a dají trubce správný zvuk. Až se krize přiblíží, až nadejde doba útisku, postaví se do čela, vezmou si celou Boží zbroj a vyvýší Jeho zákon, přidrží se Ježíšovy víry a udrží náboženskou svobodu, kterou reformátoři tak těžce hájili a pro niž obětovali své životy...

Výsledkem je nepravá sobota. – Nepravá sobota je doporučována, aby byla uzákoněna s takovou mocí, jež si vynucuje zachovávání soboty, kterou Bůh člověku neuložil. Pronásledování protestantů římskokatolickým učením, kterým bylo náboženství Ježíše Krista téměř zničeno, bude víc než soupeřením, až se papežství a protestantismus spojí...

Naše země se má stát bojištěm, kde se má vést zápas za náboženskou svobodu – uctívání Boha podle příkazů vlastního svědomí. Je možné, abychom satanovo dílo neviděli v tom, že uspává lidi, jejichž vliv nemá být neutrální, ale zcela a úplně na straně Pána. Mají lidé volat „Mír a bezpečnost“ teď, když se na svět blíží náhlá zkáza, když má být vylit Boží hněv? – MS 30, 1889.

Amerika se může stát místem největšího nebezpečí

Amerika, ... kde na lid svítí z nebes největší světlo, se může stát místem největšího nebezpečí a temnoty, protože lid nesetrvává v pravdě a nechodí ve světle...

Čím více se přibližujeme závěrečným událostem dějin této země, tím patrněji bude satanova práce. Bude se mu hodit všechno, co odvrací mysl od Boha. – Letter 23c, 1894.

Jeden dřívější názor na důležitost soboty

(Viz EW 32-34, vidění o důležitosti soboty z r. 1847).

Poznala jsem, že jsme si jen málo uvědomovali důležitost soboty, a přece bychom si měli uvědomit a poznala její důležitost a slávu. Poznala jsem, že jsme nevěděli, co to znamená být uveden na vysoká místa země a užívat ďáblovu dědictví. Až však od tváře Páně a od slávy Jeho moci přijde rozvážující pozdní déšť, poznáme, co znamená užívat Jákobovo dědictví a být uveden na vysoká místa země, a pak pochopíme celou důležitost i slávu soboty.

Ale my ji nespatříme v celé její slávě a důležitosti, dokud s námi nebude Božím hlasem uzavřena smlouva míru a dokud se perlové brány Nového Jeruzaléma neotevrou dokořán, neotočí se ve svých třpyticích se veřejích a nebude slyšen veselý a radostný hlas milostného Ježíše, který nás vybízí, abychom vstoupili. Tento hlas bude zajímavější než jakékoliv hudba, která kdy dolehla k uchu smrtelníka. – Letter 3, 1851.

Musíme zaujmout pevné stanovisko, že nebudeme uctívat první den týdne jako sobotu, neboť to není den požehnaný a posvěcený Hospodinem a uctíváním neděle bychom se sami postavili po boku satanova. Spor o sobotu odhalí lidu tuto věc a tak se naskytne vhodná příležitost k tomu, aby byly předloženy požadavky pravé soboty...

Bohabojný lid a ostríhající příkázání, by měl být pilný nejen v modlitbě, ale i v činu, a toto přinese pravdu k těm, kteří ji nikdy neslyšeli...

Až vymizí Boží zákon a odpadlictví se stane národním hříchem, Pán bude jednat ve prospěch svého lidu. Jejich krajní utrpení bude Jeho příležitostí. On osvědčí svou moc ve prospěch své církve...

Čas svědectví. – Pán nás poučil o tom, co má na zemi nastat, abychom mohli poučovat jiné a jestliže se spokojíme s tím, že budeme sedět pohodlně se založenýma rukama a bavit se o méně důležitých věcech, pak nebudeme bez viny...

Lid nesmí být ponecháván v temnotě, aby sám klopýtal po své cestě, nevěděl, co je před ním a byly nepřipraveny pro velké otázky, které nadcházejí. Pro tuto dobu má být vykonáno dílo, totiž

přípravou lidu, aby obstál v en soužení, a k tomu musí všichni přispět svým dílem. Musí být oděni Kristovou spravedlností a být tak posíleni, aby satanovy podvody nemohli přijmout jako projevy Boží moci...

Pro lid Boží to je vážná doba, ale budou-li stát těsně po Ježíšově krvácejícím boku, On bude jejich záštitou. Ukáže cesty, po nichž se světlo dostane k velkým lidem, autorům a zákonodárcům. Dostane se jim příležitostí, o jakých se vám nezdá a někteří z nich budou odvážně hájit požadavky pošlapaného Božího zákona...

Satanova strategie v závěrečném zápase. – Nyní potřebujeme opravdové muže a ženy, kteří se budou snažit o spasení duší, neboť satan vytáhl do pole jako mocný generál a v tomto posledním zbytku času působí všemi myslitelnými způsoby, aby uzavřel dveře světlu, které by Pán chtěl osvětit svůj lid. On žene celý svět do svých řad a někteří, kteří jsou věrni Božím požadavkům, jsou jediní, kteří mu vždy dovedou odolat. Ale i ty se snaží přemoci...

Běžte k Bohu kvůli sobě samým. Modlete se za božské osvícení, abyste skutečně poznali, co je pravda, a abyste mohli rozlišovat mezi Božím pravým dílem a napodobeninou díla nebo silami temna, až bud na odiv vystavována podivuhodná, zázračná moc a satan přijde jako anděl světla...

Svět má být varován, a až se poselství třetího anděla vydá s hlasitým voláním na cestu, mysl lidí bude plně připravena, aby se rozhodla pro pravdu nebo proti ní. Velká změna má být provedena satanem a jeho zlými anděly, spojenými se zlými lidmi, kteří budou upevňovat svůj osud tím, že zruší Boží zákon proti přesvědčivému důkazu Jeho Slova, které je neměnné a věčné.

Hlasité volání poselství třetího anděla. – Doba, o níž psal prorok, nastane a po celé zemi bude slyšet hlasité volání třetího anděla. Jeho sláva ozáří svět a poselství zvítězí; ale ti, kteří nechodí v jeho světle, se s ním nebudou radovat z vítězství...

Nadešel vážný čas, kdy služebníci by měli plakat mezi nádvořím chrámu a oltářem a volat: „Odpusť, ó Hospodine, lidu svému, a nevydávej dědictví svého v pohanění“ (Jl. 2,17). Je to den, kdy služebníci a lid by měli vyznávat své hříchy před Bohem a před sebou navzájem, místo aby v sebeuspokojení vyvyšovali své duše.

Armáda věřících, kteří odolají poslední zkoušce. – Boží zákon byl zavržen, a také mezi těmi, kteří hájí závazné požadavky, jsou někteří, kteří překračují Jeho posvátné příkazy. V každém domě se bude číst Bible, muži i ženy najdou přístup do těchto domovů a mysl lidí se otevře, aby přijala Boží Slovo. A až přijde krize, mnozí budou připraveni, aby učinili správná rozhodnutí i přes hrozná těžkosti, které způsobí satan svými podvodnými zázraky. I když budou vyznávat pravdu a budou Kristovými dělníky, najatými o jedenácté hodině, obdrží stejnou mzdu jako ti, kteří pracovali po celý den. Bude zde armáda neochvějně věřících, kteří v poslední zkoušce budou stát pevně jako skála...

Na všechny velké prorocké pravdy bude svítit větší světlo. Nyní budou viditelné v plné svěžesti a lesku, protože všechno ozáří jasné paprsky Slunce spravedlnosti...

Když se anděl chystal odhalit Danielovi nesmírně zajímavá proroctví, aby byla zaznamenána pro nás, kteří jsme svědky jejich naplnění, řekl: „Posilň se, posilň se“ (Dn 10,19). My máme přijímat tutéž slávu, která byla zjevena Danielovi, protože je určena Božímu lidu v těchto posledních dnech, aby mohl dát trubce správný zvuk. – MS 18, 1888.

Až Kristus přijde podruhé, celý svět bude zastoupen dvěma skupinami: pravou a nepravou, spravedlivou a nespravedlivou. Na nebi budou znamení a zázraky, které budou předcházet velkému znamení příchodu Syna člověka...

Obsah koflíků Božího hněvu, který už byl poslán na pevninu i na moře, má vliv i na prvky ve vzduchu. Příčiny těchto neobvyklých stavů se zkoumají ale marně.

Bůh nezabránil silám temna, aby pokračovaly ve svém smrtelném působení na znečištění vzduchu – jednoho z pramenů života a výživy – smrtelnými infekčními látkami. Není zachváčeno pouze rostlinstvo, i člověk trpí morovou nákazou...

Fyzický i náboženský svět se otřásá. – Tyto věci způsobily kapky z koflíků Božího hněvu, jimiž byla země pokropena, a které jsou jen slabým obrazem toho, co nastane v blízké budoucnosti.

Na různých místech se objevují zemětřesení, ale jen ve velmi omezené míře... Na zemi přijdou strašlivé otřesy a z pyšných paláců, postavených za velké sumy, bude hromada zřícenin.

Zemská kůra bude rozervána výbuchy živlů skrytých v nitru země. Jakmile tyto živly budou jednou uvolněny, smetou poklady těch, kteří po léta přidávají ke svému majetku vlivem nízkých mezd velké majetky těch, kteří jim slouží.

Také náboženský svět má prožívat strašlivé otřesy, neboť se blíží konec všech věcí... Celá společnost se rozdělí na dvě velké třídy, poslušné a neposlušné...

Budou existovat zákony, které řídí svědomí. – Takzvaný křesťanský svět má být divadlem velkých a rozhodujících dějů. Vážení muži budou po vzoru papežského úřadu ustanovovat zákony dohlížející na svědomí. Babylon přiměje všechny národy, aby pili z vína hněvu za jeho smilstvo. Bude do toho zahrnut každý národ. Zjevení Janovo o této době prohlašuje:

„Kupci zemští z hojnosti rozkoší jeho zbohatli. I slyšel jsem jiný hlas s nebe, řkoucí: „Vyjděte z něho, lidé můj, abyste neobcovali hříchům jeho, a abyste nepřijali z jeho ran. Neboť dosáhli hříchy jeho až k nebi, a rozpomenul se Bůh na nepravosti jeho. Dejte jemu, jako i on dával vám, a dejte jemu dvojnásob podle skutků jeho; v kalich, který naléval, nalijte jemu dvojnásob. Jak se mnoho chlubil a rozkoš měl, tak mnoho dejte jemu muk a pláče. Neboť v srdci svém praví: Sedím královna, a nejsem vdovou, a pláče neužřím.“ (Zj. 18,3-17).

Jedno všeobecné sdružení. – Ti jednu radu mají, a sílu i moc svou šelmě dají. To bojovatí budou s Beránkem, a Beránek zvítězí nad nimi, neboť P8a pánů jest a Král králů, i ti, kteříž jsou s ním, povolání, a vyvolení, a věrní.“ (Zj. 17,13. 14).

„Ti jednu radu mají.“ Bude zde jeden univerzální jednotný řetěz; jedna velká svornost a sdružení satanských sil. „A sílu i moc svou šelmě dají.“ Takto se projevuje táž despotická tyranská moc proti náboženské svobodě, proti volnosti uctívat Boha podle příkazů svědomí, jak bylo jasně ukázáno papežstvím, když v minulosti pronásledovalo ty, kteří se odvážili odmítnout přizpůsobit se náboženským obřadům a slavnostem římských katolíků.

V boji, který má být veden v posledních dnech, se proti Božímu lidu spojí všechny zkažené síly, které odpadly do věrnosti Hospodinovu zákonu. V tomto zápase bude velkým sporným bodem sobota čtvrtého přikázání, neboť v přikázání o sobotě se velký Zákonodárce označuje jako Stvořitel nebe i země...

O satanovi ve Zjevení čteme: „A činí znamení veliká, takže i nohami rozkazuje sestupovati s nebe na zem před obličejem lidským. A svodí ty, kteříž přebývají na zemi, těmi znameními, kteráž dáno jí činiti před obličejem šelmy, říkajíc obyvatelům země, aby udělali obraz té šelmy, kteráž měla ránu od meče, ale ožila. I dáno jí, aby dala ducha tomu obrazu šelmy, aby i mluvil obraz té šelmy a způsobila, kteřížto-li neklaněli by se obrazu té šelmy, aby byli zabiti. A rozkazuje všechněm, malým i velikým, bohatým i chudým, svobodným i ve službu podrobeným, aby měli znamení na pravé ruce své, aneb na čelích svých, a aby žádný nemohl kupovati ani prodávati, než ten, kdo má znamení aneb jméno té šelmy, aneb počet jména jejího.“ (Zj. 13,13-17).

„A viděl jsem, ano z úst draka a z úst šelmy a z úst falešného proroka vyšli tři duchové nečistí, podobní žabám. Nebo jsou duchové ďábelští, ješto činí znamení, a chodí mezi krále zemské a všeho okrsku světa, aby je shromáždili k boji, k tomu velikému dni Boha všemohoucího. Aj, přicházím jako zloděj. Blahoslavený, kdo bdí a ostříhá roucha svého, aby naň nechodil, aby neviděli hanby jeho.“ (Zj. 16,13-15)

Satan se objeví, aby dosáhl cíle. – Všechny věci v přírodě i na celém světě jsou naplněny hlubokou vážností. Satan – ve spolupráci se svými anděly a zlými lidmi – vynaloží veškerou námahu, aby dobyl vítězství a objeví se, aby dosáhl cíle. Ale po tomto zápase se pravda a spravedlnost přiblíží svému vítězství. Ti, kteří věřili lži budou poraženi, neboť s odpadlictvím bude skoncováno. – MS 24, 1891.

Rada týkající se otázek zákona o neděli

Na naší konferenci vznikly otázky, které potřebují pečlivého uvažení. Mají adventisté v Jižných státech (USA), kde podléhají tyranské moci svého státu, v neděli odpočívat a nepracovat, aby se vyhnuli pronásledování, k němuž musí dojít, jestliže konají nějakou práci? Někteří naši bratři se asi obávají, že Generální konference schválí rozhodnutí, které bude radit bratřím a sestrám, kteří zachovávají sobotu a jsou vystaveni věznění a pokutám, aby se v ten den zdrželi práce. Taková rozhodnutí, která vyžadují jejich činnost, by se na této konferenci neměla předkládat.

Jsou otázky, o nichž je daleko lepší v obou případech – pro i proti – vědět co nejméně...

(Poznámka: Generální konference zasedala v Battle Creeku od 18.října do 11.listopadu 1889. V sobotu 2.listopadu mluvila Ellen Whiteová ráno na téma ze Zjevení 13. „Jasně vyložila postavení Božího lidu v této době vzhledem k zákonům o neděli.“ Odpoledne četka ze Svědectví a jedno kázání

ze zasedání Generální konference v r. 1883, vztahující se k této věci. Nebylo zaznamenáno žádné rozhodnutí. – Vydavatelé).

Když je třeba Bůh dá světlo i znalosti. – Až se svěcení neděle stan zákonem, nebude hrozit tolik nebezpečí, že by byly podniknuty kroky, které nejsou takové, aby získaly podporu nebes... a to proto, neboť Pán dává světlo a znalosti právě tehdy, když jich je nejvíc zapotřebí...

Zatímco všichni, kteří zachovávají sobotu, jsou úzkostliví, ztrápení a snaží se proniknout do záhad budoucnosti, aby se dozvěděli všechno, co mohou znát o správném stanovisku, které mají zaujmout, postarejte se o to, aby byli správně informováni o zachovávání neděle... Vždycky tu bude nebezpečí, že se zajde do extrémů...

Jestliže se rozhodne, že náš lid nebude v neděli pracovat, a že naši bratři v jižních státech mají předstírat, že aby nebyli utlačováni, souhlasí se zákonem o neděli, bude náš lid – jako už dávno předtím po celém světě – v podobných okolnostech, jako na Jihu. Rozhodnutí má platit všeobecně. Vyjde-li postupně – jak bylo ohlášeno – a dojde-li k ústupkům a otrockému klanění se modlářskému bohu těmi, kteří tvrdí, že jsou adventisty, bude to ustupování od zásad a nakonec bude pro ně ztraceno všechno.

(Poznámka: V době, kdy byl tento rukopis psán, byli adventisté sedmého dne v Jižních státech pronásledováni pro porušování zákona o neděli. Když někteří z nich nechtěli zaplatit uložené pokuty, museli pracovat v okovech).

Jestliže jim poradíme, aby nerespektovali modlářskou sobotu, která je vyvýšená, aby zaujala místo soboty Pána, našeho Boha, pak je o té věci poučte klidným způsobem a nepovzbuzujte žádné vzdorování moci zákona, buď slovy nebo činy, ledaže byste je vyzvali, aby tak činili pro slávu Boží a obhajování Jeho pošlapávaného zákona. Ať nedochází ke zbytečnému podněcování bojovného ducha nebo vášní protivníků...

Naším nepřátelům by se neměla poskytnout žádná příležitost, aby nás mohli obvinít, že nedodržujeme zákony, že pohrdáme zákony pro svou nemoudrost. (Poznámka: Viz 9T 232-238 „Práce v neděli“). Neměli bychom pociťovat žádnou radost nad tím, že dráždíme své bližní, kteří světi neděli. Mohlo by to být tím, že bychom schválně před nimi v tento den pracovali s úmyslem, abychom ukazovali svou nezávislost...

Neměli bychom zorganizovat žádné hlučné demonstrace. Uvědomme si, jak strašný a smutný je klam, který zachvátil svět a snažme se všemi možnými prostředky, abychom přinesli světlo těm, kteří jsou našimi nejúpornějšími nepřáteli. Přijal-li křesťan zásadu o vnitřním působení Ducha svatého, jež se u něho musí projevit, aby byl přizpůsoben pro království nebeské, nebude činit nic ukvapeně nebo troufale, aby nevzbudil Boží hněv, a aby se nerouhal Bohu...

Rozhodující je, jaká máte vztah k věci sobotě. – Adventisté musí nést statečně některá krušná svědectví, a musí vytrpět některá tvrdá pronásledování... Necht' nejsou schvalována žádná rozhodnutí, která povzbudí vlažnou bohoslužbu nebo zbaběle ukryjí naše světlo pod kbelík nebo pod postel, neboť určitě projdeme zkouškami... Buďte si jisti, že sobota je zkušební otázkou, a váš vztah k ní vás staví buď k Bohu, nebo k satanovi. Znamení šelmy se v určité podobě projeví v každé instituci a při každém jednotlivci...

Každé hnutí, způsobené satanem, bylo počátkem Jeho díla, ve kterém pokračuje až do konce, aby vyvýšil lež a nahradil pravou sobotu Hospodinovu. Právě nyní je horlivější a odhodlanější, než kdykoli předtím. Sestoupil na zem s velkou mocí, aby svými satanskými podvody klamal ty, kteří žijí na zemi...

Setkáme-li se s něčím nenadálým, Boží zákon se stává vzácnější, posvátnější, a čím je přestupován a odstrkován, tím víc bychom si ho měli vážit a ctít...

Ve své shovívavosti Bůh poskytuje národům určitou zkušební lhůtu, ale jestliže se překročí určitý bod, projeví se Boží hněv. Bude trestat. Svět postupuje od jednoho stupně pohrdání Božím zákonem ke druhému a v té době může být vhodná modlitba: „Čas jest, aby jednal Hospodin; zrušili zákon tvůj.“ (Ž. 119,126).

O zodpovědnosti jednotlivců. – Ať se nikdo pyšně nevychloubá, buď z nařízení, nebo příkladem, aby ukázal, že pohrdá pozemskými zákony. Nečiňte žádná prohlášení o tom, co mohou nebo nemohou dělat osoby v různých státech. Nepodnikejte nic, co zmenšuje odpovědnost jednotlivce. Musí se svým Bohem stát, anebo padat. Necht' nikdo nepocítí, že jeho povinností je, aby mluvil v přítomnosti našeho lidu nebo našich nepřátel, aby nevzrostla jejich bojovnost a aby potom vaše slova

nebyla vykládána takovým způsobem, že budete obviněni, že se bouříte proti vládě, neboť si uzavřete přístup k lidem...

Zatímco se nemůžeme poddat vládnoucí moci, abychom neděli vyvýšili tím, že se jí poddáme, zatímco nechceme znesvětit sobotu, k čemuž se nás despotická moc bude snažit donutit, my budeme moudří v Kristu... Nemusíme vyslovit žádná slova, která nám uškodí, neboť to bylo dost zlé, ale když mluvíte a když činíte smělé věci, které ohrožují Boží věc, konáte nelidské, kruté dílo, neboť dáváte satanovi výhodu. Nemáme být ukvapení a prudcí, ale vždy se máme učit od Ježíše, jak jednat v Jeho duchu, podávat pravdu tak, jak je v Ježíši...

Nebezpečí úspěchů, nerozuměno stěhování. – Jediný nerozvážený, výbušný, paličatý člověk způsobí mnoho zla ve velké otázce, která je před námi. Ano, způsobí takovým dojmem, že všechna síla adventistů sedmého dne nemůže odstranit účinek skutků jeho pýchy, protože satan, arcipodvodník, velký odbojník, klame lid o pravém významu velké otázky a jejím věčném dosahu...

Jsou takoví lidé, kteří úspěchými, nerozumnými změnami bydliště prozradí Boží věc ve prospěch nepřítele. Budou i takoví, kteří se budou snažit o pomstu, kteří se stanou odpadlíky a zradí Krista v osobě jeho svatých. Všichni se potřebují učit mlčenlivosti. Na druhé straně je zde nebezpečí v tom, že budou konservativní, že se nepříteli vzdají v ústupcích...

Vykonáme-li něco, co vyvyšuje faleš, aby zaujala místo skutečné, pravé soboty, je to nevěrnost vůči Bohu, a proto musíme postupovat velmi opatrně, abychom nevyvyšovali rozhodnutí hříšného člověka. Ve věci tak velkého významu nemáme být nalezeni v neutrálním postavení...

Pronásledování v bitvě před posledním závěrečným zápasem. – Proti sobě budou stát dvě odlišné a oddělené armády a tato odlišnost bude tak zřetelná, že mnozí, kteří budou přesvědčeni o pravdě, přejdou na stranu lidu, který zachovává Boží přikázání. Až se toto velké dílo bude vybojovávat bitvou, která bude předcházet poslednímu závěrečnému boji, mnozí budou uvězněni; z velkých i malých měst mnozí uprchnou ze strachu o svůj život a mnozí budou mučedníky pro Krista, protože hájí pravdu... Vaše pokušení nebude větší než můžete unést. Ježíš nesl toto všechno a daleko víc...

Dílo vlků v beráncím rouše. – I mezi námi se vyskytnou nájemníci a vlci v beráncím rouše, kteří budou pronásledovat některé z Božího stáda, aby obětovali jiným bohům před Hospodinem... Mládež, která není utvrzena, vkořeněna a zakotvena v pravdě, bude zkažena a svedena z cesty slepými vůdci slepých. A bezbožní tupitelé, kteří se podivují a hynou, kteří pohrdají vládou Starého Dnu a usazují na trůn nepravého boha bytost, kterou si sami vytvořili, bytost podobnou jim samým, budou v satanových rukou, aby porušili víru těch, kteří málo bdí.

Povolný k neřestem bude povznesen nad věrné

Ti, kteří jsou povolní k neřestem a ochotni ustoupit pýše, módě a nádheře, se budou vysmívat svědomitému, pravdu milujícímu, bohabojnému lidu, a tím se budou vysmívat i samému nebeskému Bohu...

Ve jménu Páně radím všemu Jeho lidu, aby důvěřoval Bohu a nezačínal teď hledat snadné postavení pro nějakou naléhavou potřebu v budoucnu, ale aby nechali Boha konat přípravy pro naléhavé potřeby...

Jak budou naše dny naší silou. – Když křesťan pozoruje povinnosti a těžká soužení, o kterých předvídá, že na něj mají přijít pro jeho křesťanské vyznání víry, je v lidské povaze, že přemýšlí o následcích a couvá. Určitě se to naplní, neboť se blíží závěru dějin této země. Smíme být povzbuzeni pravdomluvností Božího Slova, které nám říká, že Kristus, jejich bezpečný Vůdce, nikdy neopouští své děti v hodině soužení, neboť máme pravdivý záznam o těch, kteří jsou pod satanovou tyranskou mocí, že Jeho milost je podle jejich dne. Bůh je věrný a nestrpí, abychom byli pokoušeni víc, než jsem schopni unést...

Mohou se vyskytnout celé hory těžkostí v otázce, jak vyhovět Božím požadavkům a nestát vzdorovitě proti zákonům země. Věřící se nesmí pro sebe dělat bohaté zásoby, aby se chránili před soužením, neboť je pouze Božím nástrojem a má jít kupředu v jednotě mysli i duše, upevňované den po dni. Nemá obětovat jedinou výhrůžku, ani říkat, co bude nebo nebude dělat, neboť on neví, co bude dělat, dokud není zkoušen...

Nemáme dráždit bližní, kteří zachovávají neděli. – Neustále bychom měli chodit ve vši pokoře. Naším nepřítelům by se neměla poskytnout žádná příležitost k tomu, aby nás obviňovala, že

jsme nevázaní a pohrdáme zákony z vlastní nemoudrosti. Neměli bychom se těšit z toho, že dráždíme své bližní, kteří uctívají neděli tím, že bychom se schválně snažili před nimi v tento den pracovat s úmyslem, abychom ukazovali svou nezávislost. Naše sestry si nepotřebují zvolit neděli za den, kdy budou prát. Nic bychom neměli hlučně dokazovat. Uvědomme si, jak strašný a smutný je klam, který zachvátil svět a snažme se všemi prostředky, které jsou v našich silách, přinést světlo těm, kteří jsou našimi největšími nepřáteli. Byla-li přijata zásada o vnitřním působení Ducha svatého, které musí u křesťana být, aby ho učinilo způsobným pro nebeské království, nebude činit nic ukvapeně nebo troufale, aby nevzbudil Boží hněv, a aby se nerouhal Bohu.

Žádná smrt mezi Božím lidem po skončené zkoušce. – Jakmile Ježíš vstane z trůnu prostředníka, bude rozhodnout každý případ a útisk i smrt, které přicházejí na Boží lid, pak nebude svědectvím ve prospěch pravdy...

Vybízíme vás, abyste uvážili toto nebezpečí: to, čeho se musíme nejvíc obávat, je křesťanství podle jména. Máme mnohé vyznavače pravdy, kteří budou přemoženi, protože neznají Pána Ježíše Krista. Nedovedou rozeznat Jeho hlas od hlasu cizince. Kdo má živé poznání našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista, nebojí se nikoho, ani když na něj dotírá všeobecné odpadlictví. Je-li Ježíš naděje slávy, v nás, může nevzdělaný, stejně jako vzdělanec, nést svědectví naší víry, když řekne: „Vím, v koho jsem uvěřil.“ Někteří nebudou schopni v rozhovoru ukázat v čem nemá jejich protivník pravdu, protože nikdy neměli výhody, které měli jiní, ale přesto se nestanou odpadlíky, protože ve svém srdci mají jistotu, že mají pravdu a žádné rozumování ani satanovy útoky je nemohou odvrátit od jejich znalosti pravdy a nemají pochybnosti ani strach, že se mýlí...

Až zemi naplní rozmařilost, kacířství a nevíra, bude mnoho skromných domovů, kde ti, kteří nikdy neslyšeli pravdu, budou obětovat upřímnou a kající modlitbu a bude mnoho srdcí, které bude tížít hanba, která byla Bohu učiněna. Naše myšlenky jsou příliš malicherné, jsme bídní soudci, neboť z nich budou Bohem přijati, protože opatrují každý paprsek světla, který na ně zazářil. – MS 6, 1889.

Zaplat'te pokutu, jestliže se tím zbavíte utiskovatele

Lidé jsou satanem pobízeni, aby uskutečnili své záměry proti Bohu. Pán řekl: „Avšak sobot mých ostříhat budete. Nebo to znamením jest mezi mnou a mezi vámi po rodech vašich.“ (Ex. 31,13). Tento příkaz by neměl nikdo přestoupit, aby unikl pronásledování. Ať však všichni uváží Kristova slova: „Když se pak vám budou protivit v tom městě, utecte do jiného.“ (Mt 10,23). Jestliže se tomu můžete vyhnout, nevzdávejte se moci lidí, kteří jsou ovládáni duchem antikrista. Jestliže zaplacení pokuty vysvobodí naše bratry z rukou těchto utiskovatelů, raději ji zaplat'te, než abyste byli utlačováni a nuceni pracovat v sobotu. Mělo by se udělat všechno, co můžete, aby ti, kteří jsou ochotni trpět pro pravdu, byli uchráněni od utisku a krutostí...

Jestliže se lidé z přesvědčení protiví světlu, jdou za svými zálibami a dbají lidské přízně víc než Boží, činí, jako činiteli mnozí za dnů Kristových...

Příkázání se nemají zanedbávat proto, aby se nám žilo snadno. – Kristus je nám příkladem. Antikristovo rozhodnutí o provedení povstání, které započal v nebi, bude dál působit v dítkách neposlušnosti. Jejich závist a nenávisť vůči těm, kteří zachovávají čtvrté příkázání, bude stále zatvrzelejší. Boží lid však nemá skrývat svou korouhev. Oni dobře znají Boží příkázání, ale pospolu s davem činí zlé, aby se jim žilo snadně. Měli by být opatrní, aby neodsuzovali své věřící bratry, kteří jsou stálí, neochvějní a vždycky ochotní k práci pro Pána...

Každého kdo opouští Pána, aby zachránil své životy, opustí i On. Ve snaze zachránit své životy se vzdávají pravdy a ztratí věčný život.

Přirozená náklonnost k příbuzným a přátelům by neměla přimět žádnou duši, která vidí světlo, aby je zavrhla a zneuctila tak Boha Otce a Ježíše Krista, Jeho jednorozeného Syna. Tito lidé si víc váží přízně lidí než Boží přízně a pro svou neposlušnost budou vymýšlet všechny možné omluvy, jakožto činili mnozí za dnů Kristových. Jestliže si člověk vyvolí před Kristem ženu a děti, otce či matku, tato volba potrvá na věky věků s celou váhou odpovědnosti...

Duše, které se dostalo světla ve věci Hospodinovy soboty – Jeho památky na stvoření světa – ale která se rozhodla zůstat nevěrná, aby se zachránila před obtížemi a výčitkami, prodala svého P8a a zneuctila Kristovo jméno. Postavila se po boku vojsk antikrista a v posledním velkém dni bude s nimi nalezena vně Božího města; nebude s věrnými, opravdovými a spravedlivými v nebeském království.

Všichni, kdo mají pravou víru, budou zkoušeni a trápeni. Snad budou muset pro tvrdý odpor opustit domy, vlast dokonce i své příbuzné. Ale Kristus řekl: „Když se pak vám budou protivit v tom městě, utecte do jiného. Amen zajisté pravím vám, nezchodíte měst Izraelských, až přijde Syn člověka“ (Mt 10,23).

Čím více dobrého působí člověk pod vlivem Ducha Božího, tím odhodlanější bude satan, aby náboženským pronásledováním povolal své závesti a žárlivosti vůči němu. Ale celá nebesa jsou na straně Kristově, ne Antikristově. Bůh počítá ty, kteří Ho milují a jsou ochotni být Kristovými účastníky v utrpení. Antikrist – to jsou všichni ti, kteří se vyvyšují proti vůli a dílu Božímu – pocítí v určený čas hněv Toho, který dal sebe, aby oni nezahynuli, ale měli život věčný. Všechny, kteří setrvávají v poslušnosti, všechny, kteří nezaprodají své duše za peníze nebo za přízeň lidí, Bůh zapíše do knih života. – MS 9, 1900

56. BLÍŽÍME SE KONCI

Mnozí budou přijímat nepravá poselství

Zkoumejte všechno, co se předpokládá Božímu stádcí... V poselstvích, o nichž se prohlašuje, že jsou z nebes, budou vyjádření, svádějící k chybným závěrům, a jestliže se proti nim nezakročí, povede to k extrémním hnutím, plánům a výmyslům, čímž nastane právě to, co by si satan přál: pod rouškou svatosti tu bude podivný nejistý duch, který všechno bezohledně ovládne. Zavládne fanatismus, který se bude vše přijímat, jakoby to bylo od Boha a tak budou oklamáni a svedeni.

Naši bratři, kteří nesou poselství milosrdenství a výstrahy našemu světu, užívají často silné výroky, které by raději měly být zamlčeny... Necht' není vysloveno ani jediné slovo, které by v odpůrcích pravdy vzbudilo ducha odvety. Nečinite nic, co by probouzelo ducha draka, neboť se i tak odhalí sám dostatečně brzy celou svou povahou těm, kteří ostříhají Boží přikázání a mají Ježíšovu víru...

Porovnání s našimi nerozvážnými slovy. – Pijde doba, kdy budeme povoláni, abychom hájili před králi i úředníky, vladaři a mocnými pravdu. Pak bude pro tyto svědky překvapením, až poznají, že jejich postavení, slova i samotné výroky, které byly proneseny lehkomyšlně nebo bezmyšlenkovitě, ať napadaly blud, nebo napomáhaly pravdě a o kterých si nepomysleli, že se budou připomínat, budou opakovány a s nimi konfrontovány a jejich nepřátelé budou mít tu výhodu, že těmto nerozvážně vyřčeným slovům dají svůj vlastní výklad...

Jak bude satan působit, aby oklamal. – Mnohé věci, určené k našemu oklamání, ponese některé znaky pravdy. Hned, jakmile se budou vykládat jako Boží velká moc, satan bude přichystán, aby je pozměnil tak, aby odvedl duše od pravdy pro tuto dobu.

Někteří lidé přijmou omyl, rozhlásí ho a až přijde zkouška, která ukáže věci v pravém světle, pak ti, kteří měli málo zkušenosti a nevědí o často opakované satanově činnosti, odhodí s odpadky omylu i to, co před nimi stojí jako pravda. Takto se výstrahy i světlo, které Bůh dává pro tuto dobu, minou účinkem.

Falešné obviňování z nepravých poselství Ellen Whiteové. Nyní se objevují určité poselství, které předstírá, že je Božím dílem a na své korouhvi nese vždy nápis pravdy. A ti, kteří jsou připraveni na něco nového a senzačního, budou s těmito věcmi zacházet tak, že naši nepřátelé budou ze všeho, co je nedůsledné a požehnané, obviňovat paní E.G.Whiteovou, prorokyni...

Budou přicházet předstíraná poselství od lidí ze všech končin země. Jeden po druhém bude povstávat a odvolávat se na svou inspiraci, ale jejich inspirace nepramení s nebe, ale budou klamání satanem. Chod' me tedy opatrně a neotvírejme doširoka satanovi dveře, aby ve víře vzhlíželi k Ježíši a byli vedeni slovy, která pronesl. – Letter 66, 1884.

Neochvějnost, ale žádný vzdor. -

Oko víry máme neochvějně upřít na Ježíše. Až nadejdou dny – které jistě přijdou – v nichž Boží zákon bude rušen, měla by naléhavě růst horlivost pro to, co je pravdivé a věrné a měli by být tím teplejším a méně bázlivým. Avšak nic nemáme činit ve vzdoru a ani nebudeme, budou-li naše srdce plně odevzdána Bohu...

Satanova zloba proti trojandělskému poselství. – Třetí anděl, který je představován, jak letí středem nebes, symbolizuje dílo těch, kteří hlásají první, druhé a třetí andělské poselství. Všechna jsou spojena dohromady. Jistota trvalé, věčné živé pravdy těchto velkých poselství, která pro nás tolik znamenají, a která vzbudila tak silný odpor v křesťanském světě, nevyhasla. Satan se neustále snaží vrhat na něj svůj dábelský stín tak, aby ostatky Božího lidu nerozeznávaly jasně jejich důležitost, jejich čas i místo, ale ona žijí a mají působit na naši zkušenost, pokud je čas...

Zjevení říká: „Potom pak viděl jsem anděla sestupujícího s nebe, majícího moc velikou, a země osvicena od slávy jeho. I zkríkl silně hlasem velikým, řka: „Padl, padl Babylon ten velký.“ (Zj. 18,1. 2) Toto je totéž poselství, kteří dal druhý anděl – Babylon padl, „Nebo vínem hněvu smilství svého napájelo všechny národy.“ (Zj. 14,8) Co je míněno vínem? Nesprávné učení Babylona. Dalo světu nepravou sobotu místo soboty čtvrtého přikázání a opakovalo lež, kterou satan řekl poprvé Evě v ráji – přirozenou nesmrtelnost duše. Mnoho podobných omylů rozšířilo široko daleko, kdy „učíce učení, přikázání lidská.“ (Mt. 15,9)

Dvě odlišné výzvy církvím. – Když Ježíš začal veřejně kázat, vyčistil chrám od svatokrádežného zasvěcení. Téměř posledním činem Jeho služby bylo opět vyčištění chrámu. Tak jsou Jeho posledním působením pro výstrahu světu dvě odlišné výzvy církvím – poselství druhého anděla a hlas s nebe: „Vyjděte z něho lidé můj ... Neboť dosáhli hrochové jeho až k nebi, a rozpomenul se Bůh na nepravosti jeho.“ (Zj. 18,4. 5)

Jak Bůh povolal dítky Izraele z Egypta, aby mohly zachovávat Jeho sobotu, tak povolává svůj lid z Babylona, aby se neklaněl šelmě, ani jejímu obrazu. Hříšný člověk, který chtěl měnit časy i zákony, se vyvýšil nad Boha tím, že tuto nepravou sobotu předložil světu. Křesťanský svět přijal toto papežské dítě, kolébal je a živil. Tím, že si zavedl jinou sobotu, přemístil Jeho památník a dal Bohu najevo své pohrdání.

Rozhodnější úsilí vyvýšit neděli. – Poté, co je pravda vyhlašována na svědectví všechněm národům, v době, kdy je uváděna v činnost každá myslitelná síla zla, kdy mysl lidí je zmatena mnohými hlasy, které volají: „Hle, tu je Kristus!“, „Hle, On je tam!“, „Toto je pravda!“, „Já mám poselství od Boha“, „On mně poslal s velkým světlem“, a kdy se přenášejí mezníky a usiluje se o vyvrácení pilířů naší víry, usiluje se tím více o to, aby byla povýšena nepravá sobota a odstraněním dne, který On požehnal a posvětil, opovrhují samým Bohem.

Zatímco satan působí, anděl z 18.kapitoly Zjevení hlásá své poselství. – Tato nepravá sobota má být prosazena diktátorským zákonem. Satan a jeho andělé jsou bdělí a intenzivně činní, energicky a vytrvale pracují prostřednictvím lidí, aby dosáhli svého cíle – zahladit poznání o Bohu. Zatímco satan působí svými lživými zázraky, nadešel čas, předpověděný ve Zjevení, kdy silný anděl svou slávou ozáří zemi, vyhlásí pád Babylona a vyzve Boží lid, aby ho opustil...

Vzdělavatelé zbořenin. – S blížícím se koncem bude svědectví Božích služebníků rozhodnější a silnější pravdy ozáří učení bludu a útisku, které si tak dlouho podrželo svou moc. Pán nám poslal poselství pro tento čas, abychom dali křesťanství věčný základ a všichni, kteří věří přítomné pravdě, musí stát ne ve své vlastní moudrosti, ale v Bohu a musí vyzdvihnout základy mnohých pokolení. Tito budou zapsáni v nebeských knihách jako vzdělavatelé zbořenin a napravovatelé stezek k bydlení. Navzdory nejtvrdějšímu odporu máme zastávat pravdu, protože je to pravda.

Přijdou na nás pokušení. Nepravost se rozšíří tam, kde ji nejméně očekáváte. Temné kapitoly odhalí, že nejstrašnější je, když duše je zvážena a zjistí se, že je lehká. Ale my nemusíme zklamat, ani nemusíme být zbaveni odvahy, dokud víme, že nad Božím trůnem se klene duha naděje.

Zažijeme těžká soužení, odpor, opuštěnost a žal. My však víme, že Ježíš tím vším procházel. Tyto zkušenosti jsou pro nás cenné. Výhody nejsou nijak omezeny pouze na tento krátký život. Sahají do věčnosti...

Jak se blížíme závěru dějin této země, buď postupujeme stále rychleji v křesťanském růstu, anebo se právě tak jistě pohybujeme nazpět. - Letter 1f, 1890.

Ustupování A.S.D. je spojuje s nevěřícími

Satan je Kristovým osobním nepřítelem... Dlouho klamal lidstvo a jeho moc na lidskou rodinu je velká. Jeho vztek proti Božímu lidu roste, protože vidí, že znalost Božích požadavků se šíří do všech částí světa a že světlo přítomné pravdy svítí i těm, kteří dlouho seděli v temnotě...

Slovo Boží ... má být naší obranou, když satan působí tak lživými divy, že kdyby to bylo možné, svedl by i vyvolené. Potom to dopadne tak, že ti, kteří nestáli pevně v pravdě, se spojí s nevěřícími, kteří milují a vykonávají lež. Až se tyto zázraky naplní, až nemocní budou uzdravováni a budou vykonány jiné zázraky, budou zklamáni. Jsme připraveni na nebezpečné časy, které jsou přímo před námi? Nebo stojíme tam, kde padneme za snadnou kořist satanovým nástrahám. – MS 81, 1908.

Ďáblova věda

Co na nás brzy dolehne? Svůdní duchové již přicházejí. Jestliže Bůh někdy mluvil skrze mne, zanedlouho uslyšíte o podivuhodné vědě – vědě satanově. Jejím cílem bude neznát Boha ani Ježíše Krista, kterého On poslal. Někteří vyvýší tuto nepravou vědu a skrze ně se bude satan snažit o zrušení Božího zákona. Lidé uvidí na vlastní oči velké zázraky, činěné ve prospěch této podivuhodné vědy. – Letter 48, 1907.

Nadešel čas odpadnutí

Konec všech věcí je za dveřmi. Znamení se rychle naplňují, zdá se však, že jen málo lidí si uvědomuje, že nadchází den posledního soudu, rychle a mlčenlivě jako zloděj v noci. Mnozí říkají: „Mír a bezpečnost“. Nebudou-li bdít a čekat na svého Pána, budou chyceni jako v osidle...

„Duch pak světla praví, že v posledních časech odvrátí se někteří od víry, poslouchající duchů bludných a učení ďábelských“ (1.Tm. 4,1). Čas tohoto odvrácení je zde. Bude podniknuta každá myslitelná snaha, aby se zavrhl pochybnosti o postavení, které jsme zaujímali po víc jak půl století...

Oheň z nebe. – Ti, kteří očekávají zázraky jako znamení Božího vedení, jsou ve vážném nebezpečí, že budou zklamáni. Boží Slovo říká, že satan bude působit skrze ty, kteří se odchýlili od víry, a ti budou konat zdánlivé zázraky, když snesou oheň z nebe, což lidé uvidí na vlastní oči. Pomocí „lživých divů“ by satan oklamal i samotné vyvolené, kdyby to bylo možné. – Letter 410, 1907.

Andělé budou držet čtvero větrů, dokud všichni nebudou zapečetěni

Andělé drží čtvero větrů jako rozhněvaného koně, který se snaží vyškubnout a pádit po povrchu země a za ním jde zhouba a smrt...

Ve jménu Hospodina Boha Izraele vám říkám, že neviditelné ruce andělů podrží ve své moci všechny škodlivé zastrašující vlivy, dokud každý člověk, pracující v Boží bázni a lásce, neponese na svém čele Boží znamení. – Letter 138, 1897.

Satan a jeho andělé se mísí s odpadlíky

Satan a jeho andělé se na této zemi objeví v lidské podobě a vmísí se mezi ty, o nichž Boží Slovo říká, že „Někteří se odvrátí od víry poslouchající duchů bludných a učení ďábelských“ (1.Tm. 4,1). – Letter 147, 1903.

Práce nezávislých učitelů

Podle toho, co mi Pán milostivě ukázal, povstanou hned od začátku právě takoví a mnoho dalších, kteří budou tvrdit, že mají nové světlo, které bude působit jako vnikající klín. Otvor se bude zvětšovat, až vznikne trhлина mezi těmi, kteří tyto názory přijímají a těmi, kteří věří trojandělskému poselství. (Poznámka: Toto se týká určitých názorů na proroctví, které zastával „bratr D“ – (5T 289-297), jeho záporného postoje k Duchu proroctví a jeho oslabeného důvěry ve vedení Generální konference).

Jakmile budou přijaty tyto nové myšlenky, nastane oddělení od těch, jichž Bůh použil pro toto dílo, neboť mysl začne pochybovat a vzdalovat se od vůdce, protože Bůh je odložil a vyvolil si „poníženější“ muže, aby konali Jeho dílo. Toto je jediný výklad, jaký mohou k této věci dát, neboť vůdcové toto důležité světlo nevidí.

Bůh pozvedá jednu třídu lidí, aby hlasitě hlásali trojandělské poselství... Současným satanovým cílem je úsilí o vznik nových teorií, které by odvedly pozornost od skutečného díla a

pravého poselství pro tuto dobu. Rozněcuje mysl lidí, aby nesprávně vykládali Písmo, budí falešný pokřik, aby skutečné poselství nemělo své účinky v době, až opravdu přijde. Toto bude jeden z největších důkazů, že brzy bude slyšet hlasité volání a země bude ozářena Boží slávou. – Letter 20, 1884.

Zlí andělé budou v našich řadách působit v podobě věřících

Bylo mi zjeveno, že zlí andělé budou v našich řadách působit v podobě věřících, aby do nich vnesli silného ducha nevěry. Ať vás to ani nezastraší, ale přiměje věrné srdce ku pomoci Páně proti silám satanských činitelů.

Tyto síly zla se budou shromažďovat při našich setkáních, ne proto, aby přijaly požehnání, ale aby působily proti vlivu Ducha Božího. Nepřijímejte žádnou poznámku, kterou snad pronesou, ale opakujte Boží hojná zaslíbení, která jsou ano a amen v Kristu Ježíši.

Nikdy se nemáme nechat strhnout slovy, která pronášejí lidské rty, aby zlí andělé byli utvrzeni ve své činnosti, ale měli bychom opakovat Kristova slova. Dříve než tito andělé ze svého vysokého postavení, byl Kristus učitelem v jejich shromážděních. – Letter 46, 1909.

Musíme dát světu velké a vážné pravdy, které nemají být hlášány váhavě a suše. Trouba má vydat správný zvuk. Někteří přijdou ze zvědavosti, aby vyslechli zvláštní poselství, jiní s touhou získat pravdivé poznání a budou se ptát: „Co budu činit, abych života věčného dědičně došel?“ (Mk. 10,17).

Takto přicházeli lidé ke Kristu. Mezi Jeho posluchače se v podobě lidí mísili zlí andělé, činili neslušné návrhy, kritizovali a nesprávně vykládali Spasitelova slova...

V této podobě budou zlí andělé v lidské podobě mluvit s těmi, kteří znají pravdu a budou nesprávně vykládat výroky Božích poslů...

Zapomněli adventisté sedmého dne na výstrahu, danou v 6.kapitole listu Efezským? Jsme účastníky boje proti zástupům z pekla. Nebudeme-li těsně následovat svého Vůdce, satan nad námi dobude vítězství. – Letter 140, 1903.

Odpadnutí od víry, která nás překvapí

I v budoucnu uvidíme všechny druhy lidských povah, stejně jako tomu bylo v minulosti. Budeme svědky odpadnutí od víry i u těch, kterým jsme důvěřovali, jimž jsme věřili, o nich jsme se domnívali, že pevně trvají na svých zásadách.

Přijde určitě zkouška a oni ztroskotají. Když takoví lidé podlehnou, někteří říkají: „Komu můžeme věřit?“ Toto je pokušení, které přináší satan, aby zničil důvěru v těch, kteří se ze všech sil snaží jít úzkou cestou. Ti, kteří podlehnou, porušili zřejmě svou cestu k Hospodinu a jsou varovnými signály k poučení těm, kteří vyznávají, že věří pravdě, že jedině Boží Slovo může udržet člověka neochvějně na cestě svatosti anebo jej odvrátit...

Nechť každá duše, ať je její pole činnosti jakékoliv, je ujištěna, že pravda je do srdce vštípena mocí Ducha Božího. Jestliže toto není tvrzeno, pak ti, kteří zvěstují Slovo, zradí svatou víru.

Lékaři budou pokoušeni a ztroskotají ve víře. Právníci, soudci a senátoři budou svedeni, dají se podplatit a dovolí sami sobě, aby byli koupeni a prodáni. – MS 154, 1898.

Odpadlíci užijí hypnózy

Nadešel čas, kdy si v církvi i v našich zařízeních někteří odchylují od víry, protože poslouchají bludné duchy a ďábelské učení. Bůh však chce zachovat to, co Mu bylo svěřeno. Přiblížme se k Němu, aby On se mohl přiblížit k nám. Vydávejme prosté, jasné svědectví přímo o tom, že hypnózy užívají ti, kteří opustili víru, a že my se s nimi nemáme spojovat. Na těch, kteří opustili víru, bude satan cvičit svou moc, aby jiné sváděla na scestí. – Letter 237, 1904.

„Sjednot' se, sjednot' se“

Před námi je poslední velký zápas, ale pomoc dostanou všichni, kteří milují Boha a poslouchají Jeho zákon; a země, celá země má být osvícena Boží slávou. „Jiný anděl“ má sestoupit s nebes. Tento anděl představuje hlasité volání, které budou vydávat ti, kteří se připravují volat

mocným hlasem: „Padl, padl Babylon ten veliký, a učiněn jest příbytkem ďáblů, a stráží každého ducha nečistého, a stráží všelikého ptactva nečistého a ohyzdného.“ (Zj. 18, 1. 2).

Musíme zvěstovat zkušební poselství a dostala jsem poučení, abych našemu lidu řekla: „Sjednoťte se, sjednoťte se!“ Nemáme se však sjednotit s těmi, kteří opouštějí víru a všímají si duchů bludných a učení ďábelských. Máme jít a hlásat poselství se srdcem plným lásky, něhy a věrnosti a nemáme dbát na těch, kteří odvádějí od pravdy. – MS 31, 1906.

57. POSLEDNÍ VELKÝ ZÁPAS

Duch Páně mě přiměl, abych napsala tuto knihu („Velký spor“)... Věděla jsem, že čas je krátký a že události, které nás brzy mají postihnout, přijdou nakonec velmi náhle a rychle, jak je napsáno v Písmu: „Ten den Páně jako zloděj v noci, tak přijde“ (1.Tes. 5,2).

Pán mi předložil věci, které jsou pro přítomnost dobu velmi důležité, a které zasahují do budoucna... Byla jsem ujištěna, že není času nazbyt, je třeba vydat naléhavé prosby a výstrahy. Naše sbory musí být vyburcovány, poučeny, že mají dát výstrahu všem, které je jim možno zastihnout; mají oznamovat, že přichází meč, že hněv Páně vůči prostopášnému světu nebude dlouho odkládán. Bylo mi zjeveno, že mnozí uposlechnou této výstrahy. Jejich mysl bude připraveno aby rozšířila právě ty věci, na které jim je ukázáno.

Bylo mi zjeveno... že výstraha musí dojít tam, kam by živý posel nemohl jít, a že to obrátí pozornost mnohých na důležité události, které se mají odehrávat v závěrečných historických událostech tohoto světa.

Nadcházející události ukázány Ellen Whiteové. – Protože mi byl ukázán stav církve i světa uviděla jsem strašné scény, které brzy nastanou, byla jsem tímto pohledem polekána. Noc za nocí, zatímco v domě všichni spali, jsem vypisovala všechno, co mi Bůh ukázal. Bylo mi zjeveno kacířství, které má vzniknout, podvody, které převládnu, satanova zázračná moc, nepraví Kristové, kteří se objeví. To oklame i větší část náboženského světa kdyby to bylo možné, byli by svedeni i vyvolení...

Výstraha i poučení z této knihy je zapotřebí všem, kteří vyznávají, že věří přítomné pravdě. Kniha je zpracována tak, aby našla přístup i k lidem ze světa a upoutala jejich pozornost k bázným dějům, které brzy nastanou. – Letter 1, 1890.

Před námi je soužení

Utiskovatelům bude po nějakou dobu dovoleno, aby zvítězili. – S lítostí a soucitem, s něžnou touhou pohlíží Pán na svůj pokušený a soužený lid. Utlačovatelům bude po nějakou dobu dovoleno, aby zvítězili nad těmi, kteří znají svatá Boží přikázání. Všem je dána táž příležitost, která byla dopřána velkému odpůrci, aby se ukázal duch, který je nutí k činu. Bůh chce, aby každý člověk byl podroben zkoušce, aby se poznalo, zdali bude věrný nebo nevěrný zákonům, které vládnu v království nebeském. Bůh až do konce dovoluje satanovi, aby ukázal svou povahu lháře, žalobce a vražedníka. Takto bude konečné vítězství Jeho lidu zřetelnější, slavnější, plnější a dokonalejší...

Boží lid by měl být ostražitý, neměl by důvěřovat své vlastní moudrosti, ale cele důvěřovat v moudrost svého Vůdce. Měl by se určit dny pro půst a modlitbu...

Blížíme se krizi. – Blížíme se k nejdůležitější krizi, jaká kdy přišla na svět. Nebudeme-li ostražití a bdělí, překvapí nás zloděj. Satan se připravuje, aby potají působil skrze své lidské agenty...

Musíme znát důvody své víry. Důležitost a velebnost dějů, která nás čekají, si to vyžaduje a stížnost v žádném případě nepomohou...

Možná budeme muset vést před zákonnými radami velmi opravdově obhajobu práva zastávat nezávislý názor, uctívat Boha podle příkazů svého svědomí. Tak určil Bůh ve své prozíravosti, aby požadavky Jeho svatého zákona byly předneseny lidu s nejvyšší mocí. Ale poněvadž jako muži a ženy, znalí satanovy vynalézavosti, děláme všechno, co můžeme, nemáme dávat najevo žádnou hořkost. Máme se neustále modlit za božskou pomoc. Jen Bůh sám může udržet čtvero větrů, dokud andělé neoznačí čela Božích služebníků.

Satanové odhodlané úsilí. –Pán chce na zemi vykonat velké dílo. Satan vší mocí usiluje, aby jeho lid rozdělil a rozehnal. Staví před ně vedlejší otázky, aby odvedl mysl lidí od důležitých věcí, které by měly zaujmout naši pozornost...

Mnozí lidé drží pravdu jen špičkami prstů. Obdrželi velké světlo a mnoho výsad. V tomto ohledu byli jako Kafarnaum vyvýšeni k nebesům. V čase zkoušky a soužení, který se blíží, se stanou odpadlíky, jestliže neodloží svou pýchu a sebedůvěru a zcela nezmění svou povahu. – Letter 5, 1883.

Lidský zákon, který působí, že lidé poruší Boží zákon

Pán bude soudit podle činů ty, kteří se snaží zavést lidský zákon, který má lidi přimět, aby porušovali Boží zákon. Jejich trest bude úměrný jejich vůni. – Letter 90, 1908.

Svět ve vzpouře

Kristova rada ukřižování znovu nařízeny. – Události zrady, zavržení i Kristova ukřižování jsou znovu nařízeny a znovu budou nařízeny na ohromné misce vah. Lid bude naplněn satanovými vlastnostmi a podvody arci nepřítele Boha i člověka budou mít velkou sílu. Ti, jejichž náklonnost patřila jinému vůdci než Kristu, shledají, že jsou ovládnuti, že zaslepeni, v němž se nachází jejich tělo, duše i duch, je tak mocné, že jeho vlivem se duše odvrací od toho, aby slyšely pravdu a věřily Iži. Jsou svedeni spoutání a při každém svém činu volají: „Propusť nám Barabáše, ale ukřižuj Krista.“ ...

Ve sborech, které se odchýlily od pravdy a spravedlnosti, se ukazuje, jaká je lidská povaha a co dělá, není-li Boží láska trvalým základem v duši. Nic, co se teď bude dít, nás nemusí překvapovat. Nemusíme se divit, že bude přibývat hrůzy. Ti, kdo svými neposvěcenými nohama pošlapávají Boží zákon, mají téhož ducha, jako měli lidé, kteří zneuctili a zradili Ježíše. Bez nejmenších výčitek svědomí budou konat skutky svého otce satana...

Ti, kteří si zvolili satana za svého vládce, odhalí ducha svého vyvoleného mistra, který způsobil pád našich prvních rodičů. Zamítnutím svatého Božího Syna, který je zosobněním jediného pravého Boha, plného dobroty, milosrdenství a neúnavné lásky, jehož srdce vždycky dojímal lidská strast a přijetím vraha na Jeho lid ukázal, co dovede a chce učinit lidská povaha, jestliže Boží zmírňující Duch je odstraněn a lidé podlehnou velkému odpadlíkovi. Tou měrou, jakou je světlo odmítáno a zavržováno, bude docházet k neporozumění a nepochopení. Ti, kteří zamítají Krista a volí si Barabáše, budou jednat pod vlivem nebezpečného klamu. Zkreslování a podávání nepravých svědectví bude narůstat v otevřené povstání...

Spojení v zoufalém společenství. – Kristus ukazuje, že bez řídící moci Ducha Božího se lidské pokolení stává ukrutnou silou zla. Nevěra a nenávisť k pokárání budou rozněcovat satanské vlivy. Knížetství a mocnosti, vládci temnoty tohoto světa a duchovní zlosti na vysokých místech se spojí v zoufalé společenství. Budou spojení proti Bohu v osobě Jeho svatých. Skreslováním a prolhaností budou demoralizovat muže a ženy, kteří podle všeho věří v pravdu. V tomto strašném díle nebudou chybět ani nepravá svědectví...

Po ukončení řeči o konci světa, Ježíš se vrací do Jeruzaléma, města, ležícího tehdy v pýše a domýšlivosti a říkajícího: „Sedím královna a pláče neužiji“ (Zj. 18,7). Jak Jeho prorocké oko spočine na Jeruzalémě, vidí, že jak bylo město vydáno zničení, tak bude i svět vydán záhubě. Scény, které se udály při zničení Jeruzaléma, se budou během velkého a strašného soudného dne opakovat, ale ještě strašnějším způsobem...

Zatímco lidé zavrhnou veškerou zdrženlivost a sami zruší Jeho zákon, jak si ustanovují svůj zákon a snaží se přinutit svědomí těch, kteří ctí Boha zachovávat Jeho přikázání, aby svými nohama tento zákon pošlapali, poznají, že něžnost, které se vysmívali, bude mít svůj konec...

Příchod neštěstí. – Zničený Jeruzalém představuje svět a výstraha, kterou pak Kristus dal, zní až do naší doby: „I budou znamená na slunci a na měsíci i na hvězdách, a na zemi soužená národů, nevědoucích se kam dít, když zvuk vydá moře a vlnobití“ (Lk. 21,25). Ano překročí své hranice a za nimi půjde zkáza. Pohltí lodě, plující na jejich širých vodách a s břemenem svého živého nákladu budou pospíchat do věčnosti, aniž budou mít čas ku pokání.

Nastanou neštěstí na zemi i na moři, „takže zmrtnou lidé pro strach a pro očekávání těch věcí, kteréž přijdou na všecken svět. Nebo moci nebeské pochybovati se budou. A tehdy uzi Syna člověka, an se běže v oblaci s mocí a slávou velikou“ (verše 26. 27). Týmž způsobem, jako vstoupil na nebesa, přijde i podruhé na svět. „A když se toto počne díti zprímte se a pozdvihněte hlav svých, protože se přibližuje vykoupení vaše.“ (verš 28). – MS 40, 1897.

Zhroucení společnosti. – Lidé na světě, kteří ztratili své spojení s Bohem, se ve svém zoufalství snaží učinit středem. Toto způsobuje vzájemnou nedůvěru, za níž následuje zločin. Světská království se navzájem rozdělí proti sobě. Pouta soucitu, která váží člověka v bratrství s bližním, budou stále slabší. Přirozené sobectví lidského srdce bude ovlivňováno satanem. On využije neovládané vůle a prudké vášně, které nikdy nebyly přivedeny pod vládu Boží vůle...

Ruka každého člověka se pozdvihne proti svému bližnímu. Povstane bratr proti bratru, sestra proti sestře, rodiče proti dětem a děti proti rodičům. Všude zavládne zmatek. Příbuzní budou zrazovat jeden druhého. Budou se připravovat spiknutí, která budou ničit život. Všude bude jen zhouba, bída a smrt. Lidé budou jednat podle svých neomezených dědičných sklonů a pěstované náchylnosti ke zlému...

Boží tresty, spatřené ve vidění. – Bůh má zásobu trestů, kterými potrestá těch, kteří hřešili dál i navzdory velkému světlu. Viděla jsem stavbu nenákladnějších budov, o nichž se myslelo, že je oheň nezničí. Ale stejně jako Sodoma zhynula v plamenech Boží pomsty, tak se i tyto pyšné stavby obrátí v popel. Viděla jsem lodě, které stály obrovské sumy peněz, jak zápasily s mocnými vodami a snažily se vzdorovat zuřivým vlnám. Klesly však do vodního hrozu se všemi svými poklady zlata a stříbra. Lidská pýcha mstí vdovy a sirotky, kteří k Němu ve své bídě a hladu volali o pomoc před útlakem a vykořisťováním.

Doba, kdy na světě nastane zármutek, který nebude moci zhojit žádný balzám, je přímo před námi. Lichotivé památníky lidské velikosti se rozpadnou v prach ještě dříve, než na světě nedojde poslední velká zkáza...

Jedině tehdy, když si oblekneme roucho Kristovy spravedlnosti, můžeme uniknout trestům, které již přicházejí na zem. – Letter 20, 1901.

Mnohé děti budou odňaty

Zakrátko máme být přivedeni na úzká a krušná místa a mnohé děti, které se narodí, budou ve jménu milosrdenství odňaty, než nastane čas soužení. – MS 152, 1899. (Viz CG 565. 566; TM 375).

Konečný zápas bude krátký, ale strašlivý

Stojíme na prahu velkých a vážných událostí. Proroctví se naplňují. Poslední velký zápas bude krátký, ale strašlivý. Dávne spory budou oživeny, nové vzniknou. Musíme vykonat velké dílo. Naše kazatelská práce nesmí ustát, svět musí dostat poslední výstrahy. V podávání pravdy je v přítomné době zvláštní síla. Jak dlouho to potrvá? Jen malou chvíli...

Každý člověk by si měl položit otázku: „Komu náležím? Komu dlužím oddanost? Je mé srdce obnovené? Je moje duše proměněna? Jsou mé hříchy odpuštěny? Budou shlazeny, až přijde čas rozvážení?“

Proroci psali pro svůj i náš den. – Poslední knihy Starého zákona nám ukazují dělníky, odvolané na poli. Jiní lidé měli velké schopnosti a rozsáhlé znalosti, ale těmto dal Pán vidění a poselství. Tito starozákonní muži mluvili o věcech, které se daly za jejich života a Daniel, Izaiáš a Ezechiel mluvili nejen o věcech, které se jich dotýkaly jako přítomná pravda, ale jejich zraky hleděly vstříc budoucnosti a tomu, co se bude dít v těchto posledních dnech. – Letter 132, 1898.

V případech pronásledování uprchnout na jiné místo

Na některých místech, kde je vysloveně velký odpor, mohou být životy Božích poslů ohroženy. Je tedy jejich právem, aby následovaly příkladu svého mistra a šli na jiné místo. – Letter 20, 1901.

Boží mučednická smrt je prostředkem přivádějícím mnohé k pravdě

Ti nejznamenitější, kteří odmítli klanět se zlatému obrazu, byli uvrženi do rozpálené ohnivé pece, ale Kristus tam byl s nimi a oheň je nestrávil...

Někteří z nás mohou být podrobeni stejně vážné zkoušce, uposlechneme přikázání lidských, nebo přikázání Božích? Toto je otázka, jakou si budou mnozí klást. Nejlepší pro nás je, abychom vešli

do těsného spojení s Bohem a bude-li On chtít, abychom byli mučedníky pro pravdu, může to být způsob, který přivede mnohem více lidí k pravdě. – MS 83, 1886.

Kristus stojí po boku pronásledování svatých

Duše, zkoušená v bouři, není nikdy našemu Spasiteli dražší, než když snáší pohanu pro pravdu. Jestliže pro pravdu stojí věřící u brány nespravedlivého soudu, stojí mu Kristus po boku. Všechna pohanění, která padnou na věřícího člověka, padají v osobě Jeho svatých na Krista. „Já jej budu milovat“ řekl Kristus „a zjevím jemu samému sebe“ (Jan 14,21). Kristus je znovu odsuzován v osobě svých věřících učedníků.

Jestliže je věřící pro pravdu uvězněn ve zdech věznice, Kristus se mu dá poznat a jeho srdce uchvátí svou láskou. Podstoupí-li pro Krista smrt, Kristus mu řekne: „Tělo mohou zabít, ale duši ublížit nemohou.“ Doufejte, já jsem přemohl svět“ (Jan 16,33). „Oni ukřižovali Mne a vydají-li vás na smrt ukřižují Mě znovu v osobě Mých svatých.“

Pronásledování nemůže učinit víc, než způsobit smrt, ale život je zachován k věčnému životu a věčné slávě. Moc, která pronásleduje, může poručit Kristovým učedníkům, aby zapřeli víru, poslouchali bludné duchy a ďábelská učení zrušením Božího zákona. Ale učedníci se mohou zeptat: „Proč bych to měl dělat? Miluji Ježíše a nikdy nezapřu jeho jméno.“ Řekne-li mocný: „Nazvu tě rušitelem míru“, mohou odpovédět: „Takto nazývali Ježíše, který je pravda, láska a mír.“ – Letter 116, 1896.

Obchodníci a knížata zaujmou své stanovisko

Někteří, kteří jsou pokládáni za obchodníky a knížata, zaujmou své stanovisko, aby byli poslušní pravdy. Boží oko bdí nad takovými, poněvadž jednali podle světa, které měli a uchovali si svou neporušenost. Kornelius, muž vysokého postavení, neupustil od své náboženské zkušenosti a chodil přísně ve shodě se světlem, které obdržel. Bůh nad ním bděl a poslal k němu svého anděla s poselstvím, Nebeský posel prošel kolem farizeů, přistoupil ke Kornelovi a zavolal ho jménem...

Tento zápis je učiněn pro zvláštní užitek těch, kteří žijí v těchto posledních dnech. Mnozí, kteří dostali velké světlo, neocenili a nevyužili je, jak bylo jejich výsadou. Neuváděli pravdu do praxe. A proto Pán uzná ty, kteří žili podle světla, které měli. A ti, kterým s přednostně dostává příležitost, aby chápali pravdu, a kteří neuposlechli jejich zásad, budou za své povyšování smetení satanovými pokušeními. V praxi zapřou zásady pravdy a Boží věc uvedou v pohanění.

Kristus oznamuje, že je vyvrhne ze svých úst a nechá je, aby jednali svým vlastním způsobem, aby se sami oddělili. Tento způsob jednání způsobuje, že skutečně vynikají jako lidé, kteří jsou nevěrnými hospodáři.

Boží míra těm, kteří chodí ve světle, které mají

Pán dá své poselství těm, kteří chodili ve shodě se světlem, které měli a podle Božího měřítka je uzná pravdivými a věrnými. Tito lidé zaujmou místo těch, kteří měli světlo a znalosti, ale nechodili cestou Páně, nýbrž podle představy svých neposvěcených srdcí.

Ted' prožíváme poslední dny, kdy pravda musí být vyslovena, kdy musí být káráním a varováním hlášána světu bez ohledu na následky. Jestliže se někteří urazí a odvrátí od pravdy, musíme mít na paměti, že to byli ti, kteří během Kristova života činili totéž...

Řady nebudou zmenšeny. – Jsou však lidé, kteří pravdu přijmou a zaujmou místa, uvolněná těmi, kteří se urážejí a opouštějí pravdu... Pán bude působit tak, že nespokojení budou odděleni od pravdivých a věrných... Řady nebudou řídnout. Ti, kteří jsou pevní a opravdoví, vyplní mezery vzniklé těmi, kteří se budou cítit dotčeni a odpadnou...

Mnozí budou Boží moudrost chválit nad každou pozemskou výhodu a uposlechnou Boží Slovo jako nejvyšší měřítko. Tito budou přivedeni k velkému světlu, poznají pravdu a budou se snažit dát toto světlo pravdy těm, o nichž vědí, že touží po pravdě jako oni sami. – MS 97, 1898.

Každá lidská bytost bude buď v Kristově armádě, nebo satanově

Blížíme se závěru dějin této země, kdy mohou existovat jen dvě strany a každý muž, žena i dítě bude jedné z nich. Ježíš bude generálem jednoho vojska, vůdcem odporujícího vojska bude satan. Všichni, kdo ruší zákon Boží – základ Jeho vlády na nebi i na zemi – a učí jiné, aby ho rušili, podléhají jednomu nejvyššímu veliteli, který je řídí v protikladu k vládě Boží. A „ty andělé, kteříž neostříhali svého knížectví, ale opustili příbytek svůj“ (Juda 6), jsou odpůrci proti Božímu zákonu a nepřáteli všech, kteří milují Jeho přikázání a zachovávají je. Tito poddaní v čele se satanem, svým vůdcem, budou všemi možnými způsoby volat jiné do svých řad, aby zvětšili své pluky a zdůraznili své požadavky.

Svým podvodem a klamem by satan oklamal, kdyby to bylo možné, i samotné vyvolené. Jeho podvod není vůbec podřadný. Bude se snažit trápit, obtěžovat, obviňovat a nesprávně líčit všechny, které nedovede donutit, aby ho ctili a pomáhali mu v jeho díle. Jeho velký úspěch záleží v tom, že udržuje mysl lidí zmatenou a neznalou jeho plánů, neboť potom toho, kdo není ostražitý, může vést jako by měl zavázané oči...

Sobota je spornou otázkou konečného zápasů. – Sobota je veliká zkušební otázka. Je to hraniční čára mezi věrnými a pravdivými a nevěrnými porušovateli zákona. Tuto sobotu Bůh přikázal a ti, kteří tvrdí, že zachovávají přikázání, kteří věří, že nyní žijí v době hlasitého třetího andělského poselství, poznají důležitou úlohu, kterou má v tomto poselství sobota čtvrtého přikázání. Je to pečeť živého Boha. Tím, že svou povinnost přizpůsobí příležitost, nezmenší požadavky soboty. – MS 34, 1897.

Ve Zjevení Jan píše o jednotě lidí, žijících na zemi, aby rušili Boží zákon. „Ti jednu radu mají a sílu i moc svou šelmě dadí. Ti bojovat budou s Beránkem, a Beránek zvítězí nad nimi, neboť Pán pánů jest Král králů, i ti, kteříž jsou sním, povolání a vyvolení a věrní“ (Zj. 17,13. 14). „A viděl jsem, ano z úst draka a z úst šelmy a z úst falešného proroka vyšli tři duchové nečistí, podobní žabám.“ (Zj 16,13).

Všichni, kteří vyvýší a budou uctívat modlu soboty, den, který Bůh nepožehnal, pomáhají ďáblu a jeho andělům se vši silou svým Bohem daných schopností, které nepravým užíváním převrátili. Jsou inspirováni jiným duchem, který oslepuje jejich bystrost a nemohou vidět, že neděli si vyvýšila katolická církev...

Sobota je otázkou, která rozděluje svět. – Pán nebes dovoluje světu, aby si vyvolil, koho chce mít z panovníka. Čtete všichni pečlivě třináctou kapitulu Zjevení, neboť ta se týká každého lidského jedince, ať velkého, nebo malého. Každá lidská bytost se musí přidat k jedné ze dvou stran, buď k pravdivému a živému Bohu, který dal světu v sobotě sedmého dne památku na stvoření, nebo k nepravé sobotě ustanovené lidmi, kteří vyvýšili sebe nade všecko, co se nazývá Bůh nebo co je uctíváno, kteří sami přijali satanovy vlastnosti tím, že utiskují věrné a upřímné, kteří zachovávají Boží přikázání. Tento protivník chce vynutit uctívání šelmy zdůrazňováním zachovávání soboty, kterou ustanovil. Tak se rouhá Bohu tím, že sedí „v chrámě Božím, počínaje sobě, jako by byl Bůh“ (2.Tes. 2,4).

144.000, kteří jsou beze lstí. – Jedním z význačných rysů, kterým se vyznačuje oněch 144.000 je skutečnost, že v jejich ústech není nalezena lest. Hospodin řekl: „Blahoslavený člověk... v jehož duchu lsti není.“ (Zalm 32,2)- Hlásají, že jsou Božími dětmi a jsou představováni jako ti, kteří následují Beránka, kamkoli by šel. Jsou nám představováni, jak stojí na hoře Sionu, opásáni ke svatě službě, oděni ve skvoucí kment, představující spravedlivé skutky svatých. Ale všichni, kteří následují Beránka v nebi, budou Ho nejprve následovat na zemi v důvěřivé, milující, ochotné poslušnosti; nebudou Ho následovat ve hněvu a podle své nálady, ale důvěřivě, pravdivě, jako stádo, které následuje pastýře...

Satan vyvíjí svou poslední snahu o nadvládu. – Svět je spojen s církvemi vyznávajícími křesťanství, v rušení Hospodinova zákona. Boží zákon je odstraňován, pošlapáván. A od celého Božího věrného lidu bude k nebesům stoupat modlitba: „Čas jest, aby jednal Hospodin; zrušili zákon tvůj.“ (Žalm 119,126). Satan vyvíjí svou poslední a nejsilnější snahu o nadvládu, svůj poslední zápas e zásadami Božího zákona. Převládá hojnost vzdorovité nevěry.

Podle Janova popisu zázračné síly v šestnácté kapitole Zjevení, která má svět shromáždit k poslednímu velkému zápasu, jsou vylévány symboly hněvu hlas trouby ještě vydá jednou pravý zvuk. „Aj přichází jako zloděj. Blahoslavený, kdož bdí a ostříhá roucha svého, aby nah nechodil, aby neviděli hanby jeho.“ (Zj. 16,15). – MS 7a, 1896.

Kristus se zapojí do řad v posledním zápase

Působení Ducha svatého se má spojit s lidskou snahou a celá nebesa budou zaměstnána při díle přípravy lidu, aby obstál v těchto posledních dnech. Konec je blízko a my chceme pamatovat na příští svět...

V tomto posledním zápase povede Kníže vojska Hospodinova (Joz. 5,15) nebeské armády, zapojí se do řad a naše bitvy bude bojovat za nás. Předem víme, že budeme mít odpadlíky. „Z nás vyšli, ale nebyli z nás“ (viz 1.Jan 2,19). „Všeliké štípení, jehož neštípil Otec můj ten nebeský, vykořenečno bude“ (Mt 15,13).

Anděl, mocný anděl, který sestoupil z nebes, ozáří zemi Jeho slávou (Zj. 18,1) a vzkřikne velikým hlasem: „Padl, padl Babylon ten veliký“ (verš 2) ... Kdyby nás nepodpírala Boží síla v tomto zápase, ztratili bychom víru a odvahu.

Každá podoba zla bude mnohem aktivnější. Zlí andělé spojí své síly se zlými lidmi, a protože neustále zápasí a nabyli zkušenosti v nejlepších způsobech lámání a boje a už po staletí jsou posilováni, poslední velký závěrečný zápas nevzdají bez zoufalého boje a celý svět bude stát buď na jedné, nebo na druhé straně.

Nastane bitva u Armageddonu a v tento den nesmí být nikdo z nás nalezen spící. Musíme být ostražiti jako moudré panny a ve svých nádobách i lampách musíme mít olej. Moc Ducha svatého musí být s námi a vůdce Hospodinova vojska bude stát v čele nebeských andělů, aby řídil bitvu. Před našima očima se budou odehrávat vážné události. Bude zaznívat Trouba za troubou, bude vyléván koflík za koflíkem, jeden po druhém, na obyvatele země. Přímo před námi se budou odehrávat nesmírně poutavé děje a tyto věci budou jistými znameními přítomnosti Toho, který ukazoval cestu při každém útoku, který sledoval postup své věci po všechny věky, a který se milostivě zaručil, že bude se svým lidem ve všech jeho zápasech až do skonání světa. On bude hájit svou pravdu, chce, aby zvítězila. Je připraven aby Svým věrným dal dostatek pohnutek i sil k dosažení cíle tím, že jim vnukne naději, nebojácnost a odvahu v jejich horečné činnosti, neboť čas se blíží.

Poslední prudký zápas. – Podvody a zklamání budou narůstat, ze všech stran se bude ozývat volání: „Hle, tu je Kristus? Hle, tu je Kristus!“ „Ale“, řekl Kristu, „Nepostupujte po nich“ (Lk. 21,8). Nastane prudký zápas, než tomuto světu bude „člověk hříchu“, odhalen, než se ukáže, kým je a jaké je jeho dílo.

Zatímco protestantský svět se stává velmi citlivý laskavý k člověku hříchu, nemá Boží lid zaujímat své místa jako odvážní a stateční vojáci Ježíše Krista, aby se vypořádali s tímto sporem, který musí přijít, když své životy skryli s Kristem v Bohu? Tajemný Babylon nešetří krví svatých a my máme být ostražiti, abychom zachycovali paprsky světla, zářícího od světla anděla, který má zemi ozářit svou slávou. – Letter 112, 1890.

Naše životy a konečná příprava

Bůh nás přezkouší. – Než budeme pokřtěni Duchem svatým, náš nebeský Otec nás bude zkoušet, aby poznal, dovedeme-li žít, aniž bychom ho tupili. – Letter 22, 1902.

Všechno nedokonalé bude odstraněno. – Až naše pozemská práce bude skončena a Kristus přijde pro své věrné děti, budeme svítit jako slunce v království svého Otce. Než však tato doba nastane, bude rozpoznáno a odstraněno všechno, co je v nás nedokonalého. Každá závist, žárlivost a zlá domněnka i každý sobecký záměr vymizí z našeho života. – Letter 416, 1907.

Až se dosáhne dokonalosti povahy. – Snažím se ze všech sil, které nám Bůh dává, abychom dosáhli míry velikosti mužů a žen v Kristu? Snažíme se dosáhnout Jeho velikosti tím, že saháme stále výš a výš a pokoušíme se nabýt dokonalosti Jeho povahy? Až Boží služebníci dosáhnou tohoto bodu, budou na čele označení. Anděl, který to bude vykonávat, prohlásí: „Stalo se“ (Zj 16,17). Budou zdokonaleni v Něm, který je stvořil i vykoupil. – MS 148, 1899.

Budeme obdarováni vyšší přirozeností. – Až přijde Kristus, vezme si ty, kteří očistili své duše poslušenstvím pravdy... Tato smrtelnost si oblékne nesmrtelnost a tato zkáze podléhající těla, poddaná chorobám, budou proměněna ze smrtelných za nesmrtelná. Pak budeme nadáni vyšší přirozeností. Těla všech, kteří očisťují své duše poslušenstvím pravdy... Tato smrtelnost si oblékne nesmrtelnost a tato zkáze podléhající těla, poddaná chorobám, budou proměněna ze smrtelných za nesmrtelná. Pak budeme nadáni vyšší přirozeností. Těla všech, kteří očisťují své duše poslušenstvím pravdy, budou oslavena. Předtím přijmou Ježíše Krista a uvěří v Něho. – MS 36, 1906.

Živý pohled na nastávající události

V pátek večer (18.1.1884) mě moji domácí slyšeli volat: „Podívejte se, podívejte se!“ Nedovedu ani říct, zda jsem měla sen nebo vidění. Spala jsem sama.

Přicházel čas soužení. Viděla jsem náš lid ve velkém žalu, jak plakal a modlil se a dovolával se Božích pevných slibů, zatímco všichni zlí byli kolem nás, vysmívali se, jak je nás málo a popichovali nás, aby nás co nejvíc ranili. Obviňovali nás, že ze všech, kteří zbývají na světě, jen my zaujímáme nezávisle postavení. Odřízli nás od zásobování, takže jsme nemohli kupovat ani prodávat a poukazovali na naši žalostnou chudobu a nedobrý zdravotní stav. Nedovedli pochopit, jak můžeme žít bez světa. Jsme na světě závislí a musíme ustoupit zvykům, praxi a zákonům světa, nebo z něho vyjít. Kdybychom byli jediným lidem na světě, jemuž Pán přeje zdání by stálo velice proti nám.

Prohlašovali, že oni mají pravdu, že u nich se dějí zázraky, že nebeští andělé s nimi mluví a chodí s nimi, že na jejich straně je velká moc, dějí se u nich zázraky a znamení, a že toto je časné tisíciletí, které oni už tak dlouho očekávají. Celý svět je obrácen a souhlasí se zákonem o neděli a tento malý, slabý lid se vzpírá zákonů země a Božím zákonům a tvrdí, že jsou jediným věřícími na zemi...

„Podívejte se vzhůru! Podívejte se vzhůru!“ – Ale zatímco úzkost zachvátila věrné a upřímné, kteří nechtěli uctívat šelmu nebo její obraz, ani přijmout a ctít modlu soboty, kdosi zvolal: „Podívejte se vzhůru! Podívejte se vzhůru!“ Oči všech pohlédly vzhůru. Nebesa se zdála oddělena jako když se smotává svitek, a jako kdysi si Štěpán hleděl do nebes, tak jsme hleděli i my. Posměvačkové nás popichovali a chlubili se tím, co nám zamýšlejí udělat, budeme-li dál neústupně lpět na své víře. Ale teď jsme je ani nevnímali. Hleděli jsme na výjev, který zastíňoval všechno ostatní.

Tam stál odhalený Boží trůn. Kolem bylo desettisíckrát deset tisíc a tisíce tisíců a hned stáli mučedníci. Mezi tímto množstvím jsem viděla právě ty, kteří byli docela nedávno v tak žalostné chudobě, jakou svět nezná, jakou nenávidí a opovrhne jí.

Nějaký hlas řekl: „Ježíš, který sedí na trůně, tolik miloval člověka, že dal svůj život jako oběť, aby ho vykoupil z moci satanovy a povýšil ho ke svému trůnu. On, který má nejvyšší moc, největší vliv na nebi i na zemi, On jemuž je každá duše zavázána za každou laskavost, kterou přijala, byl za svého života tichý a pokorný, svatý, nevinný a neposkvrněný.“

„Byl poslušen všech příkázání Svého Otce. Nešlechtnost naplnila zemi, kterou její obyvatelé poskvrnili. Posvátná návrší pozemských mocností byla pošpiněna mravní zkázou a nízkým modloslužebnictvím, ale nadešel čas, kdy spravedlnost obdrží palmu vítězství. Ti, které svět považoval za slabé a nehodné, ti, kteří byli bezbranní proti krutosti lidí, budou korunováni jako slavní vítězové.“ (citováno Zjevení 7,9-17).

Oni jsou před trůnem a radují se z neslunečné záře věčného dne, ne jako rozprášený, malý houf, snášející satanské vášně vzpurného světa, jenž vyjadřuje názory, učení a rady démonů.

Svatí se teď nemusí ničeho bát. – Světští mistři nepravosti se pod satanovou vládou stali silnými a hroznými, ale Hospodin Bůh, který soudí Babylon je silný, Spravedliví se už nemusí obávat žádného násilí nebo podvodu, pokud jsou věrní a pravdomluvní. Kdosi mocnější než silný muž v plné zbroji je ustanovena, aby je chránil. Všechna síla, velikost a znamenitost charakteru bude dána těm, kteří věřili a bránili pravdu, kteří povstali a pevně hájili Boží zákony.

Jiná nebeská bytost teď volá pevným hlasem, znějícím jako hudba: „Tito vyšli z velikého soužení. Chodili v ohnivé peci světa, mocně vytápěné vášněmi a rozmary lidí, kteří na nich vynucovali uctívání šelmy a jejího obrazu; kteří je nutili, aby byli nevěrní nebeskému Bohu.“

„Přišli z hor, ze skal, jeskyň a doupat země, z jam, ze žálářů, z tajných shromáždění, z mučireň, z chatrčí, z podkrovních komůrek. Prošli těžkým trápením, hlubokým sebezapřením a zklamáním. Už více nemají být hříčkou a předmětem posměchu zlých lidí. Už nemají být dále ubozí a smutní v očích těch, kteří jimi pohrdají.“

„Sundejte z nich špinavá roucha, do nichž je zlí s radostí oblékali. Dejte jim proměnná roucha i bílá roucha spravedlnosti a na jejich hlavy posaďte pěkné čepice.“

Tam stojí jako vítězové velkého zápasu. – Byli oblečeni v bohatší oděv, než kdy nosily, pozemské bytosti. Byli korunováni členkami slávy, takovými, jaké lidské bytosti nikdy neviděly. Už jsou pryč dny utrpení, výčitek, strádání, hladu a také pláče. Potom se dají do hlasitého, čistého a lahodného zpěvu a hudby. Mávají palmovými ratolestmi vítězství a volají: „Spasení jest od Boha našeho na trůnu sedícího a od Beránka.“ (Zj 7,10).

Ach, kéž nás Bůh obdaří svým Duchem a posilní nás svou silou! V ten velký den nejvyššího a konečného vítězství se pozná, že spravedliví jsou silní, a že špatnost ve všech svých podobách a se vši svou pýchou se zhroutila. Přidržíme se pevně Ježíše, budeme Mu důvěřovat, budeme hledat Jeho milost a Jeho velkou spásu. Musíme se skrýt v Ježíši, neboť On je ochrana před bouří jistá pomoc v čase souzení. – Letter 6, 1884.

Dvojí zástup andělů doprovází svaté do Božího města. – Přichází Dárce života, aby zlomil pouta hrobu. Má vyvést zaujaté a zvolat: „Já jsem vzkříšení i život.“ Tam vojsko, které povstalo. Poslední myšlenka byla o smrti a jejich bolestech. Poslední myšlenky, které měli, platily hrobu a náhrobku, ale teď prohlašují: „Kde jest, ó smrti, osten tvůj? Kde jest, ó peklo, vítězství tvé?“ (1.Kor. 15,55). Svíravé bolesti smrti byly poslední věci, kterou pociťovali...

Když se probudili, byla všechna bolest pryč. „Kde jest, ó peklo, vítězství tvé?“ Zde stojí, přijímají poslední dotek nesmrtelnosti a stoupají vzhůru, aby se potkali se svým Pánem. Brány Božího města se rozevírají a národy, které ostříhaly pravdy, vstupují.

Na každé straně stojí zástup a Boží vykoupení krácejí dovnitř řadami cherubů a serafů. Kristus je vítá a uděluje jim Své požehnání: „To dobře, služebníče dobrý a věrný; ... Vejdi v radost pána svého“ (Mt. 25,21). Jaká je to radost? Z práce duše své vidí užitek a je jím nasycen. Proto pracujeme.

Tu stojí někdo, jehož jsme se za noci přimlouvali u Boha v jeho prospěch. Tam stojí jiný, s nímž jsme mluvili na jeho smrtelné posteli a on svou bezmocnou duši svěřil Ježíšovi. Tu je jeden, který býval ubohým opilcem. Pokoušeli jsme se obrátit jeho oči na Něho, který má moc, aby spasil a vyprávěli jsme mu, že Kristus mu může dát vítězství. Na jejich hlavách jsou koruny nesmrtelné slávy. Vykoupení pak položí třpytící se koruny nesmrtelné slávy. Vykoupení pak položí třpytící se koruny k Ježíšovým nohám. Andělský chór zapěje a zástup vítěznou píseň, andělé obou zástupů pozvedla hlas k písni a zástup vykoupených se připojí, jakoby tu píseň byli zpívali už na zemi. A ono tomu tak bylo.

Nebeská hudba. – Ach, jaká je to hudba! Není v ní jediné rušivé noty. Každého je slyšet volat: „Hoden jest ten Beránek zabítý“ (Zj. 5,12). Z práce duše své vidí užitek a je nasycen. Myslíte, že tam někdo využije vhodné chvíle, aby vyprávěl o svých souzeních hrozných těžkostech? „Nebudou připomínány první věci, aniž vstoupí na srdce“ (Iz. 65,17). „A setře Bůh všelikou slzu z očí jejich.“ (Zj. 21,4). – MS 18, 1894.

DODATEK A

VELKÝ SPOR – vydání z roku 1911

Prohlášení W.C.Whitem před poradním sborem generální konference z 30.října 1911.

Bratr W.C.White se obrátil k poradnímu sboru a řekl: „S radostí vám předkládám prohlášení o posledním anglickém vydání Velkého sporu.

„Asi před dvěma lety nám bylo řečeno, že galvanoplastické desky pro tuto knihu v tiskárně (Pacifik Press, „Review and Herald“ a „International track society“ byly tak opotřebované, že kniha musí být znovu vysázena a musí se udělat nové desky. To se provádí v tiskárně Pacifik Press. Čtyři sazby na deskách už byly provedeny – po jedné v každé tiskárně – ve Washingtonu, Mountain View, Nashville a ve Watfordu.

„V dopise, zaslaném ředitelům našich vydavatelství, jsem 24.července 1911 napsal:

„Po poradě s pomocníky, agitátory a jinými přáteli knihy jsme pokládali za nejvhodnější vysázet text znovu tak, aby se nové vydání co nejvíc shodovalo se starým. Každá kapitola nového vydání začíná i končí na stejné stránce jako příslušná kapitola starého vydání.

„Nejnápadnější změnou v novém vydání je zlepšení vyobrazení. Každá ze 42 kapitol – spolu s předmluvou, úvodem, obsahem a seznamem ilustrací – má krásně zdobené záhlaví. Deset nových celostránkových ilustrací nahradilo ty, které byly nejméně zdařilé.

„Třináctá dodatková poznámka ve starém vydání, v rozsahu třinácti stran, byla nahrazena třicátou první poznámkou, v rozsahu dvanácti stran. To jsou téměř všechny doporučené poznámky, určené pro to, aby pomohly studujícímu čtenáři nalézt historické důkazy prohlášení, uvedených v knize.

„Životopisné poznámky byly vynechány a všeobecný index byl rozšířen z dvaceti na dvacet dvě strany, pro větší usnadnění při hledání žádaných pásáží.

„Co se týče obsahu knihy, nejvíce byl zdokonalený úvod o historickém zařazení. Ve starém vydání na Bibli, ale pouze v několika případech se tam nacházely nějaké historické důkazy na autory, citované nebo jinak použité. V novém vydání čtenář najde více než čtyři sta odkazů na osmdesát osm autorů nebo svědectví.

„Když jsme mamince předložili žádost některých našich agitátorů, že do nového vydání by se měla dát nejen odvoláním biblická, ale také odvolání na citované historky, řekla nám, abychom tato odvolání našli a do knihy přidali. Také nám řekla, abychom citace ověřili a opravili každou nepřesnost, a tam, kde se citáty uváděly z pasáží, podaných různými překladateli odlišně, abychom užili překladu který uznáme za nejsprávnější.

Vyhledávání různých pasáží, citovaných historiky, byl pracný úkol a ověřování citovaných pasáží vedlo k některým změnám ve stylizaci textu. Toto je zvláště nápadné v citátech z „Dějiny reformace“ od J. Merle D'Aubigné. Zjistilo se, že je šest nebo více anglických překladů, amerických a britských, které se hodně lišily ve stylizaci, třebaže myšlenkově byly téměř shodné. My jsme však zjistili, že pouze jeden z těchto mnoha překladů měl autorské schválení. Je to překlad užitý vydavatelstvem „American track society“ v pozdějších vydáních. Proto citáty z knihy D'Aubigného v tomto vydání „Velkého sporu“ byly upraveny tak, aby v hlavním odpovídaly tomuto schválenému překladu.

„V několika málo příkladech se užilo nových citací historiků, kazatelů a současných spisovatelů místo starých, protože jsou působivější, nebo protože jsme staré nemohli najít. V každém případě, kde k takové změně došlo, věnovala matka velkou pozornost navrhovanému náhradnímu textu a schválila změnu.

„Poznáš, že změny tohoto charakteru byly vykonány na stránkách 273, 277, 306-308, 334, 335, 387, 547, 580 a 581.

„V knize je dosud asi dvacet nebo více citátů, jejichž autory jsme nebyli schopni uvést. Naštěstí, týká se to materiálů, u kterých není pravděpodobné, že by se o ně vedly vážné spory.

„Změny byly učiněny i v pravopisu, interpunkci a psaní velkých písmen, aby se styl knihy sjednotil ve všech svazcích této série.

„Na osmi nebo deseti místech byly změněny časové údaje, a to kvůli změnám, které se uskutečnily od doby prvního vydání.

„Na některých místech byl změněn způsob vyjadřování aby se tím vyhlo zbytečným urážkám. Například slovo „papežský“ bylo změněno na „římský“ nebo „římskokatolický“. A slovní spojení „náboženská volnost“ bylo nahrazeno slovy „náboženská svoboda.“

Výkony, nacházející se na stránkách 285-287, poukazující na činnost sněmu, na jeho rouhavé dekrety proti náboženství a Bibli, jsou upraveny tak, aby ukázaly že sněm odstrčil a potom nahradil nejen Bibli, ale také Boha a jeho důstojnost.

„V novém vydání je nástup papežství v roce 536 a jeho pád v roce 1798 popisován jako „nadvláda“ a „úpadek“ místo jeho „zřízení“ a „zrušení“, jak se hovoří ve starém vydání.

„Na všech těchto místech byla přesnější forma vyjadřování zvážena a schválena autoritou knihy.

„Na stránce 50, 563, 564, 580, 581 a na několika jiných místech, kde byly výroky o papežství, o nichž římská katolická velmi diskutovali, a které se těžko dokazují z přístupných historických knih, bylo znění nového vydání změněno tak, že výrok spadá do řady důkazů, které se dají snadno získat.

„Pokud se týče těchto a podobných pasáží, které by mohly rozvířit trpké a neplodné spory, matka často říkala: „Co jsem napsala o papežské aroganci a nadutosti, je pravda. Mnohý historický důkaz o těchto věcech byl úmyslně zničen. Aby však kniha mohla být co nejužitečnější pro katolíky i pro jiná vyznání, a aby nedocházelo ke zbytečným sporům, je lépe, aby všechny výroky týkající se papežovy nadutosti a požadavků papežství, byly vyloženy tak špatně, aby se daly snadno a jasně dokázat uznávanými učebnicemi dějepisu, které jsou přístupny našim kazatelům i studentům.“

„Slyšíte-li zprávy, že některé dílo z tohoto posledního vydání bylo uskutečněno proti matčinu přání nebo bez jejího vědomí, můžete si být jisti, že takové zprávy nejsou pravdivé a nestojí za úvahu.“

Pasáže ze starého i nového vydání se četly a srovnávaly. K osvětlení toho poslouží ukázka z dopisu mluvčího ze 24. června. Tehdy bratr White řekl:

Od vytištění tohoto nového vydání si matka s velkou radostí prohlíží knihu a čte. Mluvila o ní každý den, když jsem ji ráno navštívila říkala, že ji s radostí čte znovu a že je ráda, že toto vydání, které jsme připravili co nejdokonaleji, vyšlo za jejího života, a že mohla řídit to, co se dělalo.

„Matka nikdy netvrdila, že je znalcem dějin. Věci, které vypsala, jsou popisy bleskových obrazů a jiná vyličení, která jí byla dána o činech lidí a vlivu těchto činů na Boží dílo pro spásu lidí, s názory na minulé, přítomné a budoucí dějiny ve vztahu k této práci. Ve spojení s vypsáním těchto pohledů použila dobrých a zřetelných historických výroků, aby pomohla čtenáři objasnit věc, které se snaží vyličit. Když jsem byl teprve chlapcem, slyšel jsem ji, jak četla otci z D'Aubigného „Dějin reformace“. Četla mu velkou část, ne-li celé dílo o pěti svazcích. Četla i jiné dějiny reformace. Oto jí pomáhalo umístit a popsat mnohé události i hnutí, která jí byla ukázána ve vidění. Toto se poněkud podobá způsobu, v němž ji studium Bible pomáhá umístit a popsat ta mnohá obrazná ličení, jež jí byla dána v přítomné době o vývoji velkého sporu mezi pravdou a lží.

„Matka si nikdy nečinila nároky na doslovnou inspiraci a já ze své zkušenosti nevím, že by můj otec nebo bratr Bates, Andrews, Smith nebo Waggoner tento nárok uplatňovali. Kdyby existovala doslovná inspirace při psaní jejích rukopisů, proč by pak měla existovat z její strany práce na dodatku nebo jeho úprava? Je nesporné, že matka často bere do rukou některý svůj rukopis, v zamyšlení ho pročítá a píše dodatky, které ještě víc rozvíjejí myšlenku.

„První vydání této knihy bylo uveřejněno v Kalifornii r. 1884. Když se tiskl 3.svazek „Ducha proroctví“, vynechala se některá látka. Její část byla vytištěna ve formě letáků a byla dána do oběhu. Čekalo se, že matka tuto látku rozšíří a vydá 4.svazek. Před otcovou smrtí oznámila. Že vyjde čtvrtý svazek „Ducha proroctví“. (Spirit of Prophecy, Volume IV).

„Když matka vydala 4.svazek, pomýšlela ona i ti, kteří spolupracovali na jeho vydání, na splnění otcova plánu. My jsme také měli na mysli to, co bylo psáno pro adventní lid ve Spojených státech. Proto byla látka s velkou námahou stlačena tak, aby tento svazek měl zhruba stejnou velikost, jako jiné svazky této série.

„Když se později shledalo, že kniha se může prodávat všem lidem, vzali vydavatelé desky a vytiskli vydání většího formátu. Přidaly se ilustraci a zkusili jsme prodávat knihu na předplatné za 1 dolar 50 centů.

„V roce 1885 jsme byli s matkou posláni do Evropy a tam se vynořila otázka jejího překladu do němčiny, francouzštiny, dánštiny a švédštiny. Protože matka uvažovala o tomto návrhu, rozhodla se přidat k látce dodatky.“

„Matčin kontakt s evropskými lidem způsobil, že se jí v mysli vynořila záznamy o věcech, které jí byly ukázány ve vidění minulých let, některé z nich dvakrát nebo třikrát a jiné výjevy mnohokrát. Její poznání historických míst i její kontakt s lidem osvěžil její paměť ve spojení s těmito věcmi, a tak si přála přidat ke knize hodně látky. To se také stalo a rukopisy byly připravovány pro překlad.

Po našem návratu do Ameriky bylo vytištěno nové, značně rozšířené vydání. Bylo v něm vypuštěno něco z látky, použité v prvním anglickém vydání. Důvod pro tyto změny byl ten, že nové vydání bylo určeno k tomu, aby obíhalo po celém světě.

„Ve své veřejné kazatelské službě matka prokázala schopnost vybírat z pokladnice pravdy látku dobře přizpůsobenou potřebám shromáždění, které má před sebou. Vždycky se domnívala, že ve výběru látky pro zveřejnění ve svých knihách by se měl projevit ten nejlepší úsudek ve výběru toho, co se nejlépe hodí potřebám lidí, kteří tuto knihu budou číst.

„Proto když r.1888 vyšlo nové vydání „Velkého sporu“, vynechalo se a si 20 stran látky – čtyři nebo pět stran na jednom místě – která byla velmi poučná pro americké adventisty, ale nebyla vhodná pro čtenáře v jiných částech světa.

„Výběr historických výroků užitých v nových evropských i amerických vydáních „Velkého sporu“, se většinou prováděl v Basileji, kde jsme měli přístup k velké knihovně br. Adrese a kde překladatelé měli přístup do universitních knihoven.

„Když jsme přistoupili k prozkoumání této látky s tím úmyslem, abychom poskytli historických odvolání, naskytly se některé citáty, které jsme nemohli najít. V některých případech se našly jiné výroky jiných historiků o téže věci. Tyto byly v knihách, jež byly dodupnu v mnoha veřejných knihovnách. Když jsme matku upozornili na citaci, kterou jsem nemohli najít a ukázali jí, že existuje jiná, kterou jsme našli, a která se týká téže věci, říkala: „Užijte té, na kterou se můžete odvolat,

aby čtenář knih – bude-li si to přát – mohl jít k prameni a nalézt ho.“ Tím způsobem se nahradily některé historické údaje.

„Pokud se týče výroku, že lid ve Washingtonu nebo členové výboru Generální konference konají to či ono dobře nebo špatně v souvislosti s touto knihou, je důležité, abyste o této věci získali jasný výklad faktů.

„Naši bratři ve Washingtonu a v Mountain View udělali pouze to, co jsme je žádali. Jak je na počátku konstatováno, radili jsme se s činiteli z vydavatelského oddělení a se členy vydavatelských výborů nejen ve Washingtonu, ale i v Kalifornii a žádal jsem je, aby nás laskavě upozornili na každou pasáž, kterou je třeba uvážit v souvislosti novým vysázením knihy.

„Když bylo zdůrazňováno, že se pochybuje o některých historických údajích, a že jsou popíraní, žádali jsme je, aby nám dali písemné prohlášení, které by nám pomohlo v našem hledání. Učinili, o čem jsme je žádali a nic víc. Všechna rozhodnutí o tom, co by se mělo změnit a co by se mělo vytisknout, slovo za slovem jako ve vydání starém, byla učiněna v matčině kanceláři lidmi, pracujícími v její službě pod jejím vedením. Proto nikdo nemá žádnou příčinu, aby řekl jediné slovo proti mužům z výboru Generální konference nebo literárním pracovníkům ve Washingtonu nebo jinde v souvislosti s tímto dílem.

„Jsme velmi vděční našim bratrům ve Washingtonu mnohým jiným za milou a věrnou usilovnou práci ve vyhledávání těch pasáží, které by katolíci a jiní kritikové popřeli. Byli jsme také hluboce vděční našim bratrům v Anglii i na Kontinentě a také bratrům v Bostonu, New Yorku a Chicagu, že pomáhali ve velkých knihovnách hledat a ověřovat ty citace, které nebylo snadno určit. Dělalí tuto práci na naši žádost, a aby nám pomohli v tom, co jsme pokládali za potřebné. Užitek, vzešlý z výsledku tohoto hledání, je vidět v historických odvoláních dole na stránkách i v dodatku.

„Dodatek ve staré knize – jak si vzpomínáte – byl zčásti vysvětlovací, zčásti dokazující a zčásti obranný. Ale takové poznámky už nám nepřipadaly nutné a 31 poznámek v novém vydání se týká hlavně odvolání k historickým údajům, ukazujícím správnost tvrzení obsažených v knize. Cítili jsme, že by pro snaživého čtenáře bylo cenné, aby měl tato určitá odvolání na výroky známých historiků.“

Kopie dopisu psaného bratrem W.C.Whitem:

Sanatorium, Kalifornie, 25.července 1911

Členka vydavatelského výboru.

„Drazí bratři,

V průvodním dopise našim činitelům jsem se krátce vyjádřil ke změnám, které se objevují v novém vydání „Velkého sporu.“

Zkoumání těchto změn může někoho přimět k otázce: „Je sestra Whiteová oprávněna činit změny ve svých vydávaných spisech ať přidáváním nebo vypouštěním nebo jakoukoliv jinou změnu ve způsobu vyjadřování, způsobu popsání nebo v plánu hlavního obsahu knihy?“

Jednoduchý výklad některých faktů, týkajících se psaní jejich knih i rozšíření a vývoj příběhu velkého sporu mezi Krista, a satanem, může dát sám osobně odpověď na tuto otázku.

Všeobecně se připouští, že sestra Whiteová užívá v kázáních, promluvených k lidu, velkou volnost a moudrost ve výběru a ilustraci, aby ujasnila a zdůraznila svá podání pravdy, která jí byla odhalena ve vidění. Také se připouští, že vybírá fakta a argumenty vhodné pro toho, s nímž právě mluví. Toto je podstatné, mají-li její kázání přinést co nejlepší výsledky.

Vždy cítila a pokládal že svou povinnost užívat též moudrosti při výběru látky pro své knihy, jaké užívá při výběru látky pro svá kázání.

Když matka v roce 1882 – 1884 psala čtvrtý svazek „Velkého sporu“ / Drama věků, byla poučena o hlavním plánu knihy. Bylo jí odhaleno, že má podat nástin sporu mezi Kristem a satanem, jak se vyvíjel v prvních staletích křesťanské éry a za reformace v 16.století, aby tak čtenář lépe pochopil, jak spor pokračuje i za našich dnů.

Když matka tu knihu psala, viděla v nočních viděních znovu a znovu mnohé scény před sebou. Vidění o osvobození Božího lidu, jak je podáno ve 40.kapitole, se opakovalo třikrát. A při dvou příležitostech – jednou v jejím domově v Healdsburgu a jednou v sanatoriu svaté Heleny – byli členové její rodiny, kteří spali v sousedních pokojích, probuzeni ze spánku jejím jasným, jako hudbě znějícím voláním: „Oni přicházejí! Oni přicházejí!“ (Viz str. 636).

Několikrát jsme mysleli, že rukopis knihy je úplně připraven pro tiskaře, ale pak se opakovalo vidění o nějakém důležitém rysu sporu matka chtěla tu věc popsat znovu. Její popis byl ještě obsažnější a jasnější. Takto se vydání odkládalo a kniha se zvětšovala.

Matka pohlížela na tuto knihu jako na rozšiřování látky, poprvé vydané v „Duchovních darech“ sv. 1 (1858) a teď nalezené v „Ranných spisech“ na str. 210-295.

Přestože božský příkaz, týkající se plánu knihy, ji učinil tak užitečnou pro celou veřejnost, matka cítila, že kniha je určena především adventnímu lidu Spojených států. Později, při její přípravě k rozsáhlejšímu oběhu, vypustila několik částí, které byly v předchozím vydání. Příklady k tomu se dají najít v kapitole nazvané „Satanovy nástrahy“ na straně 518-530.

V jejích prvních viděních jí byly líčeny životy patriarchů posláni a učení Krista a Jeho apoštolů i spor – jak jsou vykládány Kristovou církví od nanebevstoupení až do našich dnů – nejprve v obrysech, a pak byly vypsány v krátkých, souhrnných článcích, jaké nalézáme v „ranných spisech.“

V pozdějších letech jí byla opakovaně ukazována jedna skupina námětů po druhé a ve vidění jí byly pokaždé ukázány jasnější podrobnosti o celku nebo o některých rysech námětu.

Své názory na různé fáze velkého sporu matka psala i zveřejňovala několikrát, a pokaždé obsažněji.

To, co vyšlo o pádu satana, pádu člověka i plánu spasení v „Ranných spisech“, zabíralo osm stran. Tytéž náměty zabraly v knize „Patriarchové a proroci“ 30 větších stran.

To, co vyšlo v roce 1858 o Kristově životě v „Ranných spisech“, zabralo 40 stran. Totéž – uveřejněné v roce 1878 – vyplňuje před 600 stran II. a III. Svazku knihy „Duch proroctví.“ A to, co bylo o tom uveřejněno teď v „Touze věků“ a v „Kristových podobnostech“, zabírá víc jak 1000 stran.

Ve IV. Svazku „Velkého sporu“ z roku 1885 je v kapitole „Satanovy nástrahy“ tři nebo více stran o látce, které nebylo užito ve vydáních pozdějších, určených k prodeji prostým lidem našimi agitátory. Je to to nejlepší a nejzajímavější čtení pro světitele soboty, protože přesně ukazuje n dílo, které bude satan konat pronásledováním oblíbených kazatelů a členů církve, aby se vyvýšila nedělní sobota a pronásledovali se ti, kteří zachovávají sobotu. (Viz také Svědectví pro kazatele str. 472-475).

Nebylo to vypuštěno proto, že to v roce 1883 bylo méně pravdivé než v roce 1885, ale protože matka myslela, že není moudré říkat tyto věci prostým lidem, jimž se bude kniha v příštích letech prodávat...

V pozdějších vydáních často se odvolávala na tyto i na jiné pasáže ve svých spisech a říkala: „Tyto výroky jsou pravdivé a pro náš lid užitečné, ale pro celou veřejnost, pro niž se tato kniha teď připravuje, se nehodí. Kristus řekl i svým učedníkům: „Ještě bych měl mnoho mluvit vám, ale nemůžete snést nyní.“ (Jan 16,12). A Kristus učil své učedníky, aby byli „opatrní jako hadové a sprostní jako holubice“ (Mt 10,16). Proto nechte tuto pasáž vypuštěnou, poněvadž je pravděpodobné, že bez ní se touto knihou získá pro Krista víc duší.“ (Zpráva Mariany Davisové).

Pokud se týče změn ve způsobu vyjadřování, matka často říkala: „Hlavní pravdy se musí říct jasně. Ale pokud je to možno, měly by být řečeny spíš takovým způsobem, který získá, než takovým, který uráží.“ – W.C. White, letter 25, července 1911.

DODATEK B

ROZHOVOR W.C.WHITE S W.W. EASTMANEM 4.LISTOPADU 1912.

Zdá se mi, bratře Eastmane, že musíme pevně důvěřovat velkému adventnímu hnutí z roku 1844 a nesmíme se dát snadno vytlačit z postavení, které zaujímají vůdcové tohoto hnutí a průkopníci našeho vyznání.

Zároveň věřím, že bychom měli povzbudit naše vydavatele, kazatele a učitele v našich školách i řady našeho lidu, pokud mají čas a příležitost, aby důkladně zkoumali Bibli a věrně studovali dějiny tak, aby nejen sami znali, ale aby dovedli dokazovat i lidu, který nepřijímá naše konfesijní knihy jako autoritu, ty věci, kterých se jako lid držíme. Jsem přesvědčen, že ti, kteří píší pro naše konfesijní noviny, které si všímají proroctví a jejich splňování, by měli být povzbuzeni, aby podali hlubokou a věrnou studii k látce, o níž píší historiků, kteří budou pro čtenáře platit za autoritu.

Může být docela správné, jestliže kazatel řekne svému sboru při svých výkladech Bible z „Daniele“, „Zjevení“ i „Velkého sporu“ rovněž výrok podle svých názorů. Sotva vy však bylo pro něho moudré, aby z nich citoval jako z autoritativních příběhů, aby jimi dokazoval své body. Myslím, že

poznáš rozumnost tohoto návrhu. Od presbyteriána, který se snažil dokazovat správnost své nauky církevní obci metodistů, nebude nikdo očekávat, že svou věc bude dokazovat převážně presbyteriánskými pisateli a totéž platí i o metodistovi. V celé své práci se musíme snažit sledovat metody, které jsou nejučinnější.

Když se jedná o vypisování výkladů učení nebo proroctví, musí být pisatel ještě pozornější než kazatel, aby vybíral ty autority, které budou kritickým a pozorným čtenářem jako autority přijímány.

Jestliže té věci správně rozumím, bratr ____ píše články o proroctví a jeho plnění, v nichž užívá „Danielela Zjevení“ i „Velký spor“ jako autority, aby svou věc dokázal, toto bych pokládal za velmi ubohou politiku. Někteří čtenáři to přijmou jako upevňování pravdy, jiní to přijmou jako pravdu a budou vyslovovat pochybnosti o autoritě. Pro jiné bude užívání těchto konfesijních knih pobídkou, aby se snažili dokázat, že v knihách takto užívaných jako autorit, jsou omyly. Nebude pro ně všechny lepší, jestliže ve svých kázáních i člancích své věci budeme dokazovat odkazy na autory obecně přijímané?

Spisy Ellen G. Whiteové o dějinách

Pokud se týče matčiných spisů a jejich užívání jako autority ve věcech historie a chronologie, matka si nikdy nepřála, aby s nimi naši bratři zacházeli jako s autoritou, pokud se týče historických podrobností nebo historických údajů. Velké pravdy, které byly matce ohledně sporu mezi dobrem a zlem, světlem a tmou, jí byly dány různými způsoby, hlavně však jako bleskové pohledy na velké události v životě jednotlivců a zážitcích církví, skupin reformátorů a národů. To, co jí bylo takto zjeveno, vypsala nejprve stručně v „Ranných spisech“, pak obsažněji v „Duchovních darech“ a v „Duchu proroctví“ a konečně ve „Velkém sporu“.

Když matka popisovala zážitky reformátorů v dobách reformace a v době velkého adventního hnutí v roce 1844, podávala často nejprve částečně popis nějakého výjevu, který jí byl ukázán. Později to popsala podrobněji a pak ještě podrobněji. Viděl jsem, že o jednom námětu psala čtyřikrát nebo pětkrát a potom byla smutná, že nemá takovou vyjadřovací schopnost, aby věc popsala dokonaleji.

Když psala kapitoly „Velkého sporu“, podávala někdy částečný popis důležité historické události a když se její opisovač, který připravoval rukopisy pro tiskaře, vyptával na čas místo, řekla, že tyto věci zaznamenávají svědomití historikové. Ať jsou tedy data, užitá těmito historiky, tam vsunuta. Jindy, když matka popisovala, co jí bylo zjeveno tyto události a podání faktů a učení tak dokonale popsáno v našich konfesijních knihách, že opsala slova těchto autorit.

Když matka psala „Velký spor“, nikdy si nepomyslela, že čtenáři budou pokládat knihu za autoritu pro historická data nebo ji užívat, aby se ukončil spor o historických podrobnostech a nepřeje si ani teď, aby se knihy takto užívalo. Matka si velmi váží práce těch věrných historiků, kteří obětovali léta života, aby zkoumali velký Boží plán, jak je popsán v proroctví a jak je jeho propracování zaznamenáno v dějinách.

Kdykoliv se v minulých letech našel jistý důkaz, že pisatelé naší adventní literatury nenašli přesný důkaz o podrobnostech, matka souhlasila, aby se opravily ty věci, o nichž se jasně ukázalo, že jsou mylné. Když se jí dotazovali na snahy, které se podnikají, aby se zrevidovala a opravila dobrá kniha „Daniel a Zjevení“, byla vždy proti tomu, aby se mnoho měnilo, ale vždycky byla ochotna, aby se opravilo to, co se ukázalo jako úplně nesprávné.

Chronologie

Připadá mi, že všude se klade přílišný důraz na časové uspořádání. Kdyby pro spasení člověka bylo podstatné, aby měl jasno v chronologii světa, Pán by nebyl dovolil různosti a rozpory, které nalézáme ve spisech biblických historiků. Také si myslím, že v těchto posledních dnech by nemělo být tolik sporů o data.

Pokud se mne týče, řeknu toto: „Čím více studuji zkušenost adventního lidu, tím více pocítuji potřebu cítit a velebit moudrost Boha nebes, který dal prostému člověku Williamu Millerovi pochopení velkých pravd proroctví. Každý, kdo bude studovat jeho výklad proroctví, si ujasní, že v hlavních rysech měl pravdu, ale že pevně držel mnoho nepřesných a nesprávných výkladů o podrobnostech. Tyto napřed jeho společníci přijali. Ale Bůh vyvýšil školené muže, kteří měli větší příležitost je studiu než

Miller. Tito svým studiem proroctví dějin našli pravdu o mnoha věcech, v nichž byl Millerův výklad nesprávný.

Člověk, který studuje tuto zkušenost ze stanoviska víry ve velkém adventním hnutí, jak se podává v „Danielu a Zjevení“ a ve „Velkém sporu“, se musí radovat z Boží dobroty, poněvadž vidí, jak jsme prostřednictvím studia mnoha mužů přijali od Něho pravdu a světlo. Myslím, že my, kteří milujeme dílo, které se stavělo na tomto základě, bychom měli jednat velmi laskavě, velmi uvážlivě a velmi uctivě s dílem, které Bůh pomáhal Millerovi vykonávat.

Mít jen skromné požadavky

Jestliže však tvrdíme, že Miller a jeho společníci znali dokonalou a celou pravdu o vzájemné shodě dějin a proroctví, nebo jestliže žádáme po průkopnících třetího andělského poselství, aby jejich znalosti byly dokonalé a spolehlivé, jestliže říkáme: „V dějinách této věci, jsme se nikdy nemuseli sami vyznávat z omylu“ – budeme nemoudře a zbytečně vyzývat kritiku, která chce světu ukázat z různých stránek a v přehnané formě nedokonalosti a nepřesnosti některých našich výkladů, které byly už v posledních letech na podkladě důkladného zkoumání opraveny.

Zdá se mi, bratře Eastmane, že tu je velká možnost oslabení naše vlivu tím, že zavíráme oči před skutečností, že jsme všichni jak malé děti, které se učí den za dnem od velkého Učitele, a že je to naší výsadou, abychom postupovali ve vědění a porozumění. Zdá se mi, že je pro nás mnohem moudřejší přesvědčit svět, že nás vede Bůh, a že nás vede tím, že nám čas od času dává nezodpověditelné důkazy o správnosti našeho postavení, když nám jasně ukazuje vzájemnou shodu proroctví a dějin užitím historických údajů, o nichž svět nemůže pochybovat. Tato jistota Jeho vedení platí mnohem víc než jakékoliv snahy, které zaujímali před deseti, dvaceti nebo třiceti lety, jsou spolehlivé a neměnné.

Pokud se týče matčiných spisů, jsem nezvratně přesvědčen, že popisují a líčí to, co jí Bůh ukázal ve vidění a kde ona sledovala popis historiků nebo výklad adventních spisovatelů. Věřím, že Bůh jí dal bystrost, aby užila toho, co je správné a v souladu s pravdou, která se týká všech věcí, podstatných ke spasení. Kdyby důkladné studium ukázalo, že některé podrobnosti jejich výkladů proroctví nemůžeme uvést v soulad s naším chápáním světských dějin, nemá to vliv na mou důvěru v její spisy jako celek o nic víc, než je moje důvěra v bibli ovlivněna skutečností, že nedovedu mnohé z výkladů uvést v soulad s časovým postupem.

DODATEK C

DOPIS W.C.White L. E. Froomovi 8.ledna 1928

(Poznámka: V té době byl bratr Froom mimořádným tajemníkem Generální konference pro kazatelské sdružení.)

Drahý bratře Froomo,

Včerejší pošta mi přinesla tvůj dopis z 3.ledna. V něm předkládáš několik otázek, na něž mám odpovédět.

Odvoláváš se na vzpomínku na rozhovor se mnou, v němž prý jsem poznamenala, že matka s odvoláním na některé své spisy řekla: „Mým úkolem je příprava, vaším úkolem je to vyložit.“

Nevzpomínám si, že jsem kdy slyšel takový matčin výrok – myslím, že žádný z jejich pomocníků nikdy takový výrok od ní neslyšel. Myšlenka, která by takové prohlášení vyvolala, se neshoduje s jejími názory na její práci, ani na práci jejich opisovačů a sekretářek.

Existuje výrok, který jsem pronesl k několika našim vedoucím pracovníkům a tato myšlenka dala asi podnět tvé otázce. Řekl jsem jim, že v dávných dnech naší prá e matka psala svědectví pro nějakého jednotlivce nebo skupinu. Svědectví obsahovalo informaci a radu, která by byla cenná pro jiné a bratři se ji vyptávali, jak by se ho měla použít. Mému otci a někdy i jeho společníkům často říkala: „Já jsem svůj díl vykonala. Vypsala jsem, co mi Pán ukázal. Teď je na vás, abyste řekli, jak se toho má použít.“

Snadno pochopíte, že takový návrh je velmi rozumný. Můj otec a jeho společníci věděli o všech problémech, týkající se věci přítomné pravdy, která se od té doby vyvinula v dílo Generální

konference a bylo to moudré opatření nebes, že se dělili o zodpovědnost a vyložili, jak a jakým způsobem by se měla poselství sdělit těm, jejichž prospěchu byla určena.

Asi myslíš, že jestliže existoval takový výrok, jak se praví ve tvém dopise, byl by některým našim bratřím ku prospěchu. Já nedovedu pochopit, jak by jim byl prospěšný. Možná, že to myslíš na mne.

Pokud se týče dvou odstavců, které prý jsou v „Duchovních darech“ i „Duchu proroctví“ o míšení ras důvod, proč byly vypuštěny z knih pozdějších, i otázka, kdo nese zodpovědnost za jejich vypuštění, mohou mluvit naprosto jasně a určitě. Byly vynechány Ellen G. Whiteovou. Nikdo, kdo byl spojen s jejím dílem, neměl vliv na takovou otázku, a já jsem nikdy od nikoho neslyšel, aby jí v této věci nabízel radu.

Ve všech otázkách tohoto druhu můžeš pokládat za jisté, že sestra Whiteová je zodpovědná za vynechání nebo přidání látky tohoto druhu v pozdějších vydáních našich knih.

Sestra Whiteová měla nejen správný úsudek, založený na jasném a souhrnném pochopení stavu o přirozených následcích zveřejnění toho, co napsala, ale mnohokrát měla přímý příkaz anděla Páně o tom, co by se mělo v nových vydáních vynechat a co přidat...

Zamysli se na chvíli nad kapitolou čtvrtého svazku prvního vydání „Velkého sporu“ vydaného tiskárnou Pacific Press 1884. Ve 27.kapitole „Satanovy nástrahy“ najdeš, že byly vypuštěny asi 4 strany v poslední části kapitoly z pozdějších vydání „Velkého sporu.“ Tyto čtyři stránky lze nalézt ve „Svědectvích pro kazatelé“ str. 472-475. Informace obsažená na těchto stránkách je velmi cenná pro Adventisté sedmého dne a byla velmi vhodně zahrnuta do 1.vydání čtvrtého svazku „Velkého sporu“, který po svém vydání, byl jako ostatní svazky – považován za zvláštní poselství pro adventisty sedmého dne a všechen křesťanský lid, který má pro ně pochopení, pokud se týče názorů a cílů.

Když se však rozhodlo, že 4.svazek „Velkého sporu“ by měl být vydán znovu jako všeobecný oběžník pro subskripci, navrhla Ellen Whiteová aby se stránky vypustily, neboť bylo pravděpodobné, že kazatelé jiných církví budou podrážděni až budou tyto výroky číst a nebudou souhlasit, aby kniha kolovala.

Proč naši bratři nechtějí zkoumat Boží milosrdné obcování s námi, které se děje tím, že nám Duch proroctví podává informaci svým krásným harmonickým a pomocným způsobem místo sbírání, kritizování a rozpítavání, pokusy rozsekávat to na hrubé betonové kostky, takové, jako my kupujeme pro své děti na hraní, a pak někoho jiného žádají, aby je dal dohromady tak, aby to tvořilo obraz, který je uspokojí a vypustí hlavní části v obraze, které se jim nelíbí? Prosím Pána o trpělivost a vedení při konání toho, co dovedeme, abychom takovým lidem mohli ukázat krásu Božího působení.

Odvoláváš se na jiné dopisy, které obsahují otázky, a než jsem neodpověděl. Doufám, že se k nim dostanu brzy, ale dnes ráno už ne.

Tvůj věřící W.C.White

Dopis W.C.White L.E.Froomovi z 8.ledna 1928

Drahý bratře Froome,

Když jsem ti včera odeslal svůj dopis, našel jsem tvůj dopis ze 22.prosince. V něm mi říkáš, že už po celé 2 roky posiluješ bratra Daniellse, aby připravil knihu o Duchu proroctví, ale zapomněl jsi mi říct, jak on na tyto žádosti odpovídá.

Když se odvoláváš na výroky, uveřejněné bratrem Loughboroughem, mluvíš o stresu, který mu způsobují tělesné projevy a naznačuješ, že se ti to nelíbí.

Plně s tebou souhlasím, že velký důkaz Božího působení v daru církve ostatků je ve vnitřní jistotě samotných pisatel- Přesto musíme věřit, že v tělesných projevech, které provázely udělení světla zjevení, je nějaká skutečná hodnota, jinak by je Bůh nezpůsoboval. Mimoto jsem se dostal do kontaktu s množstvím lidí, opravdových, upřímných a cenný v očích Páně, kteří na tyto projevy skutečně pohlížejí jako na věc opravdu důležitou a dosvědčují, že jejich víra byla značně posílena, když poznali způsoby, jichž náš nebeský Otec užívá k utvrzení těch, kterým se od Něho dává světlo.

Odvoláváš se na výrok o inspiraci slova, který jsem ti poslal. Tento výrok Generální konference z r. 1883 se dokonale shodoval s názory a stanovisky průkopníků v této věci a bylo to, myslím, jediné stanovisko, které zaujali někteří naši kazatelé a učitelé, dokud profesor (W.W.) Prescott, president koleje v Battle Creeku, nepředložil velmi působivým způsobem názor jiný – názor, zastávaný a podávaný profesorem Gausenem. (Poznámka: Pravděpodobně Francois Gausen,

švýcarský duchovní (1790-1863), který zastával názor, že v Bibli šlo o verbální inspiraci). Přijetí tohoto názoru studenty koleje v Battle Creeku i mnohými jinými, včetně bratra Haskella, vneslo do naší práce otázky a nejasnosti bez konce, které stále narůstají.

Sestra Whiteová nikdy Gausenovu teorii o doslovné inspiraci nepřijala, ať se týkala jejího vlastního díla nebo Bible.

Říkáš, že ve své snaze o správné rozumové pochopení tohoto zázračného daru se snažíš získat poučení o různých osobách, které pomáhaly sestře Whiteové v období její literární činnosti.

Jsem přesvědčen, bratře Froome, že nikdy nezískáš jasno o pozadí daru Ducha proroctví a redaktorů, které si sestra Whiteová zavolala ku pomoci i k přípravě pro vydání článků pro náš časopis i kapitol pro své knihy.

Základ, kterým má být upevněna víra v poselství, která posílal Bůh svému lidu, se dá snadněji nalézt, bude-li se zkoumat Jeho jednání s Jeho proroky v dobách minulých. Připadá mi, že studium života, práce a spisů sv. Pavla je prospěšnější a objasní nám víc než jakýkoliv jiný způsob zkoumání, který bychom mohli navrhnout a nemyslím, že by nám při zakládání důvěry v Pavlovy spisy nějak mnoho pomohlo, budeme-li pátrat, abychom sestavili seznam jeho pomocníků a zkoumat jejich minulost a zkušenost. Je pro mne snadné věřit, že Jeremiáše vedl Bůh při výběru Bárucha jako opisovače, a že Pavel měl moudrost nebes při výběru těch, kteří měli čas od času jednat jako jeho soukromí tajemníci podle toho, jak potřeboval.

Věřím, že sestru Ellen G. Whiteovou vedla nebesa při výběru osob, které měly být činny jako opisovači, i těch, kteří měli pomáhat připravovat články pro naše časopisy a kapitoly pro naše knihy.

Jsem dobře obeznámen s okolnostmi, které ji vedly k výběru některých těchto pracovníků a vím o přímé podpoře, která jí byla poskytována pro tuto práci. Zním také příklady, kdy byla vedena, aby poučila, varovala někdy propustila ze svých služeb ty, jejich duchovní nedostatek je činili nezpůsobilé k uspokojivé službě. Pokud se týče této věci mohl ti bratr Starr dát zajímavou kapitolu o zkušenosti sestry Whiteové se slečnou Fannie Moltonovou a já bych ti mohl říct o okolnosti, ze které se odloučila od své neteře Masry Cloughové, kterou měla velmi ráda.

Na počátku šedesátých let napomáhal sestře Whiteové nikdo kromě jejího manžela, který ji naslouchal, když četla kapitoly rukopisu a navrhoval mluvnické opravy, jak mu přišly okolností, jako je tato: Starší White leží vyčerpan na pohovce, sestra Whiteová přináší kapitolu psanou pro „Duchovní dary“ a čte mu to a on navrhuje mluvnické opravy, jak je řečeno nahoře.

Kromě několika svědectví, která byla vytištěna, se mnohá svědectví posílala jednotlivcům a sestra Whiteová častokrát řekla: „Nemám nikoho, kdo by to svědečtí opsal, Prosím, udělejte si opis pro sebe a pošlete mi originál zpět.“ Jako výsledek této metody práce máme v našem rukopisném tresoru mnoho prvních svědectví, psaných rukou sestry Whiteové.

Na samém začátku šedesátých let působila u s. Whiteové sestra Lucinda M. Hallová jako hospodyně, sekretářka někdy jako její průvodce na cestách. Byla plachá a svědomitá a opravovala jen ty nejnápadnější gramatické chyby. Asi v roce 1862 navázala styk s rodinou Whiteovou sestra Adelia Pattenová a dělala pro sestru Whiteovou některé opisy. Později vešla do styku s Review and Herald.

Na podzim 1872 navštívila s. Whiteová Colorado a seznámila se se svou neteří Mary c. Cloughovou, a tak slečna Cloughová pomáhala v letech 1878 až 1879 při přípravě 2. a 3. svazku rukopisu „Duch proroctví“. Ona také doprovázela manžely Whiteovy při jejich práci na táborových shromážděních a působila jako zpravodaj pro tisk. Touto svou činností byl prvním řádným zaměstnancem církve pro poskytování informací a jí je možno pokládat za předchůdkyni našeho publikačního oddělení.

Její zkušenost jako tiskové zpravodajky, důvěra, kterou takto získala chvála, jíž se její právi dostávalo, ji činily neschopnou pro choulostivou a posvátnou práci rukopisného redaktora pro články v „Review“ a kapitoly „Velkého sporu“. Ve vidění bylo stře Whiteové ukázáno, že ona a Mary se dívají na nějaký úžasný děj na obloze. Sestře Whiteové to říkalo mnoho, ale Mary v tom neviděla žádný smysl. Anděl řekl: „Věci duchovní se poznávají duchem“, a pak sestru Whiteovou poučil, aby už svou neteř nezaměstnávala jako svého knižního redaktora.

V letech 1868.1870 zaměstnávala s. Whiteová různé lidi, aby opisovali její svědectví. Mezi nimi byla slečna Emma Sturgesová, pozdější manželka Amose Prescottta, slečna Anna Haleová, později manželka Irwina Royceho a jiné, na jejich jména si teď nevzpomínám.

Po smrti bratra Jamese White v r. 1881, zaměstnávala s. Whiteová sestru Marianu Davisovou. Tato po několika prováděla korekturu v Review and Herald a sestře Whiteové se ve vidění dostalo

ujištění, že sestra Davidová bude svědomitou a věrnou pomocnicí. Později zaměstnávaka sestra Whiteová sestru Elizu Burnhamovou a ve stejnou dobu byly zaměstnány v Battle Creeku paní B.L. Whitneyová a Fannie Davisová byla se sestrou Whiteovou v letech 1886 a 1887 v Evropě. Ona byla také hlavní pomocnicí sestry Whiteové v Austrálii.

Jak práce v Austrálii přibývalo, byla zavolána sestra Burnhamová, aby pomáhala při úpravě knih pro vydání a Maggie Hareová a Minnie Hawkinsová byly zaměstnány jako opisovačky.

Zapomněl jsem se zmínit, že se léta, kdy sestra Whiteová byla v Headlsburgu, opsala J.I.Ingsová mnoho svědectví i rukopisů.

Ve stejnou dobu, kdy jsme byli v Austrálii, byl podán návrh, že by „Zvláštní svědectví pro kazatele“, tj. „Zvláštní svědectví, série A, vydané a rozesílané bratrem O.A.Olsonem presidentem Generální konference, na počátku devadesátých let, by mělo být vytištěno znovu – že látka se má uspořádat podle námětu. Zatímco se o tom uvažovalo, stalo se, že bratr W.A.Colcord, který byl kdysi tajemníkem Generální konference a po mnoho let hlavní dopisovatel o tématech náboženské svobody, byl bez zaměstnání. Na mou prosbu ho sestra Whiteová zaměstnala, aby přebíral zvláštní svědectví a seskupoval látku podle námětu pro nové zveřejnění. Touto prací strávil několik týdnů a sestra Whiteová ho platila, ale této práce se nikdy nevyužilo.

Poslední práci, kterou dělala sestra Davisová, byl výběr a uspořádání látky, užitá v knize „Ve šlépějích velkého lékaře“.

Bratr C.C.Crisler pomáhal sestře Whiteové ve výběru a uspořádání látky pro „Skutky apoštolů“ a „Proroci a králové“.

Tento náctr práce a pracovníků si však nečiní nárok na úplnost. Já ani žádná z pomocnic sestry Whiteové jsme nikdy neuvažovali, že personál její pracovní složky má nějaký vliv na čtenáře jejích knih. Ona psala látku a psala velmi podrobně. Mezi ní a vydavateli býval vždy spor o množství látky, které by se mělo užít. Sestra Whiteová byla nejvíc potěšena, když jí byl nějaký námět podán co nejpodrobněji a vydavatelé často činili nátlak, aby měli látku zhuštěnou nebo zkrácenou, aby kniha nebyla příliš objemná. Když se důležité kapitoly připravily pro tiskaře, někdy i když se už tiskaři zaslaly, sestra Whiteová chtěla námět nově zpracovat a rozšířit a naléhala, aby to bylo pojato do knihy. Tato zkušenost se nevztahovala hlavně na 4.svazek „Velkého sporu.“

Vzájemné potíže, týkající se množství látky připravované pro „touha věků“, byly zčásti překonána tak, že se části látky oddělily a použily v knihách „Kristova podobenství“ a „Myšlenky z hory blahoslavenství“.

Pokud se týče čtení děl současných autorů po dobu přípravy těchto knih, dá se říci velmi málo, protože když sestra Whiteová byla plně zaměstnána psaním, měla velmi málo času na čtení. Před započatím svého díla o Kristově životě a v době, kdy psala, četla v určitém rozsahu z děl Hanny, Fleetwooda, Tartara Geikieho. Nevím, že by byla četla Edersfeima. Příležitostně se odvolávala na Andrewse, zvláště když se jednalo o časové zařazení.

Proč čítávala některou z těchto knih? Velké události zápasu věků, jak jsou podány ve „velkém sporu“, jí byly ukázány částečně v několika různých obdobích. Při prvním předvedení dostala stručného nárysu, jak je podán ve 3.oddílu knihy nazvané „Ranné spisy“.

Později jí byly ukázány velké události z doby patriarchů a zkušenosti proroků, jak jsou vyloženy v jejich článcích ve „Svědectví pro Církev“ a v sérii jejich článků vydaných v pozdějších letech v „Review“, „Znamený času“ a „Strážce Jilu“. Tato série, jak si vzpomeneš se zabývá dost podrobně dílem Ezdráše, Nehemiáše, Jeremiáše a jiných proroků.

Velké události ze života našeho Pána jí byly ukázány v panoramatických scénách, jak tomu bylo také při ostatních částech „velkého sporu“. V několika z těchto scénách byl jasně podán časový postu i zeměpis, ale ve větší části zjevení nebyly bleskové výjevy, které byly neobyčejně živé, i rozhovory a spory, které slyšela a byla schopna o nich vyprávět, zeměpisně a časově označeny a ona byla odkázána na zkoumání Bible, dějin a spisů mužů, kteří psali o životě Pána, aby získala časové i zeměpisné souvislosti.

Jiný účel sledovaný četbou dějin a „Života našeho Pána“ (Poznámka: To se asi vztahuje na knihu Williama Hanna's „Život našeho Pána“) i „života sv. Pavla“, tkvěl v tom, že četba jí živě připomněla výjevy, jasně podané ve vidění, které se však s léty i jejím těžkým úřadem kazatelským v její paměti zamlžily.

Při četbě Hanna, Tartar nebo Fleetwood narazila mnohokrát na popis výjevu, který jí byl živě ukázán, ale byl zapomenut, a který dovedla popsat podrobněji než to, co četla.

Přes všechnu sílu, které se jí od Boha dostalo, aby líčila výjevu z života Kristova, Jeho apoštolů, proroků i reformátorů silněji a působivěji než jiní historikové, pociťovala vřdycky velmi ostře nedostatky svého školního vzdělání. Obdivovala jazyk, jakým jiní pisatelé popisovali svým čtenářům výjevu, které jí Bůh ukázal ve vidění a nacházela potěšení ve vhodí příležitosti i v úspoře času, když mohla užít jejich jazyka – ať plně nebo zčásti – při léčení těch věcí, které poznala srkze zjevení, a které si přála svým čtenářům předat.

V mnohých jejich rukopisech, vyšlých z její ruky, je při citování užito uvozovek. V jejich případech jich neužívala. Její zvyk uživat části vět, nalezených v jiných spisech a vyplňujících část jejího vlastního spisu, nespočíval na nějakém určitém plánu, ani se na něj její opisovačky a redaktoři, až do roku 1885 a dále, nedotazovali.

Když kritikové ukazovali na tento rys její práce jako na důvod k pochybnostem o jejím daru psát, nevěnovali tomu velkou pozornost. Když byly později stížnosti i na to, že je to křivda pro jiné vydavatelé a pisatele, provedla rozhodnou změnu, se kterou jsi obeznámen.

Je mým kredem, bratře Froome, že nemohu dost často konstatovat fakt, že mysl sestry Whiteové byla podivuhodně činná vzhledem k obsahům článků, vycházejících v našich časopisech i kapitolách jejich knih, že měla pomoc z nebes byla podivuhodně bystrá v rozpoznávání nějakého omylu, zaviněného opisovačkou nebo redaktory. Tento stav byl obvyklý po všechna její rušná léta před smrtí jejího manžela i po ní, po dobu její kazatelské činnosti v Evropě i v Austrálii, i po většinu let, prožitých v Americe po jejím návratu z Austrálie.

V jejích posledních letech nebyl její dohled tak všeobecný, ale byla zázračně požehnaná ve svém chápání řízení, pokud se týče látky ukvapeně napsané – což se v jejích posledních letech dělávalo – a v poukazování na ty náměty, které potřebovaly zdůraznění, i na ty, které se mohly vypustit, což jsme potřebovali při zkracování objemnějších knih a při přípravě výtisku pro překlad do cizích jazyků.

Přečti prosím, bratru Daniellsovi a zjistíš-li, že jsem ve spěchu něco vynechal, takže by to mohlo být snadno špatně pochopeno, vytkni to, prosím mně a dej mi příležitost, abych věc napravil, než ji předložíš jiným svým bratřím.

Věrně Tvůj W.C.White

Dopis W.C.White L.E.Froom ze 13.prosince 1934
(Poznámka: t.č. tajemníkovi kazatelského sdružení Gener. Konfer.)

Drahý bratře Froom,

Mám před sebou tvůj dopis z 3.prosince. Otázky, které kladeš jsou velmi obsažné a odpovědět na ně je dost nesnadné.

Je jisté, že během své víc jak 30-ti leté společné práce Ellen Whiteovou jsem měl tu největší důvěru v její kazatelský úřad. Víím, že přijímala od Boha zjevení, která měla nevýslovnou cenu pro církev i pro svět. Nenahlédl jsem tak plně – jak by si někteří z našich bratří přáli – do pramenů zpráv, které jí činily schopnou psát své knihy.

Stavba velkého chrámu pravdy, podpíraná jejími spisy, jí byla jasně ukázána ve vidění. V některých rysech tohoto díla bylo dáno podrobné poučení. Pokud se týče některých rysů zjevení, jako je chronologie prorocství, vedení bohoslužeb ve svatostánku a změny, které se odehrály v roce 1844, látka jí byla ukázána víckrát v detailech, a toto jí umožňovalo mluvit velmi jasně a přesvědčivě o základních pilířích naší víry.

Při některé historické látce – jak je vyložena v knize „Patriarchové a proroci“, „Skutky apoštolů“ a „Velký spor“ – jí byly hlavní rysy nastíněny velmi jasně a prostě, a když přikročila k popsání těchto námětů, byla odkázána na studium Bible a dějin, aby získala časové údaje i zeměpisné vztahy a aby doplnila svůj popis podrobností.

Ellen Whiteová byla rychlou teničkou a měla velmi dobrou paměť. Zjevení, kterých se jí dostalo, jí umožňovalo chopit se rozhodně námětu, o němž četla. Toto jí umožňovalo, aby si vybírala a přivlastnila to, co je pravdivé a odložila to, co je klamné nebo pochybné.

Čítávala pilně „Dějiny reformace 16.století“. Mnohé z dějin D'Aubigného četla nahlas mému otci. Byla vnímavou čtenářkou náboženských novin po mnoha let, kdy Uriah Smith byl vydavatelem Review, měla ve zvyku ho žádat, že až použije jiné náboženské knihy, aby jí je předal. Ona je zběžně

prohlédla a vybrala cenné věci, které někdy vycházely v Review. V těchto také sbírala poučení o tom, co se děje v náboženském světě.

Pokud se týče studovny knih, nadešel čas – krátce po postavení cihlové budovy – která poskytla střechu vydavatelství Review and Herald, že velká místnost ve druhém patře, obrácená k severu, byla přidělena mým rodičům jako jejich písárna a redaktorská pracovna. V ní byla umístěna knihovna Review and Herald. Na ni se odvolával bratr White ve svých spisech a Ellen Whiteová si z ní vybírala knihy, které pokládala za užitečné, aby je četla.

Bylo pozoruhodné, že při četbě a prohlížení knih bylo její myšlení obráceno k nejužitečnějším knihám a nejužitečnějším pasážím jež v nich byly obsaženy. Příležitostně se jednou v mé přítomnosti zmínila otcí o svém poznatku, že je uveden k tomu, aby si prohlédla nějakou knihu, do níž nikdy předtím nezahlédla a své zkušenosti, že ji rozevře v určitém oddílu, který ji pomůže v popisování toho, co viděla a co si přála vyličit.

Myslím, že Blissovy „Paměti“ v této knihovně byly, ale nevím nic o tom, zdali je četla nebo ne. Nikdy se o té knize v souvislosti se svou prací nezmiňovala.

Některé vysvětlivky, nalezené v jejích vlastních objemných knihách, psala ona sama, ale většinu z nich psal J.H.Waggoner, Uriah Smith a M.C.Wilcox spolu s Marianou Davisovou.

Ptáš se, zda Jakub White přinášel Ellen Whiteové knihy, jejichž četba by jí pomáhala při psaní. Na nic takového si nevzpomínám. Dobře si vzpomínám, že ona občas přinášela zajímavé pasáže, které právě četla, aby na ně upozornila svého manžela.

Ptáš se, jestli ji její pomocníci upozorňovali na výklady, o nichž si mysleli, že ji pomohou při psaní. Nic takového ne nestávalo před psaním 4.svazku „Velkého sporu“ v Healdsburgu v roce 1883 a 1884. Pak to bylo zřídka vztahovalo se to k podřadným maličkostem.

Když jsme byli v roce 1886 v Basileji, měli jsme velmi zajímavou zkušenost se skupinou překladatelů. Poznali jsme, že naši bratři v Evropě si velmi přáli mít 4.svazek „Velkého sporu“ přeložený do francouzštiny a němčiny...

Aby opatřil tuto knihu pro francouzský lid, byl bratr Au Franc zaměstnán jako překladatel a přeložil 20 nebo více kapitol do prvotřídní francouzštiny – jak se domníval. Nikdo však s tímto překladem nebyl spokojen, a tak byl zaměstnán bratr Jean Vuilleumier, aby provedl překlad. Dokončil ho zvětšený o šest kapitol.

U Němců byly tři pokusy o překlad. Překladateli byli profesor Kuhns, paní Bachová a Henry Fry.

Co jsme měli dělat? Několik osob společně odsoudilo každý z těchto překladů a bylo těžké najít víc než dvě osoby, které mluvily pěkně jeden o druhém.

Bratr Whitney, vedoucí basilejské kanceláře, si uvědomil skutečnost, že způsob psaní sestry Whiteové je obtížný. Metafory nebyly v některých případech překladateli dobře pochopeny a v některých případech, kde byly chápány, neznali překladatelé dost dobře náboženskou frasoologii svého jazyka, aby vytvořili správný překlad.

Konečně se našlo východisko. Každého rána v devět hodin se setkali v jedné místnosti dba němečtí a dva francouzští překladatelé, bratr Whitney, sestra Davisová a já. Kapitola za kapitolou z anglické knihy se četla a vykládala. Když překladatelé narazili na nějakou obtížnou pasáž, přestali číst a společně diskutovali o tom, jak ji nejlépe přeložit do němčiny a francouzštiny. Bratr Whitney se často ve čtení zastavil a řekl: „Jak bys to přeložil, John?“ Potom se obrátil na bratra Au Franca: „Souhlasíš s tím?“ Když sestra Davisová a bratr Whitney poznali, že celkově nerozumějí anglickému textu, hovořili o významu textu a potom znovu navrhli překlad.

Když jsme došli ke kapitolám, jednajících o reformaci v Německu a ve Francii, prohovořili překladatelé o vhodnosti výběru historických událostí, vybraných sestrou Whiteovou a ve dvou příkladech, na které si vzpomínám, naznačili, že existují jiné události stejně důležité, které ona neuvedla. Když na to byla upozorněna, požádala, aby jí donesli dějiny, aby mohla posoudit důležitost událostí, o nichž padla zmínka. Četba dějin oživila v její mysli to, co jí bylo kdysi ukázáno ve vidění podle něhož události popsala.

Byl jsem s matkou, když jsme navštívili Curych a dobře si vzpomínám, jak mocně ji dojal pohled na starou katedrálu a tržiště a mluvila o nich, jaké byly za života Zwingliho.

Za svého dvouletého pobytu v Basileji navštívila moje matka mnohá místa, kde se v době reformace přihodily zvlášť důležité události. Toto v její paměti osvěžilo to, co jí bylo zjeveno a na základě toho rozšířila podstatně ty části knihy, které popisují dobu reformace...

Zůstávám s mnoha pozdravy, upřímně tvůj bratr

W.C.White

INDEX K PÍSMU

Exodus	11,28-30.....16	6,19.20.....72
5,1.....122	12,1.....106	12,4-12.....25
24,12.....122	12,10-13.....106	
	12,38.....105	2.Korint
Numeri	13,25.....19	2,16.....115
	14,15-21.....105	12,4.....57
20,11.....121,122	14,25.26.....105	
	16,1.....105	Efezským
1.Samuel.	16,22.....122	2,14-16
7,12.....110	18,18.....22	19,21.....21
	18,19.....24	6,11.....39
2.Král.	24,24.....74,114	
6,16.....37		1.Tessal.
25,7.....121	Marek	5,2.....113
	2,23.....106	
Job	3,1-5.....106	1.Timot.
41,31.....112	4,21.....45	4,1.....37
	6,35-44.....105	
Žalmy	7,13.....86	2.Timot.
31,12.....76	8,11.....105	1,12.....37
32,9.....49	13,22.....74,114	
		Židům
Přísluví	Lukáš	4,12.....69
3,6.....49	2,29.....106	10,35.....110
	6,1.....106	
Kazatel	6,6-10.....106	Jakubova
12,13.....95	9,12-17.....105,106	4,8.....122
	11,16.....105	
Izaiáš	11,33.....45	2.Petrova
8,20.....30	16,31.....70	1,21.....30
28,10.13.....33		3,16.....82
30,21. 33.....122	Jan	
42,4.....72	3,16.....118	Zjevení
58.....64	5,39.....31	1,3.11.....113
	6,5-13.....105,106	1,7.....112
Jeremiáš	6,35. 48.....106	1,19.....39
39,6.7.....122	8,44.....122	3,14-22.....17
52,10. 11.....121	15.....35	12,11.....112
	15,1.....36	12,12.....83
Ezechiel	16,12.....56,57	14,12.....42
2,5.....75	17.....21	14,14.....112
	17,11.....18	
Daniel	17,21.22.....24	
7,10.....122		
	Skutky	
Matouš	2,17.....29	
5,14.....17	4,32.....20	
5,15.....45		
7,20.....75	1.Korint	
11,7.....112	4,9.....16	